Eğer bu notu polise götürmezsen, Napa County'de bir yerlerde güzel, sarışın bir öğretmeni ÖLDÜRECEĞİM

Eğer götürürsen onun yerine daha yaşlı bir kadını ÖLDÜRÜRÜM

Karar vermek için ALTI saatin var

Seçim senin

DEAN KOONTZ

HIZ

İNKILÂP

Dean Koontz

1945 yılında ABD, Pennsylvania eyaletinin Bedford kentinde doğdu. 1969'dan bu yana yalnızca yazarlık yapıyor. Kitapları 40 dile çevrilen ve milyonlarca satan Koontz, karısı Gerda ve köpeği Trixie ile Güney Kaliforniya'da yaşıyor.

İsmail Tulçalı

1962'de izmir'de doğdu. Açık Öğretim Fakültesi İş İdaresi Bölümü'nden mezun oldu. Beş yıllık bankacılık kariyerinden sonra çeşitli firmalarda yöneticilik yaptı. 2000 yılından bu yana teknik çeviri, gazete dergi yazıları yanında alt yazı ve dublaj çevirisi, 2003'ten beri kitap çevirmenliği yapmaktadır ve yayımlanmış dokuz adet çevirisi vardır.

Bu kitap Dona ve Steve Dımio, Vito ve Lynn Cerra, Ross ve Rosemary Cerra 'ya ithaf edilmiştir.

Gerda'nın bana niçin evet dediğini asla anlayamayacağım. Fakat, artık ailenizde hızlı bir kanat oyuncusu var.

Bir erkek öldürülebilir; fakat asla mağlup edilemez.

-Ernest Hemingway,
Yaşlı Adam ve Deniz

Artık yollara saçılmış olarak yaşıyorsunuz,
Ve hiç kimse komşusunun kim olduğunu
bilmiyor ya da ilgilenmiyor.
Komşusu onu çok fazla rahatsız etmedikçe.
Fakat arabaların içindeki tüm bu koşuşturma,
Yollara tanıdık ve hiçbir yere gitmiyor.

-T. S. Eliot,
Koro, "The Rock"

Birinci Bölüm

SEÇİM SENİN

1

Komşusu Henry Friddle'ın ölümünden büyük bir memnuniyet duyan Ned Pearsall, gülümseyerek fıçı bira ile dolu bardağını ölü komşusunun şerefine kaldırdı.

Henry bahçeyi süsleyen bir cüce heykeli tarafından öldürülmüştü. İki katlı evinin çatısından aşağıya, orada suratında memnun bir gülümsemeyle duran heykelin üstüne düşmüştü. Heykel betondan yapılmıştı. Henry ise değil.

Kırık bir boyun, çatlak bir kafatası: ve çarpmanın şiddeti yüzünden Henry oracıkta ölmüştü.

Cücenin neden olduğu bu ölüm dört yıl önce meydana gelmişti ve Ned hâlâ daha, haftada en azından bir kez, Henry'nin ölümü şerefine kadeh kaldırıyordu.

Cilalı maun barın köşesindeki taburede oturan, barın yegâne diğer müşterisi, bir yabancı, Ned'in düşmanlığının hâlâ sürmesine karşı duyduğu şaşkınlığı belirtti.

"Bu zavallı adam ne kadar kötü bir komşuymuş ki, ona karşı hâlâ böyle öfkelisin?"

Normal olarak, Ned soruyu duymazlıktan gelebilirdi. Turistlere krakerlere olduğu kadar bile alışamamıştı.

Bar, müşterilerine kraker ikram ediyordu; çünkü krakerler ucuzdu. Ned ise susuzluğunu canlı tutmak için bol tuzlu fıstık-

lan tercih ediyordu. Billy Wiles, barmen, Ned'in içmeye devam etmesini sağlamak için ara sıra ona bir paket Planters veriyordu.

Ned çoğu zaman fıstıklarının parasını ödemek zorunda kalıyordu. Buna, ya bir bar işletmenin ekonomik gerçeklerinden haberdar olmadığı ya da buna içerlemek hoşuna gittiği için içerliyordu, ki büyük olasılıkla sonuncusu doğruydu.

Her ne kadar bir duvar tenisi topunu andıran bir kafası ve sumo güreşçilerini andıran güçlü yuvarlak omuzlan olsa da, Ned'e ancak, eğer barda anlaşılamayacak kadar hızlı konuşmayı ve bir deve gibi kin tutmayı spordan sayıyorsanız, sporcu diyebilirdiniz. Bu iki dalda Ned'in eline kimse su dökemezdi.

Henry Friddle söz konusu olduğunda, Ned bir yabancıyla bile, kırk yıllık Vineyard Hills sakinlerinden biriyle konuşuyormuşçasına konuşkan olabilirdi. Bardaki yegâne müşteri bir yabancı olmasına rağmen, sessizliktense 'yabancı bir şeytanla' konuşmak Ned'e daha cazip gelmişti.

Billy hiçbir zaman çok fazla konuşan, şu, barı bir sahneymiş gibi gören barmenlerden olmamıştı. O dinlerdi.

Ned yabancıya ne düşündüğünü söyledi: "Henry Friddle bir domuzdu."

Yabancının, şakaklarında hafifçe kırlıklar oturmuş kömür karası saçları, keyifle parlayan gri renkte gözleri ve konuşurken yumuşakça çınlayan bir sesi vardı. "Bu çok ağır bir sözcük - *domuz.*"

"O sapık evinin çatısında ne yapıyordu biliyor musun? Yemek odamın penceresine işemeye çalışıyordu."

Barın üstünü silen Billy yabancıya bakmadı bile. Bu hikâyeyi öyle çok dinlemişti ki, insanların ne tepkiler verdiğini ezberlemişti.

"Friddle, yani domuz, yüksek bir yerden işerse daha uzağa işeyebileceğini sanıyordu," diye açıkladı Ned.

"Neydi bu adam, bir uçuş mühendisi mi?" dedi yabancı.

"Üniversite profesörüydü. Çağdaş edebiyat okutuyordu."

"Belki de o okuduğu şeyler onu intihara sürüklemişti," dedi turist. Bu Billy'ye adamın sandığından daha ilginç biri olduğunu düşündürttü.

"Hayır, hayır," dedi Ned sabırlı bir ses tonuyla. "Düşmesi tamamen bir kazaydı."

"Sarhoş muydu?"

"Sarhoş olduğunu nereden çıkardın?" Ned şaşırmıştı.

Yabancı omuzlarını silkeledi. "Pencerene işemek için çatıya çıkmış ya."

"İğrenç herifin tekiydi," diye izah etti Ned, bir bira daha istediğini belirtmek için boşalan bardağına parmağıyla hafifçe vurarak.

Billy bir bardak Budweiser çekerken, "Henry Friddle intikam arzusunun kurbanı oldu," dedi.

Bir an sessizce birasına baktıktan sonra, turist Ned Pearsall'a, "Ne yani, ilk önce sen mi onun penceresine işedin?" diye sordu.

Ned yabancıyı herhangi bir hüküm vermemesi konusunda uyarırcasına, kuru bir ses tonuyla, "Benim yaptığım kesinlikle aynı şey değildi," diye yanıtladı.

"Ned bu işi kendi çatısından yapmamıştı," dedi Ned.

"Doğru. Ben Friddle'ın evine doğru ilerledim, bir erkek gibi, çimlerinin üzerinde durdum ve yemek odasının penceresine nişan aldım."

"Henry ve karısı o sırada akşam yemeklerini yiyorlardı," dedi Billy. Turist yapılan bu saldırının zamanlamasından duyduğu tiksintiyi dışa vuramadan, Ned, "Tanrı aşkına, bıldırcın yiyorlardı," diye tamamladı.

"Pencerelerine bıldırcın yiyorlar diye mi işedin yani?"

Sabrı taşan Ned tükürükler saçarak cevap verdi. "Hayır, ta-

bi ki o yüzden değil. Sana bir akıl hastası gibi mi görünüyorum?" Bakışlarını Billy'ye çevirmişti.

Billy, *Bir turistten başka ne beklersin ki* dercesine kaşlarını kaldırdı.

"Yalnızca ne kadar gösteriş budalası olduklarını anlatmaya çalışıyorum," diye açıklık getirdi Ned, "sürekli bıldırcın yiyorlardı ya da salyangoz ya da İsviçre pazısı."

"Vay namussuz," dedi turist. Konuşmasındaki hafif alaycılığı, Billy fark etmesine rağmen, Ned Pearsall sezememişti.

"Hem de ne namussuz," diye teyit etti Ned. "Henry Friddle bir Jaguar kullanıyordu ve karısının da -buna inanmayacaksın- *İsveç* malı bir arabası vardı."

"Detroit onlar için çok sıradan kalmış olmalı," dedi turist.

"Aynen. Bir insanın ta İsveç'ten buraya bir araba getirmek için ne kadar züppe olması gerekir?"

"Bahse girerim ki, şarap konusunda da uzmandılar," dedi turist.

"Tam isabet! Onları tanıyor muydun?"

"Hayır, yalnızca bu tipleri tanırım. Bir sürü de kitapları olmalı."

"Üstüne bastın," dedi Ned. "Ön verandada oturup şaraplarını koklar ve kitap okurlardı."

"Herkesin gözü önünde hem de. Düşün bir. Peki, eğer pencerelerine züppelikleri yüzünden işemediysen, *neden işedin?"*

"Binlerce nedeni var," diye onu temin etti Ned. "Kokarca meselesi, çim gübresi olayı, solmuş petunyalar."

"Ve bahçe cücesi," diye ekledi, bardaki lavaboda bardakları durulayan Billy.

"Bahçe cücesi bardağı taşıran son damlaydı," diye onayladı Ned.

"Pembe plastik flamingoların seni böyle bir şeye kışkırtmalarını anlayabilirim," dedi turist, "fakat bir bahçe cücesi?"

Kendisine yapılan hakareti anımsayan Ned'in kaşları çatıldı. "Ariadne o cüceye benim yüzümü yapmıştı."

"Ariadne de kim?"

"Henry Friddle'ın karısı. Daha önce bundan daha züppe bir ad duymuş muydun?"

"Eh, işin Friddle kısmı bunun mümkün olabileceğini gösteriyor."

"Ariadne aynı üniversitede güzel sanatlar profesörüydü. Bir heykel yapıp bunun kalıbını çıkardı, içine betonu döktü ve sonra da onu kendi elleriyle boyadı."

"Bir heykele modellik yapmak sana gurur vermeliydi."

Üst dudağına bulaşan bira köpüğü, itiraz eden Ned'e sanki kuduzmuş gibi bir görünüm vermişti. "Bir *cüceden* söz ediyoruz dostum. *Sarhoş* bir cüceden. Elma gibi kıpkırmızı bir burnu vardı ve heri iki elinde birer bardak bira taşıyordu."

"Ayrıca, fermuarı da açıktı," diye ekledi Ned.

"Hatırlattığın için *çok* teşekkür ederim," diye homurdandı Ned. "En kötüsü de, açık fermuardan dışarıya sarkan şey, ölü bir kazın boynu ve başıydı."

"Ne kadar yaratıcı," dedi turist.

"İlk anda ne lanet bir anlama geldiğini anlamamıştım."

"Sembolizm, metafor."

"Evet, tabii. Onu anlamıştım. Evlerinin önünden geçen herkes onu görüyor ve halime gülüyordu."

"Sen de bu yüzden cüceyi görmeye tahammül edemiyordun," dedi turist.

Yanlış anlayan Ned onu doğruladı: "Doğru. Yalnızca konusu açıldığında bile, insanlar gülüyorlardı. Bu nedenle cüceyi bir balyozla paramparça ettim."

"Ve onlar da seni dava etti."

"Daha da kötü. Bahçeye başka bir cüce daha koydular. Cüceyi parçalayacağımı tahmin eden Ariadne, ikinci bir cüce da-

ha yapıp boyamıştı."

"Ben de bu şarap diyarında yaşamanın keyifli olduğunu düşünmüştüm."

"Sonra da bana," diye devam etti Ned, "eğer ikinciyi de kırarsam bir üçüncüyü koyacaklarını ve *artı,* bunlardan bir sürü yapıp Ned Pearsall'ın cücesini isteyen herkese maliyetine satacaklarını söylediler."

"Boş bir tehdit," dedi turist. "Böyle bir şeyi almak isteyecek biri gerçekten çıkabilir mi?"

"Onlarcası çıkar," dedi Ned.

"Bu kasaba San Francisco'lu et kafalılar gelmeye başladığından beri boktan bir yer haline geldi," dedi Ned öfkeyle.

"Bu yüzden ikinci cüceyi de balyozla parçalamaya cesaret edemeyeceğin için, senin de pencerelerine işemekten başka seçeneğin kalmamıştı."

"Çok doğru. Fakat aptal gibi hemen harekete geçmedim. Bir hafta boyunca her türlü olasılığı gözden geçirdim. *Sonra da* onları suladım."

"Bunun üzerine Henry Friddle da intikam almak için dolu bir sidik torbasıyla çatıya çıktı."

"Evet. Ama bunun için annemin doğum günü yemeğini bekledi."

"Bu bağışlanamaz," diye hüküm verdi Billy.

"Mafyanın düşman olduğu bir adamın aile bireylerine saldırdığını gördün mü hiç?" diye sordu Ned içerlemiş bir halde.

"Abartılı bir soru olmasına rağmen, Billy Ned'in bahşişlerinin hatırına oyunu sürdürdü: "Hayır. Mafyanın bir *tarzı* vardır."

"Ki bu, bu profesör bozuntularının telaffuz bile edemeyecekleri bir sözcük," dedi Ned. "Annem yetmiş altı yaşındaydı. Orada kalp krizi geçirebilirdi."

"Ve," diye devam etti turist, "yemek odanın penceresine

işemeye çalışırken, Friddle aşağıya uçarak cüce Ned Pearsall'ın üzerine düştü ve boynunu kırdı. Çok ironik."

"İronik olup olmadığını bilmem; ama *harika* olduğu muhakkak."

"Annenin ne dediğini de söyle," diye kışkırttı Billy.

Birasından bir yudum aldıktan sonra Ned devam etti: "Annem, 'Tatlım, Tanrı'ya şükret, bu olay Tanrı'nın varlığının bir kanıtı,' dedi."

Birkaç saniye boyunca bu sözleri hazmetmeye çalışan turist, "Annenin çok dindar bir kadın olduğu anlaşılıyor," dedi.

"Her zaman değildi. Fakat yetmiş iki yaşındayken zatürreeye yakalandı."

"Tanrı'nın varlığını kabullenmek için uygun bir zaman."

"Eğer Tanrı varsa, belki onu kurtarır diye düşünüyordu. Eğer yoksa, dua etmek zaman kaybından başka bir şey olmazdı."

"Zaman," dedi turist, "sahip olduğumuz en değerli şeydir."

"Doğru," diye onayladı Ned. "Fakat annem için zaman kaybı olduğu söylenemez; çünkü genellikle televizyon seyrederken dua ederdi."

"Ne etkileyici bir öykü," dedi turist ve bir bira daha ısmarladı.

Billy bir şişe Heineken açtı, yanına soğutulmuş yeni bir bardak koydu ve fısıldadı: "Bu bira şirketten."

"Çok naziksin. Teşekkür ederim. Bir barmen için sessiz ve tatlı dilli olduğunu düşünüyordum; fakat artık nedenini anlayabiliyorum sanırım."

Ned Pearsall barın uzak köşesindeki yerinden bardağını şerefe kaldırdı. "Ariadne'e. Huzur içinde yatsın."

Her ne kadar içinden gelmese de, turist karşılık verdi. Ned'e, "Bir başka cüce faciası mıydı?" diye sordu.

"Kanser. Henry'nin çatıdan düşmesinden iki yıl sonraydı.

Tanrı biliyor ya bunun olmasını hiç istemezdim."

Yan yatırdığı bardağına Heineken'i doldururken, "Ölümün, küçük didişmelerimizi görüş alanımıza sokmak için kullandığı, kendine has yöntemleri vardır," dedi yabancı.

"Onu özlüyorum," dedi Ned. "Muhteşem memeleri vardı ve her zaman sutyen takmazdı."

Turist oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

"Bahçede çalışırken," dedi Ned bir rüyadaymışçasına, "ya da köpeğini gezdirirken, o iki muhteşem yuvarlak öyle hoplayıp zıplardı ki, nefesin kesilirdi."

Turist barın arkasındaki aynadan yüzünü inceledi. Belki de içine düştüğü dehşeti, yüz ifadesinde görüp görmeyeceğini kontrol ediyordu.

"Billy," diye seslendi Ned, "görmek isteyebileceğin en güzel memeler değiller miydi?"

"Kesinlikle," diye onayladı Billy.

Ned taburesinden aşağıya kayıp tuvalete doğru yürürken, yabancının yanında durakladı. "Kanser bütün vücudunu kuruttuğu zaman bile, memeleri pörsümemişti. O kadar zayıfladığı halde memeleri kocamandı. Neredeyse son nefesinde bile *şehvet* uyandırıyordu. Ne büyük kayıp değil mi Billy?"

"Ne büyük kayıp," diye tekrarladı Billy, Ned tuvalete doğru giderken.

Aralarındaki bir anlık sessizlikten sonra, turist "Çok ilginç bir adamsın Billy Barmen," dedi.

"Ben mi? Ben asla birinin penceresine işemedim."

"Tıpkı bir sünger gibi olduğunu düşünüyorum. Her şeyi içine çekiyorsun."

Billy bir bez alarak biraz önce yıkayıp kuruladığı bira bardaklarını parlatmaya başladı.

"Fakat aynı zamanda da bir kaya gibisin," diye devam etti turist, "çünkü, eğer biri seni sıkarsa içinden hiçbir şey çıkmaz."

Billy bardakları parlatmayı sürdürdü.

Keyifle parlayan gri gözler daha da aydınlandı. "Sen yaşam felsefesi olan bir adamsın, ki bu, birçok insanın kim olduğunu, neye inandığını ya da neden inandığını bilmediği bu günlerde pek sık rastlanan bir özellik değil."

İşte bu da Billy'nin bildiği; ama pek sık duymadığı bar muhabbetlerinden biriydi. Ned Pearsall'ın atıp tuttuklarıyla karşılaştırıldığında, bu tür sarhoş fikirleri engin bir bilgi birikimi gibi görünüyordu; fakat yalnızca, temelleri alkole dayanan ruh çözümlemeleriydi.

Billy hayal kırıklığına uğramıştı. Açıkçası, turist o her zaman gördüğü bar taburesini ısıtıp, suratları kıpkırmızı oluncaya kadar içenlerden biri değilmiş gibi görünmüştü gözüne.

Gülümseyerek başını sallayan Billy, "Felsefe mi? Bana büyük bir onur verdin."

Turist Heineken'inden bir yudum çekti.

Her ne kadar Billy'nin daha fazla bir şeyler konuşmaya niyeti yoktuysa da, kendisini konuşmaya devam ederken buldu: "Göze batma, sessiz ol, basit davran, çok fazla beklentin olmasın ve elindekilerle mutlu olmayı bil."

Yabancı gülümsedi. "Kendi kendine yet, taraf olma ve bırak dünya ne cehenneme istiyorsa oraya gitsin."

"Belki de," diye itiraf etti Billy.

"Kuşkusuz, bu Plato'nunkine benzer bir şey değil," dedi turist, "fakat yine de bir felsefe."

"Peki, senin kendine ait bir felsefen var mı?"

"Şu anda, eğer Ned'le daha fazla sohbet etmekten kendimi sakınabilirsem, hayatımın daha iyi ve çok daha anlamlı olacağına inanıyorum."

"Bu bir felsefe değil," diye karşılık verdi Ned adama, "Gerçeğin ta kendisi."

Dördü on geçe Ivy Elgin işe geldi. Ivy garsonların en iyisi

ve benzersiz bir seks objesiydi.

Billy ondan hoşlanıyor; fakat arzulamıyordu. Billy'deki bu şehvet yoksunluğu, onu barda çalışan ya da içki içen erkekler arasında emsalsiz biri yapıyordu.

Ivy'nin kızıl kahverengi saçları, konyak renkli duru gözleri ve Hugh Hefner'in bulmak için ömrünü harcadığı bir vücudu vardı.

Yirmi dört yaşında olmasına rağmen, gerçekten de erkek fantezilerinin başlıca unsuru olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Asla baştan çıkaran biri değildi. Bazen fingirdek bir kız olabiliyordu; ama yalnızca sevimli bir şekilde.

Güzelliği ve sahip olduğu koro kızı masumiyetinin karışımı öyle erotikti ki, yalnızca gülüşü bile sıradan bir erkeğin içinin yağlarını eritmeye yeterdi.

"Selam Billy," dedi Ivy, doğruca bara yürüyerek. "Old Mill yolunda, Kornell Sokağı'nın yaklaşık çeyrek mil kadar ötesinde ölü bir keseli sıçan gördüm."

"Doğal yollarla mı ölmüş yoksa ezilmiş mi?"

"Kesinlikle ezilmişti."

"Sence bunun anlamı ne?"

"Şu anda kesin bir şey söyleyemem," dedi Ivy, barın arkasına koyması için çantasını Billy'ye uzatırken. "Bu, bir hafta içinde gördüğüm ilk ölü şey, bu yüzden ne anlama geldiği göreceğim diğer ölü şeylere bağlı, tabii eğer görürsem."

Ivy kendisinin bir Haruspik olduğuna inanıyordu. Haruspikler, eski Roma'da kurban edilen hayvanların iç organlarına bakarak, gelecekten haber veren kâhinlerin oluşturduğu bir rahipler sınıfıydı.

Romalılar Haruspikler'e büyük saygı gösterir ve söylediklerine önem verirlerdi; fakat büyük olasılıkla, verdikleri partilere sıkça davet etmezlerdi.

Ivy marazi biri değildi. Haruspiklik hayatının merkezini

teşkil etmiyordu. Bu konu hakkında müşterilerle nadiren konuşurdu.

Ne de midesi ölmüş hayvanların iç organlarını karıştırmaya yetecek kadar sağlamdı. Bir Haruspik için, midesi çok hassastı.

Bunun yerine, Ivy leşin cinsine, bulunduğu koşullara, bulunduğu pozisyonda işaret ettiği yönlere ve duruşundaki diğer gizli yönlere bakarak anlamlar çıkarırdı.

Kehanetleri nadiren gerçekleşirdi; fakat Ivy bu konuda ısrarcıydı.

"Sonuçta her ne olursa olsun," dedi Billy'ye, bir adisyon ve bir kurşunkalem alırken, "bu kötüye işaret. Ölü bir keseli sıçan asla şans getirmez."

"Kendi payıma, bunu dikkate alacağım."

"Özellikle de burnu kuzeyi, kuyruğu da doğuyu gösteriyorsa."

Susamış adamlar, sanki gün boyu aradıkları bir vahaymış gibi, kızın peşinden bara sökün etmişlerdi. Yalnızca birkaç tanesi bara oturmuş; diğerleri Ivy'nin telaşla masadan masaya koşuşturmasına neden olmuştu.

Her ne kadar barın orta sınıf müşterileri savurgan adamlar değilse de, Ivy'nin bahşişlerden kazandığı para, ekonomi doktorası yapmış olsaydı kazanabileceği paraya yakındı.

Bir saat sonra, saat beşte, akşam vardiyasında çalışan ikinci garson Shirley Trueblood geldi. Elli altı yaşındaki iriyarı ve yasemin parfümüyle yıkanmış gibi kokan Shirley'nin kendi fanatik taraftarları vardı. Barlardaki bazı adamlar, her zaman kendilerine annelik yapacak birine ihtiyaç duyarlardı. Bazı kadınlar da tabii.

Gündüz aşçısı Ben Vernon eve gitti. Akşam vardiyasının aşçısı Ramon Padillo onun yerini aldı. Barda yalnızca fast food türü yiyecekler sunuluyordu: çizburger, kızarmış patates, ta-

vuk kanadı, quesadilla(*) nachos...

Ramón, Ivy Elgin'in çalıştığı akşamlar, onun görevli olmadığı zamanlardan çok daha fazla baharatlı yiyecek satıldığını fark etmişti. Adamlar daha fazla tomatillo soslu yiyecekler sipariş ediyorlar, küçük şişelerdeki Tabasco soslarından çok daha fazla tüketiyorlar ve hamburgerlerine jalapeno biberleri konmasını istiyorlardı.

"Sanırım," demişti Ramon bir defasında Billy'ye, "eğer herhangi birine gel derse diye, farkında olmadan yumurtalıklarını bu şekilde sıcak tutmaya çalışıyorlar."

"Bu batakhanedekilerin hiçbirisinin Ivy konusunda en küçük bir şansları dahi yok," diye garanti vermişti Billy.

"Bunu asla bilemezsin."

"Sakın bana senin de bunu yaptığını söyleme."

"Bazı geceler midem berbat şekilde yanıyor," demişti Ramon. "Fakat her an *hazırım.* "

Ramon ile birlikte, mesaisi Billy'ninkiyle bir saat örtüşen gece barmeni Steve Zillis de gelmişti. Billy'den on yaş daha küçük olan Steve yirmi dört yaşındaydı; fakat ancak on dört yaşında bir çocuk kadar olgundu.

Steve'in mizah anlayışı, bir erkeğin yüzünü kızartmaya yetecek kadar müstehcenlik içeren herhangi bir nükteden ibaretti.

Bir kirazın sapma yalnızca dilini kullanarak düğümler atabiliyor, burnunun sağ deliğine doldurduğu fıstıklarla nişan aldığı bir bardağı büyük bir isabetle vurabiliyor ve içtiği sigaranın dumanını sağ kulağından çıkarabiliyordu.

Steve her zaman yaptığı gibi, barın ucundaki kapıyı açmak yerine üzerinden atlayarak bara geçti. "Nasıl gidiyor Kemosabe?"

(*) Bir tür peynirli tortilla. (ç.n.)

"Bir saatim daha var," dedi Billy, "ondan sonra hayatımı geri alacağım."

"Hayat *bu*," diye itiraz etti Steve. "Hareketin tam merkezi."

Steve Zillis'in talihsizliği, söylediği şeyin ne anlama geldiğiydi. Steve'e göre, bu sıradan bar büyüleyici bir kabareydi.

Önlüğünü giydikten sonra bir kâseden üç tane zeytin aldı ve bunları göz kamaştırıcı bir hızla havada çevirdikten sonra, her seferinde bir tanesini ağzıyla yakaladı.

Bardaki sarhoşlardan ikisi bu gösteriyi gürültülü bir şekilde alkışlayınca, Steve sanki Metropolitan Operası'nın gözde tenorlarından birisiymiş de, seçkin ve bilgili izleyicilerinin övgülerine mahzar olmuşçasına bu alkışların tadını çıkardı.

Steve Zillis'in eşlik ettiği sürece verdiği sıkıntıya rağmen, Billy'nin vardiyasının son bir saati hızla geçip gitti. Öğleden sonra gelenler eve gitmelerini erteledikleri ve akşamcılar da geldikleri için, bar iki barmeni de meşgul edecek kadar kalabalıktı.

Billy elinden geldiğince barın bu geçiş döneminin tadını çıkardı. Müşteriler şimdi, alkol onları daha sonra bir hüzün denizine sürüklediğinde olamayacakları kadar neşe ve uyumun doruğundaydılar.

Pencereler doğuya baktığı ve güneş batıya doğru kaydığı için, yumuşacık bir gün ışığı tüm pencereleri boyamıştı. Tavan aydınlatmalarından yansıyan bakır renkli ışıltı maun rengi lambrilerin ve masaların üzerini kaplamıştı.

Hava ahşap kaplamalara sinmiş bayat bira, mum, çizburger ve kızarmış soğan halkalarının hoş kokusuyla dolmuştu.

Yine de, Billy buradan mesaisi bittikten sonra takılacak kadar hoşlanmıyordu. Saat tam yedide bardan ayrıldı.

Billy eğer Steve Zillis olsaydı, çıkışını bir sahne gösterisi haline getirirdi. Fakat o bunun yerine, tıpkı bir hayalet gibi sessizce sıvışıp gitmişti.

Dışarıda, yaz güneşinin batmasına iki saatten daha az bir süre kalmıştı. Gökyüzü doğuda Maxfield Parrish tablolarındaki gibi kıvılcımları andıran parlak bir mavi, güneşin hâlâ aydınlattığı batıda ise soluk bir mavi renkteydi.

Ford Explorer'ına doğru ilerlerken, sürücü tarafındaki sileceğin altında dikdörtgen şeklinde, beyaz bir kâğıt parçası olduğunu fark etti.

Direksiyona oturdu ve kapısını kapatmadan kâğıdı açtı. Bir araba yıkama şirketi ya da evlere hizmetçi sağlayan şirketlerden birinin dağıttığı el ilanlarından biri olduğunu düşünmüştü. Kâğıtta daktiloyla düzgün bir şekilde yazılmış bir mesaj vardı:

Eğer bu nottan polise bahsetmez ve onları bu işe karıştırmazsan, Napa County'de bir yerde, sarışın hoş bir öğretmeni öldüreceğim.

Eğer bu nottan polise bahsedersen, bu defa da hayır işleriyle uğraşan yaşlı bir kadını öldüreceğim.

Karar vermek için altı saatin var. Seçim senin.

Billy dünyanın ayaklarının altından kaydığı gibi bir hisse kapılmadı; fakat kaymıştı. Çöküş henüz başlamamıştı, ama başlayacaktı. Çok yakında.

12

Miki fare gırtlağına bir kurşun yedi. 9 milimetrelik tabanca birbiri ardına üç kez daha patladı ve Donald Duck'ın suratı darmadağın oldu.

Atışları yapan Lanny Olsen, üzüm yetiştirmenin mümkün olmadığı kayalık yamaçların karşısındaki, çatlaklarla dolu dar asfalt yolun sonunda yaşıyordu. Yaşadığı yer Napa Vadisi'nin efsanevi manzarasından yoksundu.

Bu sıra dışı yerde yaşamanın olumlu tarafları, evi gölgeleyen harika erik ağaçları ve devasa karaağaçlar ile ortama canlı ve sevimli bir hava veren yabani açelyalardı. Ve tabii gözlerden uzak olmasıydı.

En yakın komşusu öyle uzaktaydı ki, Lenny hiç kimseyi rahatsız etmeden yedi gün, yirmi dört saat parti verebilirdi. Fakat bu avantaj Lanny'ye bir yarar sağlamıyordu; çünkü genellikle saat dokuz buçukta yatmış olurdu; partiden anladığı ise altılık bir kasa bira, bir paket cips ve poker oynamaktan ibaretti.

Arazisi atış talimleri yapmasına olanak veren bir konumda olmakla birlikte, atış talimlerini daha çok şerif departmanında yapıyordu.

Lanny küçük bir çocukken bir çizer olmayı istiyordu. Bu-

na yeteneği de vardı. Saman balyalarından oluşturulan yığına tutturulmuş olan Disney çizgileri mükemmelliğindeki Miki Fare ve Donald Duck portrelerini, Lanny kendisi yapmıştı.

Lanny boşalan şarjörü tabancasından çıkarırken, "Asıl dün burada olacaktın. Peş peşe on iki Road Runner'ı, bir tanesini bile ıskalamadan kafalarından vurdum," dedi.

"Wile E. Coyote korkudan altına yapmış olmalı," dedi Billy. "Hiç sıradan hedeflere atış yaptığın oluyor mu?"

"Bunun ne zevki olur ki?"

"Peki, hiç Simpson'lara atış yaptın mı?"

"Homer'a, Bart'a- Marge hariç hepsine," dedi Lanny. "Marge'ye asla."

Lanny güzel sanatlar fakültesine gidebilirdi, tabii despot babası Ansel, tıpkı *kendisinin* babasının izinden giderek olduğu gibi, oğlunun da kendi izini takip ederek bir kanun uygulayıcısı olması gerektiğine karar vermiş olmasaydı.

Lanny'nin annesi Pearl, hastalığının izin verdiği ölçüde oğlunu desteklemişti. Lanny on altı yaşındayken Pearl'e non-Hodgkin's lenfoma teşhisi konmuştu.

Işın tedavisi ve kullandığı ilaçlar kadını tüketmişti. Hastalığının kontrol altına alındığı dönemlerde dahi, Pearl tam olarak eski gücüne kavuşamamıştı.

Babasının annesine doğru dürüst bakamayacağından kaygılanan Lanny, annesini bırakıp güzel sanatlar fakültesine gitmemişti. Evde kalmış, bir kanun uygulayıcısı olarak kariyer yapmış ve annesinin bakımını üstlenmişti.

Hiç beklenmedik bir şekilde, Ansel Pearl'den önce ölmüştü. Aşırı sürat yapan bir motorcuyu durdurmuş, motorcu da bir 38'lik ile yakın mesafeden yaptığı bir atışla *onu* durdurmuştu.

Görülmedik kadar genç bir yaşta lenf kanserine yakalanan Pearl, şaşırtıcı bir şekilde hastalığıyla uzun bir süre yaşamıştı.

Pearl on yıl önce, Lanny otuz altı yaşındayken ölmüştü.

Lanny o sırada hâlâ kariyerinden vazgeçip güzel sanatlara devam edebileceği bir yaştaydı. Ama sonunda hiçbir şey yapmadan durmak, yeni bir hayat isteğinden baskın çıkmıştı.

Lanny'ye gösterişli bir ahşap işçiliğiyle bezenmiş ve etrafını çepeçevre iyi korunmuş bir verandanın sardığı güzel bir Victoria tarzı ev kalmıştı. Tutkulu olmadığı bir meslekte kariyer yaptığı ve artık bir ailesi de olmadığı için, boş zamanlarının büyük kısmını eviyle uğraşarak geçirmişti.

Lanny tabancasına yeni bir şarjör yerleştirirken, Billy daktiloyla yazılmış mesajı cebinden çıkardı. "Sence bunun anlamı nedir?"

Silah sesinin yankıları kaybolup karatavuklar yakındaki karaağaçların yüksek dallarına geri dönmeye başladıklarında, Lanny notu okudu.

Mesajı okurken, Billy'nin umduğunun aksine ne kaşlarını çatmış, ne de gülümsemişti. "Bunu nerede buldun?"

"Birileri arabamın sileceğine sıkıştırmış."

"Arabanı nerede park etmiştin?"

"Barda."

"Bir zarfın içinde miydi?"

"Hayır."

"Seni gözleyen birilerini fark ettin mi? Yani, notu sileceğin altından alıp okuduğun sırada seni gözetleyen biri var mıydı?"

"Hiç kimse yoktu."

"Bunun anlamı nedir sence?"

"Bu soruyu ben sana sormuştum," diye hatırlattı Billy.

"Bu bir eşek şakası. Hastalıklı bir şaka."

Billy insanın keyfini kaçıran satırlara bakarak, "İlk anda ben de aynı şeyi düşünmüştüm; fakat sonra..."

Lanny yana doğru kayarak üzerinde Elmer ve Bugs Bunny'nin boydan portrelerinin olduğu bir başka saman bal-

yası yığını ile aynı hizaya geldi. "Fakat sonra kendi kendine *ya değilse*... diye sordun."

"Sen sormadın mı?"

"Elbette sordum. Her polis böyle yapar, aksi takdirde umduğundan daha kısa sürede öbür dünyayı boylar. Ya da ateş etmemesi gereken bir yerde ateş eder."

Kısa bir süre önce, Lanny silahlı sandığı kavgacı bir sarhoşu yaralamıştı. Adamın üstünden silah yerine bir cep telefonu çıkmıştı.

"Fakat kendini sonsuza dek ya değilselerle koruyamazsın," diye sürdürdü konuşmasını. "İçgüdülerinle hareket etmen gerekir. Ve senin içgüdülerin de benimkilerin aynısı. Bu bir eşek şakası. Bunun yanı sıra, bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var."

"Steve Zillis," dedi Billy.

"Tombala."

Lanny sağ bacağı dengesini sağlamak için geride, sol dizi hafifçe bükülmüş, iki eliyle silahı kavrayarak atış pozisyonu aldı. Derin bir soluk aldı ve Elmer'ı beş kez vurdu. Çıkan gürültüyle, akağaçların üzerindeki karatavuklar şarapnel parçaları gibi gökyüzüne dağıldılar.

Elmer'da dört ölümcül isabet ve bir yara sayan Billy, "Bu... sanki Steve'in yaptığı ya da yapabileceği bir şeymiş gibi gelmiyor bana," dedi.

"Neden yapamasın?"

"Steve cebinde taşıdığı kauçuk torbanın çıkardığı osuruk sesinin eğlenceli olduğunu düşünebilen bir adam."

"Yani?"

Billy mesajı katladı ve gömleğinin cebine tıkıştırdı. "Bu Steve için çok karmaşık bir iş gibi görünüyor... onun için fazla zekice."

"Doğru. Genç Steve ancak bir elma kurdu kadar zekidir,"

diye onayladı Lanny.

Pozisyonunu bozmadan şarjörün geri kalan yarısını da Bugs Bunny'nin üzerine boşaltarak, beş ölümcül isabet kaydetti.

"Ya gerçekse?"

"Değil."

"Fakat ya gerçekse?"

"Adam öldürmeye eğilimli manyaklar yalnızca filmlerde bu tür oyunlar oynarlar. Gerçek hayatta katiller yalnızca öldürür. Onların güçten anladıkları acı kuvvet ve kimi zaman da zorbaca seks yapmaktır -sana yapbozlar ya da bulmacalarla sataşmak değil."

Boş mermi kovanlarını çimlerin üstüne saçtı. Batıya doğru kayan güneş, pirinç kovanları kanlı altın parçaları gibi parlatıyordu.

Billy'yi ikna edemediğinin farkında olan Lanny devam etti: "Gerçek bile olsa -ki değil- notta kimlerden bahsediyordu?"

"Sarışın öğretmenler ve yaşlı kadınlardan."

"Napa County'de bir yerlerde."

"Evet."

"Napa County bir San Francisco değil," dedi Lanny, "fakat hiç kimsenin yaşamadığı ıssız bir yer de değil. Birçok şehirde sayısız insan yaşıyor. Şerif departmanı, artı tüm polisler bir araya da gelse her yeri kontrol altında tutmaları mümkün değil."

"Her yeri kontrol altına almak zorunda değilsin. Adam hedeflerini belirtmiş -sarışın, hoş bir öğretmen."

"Bu görüşe göre değişir," diye karşı çıktı Lanny. "Sana hoş gelen sarışın bir öğretmen, benim için bir acuze olabilir."

"Kadınlar hakkında yüksek standartların olduğunu bilmiyordum."

Lanny gülümsedi. "Bu konuda seçiciyimdir."

"Her neyse, bir de *hayır işleriyle uğraşan* yaşlı kadın var."

Silahına üçüncü şarjörü yerleştiren Lanny, "Hayır işleriyle uğraşan bir sürü yaşlı kadın var. Bunlar komşuları için kaygı duyan bir kuşaktan geliyorlar," dedi.

"Yani hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Billy'nin önerebileceği hiçbir şey yoktu, bir fikirden başka: "Bana, bir şeyler yapmak zorundaymışız gibi geliyor."

"Doğası gereği, polis önlem almaz, tepki verir."

"Yani önce bu adamın birisini öldürmesi mi gerekiyor?"

"Hiç kimseyi öldürmeyecek."

"Öldüreceğini söylüyor ama," diye itiraz etti Billy.

"Dedim ya, bu bir eşek şakası. Steve Zillis en sonunda su püskürten çiçekler ve plastikten yapılmış kusmuklar gibi lise şakalarından terfi etmiş olmalı."

Billy başını sallayarak, "Belki de haklısındır," dedi.

"Kesinlikle haklıyım." Üç kat daha kalın bir saman yığını üzerinde artakalmış olan renkli şekilleri işaret ederek, "Alacakaranlık görüşümü engellemeden önce," dedi Lanny, *"Shrek'i* haklamak istiyorum."

"Bu filmleri beğendiğini sanıyordum."

"Ben eleştirmen değilim," dedi Lanny sabırsızca. "Biraz eğlenmeye çalışıp atıcılığını geliştirmeye çalışan biriyim yalnızca."

"Pekâlâ, tamam, gidiyorum. Cuma günü pokerde görüşürüz."

"Gelirken bir şeyler getir," dedi Lanny.

"Ne gibi bir şeyler?"

"Jose domuz eti ve pilavını getiriyor. Leroy da beş çeşit salsa sosu ile bir sürü mısır cipsi. Neden sen de kendine tamale(*) yapıp getirmiyorsun?"

(*) Mısır unu, kıyma ve kırmızıbiberle yapılan bir Meksika yemeği. (ç.n.)

Lanny konuşurken Billy yüzünü buruşturdu. "Örgü örmek için toplanan evde kalmış kızlara benziyoruz."

"Acınacak halde olabiliriz," dedi Lanny, "fakat daha ölmedik."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Eğer ölmüş ve cehenneme gitmiş olsaydım," dedi Lanny tekrar, "beni çizme zevkinden mahrum bırakırlardı. Ve emin ol, bu cennet olmazdı."

Billy garajı caddeye bağlayan yolun üzerine park ettiği Explorer'ına gidinceye kadar, Lanny Shrek, Prenses Fiona, Eşek ve arkadaşlarını parçalamıştı bile.

Gökyüzü doğuda safir rengindeydi. Batıda ise mavilik yavaş yavaş kaybolarak, yerini altın sarısı ve kızıl renklere bırakmaya başlamıştı.

Uzayan gölgeler arasında SUV'unun yanında duran Billy bir an, atıcılığını, gerçekleşmemiş bir çizer olma rüyasını, belki de bininci kez, öldürmeye çalışarak geliştiren Lanny'ye baktı.

Büyülenerek bir şatonun kulesine kapatılmış ve yıllarca kendisini uyandıracak öpücüğün rüyasını görerek yatan bir prenses bile, Whispering Pines'taki yatağında yatan Barbara Mendel'den daha güzel görünemezdi.

Lambadan yayılan ışığın okşadığı sarı saçları yastığa dökülmüş, potadan dökülen erimiş altın gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Barbara'nın başucunda duran Billy Wiles, daha önce Barbara'nın teni kadar mat ve bir porselen bebeği andıran pürüzsüz bir cilt görmemişti. Cildi yarı saydammış gibiydi; sanki ışık derisinden içeriye girip yüzünü içeriden aydınlatıyormuş gibi.

Eğer Barbara'nın üzerindeki ince nevresimi kaldırırsa, kulesinde uyuyan prensese hiç yakışmayan onur kırıcı bir şeyi açığa vururdu. Midesine cerrahi bir müdahale ile bir beslenme tüpü takılmıştı.

Doktor sürekli olarak ve yavaş yavaş beslenmesi gerektiğini söylemişti. Damlalıklı pompa hafif bir mırıltıyla, Barbara'nın bitmek bilmeyen akşam yemeğini veriyordu.

Barbara yaklaşık dört yıldır komadaydı.

Onunki ağır komalardan değildi Kimi zaman esniyor, sağ elini yüzüne, boğazına ve göğsüne götürüyordu.

Her ne kadar söyledikleri gizemli birkaç sözcükten öteye

geçmiyor ve odadakilere değil de zihnindeki bazı hayaletlere söylüyorsa da, bazen konuşuyordu.

Hatta konuştuğu ya da elini kımıldattığı zaman bile etrafında olup bitenlerden tamamen habersizdi. Kendini bilmeden yatıyordu ve dış uyaranlara karşı hiçbir tepki vermiyordu.

Orada, yüzü bir bardaktaki süt kadar pürüzsüz, gözkapaklarının ardındaki gözleri hareketsiz, dudakları yarı aralık bir şekilde hiç kıpırdamadan yatıyordu. Hiçbir hayalet ondan daha sessiz soluk alamazdı.

Billy ceket ceplerinden birinden telli bir not defteri çıkardı. Deftere küçük bir tükenmezkalem tutturulmuştu. Defteri komodinin üzerine bıraktı.

Küçük oda basit bir şekilde döşenmişti: bir hastane yatağı, bir komodin ve bir sandalye. Billy Barbara'yı yeterince yüksekten izleyebilmek için uzun zaman önce bunlara bir de bar taburesi eklemişti. Whispering Pines Hasta Bakımevi iyi bir bakım, fakat çok sade bir ortam sağlıyordu. Buradaki hastaların yalnızca yarısı iyileşmekte olan hastalardı; diğer yarısı ise deyim yerindeyse burada depolanmışlardı.

Yatağın yanında duran bar taburesine tüneyen Billy, Barbara'ya gününün nasıl geçtiğini anlatmaya başladı. Güneşin doğumundan başladı ve son olarak da Lanny'nin ünlü çizgi karakterlerinin doldurduğu atış poligonuyla bitirdi.

Her ne kadar Barbara Billy'nin söylediği hiçbir şeye tepki vermiyorsa da, Billy, içinin derinliklerindeki sığınağından Barbara'nın kendisini duyabildiğine inanıyordu. Oradaki varlığının, sesinin ve şefkatinin Barbara'yı rahatlattığına inanmak istiyordu.

Anlatacakları bittiyse de Barbara'yı seyretmeyi sürdürdü. Onu her zaman şimdi gördüğü gibi görmüyordu. Barbara şu anda gözüne bir zamanlar olduğu gibi canlı, hayat dolu görünüyordu ve eğer kader kötü bir oyun oynamamış olsa, bugün o halde olabilecekti.

Bir süre sonra gömlek cebinde katlı duran notu çıkardı ve yeniden okudu.

Barbara anlamları bir kulağın duyabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde eriyen mırıltılarla konuşmaya başladığında, Billy notu okumayı henüz bitirmişti: "Ne dediğini bilmek istiyorum..."

Heyecanlanan Billy bar taburesinden kalktı ve daha yakından bakabilmek için yatağın parmaklıklarından Barbara'ya doğru eğildi.

Barbara daha önce, koma halindeyken, Billy'nin anlattıkları ya da onu ziyareti esnasında yaptıklarına yönelik hiçbir şey söylememişti. "Barbara?"

Barbara kıpırdamadan, gözkapakları kapalı, dudakları hafifçe aralık bir şekilde; görünürde bir katafalkta yatan bir ölüden daha canlı değilmiş gibi yatıyordu.

"Beni duyabiliyor musun?"

Titreyen parmaklarıyla Barbara'nın yüzüne dokundu. Hiçbir tepki yoktu.

Billy Barbara'ya o tuhaf mesajda yazılanları zaten söylemişti; fakat şimdi mesajla ilgili bir şeyler mırıldandığı için, bu kez mesajı ona okuyordu. Bitirdiğinde Barbara hiçbir tepki vermedi. Billy anlamsızca kadının adını seslendi.

Bir kez daha bar taburesine yerleşerek, komodinin üzerindeki küçük not defterini aldı. Küçük tükenmezkalemle Barbara'nın söylediği dört sözcüğü ve tarihi yazdı.

Billy Barbara'nın bu doğal olmayan uykuda geçirdiği her yıl için bir defter tutmuştu. Her ne kadar defterler 7,5 x 10 cm. boyutlarında yüz yaprak içerse de, Barbara her ziyaretinde -hatta birçoğunda- konuşmadığı için, bunların hiçbirisi dolmamıştı.

Ne dediğini bilmek istiyorum.

Barbara'nın hiç alışılmadık şekilde tam olarak söylediği bu

cümleyi kaydettikten sonra, Billy sayfaları çevirerek tarihlere bakmadan Barbara'nın söylemiş olduğu bazı sözcükleri okumaya başladı.

Kuzular bağışlayamaz

et kafalı oğlanlar

çocukça lisanım

mezar taşındaki yazı

Papa, patates, kümes hayvanları, erik kurusu, prizma

karanlıklar mevsimi

gitgide kabarıyor

büyük bir çaba

uzaktaki şimşekler

yirmi üç, yirmi üç

Billy, Barbara'nın söylediği sözcüklerde ne bir tutarlılık, ne de bir ipucu bulabildi.

Geçen haftalar, aylar boyunca Barbara zaman zaman belli belirsiz gülümsemişti. Billy iki kez de onun hafifçe kahkaha attığına şahit olmuştu.

Bununla birlikte, diğer zamanlarda fısıldadığı sözcükler Billy'yi huzursuz ediyor, kimi zaman da ürpermesine neden oluyordu.

Parçalanmış, çürümüş, nefes nefese, kanıyor

Pıhtılaşmış kan ve ateş

Baltalar, bıçaklar, kasaturalar

Çılgınca bakan gözlerindeki, kızıl öfke

Bu sözcükleri üzüntülü ya da acı çeken bir ses tonuyla söylememişti. Sözcükler ağzından, tıpkı daha neşeli sözcükleri söylerkenki mırıltılı ses tonuyla dökülmüştü.

Yine de Billy'yi endişelendiriyordu. Billy onun, girdiği komanın derinliklerinde karanlık ve korkunç bir yerde olduğundan, kendisini tuzağa düşmüş, tehdit altında ve yalnız hissettiğinden kaygılanıyordu.

Barbara'nın alnı kırıştı ve bir kez daha bir şeyler söyledi: "Deniz..."

Billy tam bunu yazacağı sırada, Barbara devam etti: "Her ne diyorsa... "

Odadaki sessizlik öylesine yoğunlaşmıştı ki, sanki Barbara'nın belli belirsiz sesi Billy'ye ulaşsın diye, atmosfer yüzlerce kilometrelik kalınlığıyla havadaki tüm akımları eziyor gibiydi.

Barbara'nın sağ eli, sanki söylediği sözcüklere dokunmak istermişçesine dudaklarına gitti. "Her ne diyorsa, söylemeye devam ediyor."

Bu, komaya girdiğinden beri söylediği en kolay anlaşılır şeydi ve tek bir ziyarette nadiren bu kadar çok şey söylemişti.

"Barbara?"

"Ne dediğini bilmek istiyorum... deniz."

Eli göğsüne indi. Alnındaki kırışıklık kayboldu. Konuşurken gözkapaklarının altında fırıl fırıl dönen gözleri bir kez daha hareketsizdi.

Kalem defterin üzerinde kalmış, Billy bekliyordu; fakat Barbara odadaki sessizliğin tıpkısı bir sessizliğe gömülmüştü. Sessizlik ve durağanlık gittikçe daha da yoğunlaştı, ta ki Billy gitmesi gerektiğini, yoksa, burada kaldığı takdirde prehistorik çağlarda bir kehribarın içine sıkışıp kalmış bir sineğin akıbetini paylaşacağını hissedene dek.

Barbara bu sessizliğin içinde saatlerce, günlerce, belki de sonsuza dek yatacaktı.

Eğilip onu öptü; fakat dudaklarından değil. Yoksa kendisini ona tecavüz etmiş gibi hissederdi. Yanağı yumuşak ve soğuktu.

Barbara'nın, Billy'nin nişan yüzüğünü kabul ettikten yalnızca bir ay sonra girdiği komada üç yıl, on ay ve dördüncü günüydü.

Billy, Lanny'nin zevk aldığı gibi tecrit edilmiş bir yaşam sürmüyordu; fakat, üzerinde birkaç evin bulunduğu bir yol üzerinde, etrafı kızılağaçlar ve sedir ağaçlarıyla çevrili dört dönümlük bir arazide yaşıyordu.

Komşularını tanımıyordu. Hoş, yakınında oturuyor olsalardı da tanımayabilirdi. Onların ilgisizliklerine minnettardı.

Evin ilk sahibi ve mimarının, yarı bungalov yarı lüks bir kulübeden oluşan melez bir bina yapmak için fikir birliği ettikleri açıkça görülüyordu. Çizgileri bir bungalovu andırıyordu. Güneşten grileşmiş sedir ağacından dış kaplamalar ve çatıyı destekleyen kabaca kesilmiş direklerin bulunduğu ön veranda kulübeye aitti.

Birbirine tamamen zıt iki yapıdan oluşmuş diğer birçok evin aksine, bu ev oldukça sevimliydi. Elmas şeklindeki pencereleri ve pahlanmış pencere camlarıyla -zavallı bungalov- ev, ışıkları yanarken tıpkı mücevherlerle bezenmiş gibi görünüyordu. Gün ışığında, sıçrayan bir geyik şeklindeki rüzgârgülü, şiddetli fırtınalar ortalığı karıştırırken bile zarif bir miskinlikle dönerdi.

Müstakil garaj, ki aynı zamanda Billy'nin yontmacılık atölyesiydi, evin arkasındaydı.

Billy Explorer'ını park edip, büyük garaj kapısını kapatarak arka bahçede yürümeye başladığında, bir baykuş garaj çatısının üzerindeki tüneğinde öttü.

Diğer baykuşlar bu sese cevap vermediler. Fakat Billy bir fare sesi duyduğunu sanmıştı ve çalılıkların içinde, avlunun ötesindeki uzun otların özlemiyle titrediklerini neredeyse hissedebiliyordu.

Zihnini bir bataklık, düşüncelerini de çamurluymuş gibi hissetti. Durakladı ve sedir ağaçlarının dikenleri ve kabuklarının hoş kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı. Bu sert koku düşüncelerini netleştirmişti.

Zihninin berraklaşmasını istemediğini fark etti. Billy çok fazla içen biri değildi; fakat şimdi bir birayla bir duble içki içmek istiyordu.

Yıldızlar çok yoğun görülüyordu. Aynı zamanda da bulutsuz gökyüzünde pırıl pırıldılar; fakat Billy'nin onlara baktığında hissettiği tek şey ağırlıktı.

Verandanın ne basamakları ve ne de zemin döşemeleri gıcırdadı. Billy burayı sağlam ve iyi durumda tutabilmek için çok zaman harcamıştı.

Mutfaktaki her şeyi olduğu gibi çıkarıp attıktan sonra, dolapları kendisi yapmıştı. Dolaplar kiraz ağacındandı ve koyu renk verniklenmişlerdi.

Zemin siyah granit karolarla döşeliydi. Granit mutfak tezgâhı da yerlerle uyumluydu.

Temiz ve sade. Billy tüm evi aynı tarz yapmak istemişti; fakat daha sonra ne yapacağını şaşırmıştı.

Kulplu bir bardağa bir şişe sert Guinness birası doldurup üzerine de burbon ekledi. Karışımdan bir yudum alınca, hem sertliğine hem de tadına küfür etti.

Telefon çaldığında kendisine sığır pastırmalı bir sandviç hazırlıyordu. "Alo?"

Billy ikinci kez alo dediği halde karşı taraf cevap vermemişti.

Başka zaman olsa, Billy hattın kesilmiş olduğunu düşünürdü; fakat bu akşam değil.

Bir yandan dinlerken, diğer yandan da cebindeki notu çıkardı. Katlanmış kâğıdı açtı ve siyah granit bankoya koyarak düzeltti.

Sanki tokmağı olmayan bir çanın içindeymiş gibi, hattan ne bir parazit ne de bir hışırtı geliyordu. Billy arayanın soluk alıp verdiğini de duyamıyordu. Sanki adam ölüymüş de soluk alıp vermeye ihtiyacı yokmuş gibi.

İster eşek şakası yapıyor olsun, ister katil olsun; adamın amacı taciz etmek, gözdağı vermekti. Billy üçüncü kez alo diyerek ona bu zevki yaşatmayacaktı.

Sanki hiçlikten bir şey öğrenebilirlermiş gibi, her ikisi de birbirlerinin sessizliklerini dinlediler.

Bir dakika kadar sonra, Billy hattın diğer ucundaki adamı zihninde canlandırıp canlandırmayacağını düşünmeye başlamıştı.

Eğer kulak kulağa durduğu kişi gerçekten de notu yazan adamsa, telefonu ilk olarak kendisinin kapatması hata olurdu. Zira karşı taraf bu hareketini korku belirtisi, en azından zayıflık olarak algılayabilirdi.

Hayat Billy'ye sabırlı olmayı öğretmişti. Ayrıca, kendi hakkındaki düşünceleri kendisinin bir budala olabileceği olasılığını da içeriyordu. Bu nedenle bir ahmak gibi görünmekten korkmuyordu. Bekledi.

Karşı taraf telefonu kapatınca, hattın kesildiğini gösteren belirgin ses ve gelen çevir sesi, onun orada olduğunun kanıtıydı.

Sandviçini hazırlamaya devam etmeden önce, Billy dört odayı ve banyoyu kontrol etti ve tüm pencerelerdeki storları

indirdi.

Mutfaktaki küçük yemek masasına oturarak sandviçini ve yanında iki parça turşu yedi. İkinci Guinness'i açtı; fakat bu defa burbon ilave etmedi.

Billy'nin televizyonu yoktu. Eğlence programları onu sıkıyordu. Haberleri izlemeye ise zaten ihtiyacı yoktu.

Yemek sırasında ona eşlik eden yalnızca düşünceleriydi. Sandviçini yemek için fazla oyalanmadı.

Oturma odasının bir duvarını yerden tavana kadar kaplayan raflar kitap doluydu. Billy yaşamının büyük bir bölümünde doymak bilmez bir okuyucuydu.

Okuma hevesini üç yıl, on ay ve dört yıl önce yitirmişti. Kitaplara, her türden kitaba duydukları ortak sevgi, Barbara ile onu bir araya getirmişti.

Bir rafın tamamı, Barbara'nın Noel hediyesi olarak verdiği Dickens serisine ayrılmıştı. Barbara Dickens'a delicesine bir düşkünlük duyardı.

O günlerde Billy'nin bir şeylerle meşgul olmaya ihtiyacı vardı. Elinde bir kitapla bir sandalyede oturmak onu huzursuz ediyordu. O durumdayken kendisini çok savunmasız hissediyordu.

Bunun yanı sıra, bazı kitaplar son derece rahatsız edici fikirler içeriyordu. Unutmaya çalıştığınız şeyleri düşünmeye başlamanıza neden oluyor ve düşünceleriniz katlanılmaz hale gelmelerine karşın kafanızdan çıkarıp atamıyordunuz.

Oturma odasının kutu şeklindeki gömme panellerle süslü tavanı, Billy'nin bir şeylerle meşgul olma ihtiyacı duyduğu dönemin eseriydi. Her kutu tirizlerle süslenmişti. Kutuların ortalarına, ak meşe ağacından yontulup çevrelerindeki mauna uymaları için cilalanmış, birer demet kenger yaprağı karakterize edilmişti.

Tavanın tarzı ne bir bungalova ne de bir kulübeye uygundu; fakat Billy buna aldırmamıştı. Onun için önemli olan, bu projeyle aylarca oyalanmış olmasıydı.

Çalışma odasına girdi, bu odanın tavanı oturma odasının tavanından da şatafatlı olmuştu.

Üzerinde kendisine alay edermişçesine bakan kullanılmayan bilgisayarın durduğu çalışma masasına gitmedi. Bunun yerine yontma araçlarının bulunduğu bir tezgâha oturdu.

Burada da yığınla ak meşe odunu vardı. Bunlar, şu anda yalnızca alçı sıva ile kaplı çıplak yatak odası tavanını dekore edecek olan süslemelerin hammaddeleriydi.

Masanın üzerinde bir CD çalar ve iki küçük hoparlör duruyordu. CD çaların içinde bir country müzik diski vardı. Billy CD çaları çalıştırdı.

Elleri ağrıyıp görüşü bulanıncaya dek oyma yaptı ve sonra da müziği kapatıp yatağa gitti.

Sırtüstü uzandığı yatakta hiçbir şey göremediği tavana bakarak gözlerinin kapanmasını bekledi. Bekledi.

Çatıda bir ses duydu. Bir şey sedir ağacından yapılmış çatı kaplamasını tırmalıyordu. Hiç kuşkusuz bir baykuştu.

Baykuş ötmedi. Belki de bir rakundu. Ya da başka bir şey.

Başucundaki komodinin üzerindeki dijital saate baktı. Gece yarısını yirmi dakika geçmişti.

Karar vermek için altı saatin var. Seçim senin.

Sabahleyin her şey yoluna girmiş olacaktı. Her şey her zaman yoluna girerdi. Tamam, tam olarak yoluna girmezdi belki, ama en azından direnme cesareti verirdi.

Ne dediğini bilmek istiyorum, deniz. Her ne diyorsa, söylemeye devam ediyor.

Birkaç kez gözlerini yumdu; fakat bu bir işe yaramıyordu. Uyuyabilmesi için gözlerinin kendiliğinden kapanmaları gerekiyordu.

12.59'dan 1.00'e geçen saate baktı.

Bardan çıkıp sileceğin altındaki notu bulduğunda, saat yediydi. Aradan altı saat geçmişti.

Birileri öldürülmüştü. Yoksa öldürülmemiş miydi. Elbette öldürülmemişti.

5

Barınbir adı yoktu. Ya da, daha doğrusu, işlevi onun adıydı. Eyalet karayolundan karaağaçlarla çevrili park yerine dönünce gördüğünüz direğin tepesindeki tabelada, yalnızca BAR yazıyordu.

Barın sahibi Jackie O'Hara'ydı. Şişman, çilli ve kibar Jackie herkesin dostu ya da fahri amcasıydı.

Adını bir tabelada görmek gibi bir arzusu yoktu.

Küçük bir oğlanken, Jackie rahip olup insanlara yardım etmeyi, onları Tanrı'nın yoluna yöneltmeyi istiyordu.

Zaman ona arzularını kontrol altına alamayabileceğini öğretmişti. Hâlâ genç olduğu dönemlerde, kendisinden kötü bir rahip olacağı sonucuna varmıştı ki, bu kurduğu hayale uygun bir şey değildi.

Temiz ve sıcak bir bar işletmekle özgüvenini kazanmıştı; fakat eğer bara kendi adını verirse, başarılarının verdiği tatmin duygusu aşırı bir kendini beğenmişliğe dönüşecek gibi gelmişti.

Billy Wiles'e göre, Jackie iyi bir rahip olabilirdi. Her insanın kontrol altına almakta zorluk çektiği arzuları vardı; fakat bunun yanında, insanlar alçakgönüllülükten, hassasiyetten ve kendi zayıflıklarının farkında olmaktan çok uzaktı.

Vineyard Hills barı, Karaağaç Gölgesi Barı, Mum Işığı Barı, Yol Kenarı Barı.

Müşteriler sürekli böyle isimler öneriyorlardı. Jackie onların bu önerilerini ya uygunsuz, ya yapmacık ya da münasebetsizce buluyordu.

Billy salı sabahı 10.45'te, barın açılışından on beş dakika önce bara geldiğinde, park yerinde yalnızca Jackie ve Ben Vernon'un arabaları vardı. Ben gündüz aşçısıydı.

Explorer'ının yanında dikilerek, otoyolun karşı tarafında omuz omuza dizilmiş uzaktaki alçak tepeleri inceledi. Buldozerlerin tıraşladığı yerleri koyu kahverengi, kavurucu yaz güneşinin kavurduğu yabani otların olduğu kısımları ise soluk yeşilden açık kahverengiye dönüşmüştü.

Uluslararası bir şirket olan Peerless Properties, burada dört dönüm bir arazi üzerine Vineland adı verilen, birinci sınıf bir otel yapıyordu. Bir golf sahası, üç havuz, tenis kortları ve diğer tesislerin de bulunacağı otele ek olarak, projede tatillerini ciddiye alanlara satılmak için yapılacak olan evlerin oluşturacağı 190 milyon dolarlık bir de tatil köyü vardı.

Temeli ilkbaharın başlarında atılan inşaatın duvarları yükselmeye başlamıştı.

Yüksek tepelerdeki saray yavrusu yapılardan daha yakında, otoyoldan yaklaşık otuz metre kadar uzakta, bir çayırın hemen ucunda çarpıcı bir duvar resmi vardı. Yirmi metre yüksekliğinde, 45 metre genişliğindeki resim gri renkte boyanmış, üzerine siyah gölgeler atılmıştı.

Art deco tarzında, bir lokomotifin tahrik tekerlekleri ve piston kollarının da görüldüğü resim, güçlü makinelerin geleneksel biçimleriyle temsil edilişiydi. Resimde aynı zamanda devasa dişliler, tuhaf rotorlar ve esrarengiz mekanik düzenekler gibi, bir trenle ilgisi olmayan şeyler de vardı.

Bir lokomotifin bölümü olduğu anlaşılan bir yere, iş tulum-

lan içinde dev boyutlarda bir adam stilize edilmişti. Sanki şiddetli bir rüzgârla sağa sola eğilen gövdesiyle, adam devasa çarklardan bir tanesini itiyormuş gibiydi. Makineyle bütünleşmiş gibiydi ve çarkı, eğer bir an için dahi ara verirse tüm senkronizasyon bozulup, makine parçalarına ayrılacakmış gibi bir telaş ve kararlılıkla ileriye doğru ittiriyordu.

Bu hareketli resmin oynak parçalarının hiçbiri, henüz tam anlamıyla işlevsel değildi; yine de gerçekçi bir hareket ve hız düşüncesi uyandırıyordu.

Resim sipariş üzerine, yalnızca bir adını kullanan bir sanatçı -Valis- tarafından tasarlanıp, on altı kişilik bir ekiple inşa edilmişti.

Eser modern yaşamın keşmekeşini, toplum baskısıyla ezilmiş bireyin sıkıntılarını sembolize ediyordu.

Otel işletmeye açıldığı gün, yeni otelin temsil ettiği, hayatın keşmekeşinden kaçışı sembolize etmek için, resmi Valis bizzat kendisi ateşe verecek ve yakıp kül edecekti.

Vineyard Hills sakinlerinin büyük bir bölümü ve civar yerleşimlerdeki insanlar, resimle alay ediyor, resimden *sanat* olarak bahsettiklerinde bu sözcüğü sonunda bir soru işareti ile telaffuz ediyorlardı.

Billy büyük şeylerden pek hoşlanmazdı; fakat resmi yakıp kül etmek ona pek de anlamlı gelmiyordu.

Aynı sanatçı bir zamanlar Avustralya'da bir köprüye helyum gazıyla doldurulmuş yirmi bin kırmızı balon bağlamış ve köprü sanki bu balonlar tarafından ayakta tutuluyormuş gibi bir görüntü yaratmıştı. Sonra da balonların hepsini bir uzaktan kumanda cihazı ile aynı anda patlatmıştı.

Billy ne bu gösterideki sanatı anlamış, ne de balonları patlatmanın neyi simgelediğini çözebilmişti.

Her ne kadar bir sanat eleştirmeni olmasa da, Billy bu resmin ikinci sınıf bir sanat eseri, ya da birinci sınıf bir işçilik ol-

duğunu düşünüyordu. Resmi yakmak, Billy'ye bir müzedeki Rembrandt'ları bir şenlik ateşinde yakmaktan daha anlamlı gelmiyordu.

Çağdaş toplumlara ait birçok şey Billy'yi dehşete düşürdüğü için, bu kadar küçük bir şey uykularını kaçırmazdı. Fakat resmin yakılacağı gün seyretmeye gitmeyeceğini de biliyordu.

Bara girdi.

Havada öylesine yoğun bir koku vardı ki, neredeyse tadına bakılabilirmiş gibiydi. Ben Vernon bir tencere dolusu chili pişiriyordu.

Jackie O'Hara barın arkasında içki mevcutlarını kontrol ediyordu. "Billy, dün akşam Kanal Altı'daki özel programı izledin mi?"

"Hayır."

"UFO'lar ve uaylılar tarafından kaçırılanları anlatan programı izlemedin mi yani?"

"Country müzik dinleyip oyma yapıyordum."

"Adamın biri uzaylılar tarafından kaçırılarak Dünya yörüngesinde bekleyen ana gemiye götürüldüğünü söyledi."

"Bunun neresi yeni? Bu tür şeyleri her zaman duyuyoruz."

"Bu adam bir grup uzaylı tarafından rektum muayenesinden geçirildiğini söylüyordu."

Billy bar kapısını ittirdi. "Bunu hep söylüyorlar."

"Biliyorum. Doğru. Fakat anlamıyorum." Jackie alnını kırıştırdı. "Son derece üstün bir uzaylı ırk, bizden binlerce kez daha zeki bir ırk, yalnızca kıçımıza bakmak için neden trilyonlarca kilometre yol kat edip gelsin? Ne bunlar - sapık mı?"

"Benimkine hiç bakmadılar," diye güvence verdi Billy. "Ve bu herifinkine baktıklarından da şüpheliyim doğrusu."

"Adam son derece güvenilir birisi. Bir yazar. Yani, demek istediğim, bu kitaptan önce daha bir sürü kitabı yayınlanmış."

Askıdan bir önlük alarak boynuna bağlayan Billy; "Yalnız-

ca kitabının yayınlanması, hiç kimseyi güvenilir biri yapmaz. Hitler de bir kitap yazmıştı," dedi.

"Hitler mi?" diye sordu Jackie.

"Evet."

"Bildiğimiz Hitler?"

"Evet, bildiğimiz Hitler, *Bob* Hitler değil."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"İstersen araştır."

"Ne yazdı ki -casus hikâyeleri ya da başka bir şey mi?"

"Başka bir şey," diye yanıtladı Billy.

"Programdaki adam bilimkurgu yazarıymış."

"Çok şaşırdım."

"Bilimkurgu," diye vurguladı Jackie. "Program gerçekten rahatsız ediciydi." Tezgâhtan küçük bir beyaz tabak alırken, tahammülsüzlük ve bıkkınlık ifade eden bir ses çıkardı. "Nedir bu -ziyan ettiği bu şeyler için Steve'in ücretini mi kesmeye başlamalıyım?"

Tabağın içinde on beş-yirmi tane maraska kirazı sapı duruyordu. Her biri birbirine düğümlenmişti.

"Müşteriler bunun eğlenceli olduğunu düşünüyorlar," dedi Billy.

"Çünkü hepsi de yarı çatlak. Her neyse, Steve komik bir adam taklidi yapıyor; fakat değil."

"Herkesin kendince bir eğlence anlayışı vardır."

"Hayır, demek istediğim, Steve kaygısız, neşeli bir adam taklidi yapıyor, ama öyle değil."

"Ben Steve'i her zaman öyle gördüm," dedi Billy.

"Onu bir de Celia Reynolds'a sor."

"O da kim?"

"Steve'in kapı komşusu."

"Komşular birbirlerine hınçlanabilirler," diye belirtti Billy. "Her söylediklerine inanamazsın."

"Celia Steve'in arka bahçede gazaba geldiğini söyledi."

"Ne demek gazaba gelmek?"

"Çılgın gibiydi, dedi. Bir şeyleri parçalıyormuş."

"Ne gibi bir şeyler."

"Yemek odası takımının sandalyesi gibi."

"Peki sandalye kiminmiş?"

"Steve'in kendisinin. Sandalyeyi öyle bir parçalamış ki, geriye yalnızca kıymıkları kalmış."

"Peki neden?"

"Bunu yaparken küfürler ediyormuş ve çılgın gibiymiş. Öfkesini yatıştırmaya çalışır gibi bir hali varmış."

"Sandalye ile."

"Evet. Ve bir baltayla da karpuzları parçalamış."

"Belki de karpuz seviyordur."

"Karpuzu *yememiş*. Yalnızca karpuz lapa haline gelinceye dek doğramış."

"Ve sürekli olarak da küfür ediyormuş."

"Doğru. Tüm karpuzlara lanetler yağdırıyor ve bir hayvan gibi hırlayıp homurdanıyormuş. Aynı şeyi birkaç defa da modellere yapmış."

"Ne modeli?"

"Hani şu vitrinlerde duran modellerden."

"Vitrin mankenleri mi?"

"Bilmiyorum."

"Bu pek inandırıcı gelmiyor."

"Celia'ya sor, sana anlatsın."

"Steve'e bunu neden yaptığını sormuş mu?"

"Hayır. Ondan korkuyor."

"Ona inanıyor musun?"

"Celia yalancı biri değildir."

"Steve'in tehlikeli biri olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Billy.

"Herhalde değildir; fakat kim bilebilir ki?"

"Belki de onu işten çıkarmalısın."

Jackie kaşlarını kaldırdı. "Ondan sonra da şu TV haberlerinde gördüğümüz adamlardan biri haline gelsin. Elinde baltayla *buraya* dalsın."

"Her neyse," dedi Billy, "inandırıcı bir öykü gibi görünmüyor. Celia'nın söylediklerine sen de gerçekten inanmıyorsun."

"Hayır, inanıyorum. Celia haftada üç gün kiliseye gidiyor."

"Jackie, onunla espriler yapıp şakalaşıyorsun. Steve hakkında kaygılanman gerekmez."

"Ben her zaman biraz ihtiyatlıyımdır."

"Bunu hiç fark etmemiştim."

"Evet, öyleyimdir. Fakat Steve'e haksızlık etmek de istemem."

"Haksızlık?"

"O işini iyi yapan bir barmen." Jackie O'Hara'nın yüzünde mahcup bir ifade belirdi. Dolgun yanakları kızarmıştı. "Onun hakkında bu şekilde konuşmamam gerekirdi. Hep bu kiraz sapları yüzünden. Beni biraz öfkelendirdi."

"Yirmi tane kiraz mı?" dedi Billy. "Kaç paralık şeyler ki?"

"Bunun parayla ilgisi yok. Nedeni diliyle yaptığı şu numara-neredeyse müstehcen bir şey."

"Şimdiye kadar bu konu hakkında herhangi birinin şikâyet ettiğini duymadım. Kadın müşterilerin birçoğu, Steve bunu yaparken onu izlemek istiyorlar."

"Ve eşcinseller," dedi Jackie. "İster eşcinsel ister değil, buranın bir yalnızlar barı olmasını istemiyorum. Burasının bir *aile* barı olmasını istiyorum."

"Sence böyle bir yer aile barı olabilir mi?"

"Elbette." Jackie gücenmiş gibiydi. Her ne kadar genel bir ad taşısa da, bar asla bir batakhane değildi. "Kızarmış patates ve soğan halkalı çocuk mönüsü satmıyor muyuz?"

Billy soruyu yanıtlayamadan günün ilk müşterisi kapıdan girmişti. Saat 11.04'tü. Adam bir Bloody Mary ve bir parça sap kereviz ile brunch yapmaya gelmişti.

Billy ve Jackie öğle trafiğini karşılamak için birlikte bara doğru yöneldiler. Jackie Ben'in ızgaradan çıkarıp tabaklara koyduğu yiyecekleri masalara servis yapmaya başladı.

Bar her zaman olduğundan daha hareketliydi; çünkü salı günleri chili günüydü. Fakat yine de henüz ilk vardiyada çalışan garsona ihtiyaç duymuyorlardı. Müşterilerin üçte biri öğle yemeklerini bardakta almayı tercih etmiş, diğer üçte biri de fıstık ya da bardaki turşu kavanozunda duran sosisler veyahut da bedava krakerlerle yetinmişti. Kokteyl hazırlayıp, fıçıdan bira çekerken zihninde beliren inatçı bir hayal, Billy'yi rahatsız edip durdu: Steve Zillis bir vitrin mankenini parçalara ayırıyor, kesiyor, kesiyordu.

Vardiyası ilerleyip de, gelenlerden silahla vurulmuş bir öğretmen ya da kafası beysbol sopasıyla dağılmış yaşlı bir hayırsever ile ilgili hiçbir şey duymayınca, Billy'nin sinirleri yatışmıştı. Sakin Vineyard Hills'te, huzurlu Napa Valley'de vahşice işlenmiş bir cinayet haberi çok çabuk yayılırdı. Not gerçekten de bir eşek şakası olmalıydı.

Öğleden sonra sakin geçti ve saat dörtte Ivy Elgin işe geldi. Ve onun peşinden susamış adamlar, sanki kuyrukları olsa sallayacaklarmış gibi bir halde bara girdiler.

"Bugün herhangi ölü bir şey gördün mü?" diye sordu Billy ve sorduğu sorudan ürktü.

"Arka verandada, tam da kapının eşiğinde, bir peygamberdevesi," dedi Ivy.

"Anlamı nedir sence?"

"Dua ederken ölmüş."

"Anlamadım."

"Hâlâ daha na anlama geldiğini bulmaya çalışıyorum."

Saat beşte Shirley Trueblood geldi. Klapaları ve kol ağızları beyaz, soluk sarı renkli üniformasının içinde anaç bir görüntüsü vardı.

Shirley'nin hemen ardından gelen Ramon Padillo, chili kokusunu içine çekerek, "Bir tutam daha kimyon koymak gerekiyor," diye homurdandı.

Mine çiçekli tıraş losyonu ve naneli gargara kokan Steve Zillis saat altıda bara girdi ve "Nasıl gidiyor Kemosabe?" dedi.

"Dün gece beni aradın mı?" diye sordu Billy ona.

"Kim, ben mi? Neden arayayım ki?"

Bilmiyorum. Dün gece bir telefon geldi, hat çok kötüydü, fakat ben senin olabileceğini düşündüm."

"Peki sonra beni aradın mı?"

"Hayır. Telefondaki ses neredeyse hiç duyulmuyordu. Ben sadece senin olabileceğini düşündüm."

Baharat tepsisinde duran tabaktan üç tane dolgun zeytin seçen Steve, "Her neyse," dedi, "dün gece bir arkadaşımla birlikte dışarıdaydım."

"Mesain sabahın saat ikisinde bitti ve o saatten sonra *dışarı çıktın,* öyle mi?"

Steve sırıtarak göz kırptı. "Dün gece dolunay vardı ve ben bir *köpeğim."* Sözcüğü *köpök* der gibi telaffuz etmişti.

"Eğer mesaim saat ikide bitiyor olsaydı, ben doğruca yatağa giderdim."

"Darılma hacı ama *enerjimetrenin* zilini tam anlamıyla çalmıyorsun."

"Ne demek o?"

Steve omuzlarını silkeledi ve kaygan zeytinleri etkileyici bir ustalıkla havada çevirmeye başladı. "İnsanlar senin gibi çekici bir adamın, neden yaşlı bir kadın gibi yaşadığını merak ediyorlar."

Müşterileri süzen Billy, "Hangi insanlar?" diye sordu.

"Bir sürü insan." Steve ağzıyla önce ilk zeytini yakaladı, sonra ikinciyi, sonra da üçüncüyü ve bardakilerin alkışları arasında çiğnedi.

Vardiyasının son bir saatinde, Billy Steve'i her zamankinden çok daha dikkatli bir şekilde inceledi. Fakat şüpheli hiçbir şey dikkatini çekmedi.

Ya eşek şakasını yapan o değildi, ya da görünüşünden tahmin edilemeyecek kadar kurnaz ve numaracıydı.

Bunun hiç önemi yoktu; çünkü hiç kimse öldürülmemişti. Not bir eşek şakasıydı; ve er ya da geç, şakanın en can alıcı noktası ortaya çıkardı.

Billy saat yedide bardan çıkmaya hazırlanırken, Ivy Elgin konyak rengi gözlerindeki heyecanı bastırmaya çalışarak ona doğru yaklaştı. "Bir kilisede birisi ölecek."

"Bunu nasıl anladın?"

"Peygamberdevesi. Dua ederken ölmüştü."

"Peki hangi kilisede?" diye sordu Billy.

"Bekleyip göreceğiz."

"Belki de bir kilisede olmayacak. Belki yerel papazlardan biri ya da bir rahip ölecektir."

Ivy'nin insanı sarhoş eden bakışları Billy'ninkileri yakaladı. "Ben öyle düşünmemiştim. Belki de sen haklısındır. Fakat keseli sıçan o pozisyonda nasıl duruyordu?"

"Hiçbir fikrim yok Ivy. Benim senin gibi Haruspik yeteneğim yok."

"Biliyorum; fakat sen çok nazik bir adamsın. Her zaman ilgi gösterdin ve benimle asla dalga geçmedin."

Haftanın beş günü Ivy ile birlikte çalışmasına rağmen, Ivy'nin olağanüstü güzelliği ve cinselliğinin etkisi, Billy'ye, zaman zaman, onun birçok yönden bir kadından çok, şirin ve saf; saf değilse bile namuslu bir kıza benzediğini unutturabiliyordu.

Billy; "Keseli sıçan konusunu düşüneceğim. Belki de içim-

de benim bilmediğim bir kâhin vardır."

Ivy'nin gülüşü ayaklarınızı yerden kesebilirdi. "Teşekkürler Billy. Kimi zaman bu yeteneğim... büyük bir sıkıntı veriyor. Bir parça yardımın bir zararı olmazdı."

Dışarıda, yaz akşamı göğü eğilmeye başlayan güneş ışınlarıyla limon sarısı bir renk almıştı. Doğudaki karaağaçların ağır ağır ilerlemeye başlayan gölgeleri, erguvani bir karaltı haline gelmişti.

Ford Explorer'ına yaklaşırken, sileceğin altına bir not iliştirilmiş olduğunu gördü.

Her ne kadar bir sarışın ya da yaşlı bir kadın cesedi bulunduğuna dair bir şey duymamışsa da, daha fazla ilerlemekte karasız, ikinci notu okumaya isteksiz bir şekilde, Explorer'in az ötesinde duraksadı.

Kısa bir süre Barbara ile oturup, eve gitmekten başka bir şey istemiyordu. Onu haftanın yedi günü ziyaret etmiyordu; fakat hiç görmüyor da değildi.

Whispering Pines'a yaptığı ziyaretler, Billy'nin yaşamının temel taşlarından bir tanesiydi ve bu ziyaretleri, oyma yaptığı boş zamanları gibi dört gözle bekliyordu.

Billy aptal bir adam değildi, bununla birlikte, çok kurnaz da sayılmazdı. Yaşadığı inziva hayatının kolaylıkla berbat bir yalnızlığa dönüşebileceğini biliyordu.

Yorgun bir münzeviyi korkak bir keşişten ince bir çizgi ayırıyordu. Korkak bir keşiş ile insanlardan nefret eden bir adam arasındaki çizgi ise çok daha inceydi.

Sileceğin altında duran notu alıp, avcunda buruşturarak ve okumadan bir kenara fırlatıp atarak, bu çizgilerden ilkini geçmiş olacaktı. Ve büyük bir olasılıkla bunun geri dönüşü de olmayacaktı.

Billy hayattan istediklerinin birçoğunu elde edememişti.

Fakat doğası gereği, eğer bu notu fırlatıp atarsa, kendisini ayakta tutan her şeyi de bir kenara fırlatıp atmış olacağını bilecek kadar sağduyuluydu. Yaşamı sadece tamamen değişmekle kalmaz, çok daha kötü bir hal de alabilirdi.

Kendinden geçmiş bir halde karar vermeye çalışırken, park yerine giren devriye arabasını fark etmedi. Notu sileceğin altından alırken, bir anda yanı başında bitiveren üniformaları içindeki Lanny Olsen'ı görünce şaşırdı.

"Bir başkası," dedi Lanny, sanki ikinci bir notun gelmesini bekliyormuşçasına.

Sesi titriyordu ve yüzü dehşetle kırışmıştı. Gözleri tekinsiz bir evin pencereleri gibiydi.

Billy'nin kaderi, her türlü alçaklığa dehşet denilerek, her türlü dehşetin suç olarak yeniden tanımlanarak, her suça kabahat adı verilerek ve her kabahatin yalnızca can sıkıcı bir hadise olarak tanımlanarak, alçaklıkların inkâr edildiği bir devirde yaşamaktı. Bununla birlikte, Lanny Olsen'ı buraya getiren nedenin ne olduğunu tam olarak öğrenmeden önce, içinde bir nefret dalgası kabardı.

"Billy. Yüce Tanrım. Billy."

"Neler oluyor?"

"Terliyorum. Baksana ter içindeyim."

"Ne? Nedir bu?"

"Terlememe engel olamıyorum. Halbuki o kadar da sıcak değil."

Billy bir anda yapış yapış olduğunu hissetti. Bir eliyle yüzünü sildi ve pislik göreceğini düşünerek avcuna baktı. Gözlerine inanması gerekirse, avcu temiz gibi görünüyordu.

"Bir bira içmeye ihtiyacım var," dedi Lanny. "Hatta iki. Oturmam gerekiyor. Düşünmeliyim."

"Bana bak."

Lanny Billy'ye bakmıyordu. Tüm dikkati Billy'nin elindeki

nota yönelmişti.

Kâğıt hâlâ katlanmış vaziyetteydi; fakat Billy'nin bağırsaklarında, bir sürü taç yaprağı olan yağlı, kaygan çiçekler gibi bir şeyler açılıyordu. İçini bir bulantı hissi kaplamıştı.

Doğru soru *ne* değildi. Doğru soru *kim* idi ve Billy doğru soruyu sordu.

Lanny dudaklarını yaladı. "Giselle Winslow."

"Bu isimde birini tanımıyorum."

"Ben de tanımıyorum."

"Nereden?"

"Napa'dan. İngilizce öğretmeni."

"Sarışın mı?"

"Evet."

"Ve hoş bir kadın," diye tahmin etti Billy.

"Bir zamanlar hoştu. Birileri onu öldüresiye dövmüş. Bu işi nasıl yapacağını ve bu işi uzun süre nasıl yapacağını bilen biri tarafından berbat şekilde dövülmüş."

"Öldüresiye dövülmüş dedin."

"Kim yaptıysa, kadını sonunda kendi külotlu çorabıyla boğmuş."

Billy dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Explorer'a yaslandı. Konuşamıyordu.

"Cesedini iki saat önce kız kardeşi bulmuş."

Lanny'nin bakışları Billy'nin elindeki kâğıda takılıp kalmıştı.

Şerif departmanının orada yetkisi yok," diye devam etti Lanny. "Bu nedenle dava ile Napa polisi ilgileniyor. Bu da bir şeydir. Bu bana soluk alacak bir fırsat tanıyor."

Billy sesine yeniden kavuşmuştu, fakat çatlak çatlak çıkıyordu ve sanki her zamanki sesi değilmiş gibiydi. "Notta eğer polise gitmezsem, bir öğretmeni öldüreceğini yazmıştı; fakat ben sana geldim."

"Notta eğer polise gitmez ve *polisi işe karıştırmazsan* bir öğretmeni öldüreceğini yazmıştı."

"Fakat ben sana geldim, denedim. Yani, Tanrı aşkına, denedim, öyle değil mi?"

Lanny en sonunda Billy'nin gözlerine baktı. "Sen bana gayri resmi olarak geldin. Gerçekte polise gitmedin. Yalnızca polis olan bir arkadaşına gittin."

"Fakat sana *geldim*," diye itiraz etti Billy ve kendini haklı çıkarmaya çalışmasına karşı çıkan ses tonunu fark edince korkuyla sindi.

Bulantı midesinin çeperlerinde yükselmeye başlamıştı; fakat dişlerini kenetleyerek kendisine hâkim olmaya çalıştı.

"Hiçbir gerçek payı yoktu," dedi Lanny.

"Neden söz ediyorsun."

"Birinci nottan. O not bir şakaydı. Hiçbir polis onda bir gerçek payı olduğunu sezemezdi."

"Evli miymiş?" diye sordu Billy.

Park yerine bir Toyota girdi ve Explorer'ın yirmi, yirmi beş metre kadar ilerisine park etti.

Sessizce sürücünün arabadan inerek bara doğru yürümesini izlediler. Konuştuklarının bu mesafeden duyulmuş olması mümkün değildi. Yine de dikkatli davrandılar.

Barın kapısı açıldığında dışarıya country müzik nağmeleri geldi. Parayla çalışan otomatik pikapta, Alan Jackson gönül yarasını anlatan bir şarkı söylüyordu.

"Evli miymiş?" diye tekrarladı sorusunu Billy.

"Kim?"

"Kadın. Öğretmen. Giselle Winslow."

"Sanmıyorum, hayır. En azından şu ana kadar ortaya çıkmış bir koca yok. Şu notu görmek istiyorum."

Katlanmış kâğıdı avcunda saklayan Billy, "Çocuğu var mıymış?" dedi.

"Ne fark eder ki?"

"Fark eder," dedi Biily.

Boş elinin bir yumruk haline geldiğini fark etti. Karşısında duran bu adam dostuydu, tıpkı onun kendisini kabul ettiği gibi bir dost. Yine de yumruğunu gevşetmek için çaba sarf etmesi gerekmişti.

"Benim için fark eder Lanny."

"Çocuğu mu? Bilmiyorum. Olduğunu sanmıyorum. Duyduğuma göre yalnız yaşıyormuş."

Trafiğin aktığı eyalet karayolundan iki patlama sesi duyuldu: motor sesleri, yer değiştiren havanın hafifçe çarpması.

Takip eden sessizlikte, Lanny üzgün bir şekilde, "Dinle Billy. Bu durumda potansiyel olarak başım belada."

"Potansiyel olarak mı?" Sözcüklerin bu şekilde seçilmesi Billy'ye komik gelmişti; fakat onu güldürecek türden bir komiklik değildi bu.

"Büroda hiç kimse o lanet olası notu ciddiye bile almazdı. Fakat, şimdi benim ciddiye almam gerektiğini söyleyeceklerdir."

"Belki de *ben* ciddiye almalıydım," dedi Billy.

Altüst olmuş olan Lanny karşı çıktı: "Bu bir sezgi meselesi. Saçmalık. Bu şekilde konuşma. Ortak bir savunma yapmamız gerek."

"Neye karşı savunma?"

"Neye karşı olursa. Billy, beni dinle, mükemmel bir onlum yok."

"Onlu da nedir?"

"Teşkilattaki kayıt kartım. Kişisel başarı dosyam. İçinde birkaç tane olumsuz rapor var."

"Ne yaptın ki?"

Lanny'nin gözleri gücenmişçesine kısıldı. "Lanet olsun, ben namussuz bir polis değilim."

"Sana öylesin demedim."

"Kırk altı yaşındayım, hakkım olmayan tek senti dahi almadım, bundan sonra da almayacağım."

"Tamam. Pekâlâ."

"Ben hiçbir şey *yapmadım."*

Lanny'nin gücenmesi numaradan olmalıydı; devam ettiremiyordu. Ya da korkunç bir kuruntu onu dehşete düşürmüştü; çünkü kısılmış gözleri büyümüştü. Alt dudağını, ısırıp tükürmek ve bir daha asla düşünmek istemediği rahatsızlık veren bir düşünceyi kemirirmişçesine, çiğnedi.

Saatine göz atan Billy bekledi.

"Gerçek olan bir şey varsa," dedi Lanny, "o da kimi zamanlar tembel bir polis olduğumdur. Hoşnutsuzluğumdan dolayı, bilirsin. Ve belki de... belki de bu hayatı hiç istemediğim içindir."

"Bana herhangi bir açıklama yapmak zorunda değilsin," diye rahatlatmaya çalıştı Billy onu.

"Biliyorum; fakat bu... bu hayatı istemiş olayım ya da olmayayım, şu anda sahip olduğum tek şey. Ve bunu korumak için bir şans istiyorum. O yeni notu okumalıyım. Lütfen Billy, onu bana ver."

Lanny'yi anlıyordu; fakat avcunda terden sırılsıklam olmuş kâğıdı vermeye isteksizdi. Notu açtı ve okudu.

Eğer bu nottan polise bahsetmez ve onları bu işe karıştırmazsan, dünyanın çok da özlemeyeceği bekâr bir adamı öldüreceğim.

Eğer polise gidersen, iki çocuklu genç bir anneyi öldüreceğim.

Karar vermek için beş saatin var. Seçim senin.

Nottaki her korkunç detayı ilk okuyuşta anlamış olmasına rağmen, Billy notu bir kez daha okudu. Sonra da Lanny'ye verdi.

Okuduğu her satırda, hayatını çürüten endişe Lanny Olsen'ın bütün yüzünü kapladı. "Bu herif hasta ruhlu orospu çocuğunun teki."

"Napa'ya gitmeliyim."

"Neden?"

"Her iki notu da polise teslim etmek için."

"Bekle, bekle, bekle," dedi Lanny. "İkinci kurbanın Napa'da olduğunu bilmiyoruz. St. Helena'da da olabilir, Rutherford'da da-"

"Ya da Angwin'de," diye sözünü kesti Billy, "Veyahut da Carlistoga'da."

Lanny altını çizme gayretiyle, "Ya da Yountville'de, Circle Oaks'ta, yahut da Oakville'de. Nerede olduğunu bilmiyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bildiğim bir şey var," dedi Billy. "Neyin doğru olduğunu biliyorum."

Gözünü kırparak kirpiklerinde biriken teri silkeleyen Lanny, "Gerçek katiller böyle oyunlar oynamaz," dedi.

"Fakat bu oynuyor."

Notu katlayıp üniformasının cebine koyan Lanny, "Düşünmem için bir dakika izin ver," diye yalvardı.

Aynı anda Lanny'nin cebine koyduğu notu geri alan Billy, "İstediğin kadar düşün," dedi. "Ben Napa'ya gidiyorum."

"Dostum bu hiçbir işe yaramaz. Yanlış bir hareket olur. Aptal olma."

"Eğer oynamazsam, bu herifin oyunu da burada bitecek demektir."

"Böylece iki çocuk annesi genç bir kadını öldüreceksin. Yalnızca bu, öyle değil mi?"

"Bunu duymamışım gibi farz ediyorum."

"Öyleyse bir daha söyleyeyim. İki çocuk annesi genç bir kadını öldüreceksin."

Billy başını olumsuz anlamda salladı. "Ben kimseyi öldürmeyeceğim."

"Seçim senin," dedi Lanny notta yazılan cümleyi tekrarlayarak. "İki çocuğu öksüz bırakmayı mı seçeceksin?"

Billy dostunun yüzünde, gözlerinde, şu anda gördüğü ifadeyi daha önce ne poker masasında oynarlarken ne de bir başka yerde görmüştü. Sanki karşısındaki Lanny değil de hiç tanımadığı bir yabancıydı.

"Seçim senin," diye yineledi Lanny.

Billy onunla bozuşmak istemiyordu. Münzeviyle keşiş arasındaki çizginin sosyal tarafına daha yakın yaşıyordu ve kendisini bu yol ayrımında bulmak istemiyordu.

Muhtemelen dostunun kaygılandığını fark eden Lanny, yumuşak bir ifade takınarak, "Senden tek istediğim, bana bir ip atman. Bataklığa saplanmış durumdayım."

"Tanrı aşkına, Lanny."

"Biliyorum. Bu berbat bir şey. Fakat yok saymak da mümkün değil."

"Beni bu şekilde etki altına almaya çalışma. Beni kandırmaya çalışma."

"Tamam. Özür dilerim. Yalnızca şerifin ne bela bir herif olduğunu söylemeye çalışıyordum. Onu sen de tanıyorsun. Bu sicille, tek yapması gereken şey rozetimi geri almak, hem de emekliliğime altı yıl kala."

Bakışları Lanny'ninkilerle karşılaşınca, Billy onun gözlerinde çaresizliği, adlandırmak ve Lanny ile bağdaştırmak istemediği, çaresizlikten daha kötü bir şey gördü. Bakışlarını kaçırdı ve Lanny'ye sanki böyle bir zorlukla daha önce de karşılaşmış gibi konuştu.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Sorudaki teslimiyeti sezen Lanny, aynı yumuşaklıkla devam etti: "Buna pişman olmayacaksın Billy. Her şey yoluna girecek."

"Sana her istediğini yapacağımı söylemedim. Yalnızca ne yapmamı istediğini bilmem gerekiyor."

"Anlıyorum. Buna minnettarım. Sen gerçek bir dostsun. Senden istediğim tek şey bana bir saat süre vermen; *düşünmek* için bir saat süre."

Bakışlarını bardan ayaklarının altındaki çatlak asfalta kaydıran Billy, "Fazla vaktim yok. İlk mesajda verdiği süre altı saatti. Şimdi ise beş."

"Ben yalnızca *bir* saat istiyorum. Bir saat."

"Bu herif işimin saatyedide bittiğini biliyor sanırım. Bu nedenle de verdiği süre çalışmaya başlamış olmalı. Gece yarısına kadar sürem var. Sonra da, şafak sökmeden önce ya birini ya da diğerini öldürecek. Harekete geçeyim ya da geçmeyeyim, her iki durumda da bir tercih yapmış olacağım. O da yapacağını yapacak; fakat onun yerine karar verdiğimi düşünmek istemiyorum."

"Bir saat," diye söz verdi Lanny, "ve ondan sonra şerif Palmer'a gideceğim. Yalnızca kıçımı kurtaracak doğru açıyı hesaplamam gerekiyor."

Tanıdık; fakat bu bölgede nadiren duyulan bir çığlık, Billy'nin bakışlarını asfalttan gökyüzüne çevirmesine neden oldu.

Safir rengi gökyüzünde, üç tane martı batıya doğru uçuyordu. San Pablo körfezinden buralara kadar gelmeye nadiren cesaret ederlerdi.

"Billy, şerif Palmer için o notlara ihtiyacım var."

Martıları izleyen Billy, "Bende kalmalarını tercih ederim," dedi.

"Bu notlar birer kanıt," dedi Lanny dokunaklı bir sesle.

"Eğer kanıtları nezaretim altına alıp korumazsam, Palmer denilen o piç benden bir parça daha koparır."

Yaz akşamı yerini martıları deniz kıyısındaki tüneklerine dönmeye zorlayan karanlığa bırakırken, kuşları bir kehanet habercisi olarak görmek yersiz diye düşündü Billy. Keskin, soğuk çığlıkları, ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olan bir ürperti getirmişti.

"Yanımda yalnızca şimdi bulduğum not var," dedi.

"İlk not nerede?" diye sordu Lanny.

"Onu mutfakta, telefonun yanına bırakmıştım."

Billy bara gidip Ivy Elgin'e kuşların ne anlama geldiğini sormayı düşündü.

"Pekâlâ, tamam," dedi Lanny. "Elindeki notu bana ver. Nasıl olsa Palmer bununla ilgili seninle konuşmak isteyecektir. O zaman ilk notu da gösterebiliriz."

Sorun, Ivy'nin kehanetleri yalnızca *ölü* hayvanlardan okuyabildiğini söylemesiydi.

Billy tereddüt gösterince Lanny daha da ısrarlı bir şekilde: "Tanrı aşkına, bana bakar mısın? Kuşlarla ilgili bir şey mi var?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Billy.

"Neyi bilmiyorsun?"

"Kuşlarla ilgili bir şey olup olmadığını." Billy notu isteksizce gömleğinin cebinden çıkarıp Lanny'ye uzattı. "Bir saat."

"Bana o kadarı yeter. Seni arayacağım."

Lanny arkasını dönüp yürüyeceği sırada, Billy onu omzundan tutarak durdurdu. "Ne demek seni arayacağım. Palmer'ı getireceğini söylemiştin."

"Kendimi sağlama alacak hikâyeyi ayarladığım zaman, önce seni arayacağım."

"Sağlama almak," dedi Billy, sözcükten iğrenirmiş gibi.

Çöken sessizlikte, martılar dönerek batan güneşe doğru yöneldiler.

"Seni aradığımda," dedi Lanny, "Palmer'a ne anlatacağımı söyleyeceğim. Böylece ikimiz de aynı ağızdan konuşmuş oluruz. *Sonra da* Palmer'a gideceğim."

Billy notu hiç vermemiş olmayı dilerdi. Fakat not bir kanıttı ve mantığı onun Lanny'de olması gerektiğini söylüyordu.

"Bu bir saat boyunca nerede olacaksın -Whispering Pines'ta mı?"

Billy başını evet der gibi salladı. "Oraya uğrayacağım; fakat yalnızca on beş dakikalığına. Sonra da eve gideceğim. Beni evden ararsın. Yalnız, bir şey daha var."

Lanny sabırsızca, "Gece yarısına kadar süren var Billy. Hatırlıyor musun?" dedi.

"Bu sapık yaptığım seçimin ne olduğunu nasıl bilecek? Polise gitmeyip sana geldiğimi nereden biliyordu? Bundan sonraki dört buçuk saat içinde ne yapacağımı nereden bilecek?"

Lanny karşılık vermedi; fakat kaşları çatılmıştı.

"Tabii," dedi Billy, "beni izlemiyorsa."

Park yerindeki araçları, barı ve birbirlerine geçmiş dallarıyla bir kemer oluşturmuş karaağaçları dikkatle inceleyen Lanny, "Her şey yolunda gidiyordu," dedi.

"Öyle mi?"

"Tıpkı bir nehir gibi, ama şimdi önümüze bu kayalık çıktı."

"Her zaman bir kayalık çıkar."

"Çok haklısın," diyen Lanny devriye aracına doğru yürümeye başladı.

Anne Olsen'ın tek çocuğu yıkılmış, omuzları çökmüş gibi görünüyordu.

Billy aralarındaki her şeyin yolunda olup olmadığını sormak istedi; fakat bu çok açıktı. Billy bu sorunun başka bir cevabı olduğunu düşünemiyordu bile.

Ve kendisini, "Sana söylemem gereken ama asla söylemediğim şeyler var," derken buldu.

Lanny duraksadı, geriye döndü ve kuşkuyla arkadaşını süzdü.

"Annenin hastalanıp senin ona baktığın o yıllar boyunca, istediğin her şeyden fedakârlık ettin... Bu bir polisin yapacağından çok daha doğru bir hareketti."

Lanny mahcup olmuşçasına bakışlarını tekrar ağaçlara çevirdi ve neredeyse şaşırmış bir ses tonuyla, "Teşekkür ederim Billy," dedi. Görünüşe göre yaptığı fedakârlığın biliniyor olması onu duygulandırmıştı.

Derken sahte bir utanma duygusu, bunu bilmezlikten gelmeye zorlarmışçasına, eğer sahte değilse, erdemli bir davranışla, "Fakat tüm bunlar emekli olmamı garantilemiyor," dedi Lanny.

Arabasına binip uzaklaşırken, Billy arkasından bakakaldı.

Martıların kaybolmasıyla çöken sessizlikte, soluk soluğa geçen gün batmış; tepeler, kırlar ve ağaçlar gölgeler arasında kaybolmuştu.

Otoyolun karşı tarafında, ağaçtan yapılmış on iki metre boyundaki adam, büyük bir çabayla kendisini endüstrinin öğütücü çarklarından ya da acımasız ideolojilerden, veyahut da modern sanattan korumaya çalışıyordu.

7

Barbara'nın hafifçe çukurlaşmış yastığa değen yüzü, Billy'nin umutsuzluğu ve umudu, kaybı ve beklentisiydi.

Barbara iki duyguya takılıp kalmış bir çapa demiriydi ki, bunlardan birincisi olumluydu. Billy Barbara'nın gözünde, günlük yaşam ne getirirse getirsin sağlam ve kararlı biri olarak kalmıştı.

Daha acısı ise, Barbara'nın yalnızca hayat dolu olduğu değil, aynı zamanda canlı olduğu zamanlardan kalan her hatırası, Billy'yi sarmalamış olan zincirin halkalarından biriydi. Eğer Barbara şu anki koma halinden bitkisel hayata geçecek olursa, Billy'yi saran zincir iyice sıkılaşacak ve o da Barbara ile birlikte karanlık suların derinliklerine gömülecekti.

Billy buraya yalnızca, Barbara kendi içsel hapishanesinde kapalı olduğu halde kendisinin varlığından haberdar olduğu umuduyla, onunla birlikteliğini sürdürmek için değil, aynı zamanda önemsemeyi ve aldırmamayı, dingin bir şekilde durmayı öğrenmeye ve belki de elde edilmesi son derece güç olan huzuru bulmaya geliyordu.

Huzuru bulmak bu akşam her zamankinden çok daha zordu.

Billy'nin dikkati sık sık Barbara'nın yüzünden kolundaki

saate kayıyor, pencerenin dışında görülen asit sarısı gün ışığı yerini yavaş yavaş koyu bir alacakaranlığa bırakıyordu.

Billy küçük not defterini çıkardı ve Barbara'nın söylediği esrarengiz sözcükleri okuyarak sayfaları karıştırdı.

Özellikle ilgisini çeken bir dizi bulunca, bunu yüksek sesle okumaya başladı:

"— hafif siyah bir yağmur-"

"— güneşin ölümü-"

"— takım elbise giymiş bostan korkuluğu-"

"— tombul kazların ciğerleri-"

"— dar sokak, yüksek evler-"

"— sisler içinde bir depo-"

"—tuhaf şekiller... hayaletlerinkine benzeyen hareketler-"

"— berrak sesli çanlar-"

Billy, bu garip komada söyledikleri Barbara'ya okursa onu konuşmaya teşvik edeceğini ve bu söyledikleriyle bağlantılı başka şeyler de söyleyerek onları daha anlamlı bir hale getireceğini umuyordu.

Diğer bazı geceler, bu yolla Barbara'dan bazı karşılıklar almıştı. Fakat bu karşılıklar daha önce söylediklerine açıklık getirmemiş, tersine ne anlama geldiği belli olmayan yeni ve değişik bir dizi sözcük söylemişti.

Bu akşam Barbara'nın verdiği yanıt yalnızca sessizlik ve ara sıra, sanki bir makineymiş de gelişigüzel güç dalgalanmaları nedeniyle yavaş bir ritimde ve gürültüyle soluk alıp veriyormuş gibi, hiçbir duygu içermeyen iç çekmelerdi.

İki dizi sözcüğü okuduktan sonra, Billy not defterini cebine koydu.

Heyecandan Barbara'nın söylediklerini büyük bir zorlama ve aceleyle okumuştu. Bir an sesinin ne kadar hiddetli çıktığını fark etmiş ve bunun Barbara üzerinde iyi bir etki yapmayacağını düşünmüştü.

Odayı ağır ağır adımlarken pencere Billy'yi kendine çekti.

Whispering Pines hafifçe eğimli bir üzüm bağının bitişiğindeydi. Pencerenin dışında, sonbaharda kızıl bir renk alacak zümrüt yeşili yapraklan ve olgunlaşmaları için daha haftalar geçmesi gereken küçük sert üzümleriyle, düzenli bir şekilde dikilmiş üzüm asmaları uzanıyordu.

Asma sıraları arasındaki arıklar günün son ışıklarının gölgeleriyle yer yer siyaha, gübre olarak dökülen üzüm posalarıyla da mora boyanmıştı.

Pencerenin yirmi-yirmi beş metre kadar uzağında, bu arıklardan birinde tek başına bir adam duruyordu. Elinde herhangi bir alet yoktu ve bir iş yapıyormuş gibi görünmüyordu.

Eğer bir üretici ya da şarap tüccarıysa, hiç acelesi olmasa gerekti. Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, bacaklarını genişçe açmış, arıklardan birinde duruyordu.

Bakımevini incelermiş gibi bir hali vardı.

Bu mesafeden ve bu ışıkta adam ayrıntılı olarak seçilemiyordu. Asmaların arasında duran adam, arkadan vuran güneş ışınlarıyla sarmalandığı için yalnızca bir siluet olarak görünüyordu.

Merdivenlerden gelen ayak seslerini dinleyen Billy, ki bunlar gerçekte kalbinin gümbürtüsüydü, kendi kendini paranoyaya kapılmamak için uyardı. Gelebilecek bela her ne olursa olsun, Billy'nin bunu savuşturabilmek için yatışmış sinirlere ve berrak bir zihne ihtiyacı olacaktı.

Pencerenin önünden çekildi. Tekrar yatağa döndü.

Barbara'nın gözleri gözkapaklarının altında kıpırdıyordu. Uzmanlar bunun rüya gördüğünün göstergesi olduğunu söylemişlerdi.

Komanın her türlüsünün sıradan bir uykudan çok daha derin bir uyku olduğunu hesaba katan Billy, Barbara'nın rüyalarının sıradan rüyalardan daha yoğun, hararetli eylemlerle do-

lu, fırtına sesleriyle çınlayan, renklerle bezenmiş rüyalar olup olmadığını merak ediyordu.

Bu rüyaların son derece canlı ve sonsuza dek sürecek birer karabasan olduğundan korkuyordu.

Alnından öptüğü sırada, Barbara mırıldanmaya başladı: "Rüzgâr doğudan esiyor...."

Billy devamını bekledi; fakat gözleri hızlı hızlı kıpırdayıp kapalı gözkapaklarının altındaki hayaletlerin birinden diğerine döndüğü halde, Barbara başka bir şey söylemedi.

Barbara'nın söyledikleri herhangi bir tehdit içermediği ve sözcüklerde gizlenmiş bir tehlike sezmediği için, Billy hiç değilse bu rüyanın iyicil bir rüya olması gerektiğine inanmayı tercih etti.

Her ne kadar hiç istemese de, komodinin üzerinde duran ve üstünde akıcı bir el yazısıyla adının yazıldığı krem rengi zarfı aldı. Açıp içindekini okumdan zarfı cebine tıktı; çünkü zarfı oraya Barbara'nın doktoru Jordan Ferrier'in bıraktığını biliyordu.

Önemli tıbbi konular hakkında görüşmek istediğinde, doktor daima telefon ederdi. Yazılı mesajlara ise yalnızca doktorluktan şeytanlığa geçtiği zamanlar başvururdu.

Tekrar pencereye giden Billy, bağda etrafı gözleyen yabancının gitmiş olduğunu gördü.

Kısa bir süre sonra Whispering Pines'tan çıkarken, sileceğin altında üçüncü notu bulmayı bekliyordu. Kendisini buna hazırlamıştı.

Büyük olasılıkla, asmaların arasındaki adam namuslu işlerle uğraşan biriydi. Ne fazlası ne de eksiğiydi.

Billy doğruca evine gitti, Explorer'i garaja park etti, arka verandanın basamaklarından çıktı ve mutfak kapısının aralık olduğunu gördü.

8

Notların hiçbirinde Billy'ye yönelik bir tehdit yoktu. Karşı karşıya olduğu tehlike hayati ya da fiziksel değildi. Billy fiziksel tehlikeyi şu anda yüz yüze geldiği ahlaki tehdide *tercih ederdi.*

Bununla birlikte, evinin arka kapısını aralık bulduğunda en doğrusunun Lenny'nin şerif Palmer'la birlikte gelmesini beklemek olduğunu düşünmüştü.

Bu seçenek zihninde yalnızca bir anlık bir yer tuttu. Lanny ve Palmer'ın onu yüreksiz biri olarak görmeleri umurunda değildi; fakat kendisi bir korkak olduğunu düşünmek istemiyordu.

Eve girdi. Mutfakta hiç kimse yoktu.

Solup giden gün ışıkları, içeriye girmekten çok pencereleri yıkıyordu. Evin içinde ilerlerken lambaları ihtiyatlı bir şekilde yakıyordu.

Ne odalarda ne de banyoda davetsiz bir misafire rastlamadı. İşin tuhafı, içeriye zorla girildiğine dair herhangi bir iz de yoktu.

Mutfağa geri dönerken, günün erken saatlerinde evden ayrılırken kapıyı yanlışlıkla açık bırakmış olup olamayacağını düşünüyordu.

Bu olasılığı evin yedek anahtarını mutfak tezgâhının üstünde, telefonun yanında bulmasıyla saf dışı etti. Anahtarın garajdaki raflardan birinin üzerinde duran yirmi kadar ahşap boyası ve vernik tenekelerinden, bantla yapıştırılmış olduğu birinin altında duruyor olması gerekirdi.

Billy yedek anahtarı en son beş ya da altı ay önce kullanmıştı. O kadar uzun bir süreden beri gözetleniyor olması imkânsızdı.

Bir yedek anahtar olması gerektiğini düşünen katilin içine, bunun saklanılabileceği en iyi yerin garaj olduğu doğmuş olmalıydı.

Billy'nin profesyonel aletlerle donatılmış ağaç işleri işliği, garajın üçte ikisini kaplıyordu ve içeride anahtar gibi küçük bir nesnenin saklanabileceği çok sayıda çekmece, dolap ve raf vardı. Hepsini araştırmak saatler sürerdi.

Eğer katil, yaptığı ziyaretten sonra, yedek anahtarı mutfağa eve girdiğini göstermek için bırakmayı tasarlamışsa, Billy'nin mantığı, katilin anahtarı aramak için neden zahmete girip zaman kaybettiğini soruyordu. Bunun yerine neden arka kapının dört camından birini kırıp da girmemişti?

Billy bulmacayı çözmeye çalışırken, bir anda anahtarı tam da ilk notu koyduğu yerde bulduğunu fark etti. Not ortada yoktu.

Bir daire çizerek döndü. Not yerde de, diğer bankoda da yoktu. En yakınındaki çekmeceyi açtı; fakat not ne bu çekmecede, ne diğerinde, ne de ötekindeydi.

Birdenbire, eve girenin Giselle Winslow'un katili olmadığını kavradı. Davetsiz misafir Lanny Olsen'di.

Lanny yedek anahtarın nerede olduğunu biliyordu. Lanny kanıt sayılan ilk notun nerede olduğunu sorduğunda, Billy ona notun burada, mutfakta olduğunu söylemişti.

Lanny aynı zamanda o bir saat içinde nerede olacağını,

doğrudan eve mi gideceğini yoksa önce Whispering Pines'a mı uğrayacağını da sormuştu.

Bir şüphe dalgası Billy'nin bütün benliğini kapladı. Büyük bir tedirginlik ve şüphe, güven duygusunu kemirmeye başlamıştı.

Eğer Lanny en başından beri, sonradan Palmer'la gelmek yerine hemen buraya gelip başlıca kanıt olan notu almayı planlamışsa bunu söylemesi gerekirdi. Yaptığı bu sahtekârlık, Lanny'nin topluma hizmet edecek ve onu, hatta bir arkadaşını dahi koruyacak bir ruh haline sahip olmadığını, tam tersi öncelikle kendi postunu kurtarmaya odaklandığını gösteriyordu.

Billy böyle bir şeye inanmak istemiyordu. Lanny'yi haklı gösterebilecek bir mazeret bulmaya çalıştı.

Belki de devriye arabasına binip bardan ayrıldığında, şerif Palmer'a yanında iki notla birlikte gitmesi gerektiğine karar vermişti. Ve belki de bunu söylemek için Whispering Pines'a telefon ederek onu rahatsız etmek istememişti; çünkü bu ziyaretlerin Billy için ne kadar büyük bir önem taşıdığını biliyordu.

Öyle bile olsa, katilin notunu aldığı yere kısa bir açıklama notu bırakabilirdi.

Tabii.... Eğer Palmer'a götürmektense her iki notu da yok etmeyi planlamamışsa. Böylece daha sonra, Billy'nin Winslow cinayetinden önce kendisine başvurmadığını söyleyebilecekti. Böyle bir not onu yalanlamak için bir kanıt olabilirdi.

Billy Lanny Olsen'ı her zaman iyi bir adam olarak görmüştü. Kusursuz değildi; fakat ahlaklı, dürüst ve temizdi. Uzun yıllar hasta annesine bakmak için rüyalarından vazgeçmişti.

Billy yedek anahtarı pantolonunun cebine koydu. Yeniden işlikteki teneke kutunun altına bantlamak gibi bir niyeti yoktu.

Lanny'nin sicilindeki raporların ne kadar kötü olabileceğini, tam olarak ne kadar tembel bir polis olduğunu merak ediyordu.

Düşününce, arkadaşının sesinde o an fark etmediği son derece büyük umutsuzluğu şimdi şimdi kavramaya başlamıştı:

Bu hayatı hiçbir zaman gerçekten istemedim... fakat... bu hayatı istemiş olayım ya da olmayayım, şu anda sahip olduğum şey bu. Sahip olduğum yegâne şey. Bunu korumak için bir şans istiyorum.

İyi adamların da bir kırılma noktası vardı ve Lanny bu noktaya Billy'nin düşündüğünden çok daha fazla yaklaşmıştı.

Duvar saati 8.09'u gösteriyordu.

Dört saatten daha kısa bir süre içinde, Billy'nin seçimi ne olursa olsun, birileri ölecekti. Billy bu sorumluluğu sırtından atmak istiyordu.

Lanny'nin 8.00'de araması gerekiyordu.

Billy'nin beklemeye niyeti yoktu. Duvardaki telefonu kaptı ve Lanny'nin cep telefonunu tuşladı.

Telefon beş kez çaldıktan sonra sesli mesaj servisine yönlendirildi. "Ben Billy. Evdeyim. Lanet olsun. Ne cehennemdesin? Beni ara, *hemen,"* dedi. İçgüdüleri Lanny'ye şerif departmanı yolu ile ulaşmaya kalkışmamasını söylüyordu. Lanny sonuçlarını önceden tahmin edemediği bir yola sapmış olabilirdi.

Dostunun ihaneti, eğer bu bir ihanetse, yanlış hiçbir şey yapmadığı halde, Billy'yi suçlu bir adamın yaptığı gibi dikkatli hesaplar yapma durumuna getirmişti.

Geçici bir sızı ve biraz kırgınlığı anlayabilirdi. Fakat onun yerine yoğun bir öfke Billy'yi hızla sarmış, göğsü sıkışmaya, yutkunmakta güçlük çekmeye başlamıştı.

Notları yok edip, notlarla ilgili yalan söylemek Lanny'ye teşkilattan atılmaya mal olabilirdi; fakat Billy'nin durumu çok daha kötüleşirdi. Kanıt olmadan yetkilileri bu hikâyenin doğruluğuna inandırmak ve katilin psikolojisini anlamak çok daha zor olacaktı.

Eğer yetkililerin karşısına bu şekilde çıkarsa reklam peşinde koşan biri ya da bildiği her şeyi açıklayan bir barmenmiş gibi görülme tehlikesi vardı. Ya da bir şüpheli olarak.

Bu düşünceyle mıhlanıp kalan Billy, sözcüğün anlamını bulmaya çalışarak bir dakika kadar hiç kıpırdamadan durdu. *Şüpheli.*

Ağzı kurumuş, dili damağına yapışmıştı.

Lavaboya gitti ve çeşmeden bir bardak soğuk su doldurdu. İlk anda ağzına doldurduğu suyla neredeyse boğuluyordu; fakat daha sonra tüm bardağı üç büyük yudumda bitirdi.

Hızla içtiği buz gibi su, göğsünde kısa; fakat keskin bir ağrıya neden olmuş, midesini bulandırmıştı. Bardağı lavabonun damlalığına bıraktı ve lavaboya eğilerek mide bulantısının geçmesini bekledi.

Yapış yapış olan yüzünü soğuk suyla, ellerini sıcak suyla yıkadı.

Mutfağı adımladı. Sandalyeye oturdu ve derken yeniden mutfağı adımlamaya başladı.

Saat 8.30'da telefonun yanına gitti. Çalmayacağına inanmak için sayısız nedeni olmasına rağmen gözü telefondaydı.

8.40 olduğunda ev telefonunu açık tutarak cep telefonundan Lanny'nin cep numarasını tuşladı. Karşısına yine sesli mesaj servisi çıkmıştı.

Mutfak çok sıcaktı. Billy kendisini boğuluyormuş gibi hissetti.

Saat 8.45'i gösterdiğinde Billy arka verandaya çıktı. Temiz havaya ihtiyacı vardı.

Kapı ardına kadar açık olduğu için, telefon çalarsa duyabilecekti.

Doğuda çivit mavisi bir renk alan gökyüzünde, batıya doğru turuncu-yeşil renkli gurup, bir yanar döner gibi hafifçe titriyordu.

Etrafı çevreleyen ağaçlar karanlıklara gömülmüştü. Eğer ağaçlığın içindeki eğreltiotları ve filodendronlar(*) arasına bir düşman gözcüsü yerleşmişse, orada olduğunu keskin burunlu bir köpekten başkası anlayamazdı.

Yüzlerce görünmez kara kurbağası gittikçe koyulaşan karanlıkta şarkılarına başlamışlardı; fakat mutfakta, açık kapının ötesinde büyük bir sessizlik hâkimdi.

Belki de Lanny gerçeği çarpıtabilmek için yalnızca biraz daha zamana gereksinim duymuştu.

Kendisinden daha fazlası için kaygılandığı gerçekti. Bencilliğin alçaklığına tamamen ve bu kadar hızlı düşmüş olamazdı.

Tembel ya da değil, çaresiz ya da değil; Lanny hâlâ bir polisti. Eğer araştırmayı engelleyerek başka ölümlere neden olursa, er ya da geç bunun yükünü taşıyamayacağının farkına varacaktı.

Batıda her şey ateş ve kan rengindeyken, kumaşa dökülmüş bir mürekkep lekesi gibi gittikçe yayılan karanlık, başının üstündeki gökyüzünü tamamen kaplamıştı.

(*) Tropikal Amerikan üzümü. (ç.n.)

9

Saat 9.00'da Billy eve girdi ve kapıyı kapatıp kilitledi. Yalnızca üç saat içinde bir kader belirlenecek, bir ölüm emri verilecek ve eğer katil bir düzene göre hareket ediyorsa, şafak sökmeden önce birileri öldürülecekti.

SUV'un anahtarı yemek masasının üzerinde duruyordu. Billy anahtarı aldı.

Lanny Olsen'ı aramaya başlayacaktı. Önceleri yalnızca kızgınken, şimdi duyduğu his öfkeydi. Artık gerçek öfkenin ne olduğunu anlamıştı; karanlık ve keskin bir duyguydu. Lanny'le karşı karşıya gelmek için can atıyordu.

Beni kazanacak bir şeyi olan düşmanlardan ve kaybedecek bir şeyi olan dosdardan koru Tanrım.

Lanny gündüz vardiyasında görevliydi. O nedenle şimdi boştu.

Muhtemelen evinde saklanıyordu. Eğer evde değilse bile, onu bulabileceği restoranların, barların ya da arkadaşlarının sayısı iki elin parmaklarını geçmiyordu.

Sorumluluk duygusu ve tuhaf bir umutsuzluk, Billy'yi mutfakta, telefonun yanında beklemeye mahkûm etmişti. Artık Lanny'nin arayacağından umudu kesmişti; fakat katil arayabilirdi.

Geçen gece telefon eden sessiz dinleyici Giselle Winslow'un katiliydi. Billy bunu kanıtlayamazdı, ama bundan şüphesi de yoktu.

Belki katil bu akşam da arardı. Eğer Billy onu konuşturmayı başarabilirse, bazı şeyleri sonuçlandırabilir, bir şeyler öğrenebilirdi.

Billy böyle bir canavarı konuşmaya ikna edebileceğini pek sanmıyordu. Adam öldürmeye yatkın bir sosyopatın ne düşünmesini sağlayabilir, ne de onu sağduyuyla bir canı bağışlamaya ikna edebilirdiniz.

Yine de, adamı birkaç kelime dahi olsa konuşturmak yararlı olabilirdi. Konuşmasından etnik özelliklerini, kökenini, eğitimini, yaklaşık olarak yaşını ve daha birçok şey öğrenebilirdi.

Şansı varsa, katil farkında olmadan kendisiyle ilgili önemli bazı gerçekleri açığa vurabilirdi. Bir ipucu, kararlı bir araştırmayla çiçek açacak küçük bir bilgi tomurcuğu, Billy'ye polise vereceği güvenilir bazı şeyler sağlayabilirdi.

Lanny Olsen'le karşılaşmak duygusal bir tatmin sağlayabilirdi; fakat Billy'yi katilin tıktığı kutunun içinden kurtarmaya yararı olmazdı.

SUV'un anahtarını anahtar askısının çengellerinden birine taktı.

Geçen gece, sinirli bir anında, bütün pencerelerdeki storları indirmişti. Bu sabah, kahvaltıdan önce de, mutfaktakileri açmıştı. Şimdi tekrar indirdi.

Mutfağın ortasında durdu.

Gözü telefondaydı.

Masaya oturmaya niyetlenerek sağ eliyle sandalyenin arkalığını kavradı; ama sandalyeyi çekmedi.

Cilalı siyah granit yer karolarını inceleyerek öylece durdu.

Evi tertemizdi. Pırıl pırıl parlayan granitin üzerinde küçücük bir leke dahi yoktu.

Ayaklarının altındaki siyahlık bir madde değilmiş de, sanki boşlukta duruyormuş hissine kapıldı. Karanlığın içinde yükseklerde, sekiz kilometre kalınlığındaki atmosferin üzerinde kanatsız duruyormuş gibiydi.

Sandalyeyi çekti ve oturdu. Aradan bir dakika bile geçmemişti ki, tekrar ayağa kalktı.

Billy Wiles bu koşullar altında nasıl hareket etmesi, ne *yapması* gerektiğini kestiremiyordu. Yıllardır başka bir şey yapmadığı halde, zaman geçirmek Billy'yi mahvediyordu.

Akşam yemeği yemediği için buzdolabına yöneldi. Hiç iştahı yoktu. Buzdolabındaki hiçbir şey onu çekmiyordu.

Çengelde asılı duran SUV'un anahtarına baktı.

Telefonun yanına gitti ve gözlerini ayırmadan cihazı seyretti. Sandalyeye oturdu.

Bize önemsemeyi ve aldırmamayı öğret. Bize sakin olmayı öğret.

Bir süre sonra, mimari oymalar yaparak sayısız akşamını geçirdiği köşedeki çalışma tezgâhında çalışmaya gitti.

Birkaç parça alet ve üzerine oyduğu kenger yaprağı demetlerinin yalnızca yarısını tamamladığı büyük bir parça ak meşe aldı ve mutfağa döndü.

Çalışma odasında da telefon vardı, ama Billy mutfakta olmayı tercih etmişti. Çünkü, çalışma odasında son derece rahat bir tane de kanepe vardı ve Billy kanepeye uzanmak isteyebileceğinden korkuyordu. Böylece uykuya dalabilir ve katilin telefonu ya da herhangi başka bir şeyle uyanamayabilirdi.

Bu endişesi gerçekçi olsun ya da olmasın, aletleri ve meşe parçası ile birlikte yemek masasına oturdu.

Bir mengene kullanmadan yalnızca yaprakların ince detayları üzerinde çalışabilirdi. Tıpkı bir balina dişi ya da kemiği üzerinde yapılan oymacılığa benziyordu. Keski ağaçtan öyle bir ses çıkarıyordu ki, sanki elindeki bir ağaç parçası değil de,

kemikti.

Saat onu on geçe, sürenin dolmasına iki saatten az bir süre kala, aniden şerife gitmeye karar verdi.

Evi herhangi bir yönetim bölgesinde değildi; şerifin yetki alanı içine giriyordu. Bar Vineyard Hills'teydi; fakat kasaba kendi polis gücüne sahip olabilmek için çok küçüktü; orada da kanun şerif Palmer'dı.

Billy çengeldeki anahtarı kapıp arka verandaya çıktı -ve durdu.

Eğer polise gidersen, iki çocuklu genç bir anneyi öldüreceğim.

Bir seçim yapmak istemiyordu. *Hiç kimsenin* ölmesini istemiyordu.

Napa County'de düzinelerce iki çocuğu olan genç anne vardı. Belki yüz, belki iki yüz tane, belki de çok daha fazla.

Olası tüm hedefler beş saat içinde bile belirlenip uyarılamazlardı. Halkı uyarmak için medyayı kullanabilirlerdi. Bu da günler alabilirdi.

Şimdi, iki saatten daha az bir süre kalmışken, somut hiçbir şey yapılamazdı. Billy'yi sorgulamaları bile daha uzun sürerdi.

Belli ki katil tarafından önceden seçilmiş olan genç anne öldürülecekti.

Ya çocukları uyanıksa ne olacaktı? Geride şahit bırakmamak için onların da öldürülmesi gerekirdi.

Bu manyak *yalnızca* anneyi öldüreceğine dair bir söz vermemişti.

Nemli geceye çıktığında, verandayı ağaçlık bölgenin zemininde bolca bulunan bitkilerden ve ağaçlardan yayılan mis gibi bir koku kapladı.

Billy mutfağa döndü ve kapıyı kapattı.

Sonra, yaprağın detaylarını oyarken keskiyi başparmağına batırdı. Yara bandı yapıştırmaya gerek duymadı. Delik küçük-

tü ve kısa bir süre sonra kendiliğinden kapanırdı.

Parmak boğumlarından birine bir çentik atınca, onunla ilgilenme zahmetine girmek yerine oymaya devam etti. Hızlı hızlı çalışıyordu ve incecik bir üçüncü kesiğin farkına bile varmamıştı.

Gözcüye, eğer bir gözcü vardıysa, Billy her tarafını kanatmak *istiyormuş* gibi geliyor olmalıydı.

Elleri çalışmaya devam ettiği için, yaradan kan sızmaya devam ediyordu. Ağaç kanı emiyordu.

Bir süre sonra meşe ağacının renginin tamamen değiştiğini fark etti. Oymayı bırakarak keskiyi bir kenara koydu.

Ellerine bakarak bir süre öylece oturdu. Hiçbir neden olmamasına rağmen güçlükle nefes alıyordu. Az sonra kanama kesildi ve ellerini lavaboda yıkadıktan sonra tekrar oymaya başlamadı.

Saat 11.45'te ellerini bir el bezine kuruladıktan sonra, bir Guinness birası açtı ve şişeden içmeye başladı. Birayı çarçabuk bitirdi.

İlk biradan beş dakika sonra ikinciyi açtı. Yudum yudum içerek, kısa sürede bitirmemek için ikinci birayı bardağa doldurdu.

Elinde birayla duvardaki saatin önünde duruyordu.

On bir elli. Geri sayım devam ediyordu.

Kendisine ne kadar yalan söylemeye çalışırsa çalışsın, Billy kendini kandıramıyordu. Bir seçim yapmıştı, tamam. *Seçim senin.* Hiçbir şey yapmamak da bir seçimdi.

İki çocuk annesi genç kadın bu akşam ölmeyecekti. Eğer manyak katil pazarlığa uyarsa, genç anne bu gece rahat bir uyku çekecek ve güneşin doğuşunu görecekti.

Artık Billy de bu oyunun bir parçasıydı. İnkâr edebilir, kaçabilir, pencerelerdeki storları ömrünün sonuna dek kapalı tutabilir, münzevilik ve keşişlik arasındaki çizgiyi geçebilirdi;

ama bu oyunun bir parçası olduğu gerçeğinden kaçması mümkün değildi.

Katil ona ortaklık teklif etmişti. Billy bu ortaklıktan hisse istemiyordu. Ancak, bu iş artık bir tür ticari anlaşma, gazetelerin ekonomi sayfalarında yazan yazarların *yönetimi zorla ele geçirmek* dediği türden, cüretkâr bir fiyat teklifiydi.

Saat gece yarısını gösterdiğinde ikinci Guinness'i de bitirmişti. Üçüncüyü içecekti. Hatta dördüncüyü de.

Kendi kendine düşüncelerinin berrak olması gerektiğini söyledi. Hemen ardından da neden diye sordu ve inandırıcı bir cevap bulamadı.

Anlaşmanın kendi payına düşen kısmı gece yarısı olduğunda yerine getirilmişti. Billy seçimini yapmıştı. İşin eylem kısmı katile kalıyordu.

Billy'nin bira içmeden uyuyamayacağını saymazsak, bu gece daha fazla bir şey olmayacaktı. Kendisini yeniden oyma yaparken bulabilirdi.

Elleri ağrıyordu. Ağrının nedeni ellerindeki üç önemsiz yara değil, el aletlerini sımsıkı kavramış olmasıydı. Ağaç parçasını ölümüne bir güçle sıkıyor olmasıydı.

Uyumazsa ertesi gün için hazır olamazdı. Sabah olduğunda diğer cesetle ilgili haberler gelir, Billy de kimin ölüm emrini verdiğini öğrenirdi.

Bardağını lavabonun içine koydu. Artık bardağa ihtiyacı yoktu; çünkü artık içeceği biraların sayısını umursamıyordu. Her şişe bir yumruktu ve Billy'nin kendi kendini nakavt etmekten başka bir şey istediği yoktu.

Üçüncü birayı açıp oturma odasına geçti ve sallanan koltuğuna oturdu. Birasını karanlıkta içti.

Duygusal yorgunluk da insanı en az fiziksel yorgunluk kadar tüketiyordu. Tüm gücü kesilmişti.

Saat 1.44'te çalan telefonla uyandı. Sanki bir mancınıktan

fırlatılmış gibi, adeta koltuktan telefona doğru uçtu. Boş bira şişesi yerde yuvarlanıyordu.

Lanny'nin olduğunu umarak dördüncü çalışında mutfak duvarındaki telefonu kaptı. "Alo." Cevap yoktu.

Dinleyici. Katil.

Billy edindiği tecrübeden, sessiz kalmanın ona bir yarar sağlamayacağını biliyordu. "Benden ne istiyorsun? Neden ben?"

Arayan kişi bu soruları yanıtsız bıraktı.

"Senin oyununa dahil olmayacağım," dedi Billy; fakat bu bir palavraydı. Çünkü Billy'nin bu oyuna çoktan dahil olduğunu her ikisi de biliyordu.

Alaycı bir kahkaha bile olsa, karşı taraftan bir yanıt almak Billy'yi çok memnun edecekti, ama hiçbir karşılık alamadı.

"Sen hasta, sapkın birisin." Bu sözler karşı tarafı tahrik etmeyince, Billy, "Sen bir insan müsveddesisin," diye ekledi.

Söylediklerinin zayıf ve etkisiz kaldığını düşündü. Yaşadığı devirde hakaretler artık insanları tahrik etmiyordu. Büyük olasılıkla bir heavy- metal grubunun adı Hasta ve Sapkın'dı. Ve bir başka grubun da kendisine İnsan Müsveddesi adını aldığından hiç kuşkusu yoktu.

Katili kızdıramamıştı. Telefon kapandı.

Billy almacı yerine koyarken ellerinin titrediğini fark etti. Avuçları da ter içindeydi. Ellerini gömleğine sildi.

Geçen akşam katil aradığında düşünmesi gereken, ama aklına gelmeyen bir düşünceyle sarsıldı. Tekrar telefonun yanına gitti, almacı yerinden çıkardı, arama sesinin gelmesini bekledi ve otomatik geri arama numarası olan *69'u tuşladı.

Hattın diğer ucundaki telefon defalarca çaldı, ama açan olmadı.

Billy'nin telefonunun dijital ekranında görünen numara hiç yabancı değildi. Numara Lanny'nin telefon numarasıydı.

10

Çevresindeki meşe ağaçlarıyla, yıldızların ışığı altında son derece zarif görünen kilise, anayolun kenarında, Lanny Olsen'ın evine giden sapaktan dört yüz metre kadar uzaktaydı.

Billy Explorer'ı park yerinin güneybatı köşesine sürdü. Heybetli bir Kaliforniya meşesinin loşluğuna gizlenerek, farları söndürdü ve motoru susturdu.

Kilisenin tablolara konu olabilecek beyaz alçı duvarları ve süslü payandaları, turuncu renkli kiremit çatıya doğru yükseliyordu. Çan kulesindeki bir nişte, kollarını acı çeken insanlığı kucaklarmışçasına açmış bir Meryem heykeli duruyordu.

Burada, vaftiz edilen her bebeğe potansiyel bir aziz gözüyle bakılırdı. Ve yine burada, gelin ve damadın mizaçlarına hiç aldırılmadan, her evlilik ömür boyu sürecek bir mutluluk sözü olarak görülürdü.

Billy'nin bir silahı vardı elbette.

Her ne kadar eski bir silahsa da, bu yakınlarda satın alınmamıştı, hâlâ daha çalışır durumdaydı. Billy onu esaslı bir şekilde temizleyip saklamıştı.

Revolver ile birlikte bir paket de 38'lik mermi saklamıştı. Mermilerde herhangi bir korozyon belirtisi yoktu.

Silahı kutusundan çıkardığında, sanki hatırladığından daha ağır gibi gelmişti Billy'ye. Şimdi yolcu koltuğundan alırken de aynı şeyi hissetti.

Bu özel yapım Smith & Wesson, kutusunda belirtildiğine göre yalnızca bir kilogram ağırlığındaydı, ama belki de silah Billy'ye geçmişi nedeniyle daha ağırmış gibi gelmişti.

Explorer'dan dışarı çıktı ve kapıları kilitledi.

Otoyoldan bir araba geçti. Farlarının ışıkları Billy'nin ancak yirmi - yirmi beş metre kadar uzağına gelebilmişti.

Papaz evi kilisenin öteki tarafındaydı. Papaz uykusuzluk hastası bile olsa, SUV'un sesini duyamazdı.

Billy meşe ağacı sığınaktan ileriye, çayıra doğru yürüdü. Yabani otlar dizlerine kadar yükseliyordu.

Bahar geldiğinde, tıpkı akan lavlar gibi kıpkırmızı gelinciklerden oluşan bir çağlayan, bu meyilli araziden aşağıya akardı. Bu mevsimde hepsi solup kaybolmuştu.

Gözlerini aysız gecenin karanlığına alıştırmak için durdu.

Hiç kıpırdamadan etrafı dinledi. Hava durgundu. Uzaktaki otoyolda trafik yoktu. Billy'nin varlığı ağustosböcekleri ile kara kurbağalarını susturmuştu. Neredeyse yıldızların sesini duyabilecekti.

Billy karanlığa alışan görüşünden başka güvenecek bir şeyi olmaksızın, hafifçe yükselen çayırda ilerleyerek, Lanny Olsen'ın evine giden çatlaklar ve çukurlarla dolu asfalt yola doğru yöneldi.

Çıngıraklı yılanlardan çekiniyordu. Bu geceki gibi sıcak yaz gecelerinde, çıngıraklı yılanlar tarla faresi ve genç tavşanları avlamaya çıkarlardı. Isırılmadan yola ulaştı ve yokuş yukarı çıkmaya başladı. Yanından geçtiği iki ev karanlık ve sessizdi.

İkinci evin çitlerle çevrilmiş bahçesinde bir köpek dolaşıyordu. Billy'yi görünce havlamadı ama Billy'nin dikkatini çekmek için hafifçe inleyerek, çit boyunca bir aşağı bir yukarı koş-

turdu.

Lanny'nin evi köpekli evden bir kilometre kadar uzaktaydı. Tüm pencerelerden ışık yayılıyordu ve ışıktan kimisinin camları alev almış, kimisinin ise perdeleri altın yaldızlarla kaplanmış gibi görünüyordu.

Billy avludaki bir erik ağacının arkasına çömeldi. Durduğu yerden evin aynı zamanda ön tarafı da olan batı kısmı ile kuzey kanadını görebiliyordu.

Billy'nin kafasında tüm bunların bir şaka ve şakacının da Lanny Olsen olma olasılığı belirdi.

Billy aslında Napa'da sarışın bir öğretmenin öldürülüp öldürülmediğini bilmiyordu. Bu konu hakkında yalnızca Lanny'nin söylediklerini duymuştu.

Gazetelerde bu cinayet hakkında bir haber görmemişti. Sözümona, cinayet günün geç saatlerinde ortaya çıkmıştı ve bu nedenle gazetelerin yeni baskı yapma şansları yoktu. Üstelik Billy çok nadiren gazete okurdu.

Ayrıca asla TV seyretmezdi. Arada sırada, araba kullanırken radyodan hava durumunu dinlerdi, ama daha çok CD çalarda western ya da country müzik çalıyor olurdu.

Bir çizerin aynı zamanda muzip bir adam olması beklenirdi. Lanny'nin eğlenceli tarafı uzun zaman bastırılmıştı. Ancak, bu yönü ağır basmıyordu. Lanny iyi bir arkadaştı ama kahkahalarla dolu olduğu da söylenemezdi.

Billy'nin Lanny Olsen'ın kendisine oyun oynadığına dair bırakın hayatı üzerine bahse girmeye, tek bir kuruş dahi yatırmaya niyeti yoktu.

Dostunun geçen akşam barın park yerinde nasıl terlediğini, ne kadar tedirgin ve endişeli olduğunu hatırladı. Lanny söz konusu olduğunda, ne görüyorduysanız Lanny oydu. Eğer bir çizer yerine bir aktör olmayı istemiş olsa ve eğer annesi de kansere yakalanmamış olsaydı bile, hâlâ daha bir polis olarak

sorunlu kişisel dosyasıyla uğraşıyor olurdu.

Billy etrafı inceleyip pencerelerden hiç kimsenin bakmadığına emin olunca, çimenlerde ilerleyip ön verandayı geçti ve evin güney kanadına bir göz attı. Buradaki tüm pencereler de aynı şekilde yumuşak bir ışıkla parlıyordu.

Bir daire çizerek arka tarafa giderek biraz uzakta durdu ve arka kapının açık olduğunu gördü. Arka kapıdan süzülen üçgen şeklinde bir ışık huzmesi, ziyaretçileri mutfak kapısının eşiğinde karşılarcasına, karanlık arka verandayı bir halı gibi kaplamıştı.

Böylesine cüretli bir davet, insanın aklına bunun bir tuzak olduğunu getiriyordu.

Billy içeride Lanny Olsen'ın cesedini bulacağını düşünüyordu.

Eğer bu nottan polise bahsetmez ve onları bu işe karıştırmazsan, dünyanın çok da özlemeyeceği bekâr bir adamı öldüreceğim.

Lanny'nin cenazesine binlerce kişi katılmayacaktı, hatta belki de yüz kişi bile olmayacaktı. Onu özleyenler olacaktı tabii, ama dünya değil, yalnızca birkaç kişi.

Billy iki çocuk annesi genç kadını korumayı seçtiğinde, Lanny'nin ölüm emrini imzaladığını bilmiyordu.

Eğer biliyor olsaydı, belki de daha farklı bir seçim yapardı. Bir dostunun ölümünü onaylamaktansa, adını bile bilmediği bir yabancı hakkında hüküm vermek daha kolay gelirdi. Bu yabancı iki çocuk annesi genç bir kadın olsa bile.

Bu düşünceyi kafasından kovmaya çalıştı.

Arka bahçenin sonunda, hastalık yüzünden uzun süre önce kesilmiş bir meşe ağacından artakalan, bir buçuk metre genişliğinde, seksen santimetre yüksekliğinde bir kütük vardı.

Kütüğün sağ tarafında hava şartlarının ve çürümenin etkisiyle açılmış bir kovuk vardı. Kovuktaki fermuarlı plastik bir

torbanın içinde, evin yedek anahtarı duruyordu.

Billy anahtarı aldıktan sonra ihtiyatla evin ön tarafına dolaşarak, erik ağacının arkasındaki gizli yerine gitti.

Lambaların hiçbirisi söndürülmemişti. Hiçbir pencereden dışarıyı gözleyen birini görmemiş; perdelerin hiçbiri de şüphe uyandıracak şekilde kımıldamamıştı.

Benliğinin bir bölümü acil yardım çağırmak ve hikâyeyi ortaya dökmek için 911 'i aramasını söylüyordu. Billy bunun dikkatsizce bir hamle olacağını düşündü.

Bu tuhaf oyunun kurallarını anlamış değildi ve katilin *kazanan* tanımının ne olduğunu bilemiyordu. Belki de katil uydurma kanıtlarla masum bir barmeni her iki cinayetin de sorumlusu durumuna düşürmeyi eğlenceli buluyordu.

Billy bir kez şüpheliler listesine girmişti. Başına gelen şey Billy'yi yeniden biçimlendirmişti. Ta derinden.

Yeniden biçimlendirilmeye karşı koyabilirdi, tik defasında kendisini çok fazla kaybetmişti.

Erik ağacının korumasından çıktı. Ön verandanın basamaklarını sessizce tırmandı ve doğruca kapıya gitti.

Anahtar sağlamdı. Kilit tıkırdamamıştı bile. Kapı, menteşeleri gıcırdamadan sessizce açıldı.

11

Victoria tarzında yapılmış evin yine Victoria tarzında ve zemini koyu renk lambriyle kaplı bir antresi vardı. Lambri kaplı bir koridor evin öteki ucuna ve üst kata çıkan merdivenlere kadar uzanıyordu.

Bir duvara üzerine bir el çizilmiş sekize on ölçülerinde bir kâğıt yapıştırılmıştı. El miki farenin eline benziyordu: Dolgun bir başparmak, üç parmak ve elin bir eldiven giydiğini düşündüren bilekteki kat yeri.

İki parmak avcun içine kıvrılmıştı. Başparmak ve işaretparmağı merdivenleri işaret eden, horozu kalkık bir tabanca gibi resmedilmişti.

Billy mesajı almıştı; fakat o an için görmezlikten gelmeyi yeğledi.

Aceleyle çıkması gerekebileceği olasılığına karşı ön kapıyı açık bıraktı.

Revolveri namlusu tavana bakacak şekilde tutarak, antrenin sol tarafındaki kemerli kapıdan geçti. Oturma odası tıpkı Bayan Olsen'ın hayatta olduğu on yıl önceki haliyle duruyordu. Lanny burayı çok fazla kullanmamıştı.

Yemek odası da aynı durumdaydı. Lanny yemeğini çoğunlukla mutfakta ya da TV seyrederek çalışma odasında yerdi.

Koridor duvarına yapıştırılmış bir başka çizgi el, antreyi ve merdivenleri, yani Billy'nin ilerlemekte olduğu yönün tam aksini işaret ediyordu.

Çalışma odasındaki TV kapalı olmakla beraber, gazla çalışan şöminede alevler dalgalanıyor, yapay küllerin içindeki taklit közler sanki gerçekmiş gibi parlıyorlardı.

Mutfak masasının üzerinde bir şişe Bacardi, iki litrelik bir pet şişede Coca Cola ve bir buz kovası duruyordu. Coca Cola şişesinin yanındaki tabağın içinde, testere dişli bir bıçak ve üzerinden birkaç dilim kesilmiş bir misket limonunun kalanı duruyordu.

Tabağın yanında duran dış yüzeyi terlemiş uzun bardak, yarıya kadar koyu renkli bir karışımla doluydu. Karışımın üzerinde bir dilim limon ve eriyip kıymık kadar kalmış birkaç parça buz yüzüyordu.

Lanny Billy'nin mutfağındaki ilk notu çalıp, işini ve emeklilik umudunu korumak için ikincisi ile birlikte imha ettikten sonra, duyduğu suçluluk duygusunu bir dizi rom ve kola karışımında boğmaya çalışmıştı.

Eğer başlangıçta Coca-Cola ve Bacardi şişeleri dolu idiyse, Lanny anıları örtüp, sabaha kadar bilinçsiz bir şekilde yatmasına yetecek sarhoşluk haline erişmek yolunda, hatırı sayılır bir mesafe kat etmişti.

Kilerin kapısı kapalıydı. Billy her ne kadar katilin kilerde, konserve tenekelerinin arasına saklandığından şüpheliydiyse de, içeriyi kontrol etmeden arkasını kilere dönmekten huzursuz olacaktı.

Karşıya doğrulttuğu revolver sağ elinde ve sağ kolu neredeyse gövdesine yapışık bir vaziyette, sol eliyle tokmağı hızla çevirdi ve kapıyı açtı. Kilerde kimse yoktu.

Mutfak çekmecelerinin birinden temiz bir kurulama bezi aldı. Metal kapı kolu ile kiler kapısının tokmağını sildikten son-

ra, çalışırken barı silmek için kullandığı bezi yaptığı gibi bir ucundan kemerine soktu.

Bir tezgâhın üzerinde Lanny'nin cüzdanı, araba anahtarları, bozuk para çantası ve cep telefonu duruyordu. Bunların yanında da Wilson Combat marka kılıfı ile birlikte 9 milimetrelik beylik tabancası vardı.

Billy cep telefonunu alıp açtı ve sesli mesajları dinledi. Tek mesaj akşamın erken saatlerinde kendisinin bıraktığıydı.

Ben Billy. Evdeyim. Lanet olsun. Ne cehennemdesin? Beni ara. hemen.

Kendi sesini dinledikten sonra mesajı sildi.

Bu yaptığı hata olabilirdi; fakat mesajın suçsuzluğunu herhangi bir şekilde kanıtlayabileceğini sanmıyordu. Tam aksine, mesaj Lanny ile görüşmeyi düşündüğünün ve ona öfkelendiğinin deliliydi.

Ki bu da onu şüphelilerden biri konumuna sokardı.

Arabasıyla kilisenin park yerine giderken ve çayırda yürürken, bıraktığı sesli mesajı düşünmüştü. Eğer ikinci katta düşündüğü şeyi bulacak olursa, mesajı silmek yaptığı en akıllıca hareketti.

Cep telefonunu kapattı ve kurulama bezi ile üzerindeki parmak izlerini silerek tezgâhtan aldığı yere geri koydu.

Eğer o anda birisi onu gözlüyor olsaydı, Billy'nin son derece sakin ve serinkanlı olduğunu düşünürdü. Gerçekte ise korku ve endişeden kusmak üzereydi.

Gözcü aynı zamanda, tüm detaylar üzerinde titizlikle durduğunu değerlendirerek, Billy'nin daha önce de birçok suçu örtbas etmiş olduğunu düşünürdü. Durum öyle değildi; fakat yaşadığı acımasız deneyim Billy'nin hayal gücünü geliştirmiş ve ikinci derece kanıtların ne kadar tehlikeli olabileceklerini öğretmişti.

Bir saat önce, saat 1.44'te katil Billy'yi bu evden aramıştı.

Bu kısa aramanın kayıtları telefon şirketinden bulunabilirdi.

Büyük olasılıkla, polis bunun Billy'nin cinayet saatinde burada olmadığını kanıtladığını düşünürdü.

Bundan daha büyük olasılıkla da, polisler Billy'nin cinayet saatinde başka bir yerde olduğunu kanıtlamak amacıyla, onları yanıltmak için evindeki suç ortağını kendisinin aradığından şüphelenirlerdi.

Polisler her zaman herkesten şüphelenirlerdi. Yaşadıkları deneyimler, *onlara* bu şekilde davranmaları gerektiğini öğretirdi.

O anda telefon şirketinin kayıtları ile ilgili ne yapacağını düşünemiyordu. Bu düşünceyi kafasından attı.

Dikkatini vermesini gerektiren çok daha acil sorunları vardı. Cesedi bulmak gibi; tabii bir ceset varsa.

Katilin notlarını aramakla vakit kaybetmesi gerektiğini sanmıyordu. Eğer notlar hâlâ daha sağlamdıysa bile, katil büyük olasılıkla onları Lanny'nin içki içtiği masada ya da bankoda; cüzdanının, bozuk para çantasının ve cep telefonunun yanında bulmuş olmalıydı.

Çalışma odasındaki şömineden yükselen alevler, hem de böyle sıcak bir yaz gecesinde, notların sonu hakkında mantıklı bir açıklama getiriyordu.

Mutfak dolaplarından birinin yan tarafına yapıştırılmış olan çizgi el, iki taraflı açılan kapıyı ve alt kat koridorunu işaret ediyordu.

Billy sonunda o yöne gitmeye hazırdı; fakat içini daraltan endişeli bir korku yüzünden kımıldayamaz hale gelmişti.

Bir silahının olması ve onu kullanmaya kararlı oluşu, Billy'ye ilerlemek için gerekli cesareti vermiyordu. Katille karşılaşacağını sanmıyordu. Katil bazı yönlerden Billy'nin düşündüğü kadar korkutucu çıkmamıştı.

Rom şişesi Billy'nin gözüne çok cazip görünüyordu. İçtiği

üç şişe Guinness hiçbir etki yapmamıştı. Kalbi bir saatten uzun bir süredir gümbürdüyor, metabolizması son sürat çalışıyordu.

Sürekli içen biri olmamasına rağmen, bu aralar kendisine sık sık bu durumun, içinde özgür kalmaya can atan bir alkoliğin yaşadığının işareti olduğunu hatırlatması gerekmişti.

İlerleyecek cesareti, devam edememekten ve bu eli katile bırakmanın doğuracağı sonuçları iyi bilmesinden duyduğu korkudan aldı.

Mutfaktan çıktı ve antreye giden koridoru izledi. Hiç değilse merdivenler aydınlıktı; aşağıda, merdiven sahanlığında ve merdivenlerin üst kısmındaki ışıklar açıktı.

Basamakları çıkarken Lanny'ye seslenme zahmetine girmedi. Hiçbir cevap alamayacağını biliyordu ve Lanny'nin onu duyabileceğinden de şüpheliydi.

12

Üst kat koridoruna üç yatak odası, bir banyo ve bir yüklük açılıyordu. Bu beş kapının dördü kapalıydı. Ana yatak odasının kapısının her iki yanına, açık kapıyı işaret eden çizgi eller yapıştırılmıştı.

Aklına kesilmek için mezbahaya sürülen hayvanlar gelen Billy, güdülmeyi reddederek bu odayı en sona bıraktı. İlk olarak banyoyu kontrol etti. Sonra da sırasıyla yüklüğü ve bir tanesinde Lanny'nin çizim masasının durduğu diğer iki yatak odasını.

Kapı tokmaklarını tuttuktan sonra kurulama bezi ile siliyordu.

Kontrol edilecek bir tek yer kalınca, koridorda dikildi ve etrafı dinledi. Çıt çıkmıyordu.

Boğazına bir şey takılmıştı ve bunu yutamıyordu. Yutamıyordu; çünkü bu şey sırtından aşağıya kaydığını sandığı bir buz parçasından daha gerçek değildi.

Yatak odasında girdi. İçerideki iki başucu lambası açıktı.

Lanny'nin annesinin seçtiği gül desenli duvar kâğıtları kadının ölümünden ve hatta birkaç yıl sonra Lanny eski odasından bu odaya taşındığında dahi değişmemişti. Geçen yıllar, duvar kâğıtlarının hoş bir çay lekesi rengindeki zeminini karart-

mıştı.

Süslü yatak örtüsü, Pearl Olsen'ın en sevdiği örtülerden biri, kenarlarına nakışla çiçekler işlenmiş, pembemsi kırmızı renkteki örtüydü.

Bayan Olsen'ın hastalığı süresince, kemoterapi seansları ve kadını tüketen radyasyon tedavilerinden sonra, Billy onunla sık sık bu odada otururdu. Kimi zaman onunla sohbet eder, kimi zaman da uyumasını seyrederdi. Çoğu kez de ona bir şeyler okurdu.

Pearl Olsen heyecanlı macera kitaplarına bayılırdı. Kitaplarda Hindistan'daki İngiliz yönetimi döneminde geçen hikâyeler ya da geyşalar, samuraylar, Çinli derebeyleri ve Karayip korsanları ile ilgili öyküler olurdu.

Pearl ölmüştü ve şimdi Lanny de aynı akıbete uğramıştı. Üzerinde üniforması ile koltukta oturmuş, ayaklarını bir pufa uzatmıştı; ve bu şekilde ölmüştü.

Alnından vurulmuştu.

Billy bu manzaraya bakmak istemiyordu. Hafızasına kazınan bu görüntüyle dehşete kapılmıştı. Oradan kaçmak istiyordu.

Bununla birlikte, kaçmak seçeneklerden biri değildi. Asla bir seçenek olmamıştı, ne yirmi yıl önce, ne şimdi, ne de bu süre zarfında. Eğer kaçacak olursa, bir av gibi kovalanacak ve öldürülecekti.

Av başlamıştı ve anlamadığı nedenlerden dolayı, Billy en son avlanacak olandı. Ne kadar hızlı kaçarsa kaçsın, bu sürati onu kurtaramazdı. Hızı tilkiyi bugüne kadar kurtaramamıştı. Köpeklerin ve avcıların elinden kurtulmak için tilkinin ihtiyacı olan şey, kurnazlık ve tehlikeyi göze almaktı.

Billy kendisini bir tilki gibi hissetmiyordu. Daha çok bir tavşan gibiydi; fakat bir tavşan gibi koşamıyordu.

Lanny'nin yüzünde ve yarasında kan olmaması akla iki ola-

silik getiriyordu: ölümün bir anda geldiğini ve kafatasının arka tarafının parçalandığını.

Koltuğun arkasındaki duvar kâğıtlarında beyin parçaları ya da kan lekeleri yoktu. Lanny oturduğu yerde öldürülmemiş, bu odanın herhangi bir yerinde vurulmamıştı.

Billy evin hiçbir yerinde kan lekesi görmediği için, cinayetin evin dışında işlendiğini düşünüyordu.

Herhalde Lanny mutfak masasından, rom ve kolanın başından, temiz hava almak için yarı sarhoş ya da zom olmuş bir halde, kalkıp dışarıya çıkmıştı. O anda belki de tuvalete kadar gidemeyeceğini fark etmiş ve bu nedenle rahatlamak için arka bahçeyi seçmişti.

Katil cesedi evin içinden geçirirken ortalığı kirletmemek için, plastik bir branda ya da ona benzer bir şey kullanmış olmalıydı.

Katil güçlü biri de olsa, merdivenler göz önüne alınacak olursa, ölü bir adamı arka bahçeden yatak odasına taşımak son derece zor bir işti. Zor ve görünüşte gereksiz bir işti.

Ancak, bunu yapmasının kendince önemli bir nedeni olsa gerekti.

Lanny'nin gözleri açıktı. Her ikisi de hafifçe yuvalarından dışarıya fırlamıştı. Sol gözü, sanki Lanny sağken gözlerinden birisi takmaymış gibi, bir tarafa doğru çarpılmıştı.

Basınç. Merminin beynin içinden geçtiği o bir anlık süre içinde, kafatasında oluşan basınç en üst noktaya ulaşmış olmalıydı.

Lanny'nin kucağında, kitabevlerinde ciltli baskısının da bulunduğu bir romanın, kitap kulübünden alınmış ucuz karton kapaklı bir baskısı duruyordu. Yatak odasının bir köşesindeki raflarda, aynı türden en azından iki yüz tane daha kitap vardı.

Billy kitabın ve yazarın adları ile kapak resmini görebiliyordu. Hikâyenin konusu Güney Pasifik'te bir define avı ve ger-

çek aşk üzerineydi.

Uzun bir zaman önce, Billy bu romanı Pearl Olsen'e okumuştu. Pearl romana bayılmıştı; fakat o zaman tüm romanlara bayılıyordu.

Lanny'nin gevşek sağ eli kitabın üzerinde duruyordu. Sayfaların arasından bir ucu görünen fotoğrafı kitap ayracı olarak kullanıyormuş gibiydi.

Tüm bu sahneyi psikopat *düzenlemişti.* Belli ki tablo onu memnun etmişti ve bu görüntünün onun için duygusal bir anlamı da vardı, ya da bu bir mesajdı -bir bilmece, bir alay gibi.

Billy sahneyi, karıştırıp bozmadan önce dikkatle inceledi. Ortalıkta insanın dikkatini çeken ya da parlak fikir ürünü gibi görünen bir şey yoktu. Katilin eserinde, onu böylesine bir çaba harcamaya yeterince motive edecek kadar heyecanlandırmış olabilecek bir şey yoktu.

Billy Lanny'nin ölümüne çok üzülmüştü; fakat Lanny ölümünde bile saygı görmediği için, bu duruma üzüntüsünden çok daha hiddetli bir *nefret* duyuyordu. Katil onu yerlerde sürüklemiş ve sanki cansız bir manken, oyuncak bir bebekmiş gibi onunla oynamıştı. Sanki Lanny yalnızca bu lanet herifin eğlencesi olmak için ve onu istediği gibi kullanması için varolmuştu.

Lanny Billy'ye ihanet etmişti, ama artık bunun bir önemi yoktu. Karanlığın kıyısında, uçurumun kenarında kusurları hatırlamaya gerek yoktu. Anımsanmaya değecek tek şey, dostluk edip eğlendikleri anlardı.

Eğer son gününde Lanny ile araları açık olsaydı, şimdi aynı takımda olacaklar ve aynı tuhaf rakibe karşı mücadele ediyor olacaklardı.

Billy koridordan bir ses geldiğini sandı.

Bir an bile tereddüt etmeden, revolveri her iki eliyle sıkıca kavrayarak ana yatak odasından çıktı. Hızla kapıdan dışarı atı-

lıp 38'liği sağa sola çevirerek bir hedef aradı. Hiç kimse yoktu.

Banyo, yüklük ve diğer yatak odalarının kapıları, çıkarken bıraktığı gibi kapalıydılar.

Billy bu odaları tekrar kontrol etmek için güçlü bir istek duymuyordu. Duyduğu ses, yalnızca zamanın ağırlığına isyan eden eski evin olağan yerleşme sesleri olmalıydı. Bir kapının açılır ya da kapanırken çıkardığı bir ses olmadığına neredeyse emindi.

Ter içindeki sol avcunu gömleğine silerek kuruladıktan sonra, 38'liği bu eline alıp bu defa da sağ elini kuruladı ve silahı tekrar sağ eline geçirerek merdivenlere doğru yöneldi.

Alt kattan, açık ön kapının dışındaki verandadan içeriye yaz gecesinin sessizliğinden, gece yarısının derin sessizliğinden başka bir şey girmiyordu.

13

Merdivenlerin başına geldiğinde durup etrafı dinledi. Şakakları zonklamaya başlamıştı. Dişlerinin bir mengene gibi birbirlerine kenetlenmiş olduğunu fark etti.

Gevşemeye ve ağzından nefes almaya çalıştı. Başını bir o yana bir bu yana çevirerek boynundaki sertleşmiş kasları çalıştırdı.

Eğer dikkatinizi bir yere toplamak ve tetikte durmak için kullanırsanız, stres yararlı olabilirdi. Korku insanı felç edebilirdi; fakat aynı zamanda da sağ kalma güdülerini keskinleştirirdi.

Tekrar ana yatak odasına doğru gitti.

Kapıya yaklaştığı sırada, bir anda Lanny'nin cesedinin ve kitabın gitmiş olabileceği düşüncesi ile yüreği hopladı. Ama Lanny hâlâ daha koltuğunda oturuyordu.

Komodinlerden birinin üstünde duran kâğıt mendil kutusundan. iki tane Kleenex çekti ve bunları eldiven gibi kullanarak ölü adamın elini kitabın üstünden çekti.

Cesedin kucağında duran kitabın, fotoğrafla işaretlenmiş sayfasını açtı.

Cümlelerin ya da paragrafların altı çizilerek oluşturulmuş yeni bir mesaj bulmayı umuyordu. Ama sayfada hiçbir değişik-

lik yoktu.

Yine Kleenex'i kullanarak fotoğrafı aldı. Bu bir foto şipşaktı.

Resimdeki genç kadın sarışın ve hoştu. Fotoğraf kadının mesleği ile ilgili hiçbir ipucu vermemesine rağmen, Billy kadının Öğretmen olduğunu biliyordu.

Katili bu fotoğrafı, kadının Napa'daki evinde bulmuş olmalıydı. Bulduktan önce ya da sonra, kadının bu güzelliğini vahşice yok etmişti.

Caninin bu fotoğrafı kitabın arasına, yetkililere her iki cinayetin de aynı adamın işi olduğunu teyit etmek için bıraktığına şüphe yoktu. Adam yaptığıyla övünüyordu. Kazanmış olduğu itibarın övgüsünü istiyordu.

Sahip olmayı umabileceğimiz tek bilgelik, alçakgönüllülüktür...

Cani bu dersi iyi çalışmamıştı. Belki de sonunu bu dersi iyi öğrenmemiş olması getirecekti.

Eğer bir yabancının kaderine içtenlikle üzülmek mümkün olsaydı, genç kadının uzun süre bakmaktan kendini alamadığı fotoğrafı, Billy'nin yüreğinin paralanınasına neden olabilirdi.

Ölü adamın elini, bulduğu şekilde, kitabın üstüne koyduktan sonra iki Kleenex'i avcunun içinde yumak haline getirdi. Ana yatak odasının bir bölümü olan banyoya girdi, Kleenex' leri kullanarak rezervuarın koluna bastı ve kâğıt yumağını klozetin içinde anafor yaparak dönen suya attı.

Yatak odasında, koltuğun arkasında dururken, ne yapması gerektiğini kestiremiyordu.

Lanny bu şekilde bir dua bile edilmeden ya da yanında bir rahip olmadan tek başına bırakılmayı hak etmiyordu. Sıkı bir dost değillerdiyse bile, en azından arkadaşlardı. Hepsinden önemlisi, Lanny Pearl Olsen'ın oğluydu ve en azından bunun çok büyük değeri vardı.

Fakat şerif departmanını arayıp, isim vermeden bile olsa, cinayeti ihbar etmek hata olabilirdi. Görevliler cinayetten hemen sonra bu evden Billy'nin telefonunun aranması ile ilgi bir açıklama isterlerdi ve Billy henüz onlara ne söyleyeceğine karar vermemişti.

Diğer konular da, Billy'nin haklarında bilgi sahibi olmadığı şeyler, şüphe oklarını üzerine yöneltebilirdi. İkinci derece kanıtlar.

Büyük olasılıkla, katilin amacı en sonunda bu cinayetler ve diğerleri için Billy'nin suçlanmasını sağlamaktı.

Katilin bunu bir oyun olarak gördüğü inkâr edilemezdi. Ve oyunun kurallarını, tabii eğer kuralları varsa, yalnızca katil biliyordu.

Aynı şekilde, oyunun *galibinin* tanımını da yalnızca o yapabilirdi. Bu durumda dört as çıkarmak, Şah'ı alt etmek, son golü atmak, hiçbir mantıklı neden olmaksızın, katilin kendisini adaletin pençesinden kurtarabilmesi için değil, tamamen *eğlenmek* için Billy'yi ömür boyu kodese göndermek anlamına geliyor olabilirdi.

Oyun alanının çizgilerini bile göremediği düşünülürse, şerif John Palmer tarafından sorguya çekilmek Billy'nin hiç hoşuna gitmezdi.

Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. En azından birkaç saate. Şafak sökene kadar.

"Çok üzgünüm," dedi Lanny'ye.

Başucu lambalarının önce birini, sonra da diğerini kapattı.

Eğer, ev gece boyunca yüz yaşını aşmış birinin doğum günü pastası gibi ışıldarsa, birileri durumu fark edebilirdi. Ve meraklanırlardı. Herkes Lanny Olsen'ın erkenden yattığını biliyordu.

Ev çıkmaz bir yolun en yüksek ve en ıssız noktasındaydı. Eğer Lanny'yi ziyaret etmek gibi bir amacı yoksa, hiç kimse bu-

raya kadar gelmezdi ve sonraki sekiz ya da on saat içinde kimsenin Lanny'yi ziyarete gelme olasılığı yoktu.

Gece yarısı çarşambayı perşembeye bağlamıştı ve çarşamba-perşembe günleri Lanny'nin izin günleriydi. Hiç kimse cuma gününe kadar yokluğunu hissetmezdi.

Billy yine de üst kattaki diğer odaları birer birer dolaşarak, ışıklarını kapattı.

Üst kat koridorunun ışığını da kapattı ve merdivenlerden inmeye başladı; arkasında bıraktığı karanlık nedeniyle endişeliydi.

Mutfağa gelince verandaya açılan kapıyı kapatıp kilitledi.

Lanny'nin yedek anahtarını yanına almak niyetindeydi.

Birinci katı bir kez daha dolaşırken, gazlı şöminedeki sahte odunların ışıkları da dahil olmak üzere, tüm ışıkları kapattı. Anahtarları kapatmak için tabancanın namlusunu kullanıyordu.

Ön verandaya çıkarak buradaki kapıyı da kilitledi ve kapı tokmağını sildi.

Verandanın basamaklarından inerken gözleniyormuş hissine kapıldı. Çimenlik alana ve ağaçlığa dikkatle göz gezdirerek, dönüp arkasındaki eve baktı.

Tüm pencereler kapkaraydı; kapkara bir geceydi ve Billy bu koyu karanlıktan, içinde yıldızların yüzüyormuş, titriyormuş gibi göründüğü çini mürekkebi rengindeki gökyüzünün altındaki açık karanlığa çıktı.

14

Billy bir araba farı gördüğü anda yol kenarındaki çalılıklara gizlenmeye hazır bir şekilde, banketten aşağıya doğru hızlı hızlı yürüdü.

Sık sık arkasına bakıyordu. Görebildiği kadarıyla peşinden gelen biri yoktu.

Aysız gece saldırgana kolaylık sağlıyordu. Billy'nin de işine yaraması gerekirdi; fakat Billy yıldızların ışığı altında açıktaydı.

Göğüs hizasında bir çitle çevrili olan evin bahçesindeki güçlükle seçilen köpek, hafif bir iniltiyle Billy'ye yalvararak bir kez daha çit boyunca bir aşağı bir yukarı koştu. Çok çaresiz bir görünümü vardı.

Hayvanın duygularını paylaşıyordu ve durumunu anlıyordu. Bununla birlikte, içinde bulunduğu berbat durum ve bir plan yapması gerekiyor olması, durup hayvanı avutmaya zaman tanımıyordu.

Bunu yanında, dostluk talebi belirten her ifade potansiyel bir ısırık içeriyor, her gülümseme dişleri gözler önüne seriyordu.

Bu yüzden banketten aşağıya doğru inmeye, dönüp dönüp arkasını kontrol etmeye, revolveri elinde sımsıkı tutmaya de-

vam etti ve otların arasında saklanmış olabilecek yılanlara karşı duyduğu korku nedeniyle güçlükle ilerlediği çayıra doğru gitmek için sola döndü.

Bir soru, kafasını diğerlerinden daha fazla meşgul ediyordu: Katil tanıdık biri miydi, yoksa bir yabancı mı?

Eğer katil ilk notu bırakmadan önce Billy'nin hayatında yeterince yer almışsa, içindeki adam öldürme dürtülerini daha fazla bastırmayı başaramayan gizli bir sosyopatsa, kim olduğunu belirlemek zor olabilirdi, ama yine de mümkündü. İlişkilerini analiz eder, hafızasında normal dışı durumları göz önüne alarak bir araştırma yaparsa, bazı ipuçları bulabilirdi. Tümdengelimli usavurum ve hayal gücü olası bir profil çizebilir, sapkın bir dürtüyü ayrıntılarıyla ortaya koyabilirdi.

Katilin Billy'yi yavaş yavaş işkence ederek, sonunda yok etmek için rastgele bir hedef olarak seçmiş bir yabancı olması durumunda, araştırması çok daha güç olacaktı. Hayatında bir kez dahi görmediği bir yüzü hayal etmek ve boşluktaki bir dürtüyü ortaya çıkarmak kolay değildi.

Dünya tarihinde yakın zamana kadar, sıradan günlük şiddet olaylarının -savaşan ulusların yaşadıkları tahribat hariç- büyük çoğunluğu kişisel düzeydeydi. Kindarlıklar, onur kırıcı davranışlar, zina ve para kavgaları cinayet dürtülerini tetikliyordu.

Modern dünyada, daha çok postmodern dünyada, özellikle de post-postmodern dünyadaki şiddet olaylarının büyük çoğunluğu kişisellikten çıkmıştı. Teröristler, sokak çeteleri, tek başına çalışan sosyopatlar, grup halindeki sosyopatlar ve kendisini ütopik bir vizyona adamış olanlar, hiç tanımadıkları, gerçekçi bir rahatsızlık duymadıkları insanları dikkat çekmek, bir mesaj vermek, topluma korku salmak ya da yalnızca bu işin heyecanını yaşamak için öldürüyorlardı.

Cani, Billy'nin tanıdığı biri olsun ya da olmasın, korkutucu

bir rakipti. Tüm veriler göz önüne alındığında; gözü pek, fakat asla dikkatsiz değil; psikopat, fakat özdenetim sahibi; şatafatlı ve Makyavelist bir düşünce tarzına sahip zeki, becerikli ve kurnaz bir adamdı.

Bunun tersine; Billy'nin tarzı olabildiğince sade ve doğrudandı. Barok bir düşünce tarzına sahip değildi. İstekleri çok karmaşık şeyler değildi. Yalnızca yaşamayı umuyordu ve bu umutla yaşıyordu.

Bacaklarına dolanan ve her birinden ayrı bir komplo fısıltısı yükseliyormuş gibi gelen uzun otların arasında hızla ilerlerken, kendisini keskin gagalı bir baykuştan çok, bir tarla faresi gibi hissediyordu.

Devasa meşe ağacı, gözüne olduğundan daha büyük görünüyordu. Billy ağacın altından geçerken, ağacın üst dallarındaki görünmez varlıklar telaşla kıpırdandılar. Teleklerini sınıyorlardı; fakat uçabilecek kanatları yoktu.

Ford Explorer'ın gerisindeki kilise, fosforlu buzlardan oyulmuş heykellere benziyordu.

Araca yaklaşırken uzaktan kumandayla kapıları açtı. İki kez cıvıldayan elektronik bir ses ve park lambalarının iki kez yanıp sönmesi, kapıların açıldığını teyit etmişti.

Billy araca bindi, kapıyı kapattı ve tekrar kilitledi. Elindeki revolveri yolcu koltuğuna bıraktı.

Anahtarı kontağa takmaya yeltenince, olduğu yerde kaldı. Katlanmış bir kâğıt parçası, bir bant parçasıyla direksiyon miline tutturulmuştu.

Bir mesaj.

Üçüncü mesaj.

Katil büyük olasılıkla otoyolun kenarında bir yerde gizlenmiş, Billy'nin yemi alıp almayacağını görmek için Lanny'nin evine giden sapağı gözlüyordu. Explorer'ın buraya park edildiğini fark etmiş olmalıydı.

Araç kilitliydi. Katil aracın içine ancak camlardan birini kırarak girebilirdi; fakat tüm camlar sağlamdı. Arabanın alarmı da çalışmamıştı.

Buraya kadar, uyanıkken gördüğü bu kâbusun her anı son derece canlı, bir deney kolunun ateşe verilmesi kadar gerçek gibi gelmişti. Fakat bu üçüncü notu bulunca, Billy gerçek dünyayı düşsel bir dünyadan ayıran zar gibi ince bir sınırı geçtiğini hissetmişti.

Gerçeküstü bir korkuyla, katlanmış kâğıdı direksiyon milinden söküp açtı.

SUV'a bindiğinde otomatik olarak yanmaya başlayan iç aydınlatma, kapıyı kısa bir süre önce kapatıp kilitlediği için hâlâ sönmemişti. Mesaj -aslında bir soruydu- son derece açık, ve özlüydü.

İlk yaranı almaya hazır mısın?

15

İlk yaranı almaya hazır mısın? Sanki Einstein'vari bir tar, zamanı ağır çekim moduna getirmiş gibi, kâğıt parmaklarının arasından kaymış ve havada yavaş yavaş süzülerek kucağına doğru düşüyormuş gibiydi. İç aydınlatma sönmüştü.

Korkudan kendinden geçmiş bir halde sağ elini yolcu koltuğundaki revolvere uzatan Billy, aynı anda karanlıkta kalan arka koltuğa bir göz atmak için yavaşça sağ tarafa doğru döndü.

Arka taraf bir adamın saklanabilmesi için çok küçük gibi görünüyordu; ama Billy araca aceleyle ve dikkatsizce binmişti.

El yordamıyla görünmeyen silahı ararken, parmak uçları tabancanın kabzasına temas etti -ve sürücü tarafındaki kapının camı içeriye doğru patladı.

Mikalı cam dikenli bir yığın gibi göğsüne ve uyluklarına doğru düşerken, silah parmak uçlarından kaydı ve arabanın tabanına düştü.

Cam daha düşmemişti ki, Billy yüzünü o tarafa çevirmeye fırsat bile bulamadan, saldırgan elini SUV'un içine sokmuş ve başının üst kısmındaki saçları yakalayıp, büyük bir güçle büküp, çekmeye başlamıştı.

Direksiyon ile ön konsol arasında sıkışıp kalan ve saçları

insafsızca çekilen Billy'nin, yolcu tarafına geçip silahı araması olanaksızdı. Saçlarına yapışmış olan eli tırmalamaya çalıştı; fakat bunun hiçbir yararı olmadı; çünkü eli bir deri eldiven koruyordu.

Saldırgan son derece güçlü, kötü niyetli ve acımasızdı.

Billy'nin saçları kökünden sökülmüş olmalıydı. Acı dayanılmazdı. Görüşü bulanmaya başladı.

Katil Billy'yi başı önde, arkaya, kırık kapı camından dışarıya doğru çekmeye çalışıyordu.

Billy'nin başının arkası pencerenin kenarına çarptı. Bir diğer şiddetli darbe dişlerinin birbirine geçmesine ve boğuk bir çığlık atmasına neden oldu.

Sol eliyle direksiyona, sağ eliyle de sürücü koltuğunun başlığına sımsıkı yapışarak karşı koyuyordu. Bir avuç dolusu saçı kopacaktı. Saçları koparsa Billy de kurtulurdu.

Fakat ne saçları koptu, ne de Billy kurtulabildi. Eğer kornayı çalabilirse-kornaya vuruyordu- birileri yardıma gelebilir ve saldırgan da kaçardı.

Aynı anda, kendisini duyabilecek tek kişinin papaz evindeki rahip olduğunu fark etti ve eğer papaz yardıma gelirse, katil kaçmazdı. Hayır, tersine tıpkı Lanny'ye yaptığı gibi, papazı alnından vurarak onu da öldürürdü.

Camın kırılmasının üzerinden belki on saniye kadar geçmişti ve Billy'nin başının arkası acımasızca pencerenin kenarına doğru çekiliyordu.

Yoğun acı öyle hızlı arttı ki, sanki saçlarının kökleri yüzündeki etlere kadar yayılmıştı -çünkü yüzü de aynı derecede acıyordu, sanki yüzü alevlerle dağlanıyormuş gibi bir acıydı- ve sanki saç kökleri aynı zamanda omuzlarına ve kollarına dek iniyordu; zira güçlü saç kökleri koptukça, omuz ve kollarındaki güç de azalıyordu.

Ensesi pencerenin kenarına deyince ürperdi. Kırılan ca-

ının parçaları derisine saplanıyordu.

Başı artık geriye doğru bastırılıyordu. Bu durumdayken savunmasız gırtlağı bir anda kesilebilir, bel kemiği kolayca kırılabilirdi.

Billy direksiyonu bıraktı. Arkasına doğru uzanarak, el yordamıyla kapı kolunu bulmaya çalıştı.

Eğer kapıyı açıp yeterince güçlü bir şekilde ittirebilirse, saldırganın dengesini bozup yere devirebilir ve böylece elinden kurtulabilir ya da sonunda saçlarını kaybedebilirdi.

Kapı koluna uzanmak için -parmakları terden sırılsıklam olmuştu- kolunu büyük bir acı çekerek arkasına doğru bükmek ve elini kaldıraç kuvveti uygulayabileceği bir hareket sahası olmadan, keskin bir açı ile çevirmek zorundaydı.

Billy'nin niyetini sezmişçesine, katil tüm ağırlığıyla kapıya yaslandı.

Billy'nin başının büyük bir kısmı artık camın dışındaydı ve aniden gözlerinin önünde baş aşağı bir yüz belirdi. Belirleyici bir özelliği olmayan bir siluet. Kukuleta takmış bir hayalet.

Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırpıştırdı.

Bu bir kukuleta değil, koyu renkli bir kayak maskesiydi.

Bu zayıf ışıkta bile, Billy göz çukurlarında pırıldayan delici bakışları görebiliyordu.

Yüzünün alt kısmına bir şeyler püskürdü. Islak, soğuk, keskin ama tatlı, berbat kokulu bir tıbbi kimyasal.

Şok nedeniyle bir an soluğu kesildi, derken nefesini tutmaya çalıştı; fakat tek bir soluk bile onu çözmeye yetti. Keskin kokulu gaz burun deliklerini yaktı. Ağzı salyayla dolmuştu.

Maskeli yüz, kendi yüzüne doğru yaklaşıyormuş gibiydi; sanki kraterlere benzeyen gözleriyle, karanlık bir ay üzerine doğru alçalıyordu.

16

Uyuşturucu ilacın etkisi yavaş yavaş geçiyordu. Duyduğu acı, Billy'yi sanki bir vinçle kaldırırmışçasına yavaş yavaş bilinçsizlikten çekiyordu.

Ağzında sanki önce meyve suyu içip, sonra da ağzını çamaşır suyuyla çalkalamış gibi bir tat vardı. Tatlı ve acı. Tıpkı yaşamın kendisi gibi.

Kısa bir süre için nerede olduğunu bilemedi. Başlangıçta buna aldırmadı da. Bir uyuşukluk denizinde yüzeye doğru yükselirken, kendisini doğal olmayan bir uykuyla sırılsıklam olmuş gibi hissediyor ve tekrar o uykuya dönmeye can atıyordu.

Bir türlü hafiflemeyen ağrı, onu bu duruma önem vermeye, gözlerini açık tutmaya, duyularını analiz etmeye ve hareket etmeye zorladı. Sert bir zeminde, kilisenin park yerinde sırtüstü yatıyordu.

Burnuna hafifçe zift, yağ ve benzin kokuları geliyordu. Meşe ağacının belli belirsiz küf kokusu başının üstünde karanlığa yayılıyordu. Kendi ekşi ter kokusu da.

Dudaklarını yaladı ve ağzına kan tadı geldi.

Eliyle sildiği yüzünün muhtemelen kan ve ter karışımından meydana gelmiş, yapışkan bir maddeyle kaplı olduğunu fark etti. Karanlıkta ellerine ne bulaştığını göremiyordu.

Ağrı daha çok kafa derisindeydi. Billy ilk başta bunu, saçlarının neredeyse kökünden sökülecekmişçesine çekilmesine bağladı.

Ara ara daha şiddetli sancılarla kesilen ve yavaşça atan bir nabza benzeyen bir ağrı, başının her tarafını kapladı. Ancak, ağrı saçlarının acımasızca test edildiği tepesinden değil, alnından yayılıyordu.

Elini kaldırıp ağrının kaynağını tereddütle yokladığında, alnındaki saçlarının birkaç santim altında telden yapılmış dikenler gibi sert bir şeyler olduğunu keşfetti. Her ne kadar yavaşça dokunmuşsa da, elinin teması başındaki ağrıdan çok daha şiddetli bir spazma yol açarak, Billy'nin haykırmasına neden olmuştu.

İlk yaranı almaya hazır mısın?

Hasarın ne olduğunu anlama işini sonraya, yarasını görebileceği zamana erteledi.

Yarası ölümcül olamazdı. Katilin niyeti onu öldürmek değil, yalnızca canını yakmak, büyük olasılıkla onda bir iz bırakmaktı.

Billy'nin düşmanına gönülsüzce duyduğu saygı öyle bir noktaya gelmişti ki, adamın bir hata yapacağını sanmıyordu; en azından çok büyük bir hata.

Billy doğruldu. Alnına dalga dalga bir sancı yayılmıştı ve ayağa kalktığında bir kez daha şiddetlendi.

Sendeleyerek park yerini gözden geçirdi. Saldırgan ortada yoktu.

Gece göğünün yüksekliklerinde hareket eden bir yıldız grubu, bir jet uçağının seyir ışıkları, homurdanarak batıya doğru ilerledi. Gittiği rotaya bakılırsa, büyük olasılıkla bir savaş alanına sevkıyat yapıyor olmalıydı. Burada, aşağıdaki savaş alanından farklı bir savaş alanına.

Explorer'ın sürücü kapısını açtı.

Parçalanan camın kırıkları koltuğun üstünü kaplamıştı. Arabanın konsolundaki Kleenex kutusunu kullanarak, döşemedeki bu tehlikeli kalıntıları temizledi.

Direksiyon milinde bulduğu notu aradı. Hiç şüphesiz, notu katil almıştı.

Düşen anahtarı fren pedalının altında buldu. Yolcu tarafının zemininde de silah duruyordu.

Oyunun sürmesi için silahı elinde tutmasına izin verilmişti. Katil Billy'nin silahlı olmasından korkmuyordu.

Billy'nin yüzüne püskürttüğü maddenin -kloroform ya da başka bir tür anestetik- etkisi geçmemişti. Eğilince başı daha çok döndü.

Direksiyonun gerisinde, kapılar kapalı ve motor çalışır bir halde otururken, araba kullanabilecek halde olmayabileceğinden korktu.

Aracın klimasını açtı ve havalandırma kanallarından iki tanesini yüzüne doğru yöneltti.

Üzerindeki sersemliği atmaya başladığını düşündüğü sırada, iç aydınlatma otomatik olarak söndü. Billy ışıkları bir kez daha açtı.

Yüzünü incelemek için dikiz aynasını kendine doğru eğdi. Boyalı bir şeytan gibi görünüyordu: Koyu kırmızı renkte bir yüzün ortasında parlayan dişler ve doğal olamayacak kadar beyaz renkteki gözakları.

Aynayı bir kez daha ayarladığında sancının kaynağını da gördü.

Gözlerine inanamamıştı. Bunun yerine, anestetik maddenin yarattığı sersemliğin, beraberinde halüsinasyonları da getirdiğini düşünmeyi tercih etti.

Gözlerini kapattı ve birkaç kez derin derin soluk aldı. Yeniden baktığında aynı şeyi görmeyeceğini umarak, aynada gördüğü hayali beyninden kazımaya çalıştı.

Değişen bir şey yoktu. Alnına, saçlarının birkaç santim altında, etine üç tane büyük olta iğnesi geçirilmişti.

İğnelerin uçları ve kancaları bir taraftan, sapları diğer taraftan çıkmıştı. İğnelerin boyun kısımları ise kaşının incecik etinin altındaydı.

Titredi ve bakışlarını aynadan kaçırdı.

Dini bütün insanların bile, bu evrenden daha büyük bir krallığın mirasçıları olup olmadıklarını ve merhamet görüp görmeyeceklerini ya da yalnızca diğerleri gibi, rüzgâr ve karanlıktan başka mirası olmayan hayvanlar mı olduklarını merak ettikleri kuşku dolu günler, çoğunlukla yalnız geceler vardır.

İşte bu gece Billy için o gecelerden bir tanesiydi. Buna benzer başka geceler de yaşamıştı. Kaygılar her defasında dağılmıştı. Her ne kadar bu defaki çok daha kasvetli ve kesinlikle çok daha derin bir iz bıraksa da, Billy kendisine kaygıların bir kez daha dağılacağını söyledi.

Katil önceleri cinayeti bir oyun olarak kabul eden bir oyuncu gibi görünmüştü. Ancak, alnındaki olta iğneleri yalnızca bir oyun hamlesi olarak tasarlanmamıştı; ve bu da bir oyun değildi.

Bu cinayetler, katil için adam öldürmekten daha fazla bir şey ifade ediyordu; fakat bu daha fazla şey bir tür satranç ya da pokere eşdeğer bir şey değildi. Cinayet işlemenin katil için sembolik bir anlamı vardı ve adam bunu eğlenceden çok daha ciddi bir amaçla sürdürüyordu. Cinayetleri cinayetin kendisinden daha ötesinde bir amaç, ulaşmaya çalıştığı bir hedef için sürdürüyordu.

Eğer *oyun* sözcüğü uygun bir sözcük değilse, Billy doğru sözcüğü bulmak zorundaydı. Doğru sözcüğü buluncaya kadar katili asla anlayamayacak ve onu bulamayacaktı.

Kaşlarındaki pıhtılaşmış kanı Kleenex'le dikkatlice sildi. Gözkapakları ile kirpiklerindeki kanların çoğunu da temizle-

mişti.

İğnelerin görüntüsü Billy'nin zihnini netleştirmişti. Artık başı dönmüyordu.

Yaraları bakım gerektiriyordu. Farları yaktı ve aracı kilisenin park yerinden çıkardı.

Katilin asıl amacı her ne olursa olsun, olta iğneleriyle ne tür bir sembolik anlam yüklemeye çalışmışsa çalışsın, aynı zamanda Billy'nin doktora gitmek zorunda kalacağını da umuyordu. Doktor iğnelerle ilgili bir açıklama isteyecekti ve Billy ne söylerse söylesin, vereceği her türlü yanıt durumunu güçleştirecekti.

Eğer gerçeği söyleyecek olursa, kendisini Giselle Winslow ve Lanny Olsen cinayetleri ile ilişkilendirecek ve birinci dereceden şüpheli durumuna düşecekti.

Almış olduğu üç mesaj olmadan, katilin varlığını kanıtlaması zor olurdu.

Yetkililer üç olta iğnesini güvenilir bir kanıt olarak saymazlardı; çünkü bunu kendi kendine yapmış olabileceğini düşünürlerdi. Kendi kendini yaralamak, katillerin kendilerini kurban gibi göstererek kendilerine yönelik şüpheleri dağıtmak için, zaman zaman kullandıkları bir yöntemdi.

Billy polislerin çarpıcı, tuhaf ama yüzeysel yaraları nedeniyle, kendisini şüpheli olarak göreceklerini biliyordu. Hem de çok iyi biliyordu.

Bundan başka, Billy bir tatlı su avcısıydı. Alabalık ve levrek avlıyordu. Eğer taklit yem yerine canlı yem kullanıyorsanız, bu büyüklükteki iğneler iri bir levreği çekmek için ihtiyaç duyacağınız boyda iğnelerdi. Billy'nin balık takımlarının durduğu kutuda, kan içinde kalmasına neden olan bu iğnelerin aynılarından vardı.

Doktora gitmeye cesaret edemezdi. Kendi kendisinin doktoru olmak zorundaydı.

Sabaha karşı saat 3.30'da kır yollarında ilerliyordu. Gece sakindi; fakat SUV ilerledikçe kırık camda uğuldayan kendi rüzgârını yaratıyordu. Halojen farların ışığında gözüne tanıdık görünen ovadaki ve yamaçlardaki üzüm bağları ile ağaçlarla kaplı tepeler, geçtiği her kilometrede hiç tanımadığı çorak arazilere dönüşmeye başlamıştı.

İkinci Bölüm

İKİNCİ YARANI ALMAYA HAZIR MISIN?

17

Şubat ayında kökü çene kemiğine kaynayan azı dişini çekikten sonra, dişçisi Billy'ye bir ağrı kesici, Vicodin yazmıştı. Billy şişedeki on tabletten yalnızca iki tanesini içmişti.

Şişenin üzerindeki etikette ilacın yemek esnasında alınması gerektiği belirtiliyordu. Billy akşam yemeği yememişti ve hâlâ daha acıkmamıştı.

İlacın etkileyici olmasını sağlaması gerekiyordu. Buzdolabından, fırında pişirdiği ev yapımı lazanyadan arta kalanı çıkardı.

Alnındaki deliklerin pıhtılaşan kanla kapanmış ve kanın durmuş olmasına karşın, ağrı aynı şiddette sürüyor ve tutarlı düşünmesini gittikçe zorlaştırıyordu. Bu nedenle, lazanyayı mikrodalgada ısıtmak için gereken birkaç dakikayı harcamamayı tercih etti. Soğuk tabağı mutfak masasının üzerine koydu.

İlaç şişesinin üzerindeki pembe renkli etiket, ağrı kesicinin kullanımı sırasında alkollü içecekler tüketilmemesini öneriyordu. Billy bu uyarıya aldırmadı. Sonraki birkaç saat içinde araba ya da iş makinesi kullanmak gibi bir niyeti yoktu.

Tabletlerden bir tanesini çiğnedi ve ağzına bir çatal dolusu lazanya tıkarak, hepsini diğer biralardan daha yüksek oran-

da alkol içeren Elephant birası ile yuttu.

Yemeye devam ederken bir yandan da öldürülen öğretmeni, yatak odasındaki koltukta oturan Lanny'yi ve katilin bir sonraki hamlede ne yapabileceğini düşünüyordu.

Bu tarz düşüncelerin, iştahını açmaya ya da sindirimini hızlandırmaya bir yararı yoktu. Artık öğretmen ve Lanny için yapılabilecek bir şey kalmamıştı ve katilin bir sonraki hamlesinin ne olacağını kestirebilmenin de bir yolu yoktu.

Bunun yerine Barbara'yı düşündü. Whispering Pines'ta yattığı şu anki haliyle değil, daha çok bundan önceki haliyle. Bu anılar Billy'yi kaçınılmaz olarak o ana getirdi ve eğer kendisi ölürse Barbara'ya ne olacağını düşünerek kaygılanmaya başladı.

Barbara'nin doktorunun bıraktığı zarfı hatırladı. Kare şeklindeki küçük zarfı cebinden çıkardı ve yırtarak açtı.

Krem rengi bir kartvizitin üzerinde koyu renkli kabartma harflerle DR. JORDAN FERRIER'in adı basılıydı. Doktor kusursuz bir el yazısıyla: *Sevgili Billy, Her ne kadar Barbara'ya yaptığın ziyaretleri benim düzenli kontrollerime denk gelmemek üzere ayarlıyorsan da, Barbara'nin durumu hakkında altı ayda bir yaptığımız görüşmenin zamanının geldiğini düşünüyorum. Lütfen bir randevu ayarlamak için beni ofisimden ara.*

Elephant birasının şişesi boncuk boncuk su damlalarıyla kaplanmıştı. Billy masanın ıslanmaması için, Dr. Ferrier'in kartvizitini bardak altlığı olarak kullandı.

"Neden bir randevu ayarlamak için *sen benim* ofisimi aramıyorsun?" dedi.

Lazanya tabağı yarı yarıya doluydu. Her ne kadar hiç iştahı olmasa da, Billy lazanyayı ağzına doldurup, güçlü darbelerle çiğneyerek tabaktakilerin tümünü yedi. Açlığını bastırabileceği kolaylıkla öfkesini de yatıştırabilirmiş gibi yiyordu.

Sonunda alnındaki ağrı büyük ölçüde hafiflemişti.

Balık takımlarının durduğu garaja gitti. Takımların arasından, tel kesici bir ağzı da olan karga burun penseyi aldı.

Tekrar eve girerek arka kapıyı kilitledi ve banyoya giderek aynada yüzünü inceledi. Yüzündeki kanlı maske kurumuştu. Bu haliyle cehennemin yerli halkından birine benziyordu.

Katil üç iğneyi de büyük bir dikkatle takmıştı. Görünüşe göre olabildiğince az zarar vermeye çalışmıştı.

Bu hassasiyet, kuşkucu polislerin gözünde kendi kendini yaralama teorisini güçlendirecekti.

İğnenin bir ucunda iğne kıvrımı ve kancası, diğer ucunda da kurşunun ve misinanın bağlanabileceği bir delik vardı. İğneyi kancadan ya da gözden çekmeye çalışması halinde, elde edeceği sonuç etini daha fazla yırtmak olurdu.

Karga burnu kullanarak iğnelerden birinin arkasındaki delikli kısmı kesti. Başparmağı ve işaretparmağıyla kancalı kısımdan tutarak, iğneyi kesilmiş olan tarafından çıkardı.

Üç iğneyi de çıkardıktan sonra, dayanabildiği kadar sıcak suyla duş yaptı.

Duştan sonra delikleri alkol ve oksijenli suyla temizleyerek elinden gelen en iyi şekilde sterilize etti. Üzerlerine anti bakteriyel Neosporin sürerek bantla gazlı bez yapıştırdı.

Komodinin üzerindeki saat sabaha karşı 4.27'yi gösterirken, yatağa girdi. Yatak iki kişilikti ve iki tane yastık vardı. Bir yastık kendisi için, bir yastık da altına koyacağı revolver için.

Hüküm vermek omuzlarımıza çok ağır bir yük bindirmeyebilir...

Gözkapakları kendi ağırlıklarıyla kapanırken, hayalinde Barbara'yı canlandırdı. Soluk dudaklarından ne anlama geldiğini bilmediği cümleler dökülüyordu.

Ne dediğini bilmek istiyorum, deniz. Her ne diyorsa, söylemeye devam ediyor.

Yarım saat bile geçmeden Billy uykuya dalmıştı.

Rüyasında komadaydı. Hareket edemiyor ve konuşamıyordu ama bunun yanında etrafında olup biten her şeyden haberdardı.

Beyaz önlüklü ve siyah kayak maskeli doktorlar, çelik neşterlerle etlerinin üzerine kanlı kenger yaprakları oyuyorlardı.

Yeniden canlanan hafif ama inatçı ağrı, Billy'yi çarşamba sabahı 8.40'ta uyandırdı.

İlk anda kısa süre önce yaşadığı kâbus benzeri olayların hangisinin gerçek hangisinin rüya olduğunu anımsayamadı. Derken her şey netleşti.

Bir Vicodin daha içmek istiyordu. Bunun yerine banyo dolabından iki tane aspirin aldı.

Aspirinleri portakal suyuyla içmek için mutfağa gitti. İçindeki lazanya artıklarının kabuk tuttuğu tabağı, bulaşık makinesine kaldırmayı unutmuştu. Boş Elephant birası şişesi de Dr. Ferrier'in kartvizitinin üzerinde duruyordu.

Sabah güneşi mutfağı dolduruyordu. Pencerelerdeki storlar açılmıştı. Yatağa giderken hepsi kapalıydı.

Buzdolabının kapısına katlanmış bir kâğıt bantlanmıştı; katilin dördüncü mesajı.

18

Karga burun penseyi alıp garajdan geri döndüğünde kapıyı kilitlediğinden hiç şüphesi yoktu. Şimdi ise kilit açıktı.

Verandaya çıkarak batıdaki koruluğa dikkatle göz gezdirdi. Ön tarafta birkaç tane karaağaç ve gerisinde de çamlar vardı.

Sabah güneşi, tüm ağaçların gölgelerle kaplı olduğu koruluğa döndü ve ağaçları çok fazla aydınlatmadan bu koyu karanlığın içine işledi.

Gözleri, güneş ışığında bir dürbün merceğinden yansıyacak bir pırıltı görmek umuduyla, bu yemyeşil ağaçlıkta dolaşırken bir hareket fark etti. Ağaçların arasında, uçmakta olan kuşların güneş ışığı vurduğunda hafifçe titreşen gölgeleri kadar akıcı, esrarengiz şekiller hızla ve sessizce hareket etti.

Billy'nin tüm benliğini açıklayamadığı bir his kapladı. Derken esrarengiz şekiller ağaçların arasından çıktı. Bunlar yalnızca geyiklerdi: Bir erkek, iki dişi ve bir de yavru.

Billy korulukta onları ürküten bir şey olduğunu sandı, ama geyikler çimenlerin üzerinde yalnızca birkaç metre kadar zıplayıp toplandılar ve cennet bahçesindeki geyikler kadar huzurlu bir şekilde körpe otları yemeye başladılar.

Geyikleri sabah kahvaltılarıyla baş başa bırakarak eve dönen Billy, hiçbir yararı olmamasına karşın arka kapıyı kilitledi. Katilin anahtarı yoksa bile, maymuncuğu olmalıydı ve bunu kullanmakta usta olduğu da ortadaydı.

Notu ellemeden buzdolabının kapısını açtı ve yarıdan az kalmış bir portakal suyu çıkardı.

Meyve suyunu kutudan içerek aspirinleri yutarken, buzdolabının kapısına bantlanmış olan kâğıda uzun uzun baktı. Nota elini bile sürmedi.

Ekmek kızartma makinesine iki dilim İngiliz ekmeği koydu. Ekmekler gevrekleşince üzerlerine fıstık ezmesi sürdü ve mutfak masasına oturarak yedi.

Eğer notu açıp okumaz ve lavaboda yakarak küllerini giderden akıtırsa, oyundan çıkmış olurdu.

Bu düşüncenin yarattığı ilk problem, vicdanını daha önce rahatsız eden düşüncenin aynısıydı: Eylemsizlik de bir seçim sayılıyordu.

İkinci problem ise, kendisinin de saldırının kurbanlarından biri haline gelmiş olmasıydı. Ve katil bundan daha fazlasını yaşayacağının ipuçlarını vermişti.

İlk yaranı almaya hazır mısın?

Katil *ilk* sözcüğünün altını çizmemiş ya da italik harflerle yazmamıştı ama Billy neyin vurgulandığını biliyordu. Kendi hataları olmakla beraber, kendi kendini yaralamak bunlardan biri değildi.

Eğer notu okumaz ve oyundan çıkmaya çalışırsa, bir sonraki adımın ne olacağını tahmin edebilme şansı şimdikinden daha az olacaktı. Balta ensesine inerken, keskin çeliğin başının üzerindeki havayı yararken çıkardığı sesi dahi duyamayabilirdi.

Bunun dışında, Billy'nin önceki gece fark ettiği gibi, bu iş katilin gözünde kesinlikle bir oyun değildi. Oyuncu olmayı red-

dederse, katil sadece misketlerini alıp evine dönmeyecekti. Aklından geçirdiği son her neyse, bunu o sona dek sürdürecekti.

Billy kenger yaprakları oymaktan zevk alırdı.

Bulmaca çözmeyi severdi. Bulmaca çözmekte ustaydı.

Çamaşır yıkamak, bahçeyle uğraşmak, yağmur oluklarını temizlemek, posta kutusunu boyamak; buna bezer ufak tefek günlük işlerle uğraşarak gününü geçirebilir, kendisini bunlarla avutabilirdi.

Bara gidip zamanını oradaki rutin işler ve boş muhabbetlerin kargaşasında geçirmek istiyordu.

İhtiyacı olan yegâne gizemi -ve yegâne heyecanı- Whispering Pines'a yaptığı ziyaretlerde, Barbara'nin kimi zaman söylediği esrarengiz sözcüklerde ve Barbara için hâlâ bir umut olduğuna dair beslediği ısrarlı inançta zaten buluyordu. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Daha fazlasına sahip de değildi.

Ta ki hiç ihtiyaç duymadığı ve hiç istemediği, ama aynı zamanda da kaçamadığı *bu olay* başına gelinceye dek.

Kahvaltısını bitirince tabağı ve bıçağı lavaboya götürüp yıkadı, kuruladı ve yerlerine yerleştirdi.

Banyoya gidip alnındaki bandajı çıkardı. İğnelerin her biri etinde ikişer tane delik açmıştı. Alnında altı tane kırmızı delik vardı.

Yaraları yumuşak bir şekilde temizledi ve üzerlerine yeniden alkol, oksijenli su ve Neosporin sürerek, yeni bir bandajla kapattı.

Kaşına dokunduğunda canı yanmıyordu. Eğer iğneler kirli olsaydı, aldığı önlemler enfeksiyon kapmasını engelleyemeyebilirdi. Özellikle de, eğer uçları ve kancalan kemiği çizmişse.

Billy tetanosa karşı güvendeydi. Dört yıl önce, garajı aynı zamanda bir ağaç işleri atölyesi olarak kullanabilmek amacıyla yeniden düzenlerken, paslanarak çürümüş ve keskinleşmiş

bir menteşe ile sol elini derin bir şekilde kesmişti. Bu nedenle de tetanos aşısı olmuştu. Derdi tetanos değildi. Tetanostan ölmezdi.

Ne de enfeksiyon kapmış iğne yaralarından. Bununla zihnini kandırarak kendisini daha büyük ve gerçek tehlikeleri düşünmekten alıkoyuyordu.

Mutfağa döndüğünde buzdolabının kapısındaki notu çekip çıkardı ve avcunun içinde dertop edip çöp kutusuna doğru gitti.

Notu çöpe atmak yerine, masanın üzerinde düzelterek okumaya başladı.

Bu sabah evden ayrılma. Ortağım saat 11.00'de seni ziyarete gelecek. Onu ön verandada bekle.

Eğer evden ayrılırsan, bir çocuk öldüreceğim.

Eğer polise gidersen, yine bir çocuk öldüreceğim.

Seni çok öfkeli görüyorum. Sana dostluk elini uzatmadım mı? Evet, uzattım.

Ortak. Sözcük Billy'yi dehşete düşürdü. Bu sözcükten zerre kadar hoşlanmamıştı.

Nadir durumlarda, cani ruhlu sosyopatlar iki kişi çalışırlardı. Polis bunları *cani kardeşler* olarak adlandırırdı. Los Angeles, Hillside'da kurbanlarını boğarak öldüren katillerin iki kuzen olduğu ortaya çıkmıştı. Washington D.C.'deki sniper iki kişiydi.

Manşon Ailesi iki kişiden de fazlaydı.

Basit bir barmen, rasyonel olarak bir tane acımasız caniyle uğraşmayı düşünebilirdi. İki değil.

Billy polise gitme ihtimalini düşünmedi bile. Zira katil sözlerinde ne kadar samimi olduğunu iki kez kanıtlamıştı; eğer Billy onun söylediklerine uymazsa, bir çocuk ölecekti.

Bu defa, en azından Billy'nin önünde herhangi birinin ölü-

müne karar vermek zorunda olmadığı bir seçenek vardı.

Her ne kadar notun ilk dört satırının ne dediği son derece açıksa da, son satırın ne anlama geldiğini çözmek o kadar kolay değildi.

Sana dostluk elini uzatmadım mı? Evet, uzattım.

Açık bir alay vardı bu cümlede. Billy aynı zamanda, eğer anlamış olsa burada yapılan önerinin son derece yararlı olacağını ima eden ince bir hakaret de sezmişti.

Billy mesajı altı-sekiz, hatta on kez okumasına karşın, adamın anlatmak istediğine hâlâ bir açıklık getirememişti. Sonuç yalnızca hayal kırıklığıydı.

Bu notla, Billy yeniden bir kanıta kavuşmuştu. Mesaj her ne kadar çok fazla bir anlam ifade etmese ve polisi tek başına etkileme şansı pek olmasa da, Billy onu saklamaya karar verdi.

Oturma odasına geçip kütüphanedeki kitaplara göz gezdirdi. Kütüphane geçen yıllar boyunca toz biriktirmekten başka bir işe yaramamıştı.

Billy *Günümüzde* adlı kitabı yerinden çıkardı ve katilin mesajını kitabın künyesinin yazılı olduğu sayfayla, ithaf sayfasının arasına koyduktan sonra cildi tekrar rafa yerleştirdi.

Aklına kucağında bir macera romanıyla, ölmüş olarak koltukta oturan Lanny Olsen geldi.

Yatak odasına giderek yastığın altındaki 38'lik Smith& Wesson'u çıkardı.

Revolver'i eline aldığında, ateş ettiği zaman hissettiklerini hatırladı. Namlu havaya kalktı. Kabzanın madeni kısmı avcuna baskı yapmaya başladı ve silahın geri teperek yarattığı sarsıntı, iliklerini çalkalarmışçasına el ve kol kemikleri boyunca yayıldı.

Şifoniyerin çekmecesinde, daha önceden açılmış bir kutu mermi vardı. Kamuflaj desenli pantolonunun ön ceplerine üç yedek şarjör yerleştirdi.

Bu kadarı yeterli gibi görünüyordu. Çünkü yaklaşan şey her neydiyse, bir savaş olmayacaktı. Zorlu ve tehlikeli olabilirdi; fakat kısa sürecekti.

Yatak çarşafını düzeltti. Yatak örtüsü kullanmıyorsa da, yastıkları kabarttı ve çarşafın altına yerleştirdi. Böylece çarşaflar bir davul derisi gibi gerilmişti.

Silahı komodinin üzerinden aldığında yalnızca silahın geri tepmesini değil, aynı zamanda bir insanı öldürürken neler hissettiğini de anımsadı.

19

Jackie O'Hara cep telefonunu, barda çalıştığı zamanlar kullandığı bir hitap cümlesiyle açtı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?'

"Patron, benim Billy. "

"Selam Billy, dün gece bardakilerin neden bahsettiklerini biliyor musun?"

"Spordan mı?"

"Yok artık. Burası lanet olası bir sporcu barı değil."

Billy mutfak penceresinden geyiklerin artık otlamadığı boş çayıra bakarak, "Affedersin," dedi.

"Sporcu barlarındakilere içki içmek herhangi bir şey ifade etmez."

"Kafayı bulmanın bir yoludur yalnızca."

"Çok doğru. Onlar bir an önce kafayı dumanlarlar ve hatta Starbucks'tan bir bardak kahve isterler. Burası lanet bir sporcu barı değil."

Bunları daha önce de defalarca duymuş olan Billy, konuşmayı sürdürmeye çalıştı: "Bizim müşterilerimiz için içki içmek bir tür seremonidir."

"Ondan da öte. Bir görev, görkemli bir tören, neredeyse bir tür vaftiz törenidir. Hepsi için değil belki, ama birçoğu için

bir *komünyon* törenidir."

"Çok doğru. Peki bahsettikleri şey Koca Ayak mıydı?"

"Keşke öyle olsa. Eskiden bardaki en hararetli sohbetler Koca Ayak, UFO'lar, kayıp kıta Atlantis, dinozorların neden yok olduğu-"

"-Ay'ın karanlık yüzünde ne olduğu," diye ekledi "Billy, Loch Ness canavarı, İsa'nin kefeni-"

"-hayaletler, Bermuda Şeytan Üçgeni üzerine yapılırdı. Bunların tümü birer klasikti," diye devam etti Jackie. "Ama artık eskisi gibi değil."

"Doğru," diye onayladı Billy.

"Klonlama, kök hücreler ve genetik mühendisliği ile üstün bir ırk yaratacaklarını söyleyen Harvard'lı, Yale'li ve Princeton'lu profesörlerden bahsediyorlardı."

"Bizden çok daha akıllı, hızlı ve üstün bir ırk," dedi Billy.

"Bizden kat kat üstün bir ırk," diye karşılık verdi Jackie, "hiçbir şekilde insan olmayacak bir ırk. Bu bilim adamları *Time* ya da belki *Newsweek'e,* suratlarında bir gülümseme ve kendilerinden gurur duyan bir ifadeyle poz vermişler."

"Buna insanlık sonrası gelecek diyorlar," dedi Billy.

"İnsanlıktan sonra biz ne olacağız?" diye sordu Jackie merakla. "Sonrası saçmalık. *Üstün bir ırk ha?* Bu herifler Hitler'den bahsedildiğini hiç duymamışlar mı?"

"Onlar bunun farklı olduğunu düşünüyorlar," diye yanıtladı Billy.

"Bir aynaları da mı yok peki. Bu geri zekâlıların kimisi, yeni... yeni *şeyler* yaratmak için insan ve hayvan genlerini melezliyorlar. İçlerinden bir tanesi de insan beyni taşıyan bir domuz yaratmak istiyormuş."

"Çok ilginç."

"Dergi, sanki bir kedi, bir inek ya da bir sincap yerine domuz olması çok doğalmış gibi, neden domuz olduğunu açıkla-

mıyor. Tanrı aşkına Billy, zaten bir insanın insan beyni taşıyor olması yeterince zor değil mi? Ya bir domuz insan beyni taşıyor olursa ne olacak?"

"Biz bunları görecek kadar yaşayamayabiliriz," dedi Billy.

"Eğer yarın ölmeyi planlamıyorsan göreceksin. Koca Ayak'ı tercih ederdim. Bermuda Şeytan Üçgeni'ni ve hayaletleri ondan da çok tercih ederdim. Çünkü tüm bu çılgınca saçmalıklar gerçek."

"Seni bugün işe gelemeyeceğimi söylemek için aramıştım," dedi Billy.

Jackie içten bir ilgiyle, "Ne, hasta mısın yoksa?" dedi.

"Biraz rahatsızım."

"Sesin üşütmüşsün gibi gelmiyor."

"Soğuk aldığımı sanmıyorum. Midemle ilgili bir şey."

"Yaz nezlesi kimi zaman böyle başlar. En iyisi sen hemen çinko tedavisine başla. Burnuna sıkabileceğin jel şeklinde olanları var. Gerçekten işe yarıyor. Soğuk algınlığını hemen kesiyor."

"Alırım."

"C vitamini almak için geç kaldın. Onu en başından almalıydın."

"Çinko alırım. Çok mu erken aradım, dün gece barı sen mi kapatmıştın yoksa?"

"Hayır. Ben saat onda çıktım. Tüm o domuz bedeninde insan beyni muhabbetlerinden sonra en iyisi eve gitmekti."

"Barı Steve Zillis mi kapattı?"

"Evet. O güvenilir bir oğlan. Sana onun hakkında söylediğim şeyleri hiç söylememiş olmayı dilerdim. İşini yaptığı sürece, evinin arka bahçesinde ister manken, isterse karpuz parçalasın. Kendi bileceği iş."

Salı akşamları bar genellikle tenha olurdu. Eğer gelen giden azalırsa, Jackie barın her zamanki kapanış saati olan

2.00'den önce kapatıp gitmeyi tercih ederdi. Çünkü sabahın erken saatlerinde içinde birkaç müşterisi olan ya da hiç müşterisi olmayan bir bar soyguncular için cazip bir av olurdu ve bu da çalışanları tehlikeye atmak demekti.

"Bar kalabalık mıydı?"

"Steve, saat on birden sonra sanki dünyada hayat bitmiş gibiydi, dedi. Kapıya çıkıp barın Ay'a ya da başka bir yere ışınlanıp ışınlanmadığını kontrol etmek zorunda hissetmiş kendisini. Gece yarısından önce de ışıkları kapatmış. Tanrı'ya şükür ki bir haftada iki tane salı günü yok."

Billy, "İnsanlar zamanlarının *bir bölümünü* aileleriyle geçirmek isterler. Bu da aile barlarının lanetidir," dedi.

"Komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

"Her zaman değil."

"Eğer bahsettiğim çinko jelini burnuna sıkar ve kendini yine de iyi hissetmezsen," dedi Jackie, "beni tekrar ara. Sana başka bir ilaç tavsiye edeyim."

"Çok iyi bir rahip olabilirdin diye düşünüyorum. Gerçekten."

"Bir an önce iyileş olur mu? Çalışmadığın zamanlar müşteriler seni özlüyorlar."

"Ciddi mi?"

"Tam olarak değil. Ama en azından senin yokluğundan memnun olduklarını söylemiyorlar."

Bu şartlar altında, Billy Wiles'i muhtemelen yalnızca Jackie O'Hara güldürebilirdi.

Telefonu kapattı ve saatine bir göz attı. On otuz bir.

"Ortak" yarım saatten daha az bir süre sonra burada olacaktı.

Eğer Steve Zillis barı gece yarısından kısa bir süre önce kapatmışsa, Lanny'nin evine gidip onu öldürmek ve cesedini yatak odasındaki koltuğa taşımak için yeterince zaman bulmuş

olmalıydı.

Eğer Billy şüpheliler üzerine bahis oynuyor olsaydı, en az parayı Steve'e yatırırdı. Fakat bazen kazanma ihtimali olmayan biri bile yarış kazanabilirdi.

20

n verandada üzerlerinde koyu yeşil renkte minderler duran, tik ağacından yapılmış iki tane sallanan koltuk vardı. Billy ikincisine nadiren ihtiyaç duyardı.

Bu sabah, üzerinde beyaz tişörtü ve kamuflaj desenli pantolonu olduğu halde, verandaya çıkan basamakların en uzağında duran koltuğa yerleşmişti. Sallanmıyor, hiç kıpırdamadan oturuyordu.

Hemen yanında bir servis masası duruyordu. Masadaki mantar bir bardak altlığının üstünde bir bardak Coca Cola vardı.

Koladan bir yudum bile içmemişti. Kolayı oraya, masadaki Ritz kraker kutusunun dikkat çekmemesi için koymuştu. Kraker kutusunun içinde horozu kalkık haldeki revolverden başka bir şey yoktu. Masada kraker namına yalnızca kutunun yanında duran üç tanesi vardı.

Pırıl pırıl, açık ve sıcak hava üzüm yetiştiricilerinin hoşuna gitmeyecek kadar kuruydu; fakat Billy bundan şikâyetçi değildi.

Verandada oturduğu yerden, sedir ağaçlarının arasından, evinin bulunduğu yere ve oradan da yukarıya doğru çıkan yolun büyük bir bölümünü görebiliyordu.

Yolda çok fazla trafik yoktu. Birkaç araba gördü ama kimin olduklarını çıkaramadı.

Yükselen güneşin kavurduğu asfaltta, hayaletlere benzeyen sıcak hava dalgaları titrek ışıklarla parlıyordu.

Saat 10.53'ü gösterdiğinde, uzaktan yürüyerek birinin geldiğini gördü. Billy ortağın görüşmeye yaya olarak geleceğini sanmıyordu. Bunun beklediği adam olmadığını düşündü.

Serap görüyor da olabilirdi. Kavurucu sıcak adamın görüntüsünü çarpıtmış, sanki suda yansıyan bir görüntü gibi dalgalandırmıştı. Adam bir an için yok oluyormuş gibi göründü ve sonra yeniden ortaya çıktı.

Adam parlak gün ışığında uzun boylu ve zayıf, doğal olamayacak kadar zayıftı. Sanki yakın zaman kadar bir mısır tarlasında bir çarmıhta asılı duruyormuş ve kötü kötü bakan düğme gibi gözleriyle kargaları kaçırıyormuş gibiydi.

Adam anayoldan ayrılarak garaja giden yola saptı. Garaj yolundan çimlere geçti ve saat 10.58'de verandaya çıkan basamakların önündeydi.

"Bay Wiles?" diye sordu.

"Benim."

"Sanırım beni bekliyordunuz."

Kuru, cızırtılı bir sesi vardı. Sanki gırtlağını viski ile marine etmiş ve senelerce içtiği sigara ile ağır ağır pişirmişti.

"Adın ne?" dedi Billy.

"Ralph Cottle bayım."

Billy sorusunu adamın duymazdan geleceğini sanmıştı. Eğer adam kendisini takma bir adın arkasına gizliyor olsaydı, *John Smith* çok daha uygun bir ad olurdu. Görünüşe *Ralph Cottle* gerçek adıydı.

Cottle sıcak hava dalgalarının içindeki deforme olmuş görüntüsünde olduğu kadar zayıftı; fakat oradan göründüğü kadar uzun boylu değildi. İncecik boynu başının ağırlığıyla kırıla-

cakmış gibi görünüyordu.

Ayaklarında yılların etkisi ve kirle kararmış beyaz tenis ayakkabıları vardı. Lekelerden pırıl pırıl parlayan kol ağızları yıpranmış kakao renkli yazlık takım elbise, üzerinde bir elbise askısında durduğundan daha zarif durmuyordu. Leke içindeki polyester gömleğinin rengi solmuştu ve bir düğmesi de kopuktu.

Giysileri bit pazarındaki ucuzluk sergisinden alınmıştı; ve uzun süredir giyilmekten iyice eskimişlerdi.

"Bay Wiles, şöyle gölge bir yere geçebilir miyim?"

Basamakların önünde duran Cottle, sanki güneş ışınlarının ağırlığıyla yıkılacakmış gibiydi. Bir tehdit oluşturamayacak kadar güçsüz görünüyordu ama, bunu asla bilemezdiniz.

"Şuradaki koltuğa oturabilirsin," dedi Billy.

"Teşekkür ederim bayım. Çok naziksiniz."

Cottle basamakları çıkarken, Billy gerildiğini hissetti ama, adam diğer koltuğa oturduğunda rahatlamıştı.

Cottle da sallanmadı. Sanki koltuğu sallamak düşüncelerini toparlamaktan çok daha yorucu bir işmiş gibiydi.

"Sigara içmemin bir sakıncası var mı bayım?" diye sordu.

"Evet var."

"Sizi anlıyorum. Bu çok kötü bir alışkanlık."

Cottle ceketinin iç ceplerinin birinden yarım litrelik bir Seagram's çıkarıp kapağını açtı. Kemikli elleri titriyordu. İçmesinde bir sakınca olup olmadığını sormadı bile. Şişeyi ağzına dayayıp bir yudum içti.

Anlaşılan, nikotine olan bağımlılığını, etrafına bu konuda kibarlık yapabilecek kadar kontrol edebiliyordu. Diğer taraftan, alkol ona ihtiyacı olduğunu söylediğinde, içkinin akışkan sesine itaatsizlik edemiyordu.

Billy adamın diğer ceplerinde de başka yarım litrelik şişeler, artı sigaralarla kibritler ve büyük olasılıkla birkaç tane de

elde sarılmış esrarlı sigara olduğunu düşündü. Bu, adamın yaz günü neden takım elbiseyle dolaştığını açıklardı: Takım elbise yalnızca bir giysi değil, aynı zamanda çeşitli kötü alışkanlıklarını taşıdığı bir bavuldu.

İçki yüzünün rengine çok fazla bir katkı yapmıyordu. Cildi zaten aşırı güneş nedeniyle esmerleşmiş ve patlak kılcal damarlarının meydana getirdiği ağ nedeniyle de kızarmıştı.

"Ne kadar yürüdün?" diye sordu Billy.

"Yalnızca kavşaktan buraya kadar. Kavşağa kadar otostopla geldim." Billy adama kuşkuyla bakmış olmalıydı ki, Cottle ekledi: "Beni bu civarda hemen herkes tanır. Zararsız olduğumu, derbeder göründüğümü ama pis biri olmadığımı bilirler."

Gerçekten de, Cottle'ın sarı saçları taranmamış olmalarına rağmen temiz görünüyordu. Tıraş da olmuştu. Kösele gibi derisi, jileti bu titrek elleriyle kullanmasına karşın, kesiklere karşı direnç gösterecek kadar sertti.

Yaşını tahmin etmek güçtü. Kırk ya da altmışlarında olabilirdi; fakat otuz ya da yetmiş değildi.

"O çok kötü bir adam Bay Wiles."

"Kim?"

"Beni buraya gönderen adam."

"Sen onun ortağısın."

"Onun maymunundan daha fazla bir şey değilim."

"Seni ortağı olarak adlandırıyor."

"Bir maymuna da benzemiyorum değil mi?"

"Adı ne bu adamın?"

"Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum."

"Nasıl biri?"

"Yüzünü görmedim. Umarım hiçbir zaman da görmem."

"Bir kayak maskesi mi takıyordu?" diye tahminde bulundu Billy.

"Evet bayım. Ve maskenin altından görünen gözleri bir yılanınkiler kadar soğuktu." Sesi elleriyle aynı duyguları paylaşıyormuşçasına titremişti. Şişeyi tekrar ağzına götürdü.

"Gözleri ne renkti?"

"Bana bir yumurtanın sarısı kadar sarıymış gibi geldi; fakat onları yalnızca bir lambanın ışığında gördüm."

Kilisenin park yerindeki karşılaşmayı anımsayan Billy, "Renklerini görmeyeceğim kadar az ışık vardı... Yalnızca öfkeli bir pırıltı," dedi.

"Ben öyle kötü bir adam değilim Bay Wiles. Onun gibi değilim. Ben zayıf biriyim."

"Buraya neden geldin?"

"Nedenlerden biri para. Bana yüz kırk dolar verdi. Hepsi de onluk banknotlar halindeydi."

"Yüz kırk dolar mı? Ne yani, pazarlığa yüz dolardan mı başladın?"

"Hayır bayım. Bana tam olarak ödediği para bu. Masumiyetinizin her bir yılı için on dolar ödediğini söyledi."

Billy sessizce adamı süzdü.

Ralph Cottle'ın gözleri bir zamanlar canlı bir mavi renkte olmalıydı. Bugüne kadar içtiği litrelerce alkol renklerini soldurmuş olmalıydı; çünkü gözlerinin rengi, Billy'nin şimdiye kadar gördüğü en soluk mavi; yetersiz oksijenin canlı renklere izin vermediği ve ötesindeki boşluğun güçbela gizlendiği yüksek irtifalardaki gökyüzünün donuk mavişiydi.

Bir süre sonra Cottle bakışlarını Billy'ininkilerden kaçırarak avluya, ağaçlara ve yola bakmaya başladı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu Billy. "On dört yıllık masumiyetimin?"

"Hayır bayım. Ve beni de hiç ilgilendirmiyor. Benden yalnızca size bunu söylememi istedi."

"Bir nedeninin para olduğunu söylemiştin. Ya diğeri ne-

dir?"

"Eğer buraya gelmezsem beni öldürecekti."

"Bunu yapman için seni tehdit mi etti?"

"Bu bir tehdit değil Bay Wiles."

"Bana öyle geldi."

"Sadece yapacağı şeyi söyledi ve siz de bunun doğru olduğunu biliyorsunuz. Ya buraya gelecek, ya da ölecektim. Ve kolay bir ölüm de olmayacaktı."

"Bu adamın neler yaptığını biliyor musun?"

"Hayır bayım. Bilmiyorum ve siz de bana anlatmayın."

"Onun gerçek olduğunu ikimiz de biliyoruz artık. Birbirimizin hikâyesini destekleyebiliriz."

"Bundan söz etmeyin bile."

"Anlamıyor musun, adam bir hata yaptı."

"Keşke yaptığı hata ben olsaydım," dedi Cottle, "fakat ben değilim. Benden çok şey istiyorsunuz ve bunu yapmamalısınız."

"Fakat bu adamın durdurulması gerekiyor," dedi Billy.

"Benim tarafımdan değil. Ben kimsenin kahramanı değilim. Bana onun neler yaptığını anlatmayın. Buna cüret etmeyin."

"Sana neden anlatmamalıyım?"

"Bu sizin dünyanız. Benim değil."

"Yalnızca bir tek dünya var."

"Hayır bayım. Milyarlarca var. Benim dünyam sizinkinden farklı ve onun dönmeye devam etmesini sağlamanın yolu da bu."

"Burada seninle aynı verandada oturuyoruz."

"Hayır bayım. Görünürde bir veranda var gibi ama aslında iki tane var. Bunun gerçek olduğunu biliyorsun. Sende bunu görüyorum."

"Ne görüyorsun?"

"Senin de bir parça bana benzediğini."

Ürperen Billy, "Hiçbir şey göremezsin. Bana bakmıyorsun bile," dedi.

Ralph Cottle bakışlarını yeniden Billy'nin gözlerine dikti. "Kadının kavanozdaki, deniz anası gibi olmuş yüzünü gördün mü?"

Konuşma aniden yön değiştirip yoldan çıkmış, bilinmeyen bir patikada ilerlemeye başlamıştı.

"Hangi kadının?" diye sordu Billy.

Cottle şişeden hızla birkaç yudum daha aldı. "Söylediğine göre, kadının yüzü üç yıldır kavanozda duruyormuş."

"Kavanoz mu? En iyisi şu şeyi içmekten vazgeç Ralph. Saçmalamaya başladın."

Cottle gözlerini kapattı ve sanki az önce bahsettiği şeyi görmüşçesine yüzünü buruşturdu. "Geniş kapaklı, yarım galonluk ya da daha büyük bir kavanoz. Yüzün bozulmasını önlemek için, kavanozdaki formaldehiti düzenli olarak değiştiriyor."

Verandanın dışında, gökyüzü bir kristal kadar berraktı. Pırıl pırıl parlayan yükseklerde, bir şahin daireler çizerek uçuyordu. Bir gölge gibi akıcı hareket ediyordu.

"Yüz kendi üstüne katlanmak üzereydi," diye sürdürdü konuşmasını Cottle, "bu nedenle ilk bakışta onun bir yüz olduğunu anlayamıyorsun. Denizden çıkmış bir şey gibi görünüyor; sımsıkı kapanmış ama hâlâ şiş. Kavanozu hafifçe sallayıp içindeki şeyi yavaşça döndürüyor ve yüz... canlanıyor."

Çimenlerin bir bölümü baştan başa yemyeşil ve hoştu, sonra da doğanın kendi haline bıraktığı bölümdeki daha uzun ve altın rengi çimenler geliyordu. İki çimenlik de belirgin bir koku yayıyor, her biri kendi halince gevrek ve hoş görünüyordu.

"Önce kulakları fark ediyorsun," diye devam etti Ralph

Cottle. "Kulaklar yüze birleşik ve kıkırdak sayesinde şekillerini koruyorlar. Burunda da kıkırdak var, ama burnun şeklini korumaya pek yararı olmamış. Burun yalnızca bir yumrudan ibaret."

Şahin, parlak gökyüzünde sessiz ve ahenkli dönüşlerle, gittikçe daralan daireler çizerek alçaldı.

"Dudaklar yerli yerindeydi, ama ağzın ve gözlerin yerlerinde yalnızca birer boşluk vardı. Hiç saçı yoktu; çünkü adam yüzü yalnızca bir kulaktan diğerine, alnın üst kısmından çenenin alt kısmına kadar olan yerden kesmişti. Ama bir erkeğin değil de, bir kadının yüzü olduğunu anlayabiliyordun. Adam bana güzel bir kadın olduğunu söyledi, ama kavanozun içindeki şeyde güzellikten eser yoktu."

"Yalnızca kauçuk bir maske. Bir hile," dedi Billy.

"Yo, hayır, gerçekti. Ölümcül bir kanser kadar gerçekti. Bana bunun en iyi gösterilerinden birinin ikinci perdesi olduğunu söyledi."

"Gösterileri?"

"Elinde o yüze ait dört fotoğraf vardı. İlk fotoğrafta kadın canlıydı. Sonrakinde ise ölmüştü. Üçüncüde yüzün bir kısmı soyulmuştu. Dördüncüde ise kadının kafası ve saçları duruyordu; fakat yüzünün yumuşak dokusu gitmiş, yalnızca kemikler, sırıtan bir kafatası görünüyordu."

Şahin zarif dönüşlerin sonunda uzun çimlere doğru bir yıldırım gibi dalışa geçti.

Şişe Ralph Cottle'ın bir takviyeye ihtiyacı olduğunu gösteriyordu ve adam paramparça olmuş cesareti için yeni bir temel görevi yapacak bir yudum içti.

Buram buram kokular saçarak soluk alıp verdikten sonra, "İlk fotoğrafta, canlıyken, adamın da söylediği gibi güzel olabilir. Fakat bunu söylemek çok güç; çünkü... kadın orada dehşet içinde görünüyordu. Yüzü duyduğu korkudan berbat bir hal-

deydi."

Bunaltıcı sıcakta az öncesine kadar hareketsiz duran uzun otların bir bölümü, kanatların rüzgârıyla karıştı.

"Birinci resimdeki yüz," diye devam etti Cottle, "kavanozun içindekinden daha berbat görünüyordu. Çok daha berbat."

Şahin otların arasından ok gibi fırladı ve yükselmeye başladı. Pençeleriyle küçük bir şeyi, muhtemelen korkuyla çırpınan bir tarla faresini sıkıca kavramıştı. Bu mesafeden ne olduğunu kestirmek zordu.

Cottle'ın sesi yaşlı bir ağacın gövdesine sürtülen bir eğenin çıkardığı ses gibi kulak tırmalayıcıydı. "Eğer yapmamı istediği şeyi aynen yapmazsam, *benim* yüzümü de bir kavanoza koyacağına yemin etti. Ve yüzümü keserken yaşıyor olacağımı, aynı zamanda bilincimin de yerinde olacağını ekledi."

Şahin pırıl pırıl, berrak gökyüzünde bir kez daha kara bir gölge haline gelmişti. Kanatları ışıldayan havayı ve bir nehrin kusursuz akıntısından yükselen sıcak hava akımlarını yararak nehrin üzerinden geçti, gittikçe küçüldü ve nihayet yalnızca yaşamını sürdürmek için öldürdüğü şeyle birlikte gözden kayboldu.

21

Koltukta sallanmadan oturan Ralph Cottle, nehir kenarındaki köhne bir kulübede yaşadığını söyledi. İki odası ve manzaralı bir verandası olan kulübe 1930'larda yapılmış, o zamandan beri de iyice yıpranmıştı.

Kulübeyi uzun süre önce kaba saba adamlar balık avlamak için tatile çıktıklarında kullanmışlardı. Kulübenin elektriği yoktu. Tuvaleti dışarıdaydı. Akan yegâne su ise nehir suyuydu.

"Sanırım, kulübe adamların karılarından kaçtıkları bir yerdi," dedi Cottle. "İçki içip sarhoş oldukları bir yer. Hâlâ da öyle."

Küçük bir şömine içeriyi ısıtıp basit yemekler pişirmeye yarıyordu. Cottle'ın yemeği, kaşıkladığı ısıtılmış konservelerden ibaretti.

Arazi bir zamanlar özel mülkiyetti. Şimdi ise, muhtemelen vergi borcu nedeniyle el konduğu için, kamu malı olmuştu. Birçok kamu arazisi gibi, burası da oldukça kötü idare edilmişti. Cottle'ı kulübeyi temizleyip, yatağını atarak işgal ettiği on bir yıl öncesinden beri ne bir bürokrat, ne de bir korucu rahatsız etmişti.

Görüş alanı içinde ya da bağırmalarının duyulacağı mesafe içinde komşusu yoktu. Kulübe tam anlamıyla civardan tec-

rit edilmişti, ki bu da Cottle'ın işine geliyordu.

Ta ki önceki sabah, bir kayak maskesi takmış olan bir yabancı tarafından dürtülerek uyandırıldığı saat 3.45'e kadar: *Bundan sonra,* rahatça sürdürdüğü mahremiyeti, korku verici bir yalnızlığa dönüşmüştü.

Cottle ışığında western romanları okuyup uyumak için içki içtiği yağ lambasını söndürmeden uyuyakalmıştı. Lambanın yaydığı ışığa rağmen, katilin görünümüyle ilgili işe yarayabilecek hiçbir detaya dikkat etmemişti. Adamın ne boyunu ne de kilosunu tahmin edebiliyordu.

Söylediğine göre, adamın sesinin karakteristik hiçbir özelliği yoktu.

Billy Cottle'ın çok daha fazlasını bildiğini; fakat söylemeye korktuğunu fark etti. Soluk mavi renkteki gözlerini kaplayan korku, katilin yüzünü "kestiği" meçhul kadının fotoğrafında gördüğünü söylediği korku gibi katıksız ve son derece güçlüydü.

Bir iskeletinkilere benzeyen parmaklarının uzunluğuna ve tokmağa benzer güçlü bileklerine bakıldığında, Cottle'ın bir zamanlar kendisini savunabilecek kadar donanımlı olduğu anlaşılıyordu. Şimdi ise, kendisinin itiraf ettiğine göre, son derece zayıftı; yalnızca duygusal ve ahlaki anlamda değil, fiziki anlamda da.

Yine de Billy oturduğu yerden öne doğru eğilerek, Cottle'ın yardımını sağlamayı denedi: "Polise karşı beni destekle. Bana yardım et-"

"Benim kendime bile hayrım yok Bay Wiles."

"Bunu nasıl yapacağını bir zamanlar biliyor olmalısın."

"Hatırlamak bile istemiyorum."

"Neyi hatırlamak istemiyorsun?"

"Hiçbir şeyi. Size söyledim -ben güçsüz bir adamım."

"Bana istiyormuşsun gibi geliyor."

Şişeyi dudaklarına doğru kaldırarak, Cottle hafifçe gülümsedi ve şişeden bir yudum almadan önce, "Duymadın galiba -itaat eden hayatta kalır" dedi.

"Eğer bunu kendin için yapmayacaksan, hiç değilse benim için yap."

Cottle sıcak ve viskinin kurutucu etkisiyle berbat bir şekilde çatlamış olan dudaklarını yaladı ve "Bunu neden yapayım ki?" dedi.

"İtaatkâr insan bir diğerinin mahvolmasını karşıdan izlemez. İtaatkâr insan ödlek insan demek değildir. Bu ikisi birbirinden çok farklıdır."

"Beni aşağılayarak işbirliği yapmamı sağlayamazsın. Gururum kırılmaz. Umursamam bile. Bir hiç olduğumu biliyorum ve bu da beni rahatsız etmiyor."

"Yalnızca onun istediğini yapmak için buraya geldiğin için bile, bundan sonra kulübende güvende olmayacaksın."

Şişenin kapağını kapatan Cottle, "Senden daha güvende olacağım," dedi.

"Hiç de değil. Sen onun için yarım kalmış bir işsin artık. Beni dinle, polis güvenliğini sağlayacaktır."

Ayyaş kuru bir kahkaha attı. "Bu yüzden mi onlara gitmek için bu kadar acele ediyorsun -onların *koruması* altına girmek için mi?"

Billy hiçbir şey söylemedi.

Billy'nin sessiz kalmasından cesaret bulan Cottle, kendini beğenmişçesine net bir sesle devam etti: "Tıpkı benim gibi, sen de bir hiçsin; fakat sen henüz bunun farkında değilsin. Bir hiçsin. Ben bir hiçim, hepimiz bir hiçiz ve eğer beni rahat bırakacaksa, bu aşağılık psikopat herkese ne istiyorsa yapabilir, çünkü o da bir hiç."

Henüz kapattığı şişenin kapağını tekrar açarken Cottle'ı izleyen Billy, "Peki ya kıçına tekmeyi basıp seni şu basamaklar-

dan yuvarlayıp atarsam ne olacak? Katil kimi zaman beni yalnızca kızdırmak için bile olsa arıyor. Aradığında senin sarhoş olduğunu, abuk sabuk konuştuğunu ve söylediklerinden tek kelime dahi anlamadığımı söylersem ne yapacaksın?"

Cottle'ın kan hücum etmiş güneş yanığı yüzünün renginde en ufak bir solgunluk belirtisi bile yoktu. Fakat yaptığı ateşli konuşmadan duyduğu tatminle keyifle kıvrılan dudakları şimdi gevşemişti ve ağzından birkaç sahte özür sözcüğü döküldü. "Bay Wiles, bayım, lütfen söylediğim şeylere gücenmeyin. Ağzımdan çıkanları, onun içine döktüğüm şeylerden daha fazla kontrol edemiyorum."

"Bana kavanozdaki yüzü mutlaka anlatmanı istedi değil mi?"

"Evet bayım."

"Peki neden?"

"Bilmiyorum. Bana *fikrimi sormadı* bayım. Yalnızca size söylememi istediği şeyleri söyledi ve ben de buradayım; çünkü yaşamak istiyorum."

"Neden?"

"Bayım?"

"Bak bana Ralph."

Cottle bakışlarını Billy'ninkilere dikti.

"Neden yaşamak istiyorsun?" diye sordu Billy.

Sanki bu konuyu daha önce hiç düşünmemişçesine, soru Cottle'ın aklında çırpınıp duran, her an rahatsız eden, belirsizliğini sürekli koruyan, sürekli acı veren ve bir an için en sonunda düşünmekten vazgeçmiş gibi göründüğü bazı şeyleri, nadir rastlanan bir kelebeğin numune tablosuna tutturulduğu gibi, beynine çivilemiş gibiydi. O zaman kaçamak bakışlarla bakmaya başladı ve viski şişesini yalnızca bir değil, her iki eliyle birden sımsıkı kavradı.

"Neden yaşamak istiyorsun?" diye sordu Billy ısrarla.

"Başka neyim kaldı ki?" Cottle bakışlarını Billy'nin bakışlarından kaçırarak, şişeyi kutsal bir kadehmişçesine her iki eliyle kaldırarak ağzına doğru götürdü. "Yalnızca tadına bakmak isterim," dedi içmek için izin istermişçesine.

"Çekinme."

Cottle şişeden küçük bir yudum çekti, fakat hemen ardından bir yudum daha aldı.

"Katil bana şişedeki yüzü anlatmanı istedi, çünkü bunu kafamda canlandırmamı istiyordu."

"Öyle diyorsan, öyledir."

"Beni yıldırmak, dengemi bozmak istiyor."

"Bunu başardı mı peki?"

Soruyu yanıtlamak yerine, Billy "Seni buraya başka neler söylemen için gönderdi?" diye sordu.

Görevine ciddiyetle başlıyormuşçasına, Cottle şişenin kapağını tekrar kapattı ve bu defa şişeyi ceketinin cebine koydu. "Karar vermek için beş dakikan var."

"Ne kararı?"

"Saatini kolundan çıkar ve veranda korkuluklarının üzerine koy."

"Neden?"

"Geriye doğru beş dakika saymak için."

"Bunu saatim kolumda olursa da yapabilirim."

"Saati veranda korkuluklarına koymak, geri sayımın başlaması için bir işaret."

Kuzeydeki koruluk bu sıcak günde gölgeler içinde ve serindi. Yeşil çimler ve hemen sonraki altın rengi uzun otlar, sonrasında iyi gelişmiş birkaç meşe ağacı ve birkaç tane de ev, doğuya doğru bayır aşağı uzanıyordu. Batıda ilçe karayolu, onun ötesinde de ağaçlar ve tarlalar vardı.

"Şimdi bizi mi izliyor?" diye sordu Billy.

"İzleyeceğine söz verdi Bay Wiles."

"Nereden?"

"Bilmiyorum bayım. Lütfen sadece saatinizi bileğinizden çıkarıp, verandanın korkuluklarına koyun."

"Ya yapmazsam."

"Bay Wiles, lütfen böyle konuşmayın."

"İyi de, ya yapmazsam?" diye üsteledi Billy.

Kulak tırmalayıcı bariton sesini bir perde daha yükselterek konuşan Cottle, "Size söyledim, yüzümü kesecek ve bunu yaparken ben uyanık olacağım. *Size söyledim ya."*

Billy ayağa kalktı, Timex marka saatini bileğinden çıkardı ve kadranını sallanan koltuklarda oturan adamların her ikisinin de görebileceği şekilde korkuluklara astı.

Güneş en yüksek noktasına ulaştığında, tüm yeryüzüne nüfuz ederek koruluktakiler hariç, tüm gölgeleri yok etti. Yemyeşil örtüleriyle tuzak kokan ağaçlar, hiçbir sırrı açığa vurmuyordu.

"Bay Wiles oturmanız gerekiyor."

Havanın parlaklığı ve krom sarısı pırıltılar tarlaları ince bir sis perdesiyle kaplamış, bir adamın sadece payetler gibi pırıltılar saçan güneş ışığıyla bile başarılı bir şekilde gizlenerek, açıklıkta uzanıp etrafı gözleyebileceği sayısız yeri araştıran Billy'yi gözlerini kısmak zorunda bırakmıştı.

"Onu fark edemezsin," dedi Cottle, "ve bunu yapmandan da hoşlanmayacaktır. Gel ve yerine otur."

Billy korkulukların önünde dikilmeyi sürdürdü.

"Şimdiden yarım dakikayı harcadınız bile Bay Wiles, hatta kırk saniye," dedi Cottle.

Billy hiç kıpırdamadı.

"Nasıl bir kapanın içinde olduğunuzdan haberiniz yok Bay Wiles," dedi Cottle endişeyle. "Size *düşünmeniz* için verdiği her dakikaya ihtiyacınız olacak."

"Bana şu kapandan söz et."

"Oturmalısınız. Tanrı aşkına Bay Wiles."

"*Koltuğunuzda* oturmanızı istiyor."

Billy sallanan koltuğuna geri döndü.

"Yalnızca bu işin bitmesini istiyorum," dedi Cottle. "Tek istediğim bana söylediklerini yapmak ve buradan çekip gitmek."

"Zamanı şimdi de sen harcıyorsun."

Beş dakikanın bir dakikası geçmişti.

"Pekâlâ, tamam," diye karşılık verdi Cottle. "Şimdi konuşan o. Anladın mı? Bunu söyleyen o."

"Devam et."

Cottle dudaklarını sinirli sinirli yaladı. Ceket cebinden viski şişesini çıkardı, şimdilik tadına bakmak niyetinde değildi. Bunun yerine, vereceği mesajın yüzünün bir kavanozda turşu olmasını engellemek için yeterince anlaşılır olmasını garantilemek amacıyla, şişeyi sanki viskinin kafasını bulandıran buğusunu dağıtabilecek gizli güçleri olan bir tılsımmış gibi, her iki eliyle sımsıkı kavradı.

"Birilerini öldüreceğimi biliyorsun. Benim için senin hayatında yer alan birisini hedef olarak seçeceksin," diye aktardı Cottle. "Bu, dünyayı işe yaramaz bir pislikten kurtarabileceğin bir şans."

"Çatlak orospu çocuğu," dedi Billy ve her iki elini de, karşısında vuracağı bir şey olmadan, birer yumruk gibi sıkmış olduğunu fark etti,

"Eğer benim için sen bir hedef seçmezsen," diye aktarmayı sürdürdü Cottle, "öldürmek için senin hayatında yer alan birisini *ben* seçeceğim. Karar vermek için beş dakikan var. Seçim senin, tabii eğer bunu yapabilecek cesaretin varsa."

22

Mesajın içeriğini kusursuz bir biçimde hatırlama çabası, Ralph Cottle'ı tüm sinirlerinin vızıldadığı bir arı kovanı haline getirmişti. Büyük bir endişe tüm vücudunu sarmış ve bir an için, sağa sola hızlı hızlı çevirdiği gözlerine, seğiren yüzüne ve titreyen ellerine yansımıştı; Billy dehşetin kanat seslerini neredeyse duyabiliyordu.

Cottle hata yaptığı takdirde ölüm cezasına çarptırılma tehlikesi altında, katilin isteğini ve şartları ezbere söylediği sırada, şişe ilham verici bir tılsım görevi yapmıştı; fakat Cottle'ın artık şişenin içeriğine ihtiyacı vardı.

Veranda korkuluklarının üstünde duran saatine bakarak, Billy, "Beş dakikaya ihtiyacım yok. Lanet olsun, geri kalan üç dakikaya da ihtiyacım yok," diye konuştu.

Kesinlikle öyle bir niyeti olmadığı halde, polise gitmeyip onları işe karıştırarak, Billy zaten yaşamındaki insanlardan birisinin ölümüne katkıda bulunmuştu: Lanny Olsen. Hiçbir şey yapmayarak iki çocuk annesi bir kadını korumuş, fakat kendi arkadaşının sonunu hazırlamıştı.

Lanny kendi ölümünden tamamen değilse bile, kısmen sorumluydu. Katilin gönderdiği mesajları alıp, onları işini ve emekliliğini korumak için yok etmişti, hem de kendi hayatı pa-

hasına.

Yine de sorumluluğun bir kısmı Billy'ye aitti. Billy bunun ağırlığını omuzlarında hissediyordu ve ölünceye kadar da hissedecekti.

Katilin Billy'ye bu defa yüklemek istediği, yeni ve şimdiye kadarkilerden çok daha korkunç bir şeydi. Bu defa onun eylemsizliği ile değil, onun ihmaliyle de değil, Billy'nin bilinçli olarak yapacağı bir tercih ile tanıdığı birinin ölüm emrini imzalaması bekleniyordu.

"Bunu yapmayacağım," dedi.

Birkaç yudum daha içtikten sonra, Cottle sanki artık içmek istemiyormuş da, amacı şişeye bir Fransız öpücüğü vermekmiş gibi, şişenin ıslak ağzını dudaklarının üzerinde sağa sola gezdirdi. Şişeden yükselen alkol buharını gürültülü bir şekilde burnuna çekti.

"Eğer sen yapmazsan, o yapacak," dedi.

"Neden ben *seçecekmişim?* Her iki durumda da kazığı yiyen benim, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Bu benim sorunum değil."

"Lanet olsun, değil tabii."

"Beni ilgilendirmez," diye üsteledi Cottle. "Kararını bana bildirinceye kadar burada beklemek zorundayım. Sonra da gidip kararını ona ileteceğim ve artık bu işin içinde olmayacağım. İki dakikadan biraz fazla zamanın kaldı."

"Polise gideceğim."

"Bunun için çok geç kaldın."

"Boğazıma kadar boka batmış durumdayım belki," diye itiraf etti Billy. "Ama daha sonra çok daha derine batmış olacağım."

Billy sallanan koltuğundan kalktığında, Cottle öfkeyle *"Otur yerine!* Eğer bu verandayı ben gitmeden önce terk edecek olur-

san, alnının ortasına bir mermi yersin," dedi.

Ayyaşın ceplerinde yalnızca içki şişeleri vardı, silah değil. Hoş, bir silah da olsa Billy onu adamın elinden alacağından emindi.

"Benden değil," dedi Cottle. *"Ondan.* Şu anda güçlü bir tüfeğin dürbününden bizi izliyor."

Kuzeydeki koruluğun loşluğu, doğu tarafındaki bayırda parlayan göz kamaştırıcı güneş, ilçe karayolunun güneyindeki tarlalardaki kayalıklar ve drenajlar...

"Dudaklarımızı okuyabiliyor," dedi Cottle. "Elindeki de bir keskin nişancı tüfeği ve onu kullanmakta usta. Seni bin metreden bile zımbalayabilir."

"Belki benim istediğim de budur."

"Bu isteğini seve seve yerine getirmeye hazır. Fakat henüz buna hazır olmadığını düşünüyor. Seni sonuna kadar sağ bırakacak. Sonunda da ona seni öldürmesi için yalvaracağını söyledi. Ama henüz değil."

İçindeki suçluluk duygusunun tüm ağırlığına rağmen, Billy Wiles bir anda kendisini bir tüy kadar hafif hissetti ve ani bir rüzgâr çıkmasından korktu. Sallanan koltuğuna oturdu.

"Polise gitmek için çok geç," dedi Cottle, "çünkü kadının evine ve vücuduna bir sürü kanıt bıraktı."

Havada en ufak bir kıpırtı yoktu, fakat verandada bir rüzgâr esti. "Ne kanıtı?"

"Önce, kadının elinde ve tırnaklarının altında saç tellerin var."

Billy dudaklarının uyuştuğunu hissetti. "Saç tellerimi nereden buldu ki?"

"Banyo küvetinin deliğinden."

Demek bu kâbus başlamadan önce, Giselle Winslow hâlâ hayattayken, katil çoktan bu evi ziyaret etmişti.

Verandanın siperliği artık yaz güneşini engelleyemiyordu.

Billy güneşin altında asfaltta duruyor gibiydi. "Saç tellerinden başka ne var?"

"Söylemedi. Fakat polis seninle bir bağlantı kuramaz... tabii bazı nedenlerle şüpheli durumuna düşmediğin takdirde."

"Ki, şüpheli konumuna düşmemi de o sağlayabilir."

"Eğer polis senden DNA örneği istemesi gerektiğini düşünmeye başlarsa, o zaman sonun geldi demektir."

Cottle saate bir göz attı.

Billy de aynı şekilde.

"Bir dakikan kaldı," dedi Cottle.

23

Bir dakika. Billy Wiles kol saatine, patlama anına doğru geri sayıma başlamış bir saatli bombanın saatine bakıyormuşçasına baktı.

Düşündüğü şey saniyelerin hızla akması, Giselle Winslow cinayeti sahnesine yerleştirilmiş aleyhindeki kanıtlar ya da güçlü bir tüfeğin namlusunun ucunda duruyor olması değildi.

Billy yaşamında yer alan insanları zihninde sıraya koyuyordu. Yüzler beyninde hızla akıyordu. Bunlar sevdikleri. Şunlar umursamadıkları. Şunlar da sevmedikleri.

Belirsiz bir kalabalıktı. Billy onlarla ilgili yanlış bir şey yapabilirdi. Ama bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmanın, en az boğazına dayanmış bir bıçağa aldırmamak kadar zor olduğunu fark etti.

Değişik türden bir bıçak; sorumluluk bıçağı sonunda Billy'yi bu düşüncelerden ayırdı. Hayatına giren insanları nasıl ciddi bir şekilde değer sırasına koyup, bunlardan hangilerinin diğerlerinden daha az yaşamaya hakları olduğunu belirlemeye çalıştığını fark edince, kendisine duyduğu iğrenme hissinin yarattığı titremeye engel olamadı.

"Hayır," dedi, kendisine verilen sürenin dolmasına saniyeler kala. "Hayır. Asla bir seçim yapmayacağım. Bu herifin ce-

henneme kadar yolu var."

"O zaman senin yerine seçimi o yapacak," diye hatırlattı Cottle.

"Canı cehenneme."

"Pekâlâ. Sen söyleyeceğini söyledin ve bunun sorumluluğu da sana ait Bay Wiles. Beni ilgilendirmez."

"Sırada ne var?"

"Koltuğunuza oturun Bay Wiles. Benim mutfaktaki telefonun başına gidip, onun beni aramasını bekleyip, kararınızı ona bildirmem gerekiyor."

"Mutfağa ben gideceğim ve telefonu da ben açacağım."

"Beni çıldırtıyorsun," dedi Cottle, "her ikimizi de öldürteceksin."

"Burası benim evim."

Cottle'ın şişeyi dudaklarına götüren eli öyle titriyordu ki, şişe dişlerine çarparak takırdadı. Viski çenesinden aşağıya akmıştı.

Cottle bunu silmeye bile gerek görmeden, "Senin o koltukta oturmanı istiyor. Eğer içeri girmeye kalkarsan, daha kapıya bile ulaşamadan beynini patlatır."

"Bunun ne anlamı var ki?"

"Ondan sonra benim de beynimi patlatacak, çünkü sana söz geçirememiş olacağım."

"Böyle bir şey yapmayacak," diye karşı çıktı Billy. Katilin bakış açısından bakarak bir şeyler sezmeye çalışıyordu. "Bitirmek için henüz hazır değil, bu şekilde değil."

"Ne biliyorsun? Bilmiyorsun. Hiçbir şeyden haberin yok serseri."

"Bir planı, bir amacı var. Bunlar senin ya da benim için bir anlam ifade etmeyebilir, ama onun için anlamı var."

"Ben işe yaramaz bir ayyaştan başka bir şey değilim, fakat şunu da iyi biliyorum ki sen de bir bok değilsin."

"Her şeyin tasarladığı şekilde yürümesini istiyor," dedi Billy. Cottle'dan çok kendisine söylemişti bunu. "İki kişinin beynini patlatarak bu işi yarıda bırakmaz."

Göz kamaştırıcı pırıltılarla ön verandanın ötelerinde ışıldayan güne sinirli sinirli göz gezdiren Cottle, ağzından tükürükler saçarak, "Seni inatçı orospu çocuğu, beni *dinlesene!* Söylediklerime *kulak vermiyorsun,"* dedi.

"Dinliyorum."

"Her şeyden öte, işlerin kendi istediği şekilde yürümesini istiyor. Anladın mı? Belki de senin onun sesini duymanı istemiyordun"

Eğer katil Billy'nin tanıdığı biriyse, bu son derece mantıklıydı.

Cottle, "Ya da, belki de bana söylediğin saçmalıkları benden daha fazla dinlemek istemiyordur. Bilmiyorum. Eğer kimin patron olduğunu göstermek için telefonu kendin açacak olursan, adamın kafasını bozacaksın ve o da senin beynini uçuracak, ki bu umrumda bile değil. Ama ondan sonra da beni öldürecek ve sen benim adıma seçim yapamazsın. *Benim adıma seçim yapamazsın?'* dedi.

Billy içgüdülerinde yanılmadığını biliyordu: Katil onları vurm ayacaktı.

"Beş dakikan çoktan doldu," dedi Cottle endişeyle, verandanın korkuluğunda duran saati işaret ederek. *"Altı* dakika. Tam altı dakika geçirdin. Bundan hiç hoşlanmayacak."

Aslında, Billy katilin ateşkes yapıp yapmayacağını *bilmiyordu.* Öyle olacağını sanıyordu, seziyordu, fakat *bilmiyordu.*

"Zamanın çoktan doldu. Yedinci dakikanın içindesin. *Yedi dakika.* Benim içeriye girmemi bekliyor."

Cottle'ın soluk mavi renkli gözleri korkuyla dışarı fırlamıştı. Çok az zamanı kalmıştı, ama yaşamaktan umudunu kesmişti.

Başka neyim kaldı ki? demişti.

"Git," dedi Billy ona.

"Ne?"

"İçeri git. Telefonun yanına."

Sallanan koltuktan hızla kalkan Cottle, açık viski şişesini yere düşürdü. Viski şişenin açık ağzından yere döküldü.

Cottle yerlere saçılan hazinesini toplamak için durmadı bile. Aslında ön kapıdan içeri girmek için öyle acele ediyordu ki, şişeye bir tekme attı ve şişe verandanın zemininde fırıldak dönmeye başladı.

Kapının eşiğine geldiğinde geriye doğru baktı ve "Hemen arayıp aramayacağından emin değilim," dedi.

"Yalnızca, söylediği her kelimeyi aklında tut," diye tembihledi Billy. "Her sözcüğü *tam olarak* hatırlamanı istiyorum."

"Tamam bayım. Hatırlayacağım."

"Ve konuşma tarzını da. Söylediği her sözcüğü ve bunları *ne şekilde söylediğini* beynine kazı. Sonra da gelip bana anlat."

"Kazıyacağım Bay Wiles. Her sözcüğü," diyerek söz veren Cottle eve daldı.

Billy verandada yalnız kalmıştı. Belki de hâlâ daha tüfeğin dürbünündeki nişangâhın ortasında duruyordu.

23

Üç kelebek, kanatlı geyşalar, dans ederek gün ışığından verandanın gölgelerine girdiler. İpeksi kimonoları zarif renk girdaplarında pırıltılar saçıp, açılıp kapanır ve kabarırken, elle boyanmış gibi görünen kanatlarının kıvrımlarına gizlenmiş yüzleri kadar mahcup bir şekilde, hızla, geldikleri pırıl pırıl gün ışığına kaçtılar.

Gösteri.

Belki de katili tanımlayan, yaptıklarının ne anlama geldiğini açıklayacak ve eğer anlaşıldığı takdirde katilin zayıf tarafı olduğu ortaya çıkacak olan sözcük buydu.

Ralph Cottle'a göre, katil bir kadını öldürüp suratını yüzmesini, "en iyi gösterilerinden" birinin "ikinci perdesi" olarak tanımlamıştı.

Psikopatın cinayet işlemeyi daha çok heyecanlı bir oyunun bir parçası olarak gördüğünü varsayacak olursa, Billy hata etmişti. Eğlence bunun bir parçası olabilirdi, fakat bu adam tamamen ve hatta öncelikle sapkın bir eğlence anlayışıyla hareket etmiyordu.

Billy *gösteri* sözcüğünün ne anlama geldiğini tam olarak anlamamıştı. Belki, güçlü düşmanının gözünde dünya bir sahne, gerçeklik bir aldatmaca ve her şey de bir oyundu.

Billy bu bakış açısının, bu cinai davranışı nasıl açıklayabileceğini bilmiyor ya da tahmin edemiyor, kestiremiyordu.

Güçlü düşman sözcüğü yanlış bir anlam ifade ediyordu. Güçlü düşman, yenilemez bir düşman demekti. En uygun sözcük *rakip* olmalıydı. Çünkü Billy umudunu yitirmemişti.

Ön kapı açık olduğu için, telefon çaldığında sesi verandaya kadar ulaşırdı. Billy henüz telefonun çaldığını duymamıştı.

Koltukta ağır ağır sallanmaktaki amacı kolay bir hedef olmaktan kaçınmak değil, endişeli olduğunu gizlemek ve böylece katilin onun endişeli halinden keyif almasını engellemekti, en yakındaki Kaliforniya meşesini, sonra da onun yanındakini inceliyormuş gibi yaptı.

Bunlar geniş bir alanı gölgelendiren, devasa, yaşlı ağaçlardı. Gövdeleri ve dalları parlak gün ışığında kapkara görünüyordu.

Bu gölgeli çardaklarda bir keskin nişancı, kendisini yerleştireceği ve tüfeğine bir dayanak görevi yapacak dalları kolaylıkla bulabilirdi.

Bayırın alt kısmında, bir tanesi yolun bu tarafında, diğeri de yolun karşı tarafındaki en yakın iki ev, yaklaşık bin metre kadar uzaktaydı. Eğer evlerde kimse yoksa, katil bir tanesinin camını kırıp içeriye girmiş ve şimdi üst kat pencerelerinden birinde olabilirdi.

Gösteri.

Billy hayatındaki hiç kimseyi bu sözcükle Steve Zillis'i bağdaştırdığı kadar bağdaştıramıyordu. Bar Steve için bir sahneydi.

Bununla birlikte, katilin, insanların suratlarını yüzmekten zevk alan kötü ruhlu bir seri katilin, son derece basit bir mizah anlayışına ve burnundan fıstık fırlatmak, diliyle kiraz saplarına düğüm atmak, aptal sarışın fıkraları anlatmak gibi son derece çocukça bir tiyatro fikrine sahip olması da ne kadar mantıklıy-

dı?

Billy veranda korkuluklarında duran saatine tekrar tekrar baktı.

Uç, hatta dört dakika, beklemek için makul bir süreydi. Fakat beş dakika geçince, bu çok uzun bir süre gibi gelmişti.

Sallanan koltuğundan kalkmaya yeltendi, fakat zihninde Cottle'ın sesi yankılanınca *-Benim adıma seçim yapamazsın!-* sorumluluk duygusunun ağırlığı Billy'yi yeniden koltuğa yapıştırdı.

Billy, Cottle'ı ona tanınan süreden daha uzun süre orada tuttuğu için, katil onları biraz sinirlerini yıpratmak, onunla oyun oynanmayacağını öğretmek için bekleterek, aynı şekilde karşılık veriyor olabilirdi.

Bu düşünce Billy'yi bir an için rahatlattı. Ancak hemen ardından aklına çok daha uğursuz düşünceler üşüştü.

Cottle tam beş dakika dolduğunda eve girmediği ve Billy iki ya da üç dakika kadar geciktirdiği için, belki de katil bu gecikmenin Billy'nin seçim yapmayı reddettiği anlamına geldiğini düşünmüştü, ki bu zaten doğruydu.

Olayın bu şekilde geliştiğini varsayan katil, Ralph Cottle'ı aramasına gerek kalmadığını düşünmüş olabilirdi. Belki de şu anda tüfeğini toplamış ve ağaçlıktan ya da aşağıdaki evlerden birinden uzaklaşıyordu.

Eğer Billy'nin cevabını beklemeden kendisi bir kurban seçmişse, ki böyle olduğu kuvvetle olasıydı, planının geri kalanını sürdürmeye can atıyor olmalıydı.

Billy'nin yaşamındaki insanlardan bir tanesi, bunların arasındaki en önemli kişi, şüphesiz Whispering Pines'ta savunmasız bir şekilde yatan Barbara'ydı.

İnancını doğrulayacak herhangi bir bilgi ya da deneyime bağlı olmaksızın, Billy bunun hâlâ üç perdeden birincisi olduğunu hissetti. Korkunç rakibi bu oyunun sonunu getirmeye he-

nüz çok uzaktı; bu nedenle, Barbara yakında patlayacak olan fırtınadan uzaktı.

Eğer katil işkence ettiği bu adam hakkında her şeyden haberdarsa-ki çok şey bildiği apaçık ortadaydı- Barbara'nin ölümünün Billy'yi tamamen oyun dışı bırakacağının farkındaydı. Karşı koyma oyun için temel şarttı. Savaşma. Billy olmazsa ikinci perde de olmazdı.

Barbara'yı güven altına almak için harekete geçmeliydi. Fakat bunu *nasıl* yapacağını çok iyi düşünmeliydi ve bunun için zamanı da vardı.

Eğer bu konuda yanılıyorsa, eğer sıradaki Barbara ise, bu dünya Billy'nin cehennemdeki kazanlardan birine gitmeden önce çıktığı, kısa ve eziyetli bir Araf haline gelecekti.

Cottle'ın içeri girmesinin üzerinden yedi dakika geçmişti ve zaman ilerliyordu.

Billy sallanan koltuktan kalktı. Bacakları uyuşmuştu.

Revolveri Ritz kutusundan çıkardı. Ayyaşın silahı görüp görmediği umrunda değildi.

Açık kapının eşiğine geldiğinde "Cottle?" diye seslendi. Hiçbir karşılık alamayınca, "Cottle, lanet olası," dedi tekrar.

Eve girdi. Oturma odasını geçti ve mutfağa girdi.

Ralph Cottle orada değildi. Arka kapı açıktı ve Billy bu kapının kapalı, kilitli olduğuna emindi.

Arka verandaya çıktı. Cottle orada da yoktu, bahçede de. Gitmişti.

Telefon henüz çalmamıştı, ama Cottle gitmişti. Belki de telefon çalmayınca, katilin onun hata yaptığına hükmettiğini düşünmüş ve paniğe kapılarak kaçmıştı.

Eve girip kapıyı kapatan Billy, yanlış olan bir şeyler arayarak mutfağa baştan aşağı göz gezdirdi. Neyin yanlış olabileceğine dair bir fikri yoktu.

Her şey yerli yerinde gibi görünüyordu; olması gerektiği

gibi.

Bununla birlikte, belirsizlik endişeye, endişe de kuşkuya yol açıyordu. Cottle bir şeyler almış, bir şeyler götürmüş, bir şeyler *yapmış* olmalıydı.

Mutfaktan oturma odasına dek her yeri araştıran Billy, olağandışı hiçbir şey bulamadı; fakat Ralph Cottle banyodaydı. Ölmüştü.

25

Güçlü floresan ışığı, Cottle'ın açık gözlerine sanki bir perde inmiş gibi görünmesine neden oluyordu. Ayyaş rezervuara yaslanmış, başı arkaya düşmüş, dili sarkmış vaziyette kapağı kapalı klozette oturuyordu.

Çürümüş, sapsarı dişleri sürekli olarak aldığı alkolün vücudundaki suyu çekmesi sonucu bulanık bir pembe renk almış, üzerinde belli belirsiz çatlaklar olan bir dili çevreliyordu.

Billy yaşadığı şok yüzünden sersemlemiş, soluk bile alamadan durdu; derken gözlerini cesetten ayırmadan gerileyerek, banyodan koridora çıktı.

Geri çekilmesine neden olan şey herhangi bir koku değildi. Cottle son nefesinde çektiği acılarla bağırsaklarını ya da mesanesini boşaltmamıştı. Hâlâ hırpaniydi; fakat pis değildi -ki bu da Billy'ye Cottle'ın tek gurur kaynağı gibi görünmüştü.

Billy banyoda soluk alamadığı için dışarıya çıkmıştı. Sanki içerideki tüm hava emilmiş, Cottle da şimdi Billy'yi boğulma tehdidiyle karşı karşıya bırakan bu ani vakum etkisi nedeniyle ölmüş gibiydi.

Koridora çıktığında yeniden soluk alabildi. Tekrar düşünebilmeye de başlamıştı.

Billy ilk olarak, Cottle'ın buruşuk ceketini bedenine mıhla-

mış olan bıçağın sapını fark etti. Bıçağın sapı parlak sarı renkteydi.

Bıçak adamın sol kaburgalarına yukarıya doğru bir açıyla girerek, kabzasına kadar saplanmıştı. Kalbi bu darbeyle parçalanıp durmuştu.

Billy bıçağın keskin kısmının on beş santimetre uzunluğunda olduğunu biliyordu. Çünkü bıçak, garajdaki balık takımlarının arasında duruyordu. Bu Billy'nin yakaladığı levrek ve alabalıkları temizleyip, fileto çıkardığı keskin bıçaktı.

Katil ne korulukta ya da çayırlıktaki çukurlarda, ne de komşu evlerden birinde elinde dürbünlü tüfekle bekliyordu. Bu bir yalandı ve ayyaş da bu yalana inanmıştı.

Cottle ön verandaya doğru yaklaşırken, katil de arka kapıdan girmiş olmalıydı. Billy ve konuğu sallanan koltuklarında otururken, rakipleri evin içinde, onlardan birkaç metre uzaktaydı.

Billy yaşamındaki kişilerden birini bir sonraki kurban olarak seçmeyi reddetmiş, katil de bunun üzerine, söz verdiği gibi, şaşırtıcı bir hızla onun yerine seçim yapmıştı.

Cottle her ne kadar bir yabancıydıysa da, Billy'nin yaşamına inkâr edilemeyecek bir şekilde girmişti. Ve şimdi de evindeydi. Ölmüş olarak.

Bir buçuk günden daha kısa bir süre içinde, yalnızca kırk bir saat içinde, üç kişi öldürülmüştü. Ama Billy bunun hâlâ gösterinin birinci perdesi olduğunu hissediyordu; belki de birinci perdenin *sonuydu,* fakat içgüdüleri ona önünde çok önemli gelişmeler olduğunu söylüyordu.

Gerçekleşen her olay karşısında, Billy son derece aklı başında ve ihtiyatlı davranmıştı; özellikle de kişisel geçmişi göz önüne alındığında.

Bununla birlikte, sağduyusu ve dikkati katilin ellerinde oyuncak olmuştu. Her geçen saat güvenli kıyılardan biraz da-

ha uzaklaşıyordu.

Napa'da, Giselle Winslow'un öldürüldüğü eve onu suçlayabilecek kanıtlar yerleştirilmişti. Banyo küvetinin deliğinden alınan saçlar. Daha başka neler olduğunu da Tanrı bilirdi.

Lanny Olsen'ın evine de aleyhinde kanıtlar serpiştirilmiş olduğuna şüphe yoktu. Her şeyden önce, Lanny Olsen'ın ölü ellerinde tuttuğu kitabın sayfaları arasındaki Winslow'un fotoğrafı bile, onu işlenen bu suçlara bağlayan başlı başına bir kanıttı.

Şimdi de banyosunda, kalbine kendisine ait bir bıçak saplı vaziyette yığılmış bir ceset vardı.

Billy bu yaz gününde, kendisini dibi soğuk bir sis yüzünden görünmeyen, buzla kaplı bir yokuşta hâlâ ayakları üzerinde, fakat dengesini her an kaybedecekmiş gibi hızlanarak kayıyormuş gibi hissediyordu.

Başlangıçta Cottle'ın cesedini bulmak, Billy'yi ruhsal ve fiziksel bir şoka sokarak hareketsiz bırakmıştı. Şimdi ise karşısına bazı seçenekler çıkmış, Billy de kararsızlıkla bocalamaya başlamıştı.

Yapabileceği en kötü şey aceleyle hareket etmek olacaktı. Her şeyi baştan sona dikkatle düşünüp, seçeneklerinin her birinin sonuçlarını önceden kestirmesi gerekiyordu.

Hata yapma lüksü yoktu. Özgürlüğü zekâsına ve cesaretine bağlıydı. Tabii hayatta kalması da.

Tekrar banyoya girdiğinde, etrafta kan olmadığını gördü. Bu belki de Cottle'ın banyoda öldürülmediği anlamına geliyordu.

Billy evin başka bir yerinde de herhangi bir mücadele izi görmemişti.

Bunu fark edince tüm dikkatini bıçağın sapına yöneltti. Bıçağın giriş yerinin çevresinde, yazlık ceketin kumaşına kan bulaşmıştı; fakat leke Billy'nin beklediği kadar büyük değildi.

Katil Cottle'ın işini tek bir darbede bitirmiş olmalıydı. İnce bıçağı kaburgaların arasında nereye ve nasıl saplayacağını tam olarak biliyordu. Kalp bıçağın girişinden sonra bir ya da iki kez daha atmış olmalıydı, ki bu da kanın bu kadar az olmasını açıklıyordu.

Cottle'ın elleri, sanki katilini alkışlarken ölmüşçesine, bir tanesi düz, diğeri de onun üstüne kapanmış şekilde kucağına düşmüştü. Ellerin arasında bir şey vardı.

Billy nesnenin ucunu tutup çekerek, ölü adamın ellerinin arasından kurtardığında, bunun bir bilgisayar disketi olduğunu gördü: Kırmızı renkte, bilgisayarının başında çalıştığı zamanlarda kendisinin kullandığıyla aynı marka, yüksek yoğunluklu bir disket.

Cesedi çeşitli açılardan dikkatle inceledi. Katilin kasten ya da bilmeden bırakmış olabileceği herhangi bir ipucu olup olmadığını kontrol ederek, banyoda yavaşça dolaştı.

Er ya da geç Cottle'ın ceket ve pantolon ceplerini kontrol etmesi gerekecekti. Disket bu tatsız işi erteleyebilmesi için bir mazeret yaratmıştı.

Çalışma odasında, revolveri ve disketi masanın üzerine koyduktan sonra, bilgisayarın üzerindeki koruyucu plastik örtüyü kaldırdı. Makineyi yaklaşık dört yıldır kullanmamıştı.

Tuhafbir şekilde, makinenin fişini çekmemişti. Bunun Barbara Mandel'in bir gün iyileşebileceğine olan -kırılgan bile olsa- inatçı umudunun, bilinçaltındaki açıklaması olabileceğini düşündü.

Öğrendiklerinin yazar olmasına çok büyük bir katkıda bulunmayacağını anladığında, üniversiteyi ikinci sınıfta bırakmıştı. Çeşitli işlerde çalışmış, boş zamanlarında da azimle yazmayı sürdürmüştü.

İlk kez yirmi bir yaşında barmenlik yapmaya başlamıştı. Barmenlik bir yazar için en uygun işmiş gibi görünmüştü. Bar

kuşlarının her birinde bir hikâye malzemesi olduğunu görmüştü.

Yeteneğini sabırla geliştirerek, çeşitli dergilerde yayınlanan ve büyük ilgi gören yirmiden fazla kısa öykü yazmıştı. Yirmi beşine geldiğinde büyük bir yayınevi bu öyküleri bir kitapta toplamayı teklif etmişti.

Kitap mütevazı bir satış rakamına ulaşmış; fakat övgü dolu eleştiriler alarak, barmenliğin sonsuza dek birincil mesleği olmayacağını da göstermişti.

Barbara Billy'nin yaşamına girdiğinde, onu yalnızca teşvik etmekle kalmamış, aynı zamanda ilham da vermişti. Yalnızca Barbara'yı tanımakla, onu sevmekle, Billy çok daha anlaşılır ve düzgün yazmaya başlamıştı.

İlk romanını yazdığında, yayıncısı bunu büyük bir heyecanla karşılamıştı. Editörü yalnızca bir aylık bir çalışmayla, kitap üzerinde çok küçük değişiklikler yapmayı yeterli görmüştü.

Derken, Barbara'yı girdiği komada yitirmişti.

Billy Barbara'nın kaybıyla anlaşılır ve düzgün yazma yeteneğini yitirmemişti. Hâlâ yazabiliyordu.

Ancak, yazma arzusu, düş gücü ve öykülere olan tüm ilgisi kaybolmuştu. Artık insanların içinde bulunduğu durumları romanlarda keşfetmek istemiyordu; çünkü gerçek hayatta çok ağır deneyimler yaşamıştı.

İki yıl boyunca, editörü ve yayıncısı sabırla beklemişlerdi. Fakat müsvedde üzerinde yaptığı aylar süren çalışmalar Billy'ye bir ömür gibi gelmişti. Yazamıyordu. Bunun üzerine aldığı avansı geri vermiş, sözleşmeyi de iptal etmişti.

Şimdi bu bilgisayarı açmakla, yalnızca katilin Cottle'ın avcuna ne bıraktığını görmek için bile olsa, her ne kadar Barbara böyle bir düşünceyi onaylamasa -hatta alay etse- bile, kendisini ona ihanet etmiş gibi hissediyordu.

Uzun süredir kullanılmayan makine hızlı bir şekilde açılınca, Billy az da olsa şaşırdı. Ekran parladı ve işletim sistemi logosu, hoparlörlerden yükselen harp sesine benzer müzik sesiyle birlikte, ekranda belirdi.

Bilgisayar sandığından çok daha kısa bir süre önce kullanılmış olmalıydı. Aslında, disketin çalışma masasının çekmecelerinden birindeki kullanılmamış disketlerle aynı marka olması, bu disketin kendi disketlerinden biri olduğunu ve katilin son mesajını bu klavyede yazdığını gösteriyordu.

Ne gariptir ki, bu gerçeği fark etmesi, banyoda cesedi bulduğu zamankinden daha fazla ürpermesine neden olmuştu.

Uzun zamandır görmediği, ama yine de tanıdık olan yazılım menüsü karşısındaydı. Romanını Microsoft Word ile yazdığı için, ilk olarak bu programı açtı.

Seçimi doğruydu. Katil mesajını Word'de yazmıştı; hiç bekletmeden yükledi.

Diskette üç belge vardı. Billy metni incelemeye başlayamadan telefon çaldı.

Arayan katil olmalıydı.

26

Billy telefonu açtı.
"Alo?"

Arayan katil değildi. Bir kadın sesi, "Kiminle görüşüyorum?" diye sordu.

"Ben kiminle görüşüyorum? Beni arayan sizsiniz."

"Billy, bu sen olmalısın. Ben Rosalyn Chan."

Rosalyn, Lanny Olsen'ın arkadaşlarından biriydi. Napa İlçe Şerif Departmanı'nda çalışıyordu. Arada sırada bara uğrardı.

Billy henüz Lanny'nin cesedini ne yapacağına karar vermeden, ceset bulunmuş olmalıydı.

Kadına henüz bir yanıt vermemiş olduğunu fark etmişti ki, Rosalyn meraklı bir sesle, "İyi misin?" dedi.

"Ben mi? İyiyim. Çok iyiyim. Her ne kadar bu sıcak beni çılgına çevirse de."

"Orada ters giden bir şey mi var?"

Zihninde bir anda Cottle'ın banyoda duran cesedinin görüntüsü canlandı ve suçluluk duygusu beyninin tüm kıvrımlarını kapladı. "Ters giden bir şey mi? Hayır. Neden olsun ki?"

"Az önce burayı arayıp, hiçbir şey söylemeden kapattın mı?"

Bir an için zihnini şaşkınlık bulutları kapladı, ama birden-

bire dağılıp gittiler. Bir an için Rosalyn'in şerif departmanındaki görevinin ne olduğunu unutmuştu. Rosalyn 911 acil çağrı operatörüydü.

911'i arayan herkesin adı ve adresi, telefonu açtığı anda Rosalyn'in monitöründe görünüyordu.

Hızla düşünmeye çalışarak, "Bir dakika önce mi dedin?" diye sordu.

"Şimdi bir dakika on saniye oldu," dedi Rosalyn. "Sen mi-"

"Evet, dedi Billy, "bilinmeyen numaraları tuşlayacağıma, yanlışlıkla 911'i tuşlamışım."

"Yani 411'i tuşlayacaktın."

"Niyetim oydu; fakat 911 'i tuşladım. Son anda yanlış numarayı aradığımı fark edip, telefonu kapattım."

Katil hâlâ evin içindeydi. Aşağılık herif 911'i aramıştı. Böyle bir şeyi neden yaptığını, bununla ne elde etmek istediğini Billy anlayamamıştı; en azından bu baskı altında.

"Peki neden hatta kalıp bana yanlış numarayı aradığını söylemedin?" diye sordu bu defa Rosalyn.

"Daha son numarada hata yaptığımı anladım ve derhal kapattım. Hattın düştüğünü düşünemedim. Aptallık ettim. Özür dilerim Rosalyn. 411'i arayacaktım."

"Yani her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Bu çıldırtıcı sıcak dışında."

"Evde klima yok mu?"

"Var ama bozuldu."

"Berbat bir durum."

"Hem de nasıl."

Revolver masanın üzerinde duruyordu. Billy silahı durduğu yerden aldı. Katil evdeydi.

"Hey, saat beş civarı bara uğrayabilirim," dedi Rosalyn.

"İyi de ben orada olmayacağım. Hafif bir titremem var, sanırım biraz rahatsızım."

"İyi olduğunu söyledin sanıyordum."

Kendi kendisini ele vermişti. Evdeki davetsiz misafirle ilgilenmesi gerekiyordu; fakat Rosalyn'i de ikna etmeliydi.

"Yo, iyiyim. Ciddi bir şeyim yok. Yalnızca hafif bir mide rahatsızlığı. Sanırım yaz nezlesi olmalı. Şu buruna çekilen jel gibi şeylerden kullanıyorum."

"Ne gibi şeylerden?"

"Bilirsin işte, jel şeklinde çinko, hani burnuna sıkıyorsun. Nezleyi kısa sürede iyileştiriyor."

"O şeylerden bahsedildiğini duymuştum sanırım," diye karşılık verdi Rosalyn.

"İşe yarıyor. Jackie O'Hara tavsiye etmişti. Her ihtimale karşı elinin altında bulundurmalısın."

"Öyleyse, her şey yolunda, öyle mi?" diye sordu Rosalyn.

"Sıcağı ve titrememi saymazsan; fakat bu konuda yapabileceğin bir şey yok. Bildiğim kadarıyla 911 soğuk algınlığı tedavisi ya da klima tamiri yapmıyor. Özür dilerim Rosalyn. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Seninki de bir şey mi? Aldığımız çağrıların yarısı saçma sapan şeyler için."

"Ciddi misin?"

"İnsanlar kedileri ağaçta kaldığı, komşuları gürültü yaptığı ya da bunlara benzer şeyler için arıyorlar."

"Bu içimi rahatlattı. En azından civardaki en aptal adam ben değilmişim."

"Kendine dikkat et Billy."

"Tamam. Sen de aynı şekilde. Kendine iyi bak."

"Hoşça kal," dedi Rosalyn.

Billy telefonu kapattı ve sandalyeden kalktı.

Kendisi cesetle birlikte banyodayken, katil eve geri dönmüştü. Ya da, belki de hep içerideydi ve Billy etrafı kontrol ederken dolaplardan birinde saklanıyordu.

Herif çok cesurdu. Son derece de cüretkârdı. 38'likten haberi olduğu halde eve girmiş ve Billy bilgisayarının örtüsünü açarken 911'i aramıştı.

Hâlâ evde olabilirdi. Ne için? Bir şeyler yapmak için.

Billy çalışma odasının açık kapısına doğru yürüdü. Eşikten hızla atılarak iki eliyle kavradığı revolveri önce sola, sonra da sağa doğru çevirerek her iki tarafı kontrol etti.

Katil koridorda değildi. Herhangi bir yerde olabilirdi.

27

Billy kolunda saati olmadığı halde, zamanın, suyun bir kalburdan aktığı gibi hızla akıp gittiğinin farkındaydı. Yatak odasındaki dolabın kapaklarından birini yana doğru kaydırdı. Kimse yoktu.

Yatağın altı çok dardı. Saklanacak olan birisi orayı asla seçmezdi; çünkü hızlı hareket etmek imkansızdı; bu nedenle tam bir tuzak olurdu. Üstelik, bu daracık yeri örtecek yatak örtüsü saçağı da yoktu.

Yatağın altına bakmak zaman kaybından başka bir şey değildi. Billy kapıya doğru yöneldi. Yatağa döndü, bir dizinin üzerine çöktü. Yatağın altı boştu.

Katil gitmişti. Adam bir çılgındı ama 911'i aradıktan sonra bekleyip, kendisini yakalattıracak kadar da değildi.

Tekrar koridora çıkan Billy hızla banyonun kapısına geldi. Cottle oradaydı.

Duş perdesi açıktı. Eğer kapalı olsaydı bakılması gereken ilk yer orası olacaktı.

Koridordaki geniş yüklükte kalorifer kazanı duruyordu. Orası seçeneklerden biri değildi.

Oturma odası. Burası da iki bakışta kontrol edilebilecek açık bir alandı.

Mutfaktaki yüksek ve dar dolap süpürge dolabıydı. Burası da saklanmaya uygun değildi.

Kiler kapısını hızla açarak içeri daldı. Burası da konserveler, makarna kutuları, acı soslar ve ev gereçleriyle doluydu. Yetişkin bir insanın saklanabileceği bir yer yoktu.

Tekrar oturma odasına giderek, revolveri kanepenin minderlerinden birinin altına soktu. Herhangi bir çıkıntı kalmamasına dikkat etmişti; fakat birisi kanepeye oturursa silahı fark edebilirdi.

Ön kapıyı açık bırakmıştı. Bu bir davetiyeydi. Aceleyle banyoya dönmeden önce kapıyı kapattı.

Başı geriye düşmüş, ağzı açık ve elleri alkış tutarmışçasına kucağında duran Cottle bir western parçası söyleyip tempo tutarmış gibiydi.

Billy bıçağı saplandığı yerden çekerken, bıçak kemiğe sürtündü. Metal kısmı kan içindeydi.

Lavabonun yanında duran kutudan birkaç tane Kleenex çıkaran Billy, bıçağı temizledikten sonra kâğıt mendilleri dertop edip, rezervuarın üstüne koydu.

Bıçağı sarı kabzasının içine katlayarak lavabonun yanına bıraktı.

Billy cesedi tuvaletin yanına doğru kaydırdığında, başı öne düştü ve sanki Cottle nefes alırken ölmüş de son nefesi o ana kadar gırtlağında tıkanıp kalmış gibi, adamın ağzından gaz püskürmesine benzer bir ses çıktı.

Kollarını ölü adamın koltukaltlarından geçiren Billy, ceketin kanlı kısmının giysilerine değmemesine dikkat ederek, adamı tuvaletin üzerinden kaldırdı.

Ruhunun ağırlığından kurtulmuş olan Cottle, bir yetişkinden çok daha hafifti. Bununla birlikte, sırık gibi ince bacakları nedeniyle onu taşımak pek kolay olmayacaktı.

Bereket versin ki, ölüm katılaşması henüz başlamamıştı.

Bu yüzden Cottle'ın bedeni henüz gevşek ve esnekti.

Billy cesedi geri geri sürükleyerek banyodan çıkardı. Cottle'ın spor ayakkabılarının topukları, seramik yer döşemesinde kesik kesik gıcırdadı.

Billy cesedi masanın yanında yere bırakıncaya kadar, koridor ve çalışma odasının zeminindeki cilalı maun parkelerde de aynı şekilde itiraz edercesine gıcırdamışlardı.

Billy güçlükle soluk alıyordu. Bu, harcadığı güçten değil, duyduğu büyük korkudan kaynaklanıyordu.

Zaman hızla akıyordu. Tıpkı çağlayandan dökülen bir nehir gibi.

Sandalyeyi bir kenara çektikten sonra, cesedi masanın altındaki boşluğa soktu. Ölü adamı oraya sığdırabilmek için bacaklarını bükmek zorunda kalmıştı.

Sandalyeyi tekrar bilgisayarın önüne getirerek, masanın altındaki boşluğun izin verdiği kadar içeriye ittirdi.

Masa derindi ve önünde bir kaplama tahtası vardı. Odaya giren birinin cesedi görebilmesi için tam olarak bilgisayarın yanına kadar gelip, bilinçli olarak masanın altındaki boşluğa bakması gerekirdi.

Hatta gelişigüzel bir bakışla, önündeki sandalye ve görüş açısının darlığı nedeniyle, bu korkunç sırrın ortaya çıkması pek mümkün değildi.

Karanlığın da yararı olacaktı. Bu nedenle Billy odanın ışığını da söndürdü. Yalnızca masa lambası açık kalmıştı.

Yeniden banyoya döndüğünde yere bulaşmış bir kan lekesi gördü. Cottle'ı taşımadan önce orada hiçbir şey yoktu.

Kalbi göğsünün duvarlarına çifteler atan bir at gibiydi.

Bu bir hataydı. Eğer hata yaparsa, bu onun sonu olurdu.

Zaman kavramını yitirmişti. Evi kontrol etmeye başladığından bu yana yalnızca birkaç dakika geçtiğini *biliyordu,* ama Billy'ye sanki on-on beş dakika geçmiş gibi geliyordu.

Saatinin kolunda olmuş olmasını dilerdi. Ama saati veranda korkuluklarından almak için zaman yitirmeyi göze alamazdı.

Bir tomar tuvalet kâğıdı yırtarak yerdeki kan lekesini sildi. Seramikler temizlenmişti; ama aralarındaki derz dolgusunda belli belirsiz bir renk bozukluğu kalmıştı. Bu kan gibi değil de, daha çok pas lekesi gibi görünüyordu. Billy öyle göründüğüne inanmak istiyordu.

Tuvalet kâğıtlarını daha önce bıçağı sildiği Kleenex'lerle birlikte tuvalete atıp sifonu çekti.

Katilin silahı lavabonun yanında duruyordu. Billy bunu lavabonun altındaki çekmeceye, tıraş losyonu ve güneş yağı şişelerinin arkasına gizledi.

Çekmeceyi telaşla, sertçe çarpıp silah sesine benzer bir gürültü çıkınca, kendisini kontrol altına alması gerektiğini fark etti.

Bize önemsemeyi ve aldırmamayı öğret. Bize sakin olmayı öğret.

Eğer asıl amacını düşünürse, sakin olabilirdi. Asıl amacı sonsuz bir düşünce ve eylem döngüsüne girmek, özgürlüğünü ve hatta yaşamını kurtarmak değildi. Barbara'nın, savunmasız ama güven içinde, savunmasız ama küçük düşmeden, başına bir kötülük gelmeden yaşayabilmesi için, kendisinin hayatta kalması gerekiyordu.

Billy basit bir adamdı. Bu gerçeği kendisine çoğu kez itiraf etmişti.

Yaşadığı acı karşısında yazma yeteneğini sürdürecek gücü kendisinde bulamamıştı. Yeteneğini yalnızca bir kez değil, defalarca inkâr etmişti; çünkü Tanrı vergisi yetenekler, ki ona da bu yetenek bahşedilmişti, daima birilerine bağışlanırdı ve sadece sürekli olarak inkâr edildikleri takdirde, sonuç koca bir hiç olabilirdi.

Billy'nin sıkıntısı, dilin getirdiği kısıtlamalar karşısında aciz kalmasıydı, ki böyle de olması gerekirdi. Billy aynı zamanda dilin getirdiği kısıtlamalar karşısında yenilgiye de uğramıştı ki, işte bunun olmaması gerekiyordu.

Billy yüzeysel bir adamdı. İnsanlar için içten kaygılar duyacak, çevresindeki herkesi olduğu gibi kabullenecek kapasitesi yoktu. Billy'nin şefkat *yetisi* yalnızca ve yalnızca bir *beceriydi* ve görünüşe göre bu becerinin tamamını bir kadını sevmekle kullanıyordu.

Bu yüzeyselliği nedeniyle, Billy kendisinin zayıf bir adam olduğuna inanmıştı. Tamam, belki Ralph Cottle kadar zayıf değildi, ama güçlü bir adam da değildi. Ayyaş ona *Sen de bir parça bana benziyorsun* dediğinde hafifçe ürpermiş, ama kesinlikle şaşırmamıştı.

Güven içinde ve rüyalar görerek uyuyan Barbara, onun asıl amacıydı ve aynı zamanda da tek kurtuluş umuduydu. Bu nedenle, önemsemeli ve aldırmamalıydı; sakin olmalıydı.

Çekmeceyi çarptığı andakinden daha sakin bir şekilde, banyoyu bir kez daha gözden geçirdi. Ortada, işlenen suça ilişkin bir delil yoktu.

Zaman hâlâ akan bir nehir, bir çıkrıktı.

Hızla; fakat son derece dikkatli bir şekilde ölü adamı sürüklediği yerlerden tekrar geçerek, banyodakine benzer başka kan lekesi olup olmadığını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

Kendinden kuşkuya düşerek yatak odasını, oturma odasını ve mutfağı bir kez daha gözden geçirdi. Her şeyi şüpheci yetkililerin gözünden görmeye çalışıyordu.

Geriye sadece verandanın düzenlenmesi kalmıştı. Bu işi en sona bırakacaktı; çünkü öncelikle cesedi gizlemesi gerekiyordu.

Verandayı toplamaya zamanı olmamasına karşın, mutfak dolaplarından birinden, pazartesi akşamı Guinness birasına

karıştırarak içtiği burbon şişesini çıkardı. Şişeyi ağzına götürerek bir yudum içti.

İçkiyi yutmadan, gargara yapıyormuşçasına dişlerinin arasında, ağzının her tarafında gezdirdi. Alkolü ağzında ne kadar uzun süre tutarsa, dişetleri, dili ve avurtları da o kadar yanıyordu.

Gargara yapmayı unutarak ağzındaki içkiyi lavaboya tükürdü.

Diğer bir yudumla ağzını iyice çalkaladı; fakat bu defa birkaç saniyeliğine gırtlağına kadar inmesine izin verdi.

Gurultulu sesler çıkararak; fakat yutmadan boğazında çalkalayarak, ağız dolusu bu ikinci yudumu da, tam beklediği şekilde ön kapının gürültüyle, uzun uzun çalındığını duyduğu sırada, tükürdü.

Rosalyn Chan ile konuşup telefonu kapatmasının üzerinden dört dakika kadar geçmişti. Belki de beş dakika. Bir saat de olabilirdi; on dakika da.

Kapının vurulma sesi yankılandığında, Billy leş gibi kokan içkiyi akıtmak için suyu açtı.

Vuruş sesi kesildiğinde burbonun kapağını kapatıp, şişeyi tekrar dolaba kaldırdı.

Yeniden lavaboya giderek, kapı ikinci kez çalınmaya başladığında musluğu kapattı.

Kapının ilk çalışında hemen açmakla karşıdakinde tedirgin olduğu izlenimi yaratabilirdi. Açmak için kapının üçüncü kez vurulmasını beklemek de, kapının açılmayacağını düşündürebilirdi.

Oturma odasını geçerken ellerine bakmayı akıl etti. Hiç kan yoktu.

28

Billy Wiles ön kapıyı açtığında, karşısında tedbir olarak eşikten üç adım geride ve yan tarafta duran şerif yardımcısını buldu. Polis sağ eli kalçasının üzerinde asılı duran kılıftaki tabancanın üzerinde, onu çekmeye hazır bir halde değil de, sanki elini beline dayamış herhangi biri gibi hareketsiz duruyordu.

Billy gelenin tanıdığı biri olmasını ummuştu. Ama tanımıyordu.

Memurun rozetindeki isimlikte: ŞERİF Yrd. V. NAPOLITINO yazıyordu.

Gencecik bir memurken göreve başlamış olan Lanny Olsen, aynı rütbeyi -şerif yrd - kırk altı yaşına geldiğinde almıştı.

Yirmili yaşlarının başındaki Napolitino ise, bu rütbeye şimdiden yükselmişti. Pırıl pırıl keskin bakışlı, zeki ve özenli görünüşlü bu adam, yirmi beşinde teğmen, otuzunda yüzbaşı, otuz beşinde komiser, kırkından önce de polis şefi olabilirdi.

Billy şişko, üstü başı buruş buruş, bezgin ve sinik birini tercih ederdi. Belki de bugün, siyaha her para yatırdığınızda kırmızı bir rakamın geldiği ve bu nedenle rulet oynamamanız gereken günlerden bir tanesiydi.

"Bay Wiles?"

"Buyurun. Benim."

"William Wiles?"

"Billy, evet."

Napolitino'nun bakışları Billy ile arkasındaki oturma odası arasında gidip geliyordu.

Şerif yardımcısının yüzü ifadesizdi. Gözlerinde korku, endişe ya da sakınganlık ifadesi yoktu. Yalnızca dikkatle bakıyordu.

"Bay Wiles, sakıncası yoksa benimle arabama kadar gelebilir misiniz?"

Şerif departmanına ait devriye aracı, garaj yolunda duruyordu.

"İçeri girmek ister misiniz?"

"Gerek yok bayım. Yalnızca birkaç dakikalığına arabaya kadar gelin, bir sakıncası yoksa."

Bu bir rica gibi görünüyordu, ama değildi.

"Elbette," dedi Billy. "Gelirim."

İkinci bir devriye aracı asfalttan çıkarak garaj yoluna girdi ve birincisinin üç metre kadar gerisinde durdu.

Billy kapatmak üzere kapı koluna uzandığında, Napolitino "Neden kapıyı açık bırakmıyorsunuz bayım," dedi.

Polisin ses tonundan bunun bir soru mu, yoksa bir öneri mi olduğu anlaşılmıyordu. Billy kapıyı açık bıraktı.

Napolitino Billy'nin önüne düşmesini istediğini açıkça belli etti.

Billy yerdeki viski şişesinin üzerinden atlayarak, dökülen Seagram's'ı geride bıraktı.

Her ne kadar içkinin yere dökülmesinin üzerinden en az on beş dakika geçmişse de, yerdeki birikintinin yarıya yakını sıcak nedeniyle buharlaşmıştı bile. Durgun havada, veranda leş gibi viski kokuyordu.

Billy basamakları inerek çimenliğe geçti. Kararsız görünmemeye çalışıyordu. Sarhoş rolü yapacak kadar iyi bir aktör değildi ve böyle bir şeye kalkışması halinde samimiyetinden şüphe edilmesine neden olabilirdi.

Keskin kokulu soluğunun sarhoş olduğunu göstermeye yeteceğini ve anlatmayı tasarladığı hikâyenin inanılır olmasını sağlayacağını düşünüyordu.

İkinci devriye aracındaki memur arabadan çıkınca, Billy geleni tanıdı. Sam Sobieski. O da şerif yardımcısıydı ve muhtemelen Napolitino'dan beş yaş büyüktü.

Sobieski arada sırada kız arkadaşıyla birlikte bara uğrardı. Bara gelme nedeni içmekten çok yemek içindi ve limiti iki şişe birayla sınırlıydı.

Billy onu çok yakından tanımıyordu. Dostlukları yoktu, ama yine de tanıdık olması, iki yabancıyı idare etmekten çok daha iyiydi.

Ön taraftaki çimenlikte Billy geriye dönerek eve doğru baktı.

Napolitino hâlâ daha verandada duruyordu. Nihayet basamaklara doğru ilerledi ve sırtını ne açık kapıya ne de pencerelere tam olarak dönmeden, ama umursamazmış gibi bir ifadeyle inmeye başladı.

Öne geçerek Billy'yi, araç evle kendi aralarında kalacak şekilde devriye aracının yanına götürdü.

Sobieski de yanlarına gelmişti. "Selam Billy."

"Çavuş Sobieski. Nasıl gidiyor?"

Bir barmeni herkes ilk adıyla çağırırdı. Bazı durumlarda samimiyetin karşılıklı olmasının beklendiğini bilirdiniz; fakat bu o durumlardan biri değildi.

"Dün chili günüydü ve ben bunu unuttum," dedi Sobieski.

Billy, "En iyi chiliyi Ben yapar," diye karşılık verdi.

Sobieski, "Ben bir chili tanrısı," dedi.

Bir güneş mıknatısı haline gelen araba etrafındaki havayı kavuruyordu. Billy arabaya dokunursa ellerinin su toplayacağına emindi.

Napolitino idareyi ele alarak: "Bay Wiles, iyi misiniz?" diye sordu.

"Elbette. İyiyim. Sanırım ortalığı biraz karıştırdım."

"911 'i aramışsınız," dedi Napolitino.

"411 'i aramak istemiştim. Bunu Rosalyn'e söyledim."

"Ama o sizi tekrar arayıncaya kadar söylemediniz."

"Telefonu hemen kapattım ve o süre içinde hattın bağlandığını fark etmedim."

"Bay Wiles, üzerinizde herhangi bir zorlama var mı?"

"Zorlama? Yo, hayır. Yani telefonda Rosalyn ile konuşurken kafama bir silah dayanmış olup olmadığını mı soruyorsunuz? Vay canına. Darılmayın ama bu çok çılgınca bir düşünce. Bu tür şeylerin olabildiğini biliyorum, ama ben böyle bir şey yaşamadım."

Billy vereceği yanıtların kısa olması için kendi kendisini uyardı. Uzun yanıtlar heyecanlı gevezelikler olarak algılanabilirdi.

"İşyerinize hasta olduğunuzu mu söylediniz?" diye sordu Napolitino.

"Evet." Billy çok abartılı olmayan bir ifadeyle yüzünü buruşturarak elini karnına götürdü. "Midemde bir problem var."

Soluğunun kokusunu duymuş olduklarını umuyordu. Kendisi kokuyu alabiliyordu. Eğer kokuyu duyarlarsa, hasta olduğu hikâyesinin aslında yaptığı küçük çapta bir âlemi gizlemeye yönelik, pek de inandırıcı olmayan bir girişim olduğunu düşünürlerdi.

"Bay Wiles, burada yaşayan başka biri var mı?"

"Benden başka kimse yok. Yalnız yaşıyorum."

"Şu anda evde kimse var mı?"

"Hayır. Hiç kimse yok."

"Bir arkadaş ya da aile fertlerinden biri?"

"Hayır. Hatta bir köpeğim bile yok. Kimi zaman bir köpek almayı düşünüyorum, ama şimdiye kadar almadım."

Bir neşter bile Napolitino'nun koyu renkli gözlerinden daha keskin olamazdı. "Bayım, eğer içeride kötü adamlar varsa-"

"Öyle birileri yok," diye güvence verdi Billy.

"Eğer burada size baskı yapan birileri varsa, bunu bana söylemeniz iyi olur."

"Elbette. Bunu biliyorum. Bunu kim bilmez?"

Güneşin kavurduğu arabadan yayılan yoğun sıcaklık Billy'yi bunaltıyordu. Yüzü sararmıştı. Şerif yardımcılarının hiçbirisi kavurucu sıcaktan etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Baskı altında ve korkmuşsa," dedi Sobieski, "insanlar yanlış kararlar verebilirler Billy."

"Yüce Tanrım," dedi Billy, "Rosalyn'e de söylediğim gibi, 911'i arayıp telefonu kapatarak kendimi bu defa *gerçekten* aptal konumuna düşürdüm."

"Ona ne söylediniz?" diye sordu Napolitino.

Billy adamların Rosalyn'e söylediklerinin tümünü bildiklerinden emindi ve kendisi de söylediklerini son derece net bir şekilde hatırlıyordu; fakat adamları, kafasının alkolden kendisini böyle zor bir duruma nasıl düşürdüğünü tam olarak hatırlayamayacak derecede, karışık olduğuna inandırabileceğini umuyordu.

"Her ne söylemişsem, eğer ona birilerinin bana dert olduğu gibi bir şey düşündürdüysem, çok aptalca şeyler olmalı. Zorlama. Tanrım. Bu utanç verici bir durum."

Yaptığı ahmaklıktan utanırcasına başını iki yana salladı ve kuru bir kahkaha atarak başını tekrar salladı.

Şerif yardımcıları hiçbir şey söylemeden ona bakıyorlardı.

"Burada benden başka hiç kimse yok. Günlerdir hiç kimse-

nin geldiği de yok. Benden başka hiç kimsenin. Kendi başıma yaşıyorum, benim tarzım da bu."

Bu kadarı yeterliydi; çünkü gevezelik sınırına tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

Eğer Barbara'dan haberleri varsa, Billy'nin de ne durumda olduğunu biliyor olmalıydılar. Eğer haberleri yoksa da, Rosalyn onlara anlatırdı.

Günlerdir hiç kimsenin uğramadığını söyleyerek kendisini riske atmıştı. Doğru ya da yanlış, yaşadığı münzevi hayatına dikkat çekmesi gerektiğini düşünmüştü.

Eğer aşağı taraftaki evlerde yaşayanlardan birisi Ralph Cottle'ın geldiğini ya da verandada oturduğunu görmüşse ve eğer şerif yardımcıları komşularla görüşmeye karar vermişlerse, Billy'nin yalanı ortaya çıkacaktı.

"Alnınıza ne oldu?" diye sordu Napolitino.

çıkmıştı; fakat şerif yardımcısının sorusuyla yaralar hafifçe zonklamaya başlamıştı.

29

"Bu bir bandaj değil mi?" diye üsteledi Napolitino. Her ne kadar Billy'nin gür saçları alnına dökülüyorsa da, gazlı bezi ve onu tutturan bantları tamamen gizleyemiyordu.

"Hızarda çalışırken küçük bir kaza geçirdim," dedi Billy. Aklına bu kadar hızlı bir şekilde uygun bir yalan gelmiş olmasından memnun olmuştu.

"Ciddi gibi görünüyor," dedi Sobieski.

"Değil. Önemsiz bir şey. Garajımda bir ağaç işleri atölyem var. Evdeki tüm dolapları orada kendim yaptım. Dün akşam, bir şey üzerinde çalışırken, altıya birlik bir ceviz kerestesi kesiyordum. Kerestede bir budak varmış. Hızar budağı parçalayınca, sıçrayan kıymıklardan birkaçı alnıma geldi."

"Gözüne bir zarar verebilirdin," dedi Sobieski.

"Koruyucu gözlüğüm vardı. Her zaman takarım."

Napolitino, "Doktora gittiniz mi?" diye sordu.

"Yok canım. Gerek yok. Yalnızca birkaç tane kıymık. Hepsini cımbızla çıkardım. Kahretsin, bandaj yapmamın tek nedeni, kıymıkları cımbızla çıkarırken kendime kıymıklardan daha fazla zarar vermiş olmamdır."

"Enfeksiyon kapmamaya dikkat et."

"Alkol ve oksijenli suyla iyice temizledim. Sonra da üzerine Neosporin sürdüm. İyileşecek. Bu tür şeyler olabiliyor."

Billy adamların ikna olduklarını hissediyordu. Kendisine göre, baskı altında, bir ölüm kalım meselesi ile karşı karşıya biri gibi görünmüyordu.

Güneş bir fırın, bir demirci ocağı gibiydi ve arabadan vuran sıcaklık, Billy'yi bir mikrodalga fırının yapabileceğinden daha etkili bir şekilde kavuruyordu, ama Billy kendisini serin hissediyordu.

Sorgulama daha saldırgan ve daha olumsuz bir yöne doğru kaydığında, Billy bu değişikliği ilk anda fark edemedi.

"Bay Wiles," dedi Napolitino, "peki sonradan bilinmeyen numaraları aradınız mı?"

"Ne yaptım mı?"

"Yanlışlıkla 911'i arayıp kapattıktan sonra, 411 'i aradınız mı?"

"Hayır, orada bir dakika öylece oturup ne yaptığımı düşündüm?"

"Orada oturup bir dakika boyunca, nasıl olup da yanlışlıkla 911'i aradığınızı mı düşündünüz?"

"Belki tam bir dakika değil. Biraz daha uzun bir süre. Bir kez daha çuvallamak istemiyordum. Biraz sersemlemiştim. Dediğim gibi, midem yüzünden. Derken Rosalyn beni aradı."

"Siz 411'i çevirmeye fırsat bulamadan önce, Rosalyn sizi aradı."

"Doğru."

"Peki 911 operatörüyle konuştuktan sonra-"

"Rosalyn'le."

"Evet. Rosalyn'le konuştuktan sonra 411'i aradınız mı?"

Telefon şirketi 411 aramalarının ücretini faturaya yansıtıyordu. Eğer Billy 411'i aramış olsaydı telefon şirketinde bunun kaydı olmalıydı.

"Hayır," dedi Billy. "Kendimi mankafa gibi hissediyordum. Bir içki içmek istedim."

İçki içmek istediğinden, sanki sarhoş olduğuna adamları inandırmak içinmiş değil de, aklına çok doğal bir şekilde geldiği için bahsetmişti. Rahat ve inandırıcı göründüğünü düşündü.

"Eğer 41 l'î arasaydınız kimin numarasını isteyecektiniz?"

Billy bu soruların artık kendi sağlığı ve güvenliğiyle ilgili olmadığını fark etti. Napolitino'nun sorularında gizli bir düşmanlık sezmeye başlamıştı; güç algılanan ama yanlış anlaşılamayacak bir şeydi.

Billy bu gelişmeyi ve sorulardaki amacı anladığını açıkça belli edip etmemesi gerektiğini kestiremedi. Suçlu biri gibi görünmek istemiyordu.

"Steve," dedi. "Steve Zillis'in numarasını isteyecektim."

"Steve...?"

"Bardaki barmen."

"Hastalandığınız zaman sizin yerinize mi bakıyor?" diye sordu Napolitino.

"Hayır. Benden sonraki vardiyada çalışıyor. Bir önemi var mı?"

"Onu neden aramak istediniz?"

"Yalnızca gelemeyeceğimi ve geldiği zaman ortalığı toparlaması gerekeceğini bildirmek istedim; çünkü Jackie barda yalnız olacaktı.

"Jackie?" diye sordu Napolitino.

"Jackie O'Hara. Barın sahibi. Benim vardiyamda o çalışıyor. Jackie barı gerektiği gibi sık sık derleyip toparlamaz. Ondan sonraki adam gelinceye kadar her yeri dağıtır ve her şeyi oraya buraya döker; sonra gelenin de, barı yeniden çalışılabilir hale getirmek için on beş dakika boyunca çılgınlar gibi ortalığı toparlaması gerekir."

Billy uzun ve daha fazla açıklayıcı cevaplar vermesi gerek-

tiği her seferinde, sesinin titrediğini duyuyordu. Bunun kendi kuruntusu olduğunu sanmıyordu; sesindeki titremeyi şerif yardımcısının da duyduğuna emindi.

Belki, görev başındaki bir polisle bu kadar uzun bir süre konuşan herkes aynı tepkiyi verirdi. Belki de bu yüzden huzursuzlanmak doğal bir şeydi.

Bununla birlikte, konuşurken çok fazla jest yapmak normal değildi, özellikle de Billy için. Soruları uzun uzun yanıtlarken, ellerini ve kollarını çok kullandığını ve buna engel olamadığını fark etmişti.

Bundan korunmak için; fakat lakayt görünmeye çalışarak, ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Parmakları her iki cebindeki 38'lik şarjörlere, yedek cephaneye dokunuyordu.

Napolitino, "Yani Steve Zillis'i ortalığın dağınık olacağını söylemek için aradınız."

"Doğru."

"Bay Zillis'in telefon numarasını bilmiyor musunuz?"

"Onu pek sık aramam."

Durum artık zararsız bir soru cevap oyunu olmaktan çıkmıştı. Henüz sorgu aşamasına gelmemişlerdi ama, oraya doğru gidiyorlardı.

Billy konunun neden buraya geldiğini tam olarak anlamış değildi -tabii cevapları ve davranışları, suçsuz olduğunu kendisinin sandığı kadar ortaya koymuyorsa başka.

"Bay Zillis'in numarası rehberde yok mu?"

"Sanırım vardır. Ama bazen 411'i aramak insanın daha kolayına geliyor."

"Yanlışlıkla 911'i çevirmezseniz tabii," dedi Napolitino.

Billy karşılık verip daha önce yaptığı gibi ahmaklığı yüzünden kendi kendine küfür etmektense, cevap vermemenin daha iyi olduğuna hükmetti.

Eğer durum üzerini aramaya, hatta üstten yoklamaya bile

gidecek kadar kötüleşirse, ceplerindeki şarjörleri mutlaka bulurlardı.

Böyle bir şey olursa, daha önceki gibi basit ve ikna edici bir yalan uydurup uyduramayacağını düşündü. Aklına şimdilik öyle bir yalan gelmiyordu.

Fakat işin oraya varacağını pek sanmıyordu. Memurlar onun tehlikede olabileceğini düşündükleri için buradaydılar. Tek yapması gereken, onları güvende olduğuna ikna etmekti. O zaman gideceklerdi.

Söylediği -ya da söylemediği- bazı şeyler, adamların kafasında bazı şüpheler bırakmıştı. Eğer doğru sözcükleri, sihirli sözcükleri bulabilirse, giderlerdi.

Dilin getirdiği kısıtlamalar nedeniyle bir kez daha aciz duruma düşmüştü.

Billy'nin bir yarısı, Napolitino'nun tavrındaki bu değişimin kendi kuruntusu olduğunu söylüyordu. Korkusunu gizlemek için yaşadığı gerilim sezgilerini çarpıtmış, az da olsa bir paranoyaya neden olmuştu.

Kendi kendisine sakin olmasını ve dayanmasını söyledi.

"Bay Wiles," dedi Napolitino bu kez, "911'i kendinizin aradığından kesinlikle emin misiniz?"

Billy kafasında kelime kelime tartmasına rağmen, bu cümleye tam olarak bir anlam veremedi. Sorunun amacını kavrayamamıştı ve o ana kadar söylemiş olduklarını tek tek düşünerek, kendisinden nasıl bir cevap beklendiğini bulamadı.

"Evinizde bulunan birisinin 911'i aramış olmasına dair az da olsa bir olasılık var mı?" diye üsteledi Napolitino.

Billy bir an için memurların katilden bir şekilde haberdar olduklarını sandı; fakat sonra anladı. Durumu *kavramıştı.*

Napolitino'nun sorusu, polis yöntemleri içinde en son yapılan yasal uyarının uygun bir şekilde anlatımıydı. Billy'ye doğrudan doğruya sormak *istediği* soru: *Bay Wiles, evinizde her-*

hangi bir kişiyi zorla alıkoyuyor musunuz ve bu kişi bir fırsatını bulup 911'i aradığında, bunu fark ederek telefonu elinden alıp hattın bağlanmadığını düşünerek kapattınız mı? idi.

Soruyu öncekinden çok daha açık ve net bir şekilde sormakla, Napolitino öncelikle Billy'ye anayasal hakkı olan sesiz kalma ve sorgulama sırasında bir avukat bulundurma hakkını hatırlatmış oluyordu.

Billy Wiles şüpheli konumuna düşmüştü.

Sarp bir kayalığın uçundaydılar. Bir uçurumun.

Billy'nin seçenekleri ve sonuçları hiçbir zaman böyle hararetli bir şekilde hesaplamayan zihni, kararsız kaldığı her saniyenin suçlu olduğunu ortaya daha çok koyduğunun farkındaydı.

Neyse ki, çok şaşırmış bir ifade takınması gerekmiyordu. Ağzı bir karış açılmış olmalıydı.

Kızmış numarası, hatta herhangi bir suçlama karşısında hiddetlenmiş gibi yapabileceğine güvenemeyen Billy, bunun yerine kendi gerçek şaşkınlığını sergiledi: "Ulu Tanrım, aklınızdan geçen?... Beni... yüce Tanrım. Hannibal Lecter ile karıştırılacak en son kişi benim."

Napolitino hiçbir şey söylemedi.

Aynı şekilde Sobieski de.

Gözleri, dönüp duran bir jiroskopun ekseni gibi sabitti.

"Şüphesiz her türlü olasılığı hesaba katmanız gerekir," dedi Billy. "Bunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Tamam. Eğer istiyorsanız eve girip etrafı kontrol edin."

"Bay Wiles, bizi evinize bir davetsiz misafiri mi, yoksa bir başkasını aramak için mi davet ediyorsunuz?"

Parmak uçlarıyla ceplerindeki şarjörlere dokunurken, zihninde bilgisayar masasının altındaki boşlukta, gölgeler içinde yatan Cottle canlandı.

"Ne isterseniz arayabilirsiniz," dedi nazik bir şekilde, san-

ki adamın ne istediğini en sonunda anlayıp da rahatlamış gibi. "Buyurun."

"Bay Wiles, evinizi aramayı sizden ben *talep etmiyorum.* Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz değil mi?"

"Elbette biliyorum. Sorun değil. Buyurun."

Eğer polisleri eve siz davet ediyorsanız, içeride bulacakları her türlü delil mahkemede aleyhinize kullanılabilirdi. Fakat, eğer eve davet edilmeden, herhangi bir mahkeme kararı ya da içeride birisinin tehlikede olduğuna inanmaları için geçerli bir nedenleri olmadan kendileri girerlerse, mahkeme aynı delilleri geçersiz sayardı.

Şerif yardımcıları Billy'nin, büyük bir memnuniyetle sergilediği bu işbirlikçi tavrının suçsuzluğunu açıkça gösterdiğini düşüneceklerdi.

Ellerini ceplerinden çıkaracak kadar sakinleştiğini hissetti.

Eğer açık ve rahat olur, onları yeterince teşvik ederse, saklayacağı hiçbir şey olmadığına inanabilirler, evi arama zahmetine girmeden çıkıp gidebilirlerdi.

Napolitano Sobieski'ye kısa bir bakış attı ve Sobieski de başını salladı.

"Bay Wiles, eğer bunu yaparsam içiniz rahat edecekse, eve çarçabuk bir göz atacağım."

Napolitino, Billy'yi Sobieski ile bırakarak devriye aracının önünden dolaştı ve verandaya yöneldi.

30

Suçluluk duygusu, açığa çıkma korkusuyla kendi kendisini ele verir, demişti Shakespeare ya da O. J. Simpson. Billy bu sözün aklına nasıl yerleştiğini tam olarak hatırlamıyordu ama, bu vecizedeki gerçeğin ayrımına varmış ve bunu son derece çarpıcı bir şekilde hissetmişti.

"Joe Friday'dan beter,(*) dedi Sobieski.

"Pardon?"

"Vince. Ruhsuz herifin biri. Sana sanki betona oyulmuş gözlerle bakıyormuşçasına bakar, ama düşündüğün kadar da boktan biri değildir."

Sobieski Napolitino'nun ilk adını söylerken, sanki Billy ile bir sırrı paylaşıyormuş gibiydi.

Her türlü hile ve numaraya karşı tetikte olan Billy, şerif yardımcısının artık kendisine bir örümceğin ağına düşen bir böceği nezaket ve dostlukla karşılayacağına inandığı kadar bile inandığından kuşkuluydu.

Eve varan Vince Napolitino açık ön kapıda kayboldu.

(*) Dedektif Joe Friday: Amerikalı aktör, televizyon yapımcısı ve yazar Jack Webb tarafından yaratılmış ve "Dragnet" adlı radyo ve TV dizisinde yine kendisi tarafından oynanmış olan hayali bir karakter. (ç.n.)

"Vince kendisini hâlâ daha akademide sanıyor," diye devam etti Sobieski. "Biraz daha tecrübe kazandığında bu sertliği kalmayacaktır."

"Yalnızca işini yapıyor," diye karşılık verdi Billy. "Bunu anlayışla karşılıyorum. Önemli değil."

Sobieski garaj yolunda duruyordu; çünkü hâlâ daha Billy'nin bazı suçlar işlediğinden az da olsa şüpheleniyordu. Öyle olmasaydı, evi kontrol etmeye ikisi birden giderlerdi. Sobieski burada kalmıştı ki, eğer Billy kaçmaya kalkışırsa onu yakalayabilsin.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," dedi Billy. "Yalnızca, başınıza bu dertleri açtığım için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Ben midenden söz ediyordum," dedi Sobieski.

"Bilmem. Sanırım yediğim bir şey dokundu."

"Ben Vernon'un chilisi dokunmuş olamaz," dedi Sobieski. "Çünkü o şey o kadar acı ki, bilimin tanıdığı tüm hastalıkları tedavi edebilir."

Korkacak bir şeyi olmayan masum bir adamın eve doğru endişeli endişeli bakmaması gerektiğini düşünen Billy, Napolitino'nun araştırmasını bitirmesini beklerken eve sırtını dönerek vadiye, göz kamaştırıcı pırıltılar içinde neredeyse görünmez olan üzüm bağlarına, ince bir mavi sisin içinde yükselen tepelere doğru bakmaya başladı.

"Pavuryadan olabilir," dedi Sobieski.

"Pardon?"

"Pavurya, karides, ıstakoz -eğer bunları biraz fazla kaçırırsan, ciddi şekilde rahatsızlık çekersin."

"Dün akşam lazanya yemiştim."

"Oldukça tehlikesiz bir yemek gibi görünüyor."

"Belki de benim lazanyam o kadar da tehlikesiz değildi," dedi Billy, Sobieski'nin açıkça belli olan kayıtsızlığına benzer

bir ilgisizlikle.

"Haydi Vince," diye bağırdı şerif yardımcısı sabırsızlıkla. "Ne kadar titiz olduğunu biliyorum *compadre(*)* Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin." Sonra da Billy'ye dönerek, "Evde tavan arası var mı?"

"Evet, var."

Şerif yardımcısı içini çekerek, "Tavan arasını da kontrol etmek isteyecektir."

Batıdan küçük kuşların oluşturduğu bir sürü geliyordu. Bir anda dalışa geçip süzülüyorlar, sonra da tekrar dalıyorlardı. Bu bir ağaçkakan sürüsüydü ve bu sıcak havada alışılmadık şekilde hareketliydiler.

"Böyle bir şey mi arıyorsun?" diye sordu Sobieski.

Şerif yardımcısı bir tarafı açılmış bir nane şekeri paketi uzatmıştı.

Billy bir an şaşkınlıkla bakakaldı, ta ki ellerini tekrar cebine soktuğunu ve mermilere dokunduğunu fark edinceye dek.

Ellerini ceplerinden çıkardı. "Korkarım bunun için biraz geç kaldım," dedi; fakat yine de şekerlerden bir tanesini aldı.

"Mesleki riskler," dedi Sobieski. "Bir barmensen, bütün gün içkinin içinde yüzersin."

Ağzına attığı naneyi emen Billy, "Aslında bu kadar çok içmem. Sabah karşı üçte uyandım. Kafamdaki düşünceleri boşaltamıyordum. Kontrol edemediğim şeyler beni her zaman korkutmuştur. Bir ya da iki kadeh içkinin beni yere sereceğini umuyordum."

"Hepimiz böyle geceler yaşamışızdır. Ben onlara umutsuz sıkıntılar diyorum. Ama onlardan içki içerek kurtulamazsın. Bir fincan sıcak çikolata, uykusuzluğun hemen hemen her çe-

(*) Compadre: Özellikle Kuzey Amerika'da dostum, amigo anlamında kullanılan bir ünlem. (ç.n.)

şidi için en iyi çaredir; fakat o bile umutsuz sıkıntılarla başa çıkamaz."

"İçki pek bir işe yaramadıysa da, hâlâ geceyi geçirmek için en iyi yolmuş gibi görünmüştü. Sonra da sabahı tabii."

"İyi dayanmışsın."

"Öyle mi?"

"Çok sarhoşmuş gibi bir halin yok."

"Değilim zaten. Akşamdan kalma sersemliğinden korunabilmek için son birkaç saatte içkiyi gittikçe azaltmıştım."

"İşin hilesi bu mu?"

"Hilelerinden biri bu."

Sobieski ile konuşmak kolaydı -*fazla* kolay.

Ağaçkakanlar gittikleri yönde yeniden dalışa geçtiler, birden kümelenip tekrar daldılar ve yeniden kümelendiler. Otuz kırk tanesi sanki tek bir beyin tarafından kontrol ediliyormuş gibi uçuyordu.

"Bunlar gerçek bir baş belası," dedi Sobieski kuşlar için.

Ağaçkakanlar Napa County'de sivri gagalarıyla ahşap kornişlerine, baştabanlarına, saçaklarına, çatı kirişlerine ve köşe silmelerine dantel desenleri işleyecekleri uygun evler, ahırlar ve kiliseler arıyorlardı.

"Beni şimdiye kadar hiç rahatsız etmediler," dedi Billy. "Ev sedir ağacından yapılma."

Birçok insan ağaçkakanların bu yıkıcı eserlerini öyle güzel buluyordu ki, hasar görmüş ahşap kısımlar zamanın ve iklimin etkisiyle oldukları yerden düşmeden yenilenmiyordu.

"Sedir ağacını sevmezler mi?" diye sordu Sobieski.

"Bilmem. Ama en azından benimkini sevmiyorlar."

Ağaçkakanlar dantel süslemelerini yaparak evlerin yüksek kesimlerinde açtıkları deliklere, güneşin onları ısıtabileceği yerlere bir sürü meşe palamudu yerleştirirlerdi. Birkaç gün sonra geri dönerler ve meşe palamutlarından ses gelip gelme-

diğini dinlerlerdi. Sonra da ses gelen meşe palamutlarını, diğerlerini değil, gagalayarak açarlar ve içinde yaşayan larvayı yerlerdi.

Evin kutsiyetine yapılan saldırının bu kadarı da fazlaydı.

Ağaçkakanlar ve şerif yardımcısı işlerini yapıyorlardı.

Yavaş yavaş, durmak bilmeksizin yapacaklardı.

"O kadar da büyük bir ev değil," dedi Billy, masum bir adamın yapması gerektiğini düşündüğü gibi, sesinin hafiften sabırsızca çıkmasına izin vererek.

Napolitino ön kapıdan çıkmadı. Evin güney kanadından, garajın bulunduğu yönden geliyordu.

Onlara doğru yaklaşırken eli tabancasının üzerinde değildi. Bu belki de iyiye işaretti.

Ağaçkakanlar sanki Napolitino'yu görür görmez gökyüzünün en ücra köşesine çekilmişlerdi.

"Çok güzel bir atölyen var," dedi Billy'ye. "Orada istediğin her şeyi yapabilirsin."

Genç şerif yardımcısı bunu öyle bir tonda söylemişti ki, sanki Billy oradaki aletleri bir insanı parçalarına ayırmak için kullanmıştı.

Bakışlarını vadiye doğru çeviren Napolitino, "Manzaran muhteşem" dedi.

"Güzeldir," diye karşılık verdi Billy.

"Tıpkı cennet gibi."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Billy.

"Tüm pencerelerdeki storların kapalı olmasına şaşırdım."

Billy rahatlamak için çok acele etmişti. Yarı anlaşılır bir şekilde, "Bunun gibi sıcak günlerde, güneşten korunmak için kapatıyorum," dedi.

"Evin güneş görmeyen bölümlerindekiler de kapalı."

"Böylesine aydınlık bir günde," dedi Billy, "viskinin neden olduğu baş ağrısından kurtulmak için, rahatlatıcı bir loşluk is-

tiyorsun."

"Son birkaç saattir içkiyi gittikçe azaltmış," dedi Sobieski Napolitino'ya, "akşamdan kalmalığın verdiği sersemlikten korunmak için."

"İşin hilesi bu mu?" diye sordu Napolitino.

"Hilelerinden biri bu."

"İçerisi hoş ve serin."

"Serinlik de işe yarar," dedi Billy.

"Rosalyn klimanın bozulduğunu söylemişti."

Billy, yalanlarla ördüğü devasa ağdaki incecik bir iplik gibi kalan bu küçük yalanı unutmuştu.

"Birkaç saat boyunca stop ediyor, sonra tekrar çalışıyor, derken yeniden duruyor. Kompresöründe bir sorun mu var bilmem."

"Yarının çok daha sıcak olması bekleniyormuş," dedi Napolitino, gözlerini vadiden ayırmadan. "İyisi mi sen bir tamirci bul, tabii randevuları daha şimdiden Noel'e kadar dolu değilse."

"Biraz sonra kendim bir bakacağım," dedi Billy. "Bu tür işlere elim yatkındır."

"Ayılmadan makinenin orasını burasını kurcalama."

"Kurcalamam. Bekleyeceğim."

"Özellikle de elektrik donanımını."

"Yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Sanırım bunun faydası olur. Belki mideme de yararı dokunur."

Napolitino sonunda bakışlarını Billy'ye çevirdi. "Seni burada baş ağrın ve diğerleriyle güneşin altında beklettiğim için özür dilerim."

Şerif yardımcısı samimi gibi görünüyordu. İlk kez gönül alırcasına konuşuyordu; fakat gözleri tıpkı bir çift tabancanın namluları gibi karanlık, soğuk ve zorlayıcıydı.

"Tüm bunlar benim suçum," dedi Billy. "Siz sadece görevi-

nizi yapıyorsunuz. Ahmak olduğumu zaten altı değişik şekilde ifade ettim. Başka bir ifade şekli kalmadı. Zamanınızı boşa harcadığım için gerçekten özür dilerim."

'"Hizmet etmek ve korumak için' buradayız," dedi Napolitino hafifçe gülümseyerek. "Tıpkı arabanın kapısında da yazdığı gibi."

"Ben orada 'paranın satın alabileceği en iyi polisler' yazmasını tercih ederdim," dedi Sobieski. Billy şaşırtıcı bir kahkaha atmış; fakat Napolitino belli belirsiz bir öfke içeren bir bakış atmakla yetinmişti. "Billy, belki de azar azar içmek yerine yemeğe dönme zamanı gelmiştir."

Billy başını salladı. "Haklısın."

Eve doğru yürürken adamların bakışlarını üzerinde hissediyordu. Dönüp arkasına bakmadı.

Kalp atışları oldukça sakinleşmişti ama şimdi yeniden şiddetleniyordu.

Şansına inanamıyordu. Şansının döneceğinden korktu.

Verandaya geldiğinde, korkulukların üzerinden saatini aldı ve bileğine taktı.

Şişeyi almak için yere eğildi. Şişenin kapağı ortada yoktu. Verandadan aşağıya ya da sallanan koltuklardan birinin altına yuvarlanmış olmalıydı.

Kendi oturduğu koltuğun yanında duran sehpadaki üç krakeri, kısa bir süreliğine 38'liği saklayan Ritz kutusunun içine koydu. Kolayla dolu bardağı aldı.

Devriye araçlarının motor seslerini duymayı bekliyordu. Motorlar çalışmamıştı.

Arkasına bakmadan, kola bardağı, Ritz kutusu ve şişeyi içeriye taşıdı. Kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yaslayarak durdu.

Dışarıda gün aynı sakinlikte devam ediyordu ve motor sesi yoktu.

31

Billy aniden, bu şekilde beklediği takdirde şerif yardımcıları Napolitino ve Sobieski'nin gitmeyecekleri gibi boş bir korkuya kapıldı.

Dışarıyı dinleyerek mutfağa girdi. Ritz kutusunu çöp tenekesine attı.

Viskinin geri kalanını lavaboya boşaltı ve bunu bardaktaki kola izledi. Şişeyi çöpe atıp bardağı da bulaşık makinesine koydu.

Bunları yaptığı süre boyunca, Billy motorların çalıştığını hâlâ duymamıştı. İçini gittikçe artan öfkeli bir merak kemirmeye başladı.

Perdeleri kapalı ev gittikçe büyüyen bir klostrofobi duygusuna yol açıyordu. Muhtemelen içinde bir ceset olduğunu bildiği için, ev sanki bir tabutun boyutlarına indirgenmiş gibi geliyordu.

Oturma odasına gitti. Storlardan bir tanesini, hatta hepsini birden açmak için şiddetli bir istek duyuyordu. Fakat şerif yardımcılarının, onları gözetlemek için açtığını ve hâlâ orada olmalarından korku duyduğunu düşünmelerini istemiyordu.

İhtiyatla, storlardan bir tanesini hafifçe pencereden geriye doğru çekti. Garaj yolu buradan görünmüyordu.

Billy diğer pencereye geçti. Storu tekrar araladı ve iki adamın onları bıraktığı yerde, Napolitino'nun arabasının yanında olduğunu gördü. İki polisin de yüzü eve dönük değildi.

Görünüşe göre hararetli bir konuşmaya dalmışlardı. Muhtemelen beysbol maçlarından söz etmiyorlardı.

Billy, Napolitino'nun, ağaç işleri atölyesinde yarısı kesilmiş ve üzerinde budak deliği olan altıya birlik bir ceviz kerestesi aramayı düşünüp düşünmediğini merak etti. Şüphesiz o boyda bir kereste bulamayacaktı; çünkü öyle bir kereste yoktu.

Sobieski eve doğru döndüğünde, Billy de aynı anda storu bıraktı. Yeterince hızlı davranmış olmayı ümit etti.

Polisler gidinceye kadar, Billy kaygılanmaktan başka bir şey yapamadan bekledi. Kaygılanması gereken bunca şey olmakla birlikte, her tarafını kaplayan korku sisinin Ralph Cottle'un cesedinin artık bıraktığı yerde, çalışma odasındaki masanın altında olmadığı gibi acayip bir düşünce üzerinde yoğunlaşması garipti.

Cesedi oradan almak için, katilin Billy iki komiser yardımcısı ile garaj yolunda konuşurken, Billy'nin eve girmesinden önce, eve geri dönmüş olması gerekirdi. Katil ne kadar cesur olduğunu ispatlamıştı; fakat bu, aptalca bir cesaret değilse, ihtiyatsızlık olurdu.

Bununla birlikte, eğer ceset olduğu yerden taşınmışsa, Billy onu bulmak zorundaydı. Cesedin, suçlu duruma düşebileceği uygunsuz bir anda çıkagelmesini beklemeye tahammül edemezdi.

Billy 38'liği kanepe minderinin altından çıkardı.

Kontrol etmek için tabancanın topunu açıp, altı yuvanın da mermiyle dolu olduğundan emin olunca, bunun sinsi sinsi yayılan bir paranoya değil, sağlıklı bir şüphe olduğu konusunda kendi kendisini rahatlattı.

İçindeki huzursuzluk çanı tüm sinirleri boyunca hafifçe çınlarken koridorda ilerledi ve çalışma odasının eşiğinden adımını atıncaya kadar, çan sesi gürültülü bir alarma dönüştü.

Büro sandalyesini sert bir şekilde önünden çekti.

Masanın altındaki boşluğun üç yanını kaplayan, bol ve buruşuk paketinin katları arasındaki Ralph Cottle, bu haliyle kabuğuna tam olarak sığan bir ceviz içi gibi görünüyordu.

Birkaç dakika öncesine kadar, Billy evinde bir ceset bulup da bu kadar *rahatlayacağını* hayal bile edemezdi.

Cesede hemen göze çarpmayan, ama kendisini doğrudan Cottle'a bağlayacak kanıtlar yerleştirilmiş olmasından korkuyordu. Gerçi cesedi titizlikle inceleyebileceği kadar zamanı olsaydı bile, aleyhindeki küçücük kanıtlardan herhangi birini atlayacağına emindi.

Cesedin, bir daha asla bulunamayacağı bir yere gömülmesi ya da yok edilmesi gerekiyordu. Billy cesetten nasıl kurtulacağına henüz karar vermemişti; fakat o anki krizin yarattığı gelişmelerin üstesinden gelmeyi başardığı halde, zihninin karanlık bölgeleri korkunç senaryolar yazıyordu.

Cesedi bıraktığı yerde bulduğunda, bilgisayar ekranının da açık olduğunu fark etti. Cottle'ın elinde bulduğu disketi bilgisayara takmış, ama tam içinde ne olduğuna bakacağı sırada, Rosalyn Chan telefon ederek 911'i arayıp aramadığını sormuştu.

Büro sandalyesini bir kez daha masanın önüne getirdi. Bilgisayarın karşısına oturdu ve cesetten uzak tutmak için ayaklarını sandalyenin altına tıkıştırdı.

Disketle üç belge vardı. Bunlardan ilkinin adı, NEDEN'di ve sonunda soru işareti yoktu.

Belgeyi açınca içinde kısacık bir cümle olduğunu gördü:

Çünkü, ben de, bir adem balıkçısıyım.

Billy cümleyi üç kez okudu. Ne anlama geldiğini anlamadı ama iğnelerin açtığı yaralar yeniden yanmaya başlamıştı.

Cümlede dinsel bir anlam olduğunu fark etti. İsa adem balıkçısı olarak anılırdı.

Bundan kolayca, katilin duyduğu ilahi seslerin kendisini cinayet işlemeye teşvik ettiğini sanan bir din fanatiği olduğu sonucu çıkarılabilirdi; fakat kolay çıkarılmış sonuçlar genellikle yanlış olurdu. Sağlıklı tümevarımsal mantık, genellemeden farklı olarak birden fazla farklı özelliğe ihtiyaç duyardı.

Kaldı ki, katil düzenbazlık konusunda ustaydı, şaşırtma konusunda mahirdi, hile konusunda Tanrı vergisi bir yeteneği vardı ve özenle bilmeceler yaratma konusunda bir dâhiydi. Açık olandansa dolaylı, doğrudansa dolambaçlı olanı tercih ediyordu.

NEDEN.

Çünkü, ben de, bir adem balıkçısıyım.

Doğrusu, bırakın bin kere okuyarak ortaya çıkarmayı, cümlenin tam anlamı tahmin bile edilemeyeceği gibi, Billy'nin onu çözümlemeye ayırabileceği zaman bu kadar kısıtlıyken, bu hiç mümkün değildi.

İkinci belgenin adı NASIL'dı. Adı bile, ilkinden daha az gizemli olmadığının kanıtıydı:

Acımasızlık, şiddet, ölüm.
Hareket, hız, darbe.
Et, kan, kemik.

Herhangi bir uyak ya da vezin olmadığı halde, bunlar bir şiir kıtasından alınmış üç mısra gibi görünüyordu. Anlaşılması güç birçok şiirde olduğu gibi, bunun anlamı da belirgin değildi.

Billy bu üç cümlenin üç cevap olduğu ve eğer cevapların

sorularını bulabilirse, aynı zamanda katilin kim olduğunu da öğrenebilecekmiş gibi garip bir hisse kapıldı.

Bu his ister güvenilir bir sezgi, isterse bir yanılgı olsun, Billy'nin şu anda buna kafa yoracak zamanı yoktu. Lanny'nin cesedi hâlâ ortadan kaldırılmayı bekliyordu. Tıpkı Cottle'ın cesedi gibi. Billy, saatine bakarsa akrep ve yelkovanın birbirlerine kaynadığını ve sanki yalnızca saniyeleri saydıklarını göreceğine neredeyse emindi.

Disketteki üçüncü belgenin adı da NE ZAMAN'dı ve Billy'nin dosyayı açmasıyla, masanın altındaki ceset ayaklarını tutmuştu.

Billy eğer soluk alabilseydi müthiş bir çığlık atacaktı. Ama, sıkışan soluğu boğazından kurtuluncaya kadar, Billy bunun açıklamasının ilk anda sandığı kadar doğaüstü bir olay olmadığını anlamıştı.

Ceset ayaklarını tutmamış; Billy o heyecanlı ruh haliyle cesedin üstüne basmıştı. Ayaklarını bir kez daha sandalyenin altına çekti.

Monitörde görünen NE ZAMAN isimli belgenin verdiği mesaj, NEDEN ve NASIL'dan daha az yorum gerektiriyordu.

Son cinayetim: Perşembe gece yarısı.
Senin intiharın: Ondan sonra en kısa zamanda.

42

Son Cinayetim: Perşembe Gece Yarısı.
Senin intiharın: Ondan sonra en kısa zamanda.

Billy Wiles saatine baktı. Çarşamba öğle vaktini birkaç dakika geçiyordu. Eğer katil dediğini yaparsa, bu *gösteri* ya da her neydiyse, otuz altı saat içinde sona erecekti. Cehennemin başı sonu yoktu, fakat yeryüzündeki her cehennemin bir sonu olmalıydı.

"Son" cinayet deyimi, mutlaka yalnızca tek bir cinayet işleyeceği anlamına geliyor değildi. Geçen bir buçuk gün içinde, katil üç kişiyi öldürmüştü ve kalan bir buçuk günde de bundan daha az tehlikeli olmayabilirdi.

Acımasızlık, şiddet, ölüm. Hareket, hız, darbe. Et, kan, kemik.

İkinci belgedeki bu dokuz sözcük içinde, bir sözcük Billy'yi diğerlerinden çok daha fazla etkilemişti. *Hız.*

Hareket, ilk mesaj Explorer'ın sileceğinin altına iliştirildiği zaman başlamıştı. *Darbe* Billy'ye intihar etmeyi düşündürecek olan son cinayetle birlikte gelecekti.

Bu arada, gitgide hızlanan bir tempoda, Billy'nin karşısına dengesini bozacak yeni zorluklar çıkacaktı. Görünüşe göre *hız*

sözcüğü de, içinde olduğu Roller Coaster'in geçtiği en uzun dalışın hâlâ daha sürmekte olduğunu gösteriyordu.

Ne hızın gittikçe artacağına inanmazlık ediyordu, ne de intihar edeceğini söyleyen kendinden emin iddiayı aklından çıkarmıştı.

İntihar etmek ölümcül bir günahtı, fakat Billy basit, bazı yönlerden zayıf, kusurlu bir insan olduğunu biliyordu. Bu noktada, kendi kendisini yok etmeye eğilimli değildi, fakat hem duygular hem de düşünceler değişebilirdi.

Kendisini böyle bir durumun eşiğine getirebilecek şeyin ne olduğunu düşünmekte biraz zorlanıyordu. Aslında hiç de zor değildi.

Tek başına Barbara Mandel'in ölümü Billy'yi intihara sürüklemezdi. Neredeyse dört yıldan beri, Billy kendisini onun ölümüne hazırlıyordu. Hatta, kendisini Barbara'nın iyileşme umudu olmadan yaşamaya bile alıştırmıştı.

Bununla birlikte, Barbara'nın ölüm şekli akli yapısında onarılmaz çatlaklara neden olabilirdi. Koma halindeyken, Barbara katilin ona yaptıklarının çok fazla farkında olmayabilirdi. Bununla birlikte, Barbara'nın acıya, iğrenç bir kabalığa, büyük bir aşağılanmaya maruz kalabileceğini düşünen Billy, bunun yaratacağı ve ağırlığı altında ezileceği muazzam dehşeti hayal edebiliyordu.

Bu adam harika bir genç öğretmeni öldürmüş ve suratını yüzmüştü.

Bundan başka, eğer katil Billy'nin yalnızca Giselle Winslow, Lanny ve Ralph Cottle'ı değil, aynı zamanda Barbara'yı da öldürmüş gibi görüneceği bir plan kurmuşsa, Billy aylarca medya malzemesi olmaya, tüm kamuoyunun ilgisini çekecek olan yargılanma sürecine ya da mahkeme tarafından suçsuz dahi bulunsa üzerine çevrilecek suçlayıcı bakışlara tahammül etmek istemiyordu.

Katil zevk için adam öldürüyordu ama aynı zamanda bir amacı ve bir planı da vardı.

Amaç ne olursa olsun, plan muhtemelen polisi, Billy'nin sonu Barbara'nın Whispering Pines'taki yatağında öldürülmesine kadar uzanan bir cinayetler zincirinden sorumlu olduğuna ikna etmeye yönelikti. Katil böylece ilçede acımasız bir seri katilin dolaştığını kabul ettirerek, tüm şüphelerin kendi üzerinden, hiç varolmayan hayali bir psikopatın üzerine yönelmesini sağlayacaktı.

Eğer katil zeki biriyse -ki öyle olmalıydı- yetkililer bu teoriyi bir kaşık dolusu vanilyalı dondurma gibi yutardı. Unutmamalı ki, onların gözünde Billy'nin Barbara'yı öldürmek için çok geçerli bir nedeni vardı.

Barbara'nın tıbbi bakım giderleri, komaya girmesine neden olan şirketten kazanılan yasal tazminat olan yedi milyon dolarla kurulan vakıf fonunun yatırım gelirinden karşılanıyordu. Billy bu fonu yöneten üç kişilik mütevelli heyetinin ilk adamıydı.

Eğer Barbara komadayken ölürse, Billy ondan kalacak olan mal varlığının tek vârisiydi.

Billy paranın tek kuruşunu dahi istemiyordu ve eğer bu parayı alırsa da elinde tutmayacaktı. Böyle kederli bir durumla karşı karşıya kalırsa, aklından her zaman geçirdiği şey, o milyonları dağıtmaktı.

Hiç şüphe yok ki, Billy'nin böyle bir düşünceye sahip olduğuna kimse inanmazdı.

Özellikle katilin onun başına açtığı belaları tamamlamasından hemen sonra. Tabii eğer katilin gerçek niyeti buysa.

911'i araması kesinlikle böyle bir niyeti olduğunun göstergesiydi. Şerif departmanının dikkatini, hatırlayacakları... ve merak edecekleri bir bağlamda Billy'nin üzerine çekmişti.

Billy her üç belgeyi de birleştirdi ve bir dosya kâğıdına yazdırdı.

Çünkü, ben de, bir adem balıkçısıyım.
Acımasızlık, şiddet, ölüm.
Hareket, hız, darbe.
Et, kan, kemik.
Son cinayetim: Perşembe gece yarısı.
Senin intiharın: Ondan sonra en kısa zamanda.

Billy makasla metnin etrafındaki boşlukları kesti. Amacı bunu katlayarak, incelemek istediği her an kolayca ulaşabileceği cüzdanına sığdırabileceği bir boyuta indirmekti.

İşini bitirdiğinde, bu kâğıt parçasının katilden aldığı dört mesajın yazıldığı kâğıtla özdeş olduğunu fark etti. Eğer Cottle'ın elindeki disket bu bilgisayarda hazırlanmışsa, notlar da pekâlâ burada yazılmış olabilirdi.

Microsoft Word'ü kapattı ve dizin dosyasına girdi.

Belgelerin yer aldığı liste çok uzun değildi. Bu programı yalnızca roman yazmak için kullanmıştı.

Tek romanıyla, tamamlamış olduğu kısa öykülerin başlıklarıyla, asla bitiremediği diğer öykülerinin başlıklarını da tanımıştı. Gözüne yalnızca bir belge yabancı geliyordu. ÖLÜM.

Bu belgeyi açınca, katilin ona göndermiş olduğu dört mesajın metinlerini buldu.

Olayları hatırlayınca tereddüt etti. Sonra da tuşları tıkırdatarak, belgenin ilk olarak düzenlendiği önceki cuma günü, saat 10.09'u çağırdı.

Billy o gün evden zamankinden on beş dakika önce çıkmış, bazı faturaları postalamak için postanede oyalanmıştı.

Ön camında bulduğu iki mesaj, Explorer'ın direksiyon milinde bulduğu bir diğeri ve hatta aynı sabah buzdolabının kapısında bulduğu mesaj da, ilk mesajın gönderildiği günden, kâbusun başladığı pazartesi akşamından üç gün önce bu bilgisayarda hazırlanmıştı.

Eğer Lanny işini korumak için ilk iki mesajı yok etmemiş olsaydı ve eğer Billy o notları delil olarak polise vermiş olsaydı, yetkililer er ya da geç bu bilgisayarı kontrol edeceklerdi. Böylece, kaçınılmaz olarak notları Billy'nin kendisinin yazdığı sonucuna varacaklardı.

Katil her türlü olasılığı düşünmüştü. Zaten bu kadar eksiksiz çalışmasaydı bir hiçti. Ve yazdığı senaryonun kendi istediği gibi oynanacağından da emin olmuştu.

Billy, olayların nasıl gelişeceğine bağlı olarak hâlâ kendi aleyhine delil olarak kullanılabilecek olan ÖLÜM başlıklı belgeyi sildi.

Belgeyi dizinden sildiğinde sabit diskten de silinip silinmediğinden emin değildi. Bir yolunu bulup, bu konuyu bilgisayar uzmanına danışmalıydı.

Bilgisayarı kapattığında, devriye araçlarının motorlarını hâlâ duymadığını fark etti.

33

Çalışma odasının penceresindeki storu hafifçe aralayan Billy, akıyormuş gibi görünen güneş ışığında, garaj yolunun boş olduğunu gördü. Tüm dikkatini disketi incelemeye vermiş ve araçların motor seslerini duymamıştı. Şerif yardımcıları gitmişti.

Diskette bir başka meydan okuma daha bulacağını düşünmüştü: İki günahsız kurban arasında yapılacak bir seçim, bir seçim yapmak için kısa bir mühlet.

Hiç şüphesiz bir sonraki çok yakında gelecekti; fakat şimdilik diğer acil işlerle uğraşabilecek zamanı vardı. Hatta çok zamanı vardı.

Garaja gitti ve beraberinde bir kangal ip ve ilkbaharda evi boyarken mobilyaların üzerini örtmek için kullandığı plastik bir örtüyle birlikte geriye döndü. Bu örtüyü masanın önünde yere serdi.

Masanın altından çıkarmak için kısa bir süre güreştiği Cottle'ın cesedini, masanın etrafında sürükleyerek plastik örtünün üzerine yuvarladı.

Ölü adamın ceplerini kurcalama düşüncesi Billy'yi tiksindirmişti. Yine de devam etti.

Billy cesette kendisini suçlu gösterebilecek kanıtlar aramı-

yordu. Eğer katil cesede birtakım deliller yerleştirmişse bile, bunu çok dikkatli bir şekilde yapmış olmalıydı. Billy hiçbir şey bulamazdı.

Bunun dışında, cesedi hiç kimsenin bir daha asla bulamayacağı bir yere atmayı planlıyordu. Bu nedenle plastik örtünün üzerinde bıraktığı parmak izlerini de umursamıyordu.

Ceketin iki tane iç cebi vardı. Bunlardan bir tanesinde, Cottle dökülmüş olan viskiyi saklıyordu. Diğerinde ise bir şişe rom buldu ve şişeyi tekrar yerine koydu.

Ceketin iki dış cebinden birinde bir paket sigara, ucuzlarından bir tane çakmak ve Life Savers marka bir paket şekerleme vardı. Pantolonun ön ceplerinde altmış yedi sent madeni para, bir deste oyun kâğıdı ve kanarya şeklinde plastik bir düdük vardı.

Cottle'ın cüzdanında da altı tane birlik, bir tane beşlik ve on dört tane de on dolarlık banknot vardı. Bu sonuncusu katilin verdiği olmalıydı.

Masumiyetinizin her bir yılı için on dolar, Bay Wiles.

Billy paraları da cesetle birlikte gömmek istemiyordu. Bunları geçen gece arabasını park ettiği ve saldırıya uğradığı kilisenin yardım kutusuna atmaya karar verdi.

Mide bulantısı yardımseverliğini bastırmıştı. Paraları tekrar cüzdana yerleştirdi. Ölen firavunların öteki dünyaya beraberlerinde tuz, tahıl, üzüm, altın ve kurban edilen köleleriyle birlikte gönderildiği gibi, Ralph Cottle da Styx Nehri'ni parasıyla geçecekti.

Cüzdanın içindeki diğer şeyler arasında iki tanesi ilgisini çekti; bunlardan bir tanesi Cottle'ın gençliğine ait yıpranmış bir fotoğraftı. Cottle fotoğrafta oldukça yakışıklı, güçlü kuvvetli, sonraki yıllarda çöküp tükenmiş olan bu adamdan tamamen farklıydı; fakat o olduğu anlaşılabiliyordu. Yanında çekici bir genç kadın vardı. İkisi de gülümseyerek poz vermişlerdi. Mut-

lu görünüyorlardı.

İkincisi ise Amerikan Skeptikler Birliği'ne(*) ait 1983 yılı üye kimlik kartıydı. RALPH TRUMAN COTTLE, 1978 YILINDAN BU YANA ÜYE.

Billy fotoğrafı ve kimlik kartını ayırarak, geri kalanları tekrar Cottle'ın arka cebine koydu.

Cesedi plastik örtüye sıkıca sararak iki ucunu katladı ve paketi metrelerce paket bandıyla bantladı.

Beklentisi cesedin, saydam olmayan plastiğin katları arasında, kirlenmesini önlemek için plastik bir örtüye sarılmış bir halı gibi görünmesiydi. Paket, plastik bir brandaya sarılmış bir ceset gibi görünüyordu.

Paketin bir ucunu bükerek, tutup sürükleyebileceği bir tutamak şekline getirip, iple sımsıkı bağladı.

Cottle'ın cesedini karanlık basmadan önce başından atmak niyetinde değildi. Explorer'ının yük konulan bölümü pencerelerle çevriliydi. SUV'lar kullanışlı araçlardı ama, eğer güpegündüz bir ceset taşıyacaksanız, en iyisi geniş bagajlı bir arabanız olmasıydı.

Evinin şehirlerarası bir otobüs terminali haline geldiğini düşünmeye başladığı için, Billy cesedi sürükleyerek çalışma odasından çıkararak oturma odasına götürdü ve kanepenin arkasına koydu. Ceset buradan, ne ön kapıdan, ne mutfak kapısının girişinden bakıldığında görülemezdi.

Mutfak lavabosuna giderek, ellerini neredeyse kaynamakta olan suyun altında, defalarca sıvı sabun sıkarak ovalaya ovalaya yıkadı.

Sonra da kendisine jambonlu bir sandviç hazırladı. Sandviçini aç bir kurt gibi yerken, bir yandan da az önce yaptığı dehşet verici işten sonra hâlâ daha nasıl bu kadar iştahlı ola-

(*) Skeptik: Din kurallarının tartışmalı olduğunu savunan. (ç.n.)

bildiğini düşünüyordu.

Yaşama arzusunun, bir münzevi gibi yaşadığı yıllar boyunca nasıl bu kadar güçlü kalabildiğine şaşmıştı. Bundan sonraki otuz altı saat boyunca, kendisinde daha başka ne gibi iyi ya da kötü özellikler keşfedeceğini merak etti.

Kapına giden yolu hatırlayan biri mutlaka vardır: Kendini yaşamdan sakınabilirsin, ama Ölüm kaçınılmazdır.

34

Billy sandviçini bitirdiği sırada telefon çaldı. Telefona cevap vermek istemiyordu. Arkadaşları onu sık sık aramazlardı ve zaten Lanny de ölmüştü. Arayanın kim olması gerektiğini biliyordu. Artık yetmişti.

Telefonun on ikinci çalışında sandalyesini masadan geriye doğru ittirdi.

Katil şimdiye kadar telefonda hiçbir şey söylememişti. Sesini belli etmek istemiyordu. Alaycı bir sessizlik içinde Billy'yi dinlemekten başka bir şey yapmamıştı.

On altıncı çalışta, Billy masadan kalktı.

Bu aramaların gözdağı vermekten başka bir amacı yoktu. Bunlara cevap vermenin bir anlamı yoktu.

Billy telefonun yanında dikilerek, cihaza bakmaya başladı. Yirmi altıncı kez çaldığında ahizeyi kaldırdı.

Dijital göstergede arayanın numarası görünmüyordu.

Billy alo demedi. Yalnızca dinliyordu.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, karşı taraftan mekanik bir tıkırtı sesi geldi ve bunu da bir hışırtı izledi. Hışırtı, patırtı ve cızırtı sesleriyle sona ermişti: Bir kasetçalarda dönen boş bir kasedin sesi geliyordu.

Sözcükler duyulmaya başladı. Kimisi erkek, kimisi kadın

sesi ile söylenmiş bir dizi sözcük. Hiçbir ses üç sözcükten fazlasını söylemiyor, çoğu da yalnızca tek bir sözcük söylüyordu.

Alçalıp yükselen ses düzeyine ve diğer konuşmalara bakılırsa, katil mesajı çeşitli kayıtlardan, muhtemelen değişik kişilerin seslendirdiği sesli kitap bantlarından derlemişti.

"Güzel bir... kızıl saçlıyı... öldüreceğim. Eğer... sen... öldür o kaltağı... dersen... acı çektirmeden... öldüreceğim. Aksi takdirde... inanılmaz... acılar... çekecek. Öldür o kaltağı... demek için... bir dakikan... var. Seçim... senin."

Bunu boş kasetten gelen hışırtı ve cızırtılar izledi...

Tuzak büyük bir ustalıkla hazırlanmıştı. Cevap vermekten kaçınan adama daha fazla kaçabileceği bir yer bırakmıyordu.

Billy daha önce kurban seçimi için hiçbir şey yapmadığı, Cottle'ın olayında ise seçim yapmayı reddettiği için, seçime yalnızca manevi anlamda katılmıştı.

Hoş bir öğretmen ile hayır işleriyle uğraşan yaşlı bir kadın arasındaki seçimde, eğer güzel bir kadındansa yaşlı bir kadın yeğdir gibi bir önyargınız yoksa, ölümlerin her ikisi de aynı derecede üzücüydü. Seçimi bizzat yapmak, hiçbir şey yapmadan seçim yapılmasını sağlamaktan daha az ya da daha çok üzücü değildi.

Olası kurbanların, "dünyanın çok da özlemeyeceği" bekâr bir adam ile iki çocuk annesi genç bir kadın olduğu zamansa, genç annenin ölümü çok daha üzücü olacakmış gibi gelmişti. Bu olayda, yapılacak olan seçim, Billy'nin genç annenin yaşamını garanti altına almak için polise gitmeyeceği üzerine, eylemsiz kalışının ödülü olarak ve onun zaafından hareketle kurulmuştu.

Şimdi bir kez daha iki felaket arasında seçim yapması ve böylelikle katilin işbirlikçisi olması isteniyordu. Fakat bu defa, eylemsiz kalmak tercih edebileceği seçenekler arasında yoktu. Hiçbir şey söylemeyerek kızıl saçlının işkenceyle, önceden ta-

sarlanmış korkunç bir şekilde ölmesine hükmetmiş olacaktı. Cevap vermekle ise ona bir parça da olsa merhamet bahşedecekti.

Yaşamını kurtaramayacaktı.

Her iki halde de ölecekti.

Fakat ölümlerden bir tanesi diğerinden daha temiz olacaktı.

Dönmekte olan kasetten üç sözcük daha yükseldi: "*... otuz saniye...* "

Billy kendisini sanki nefes alamıyormuş gibi hissetti, fakat alabiliyordu. Sanki yutkunursa boğulacakmış gibiydi, fakat boğulmadı.

"... on beş saniye..."

Ağzı kupkuruydu. Dili ağzının içinde şişmişti. Konuşabileceğini sanmıyordu, fakat konuştu: "Öldür o kaltağı."

Katil telefonu kapattı. Peşinden de Billy.

İşbirlikçiler.

Jambon, ekmek ve mayonez midesinden ağzına doğru yükseldi.

Eğer katilin gerçekten telefonla iletişim kuracağını düşünmüş olsaydı, mesajı kaydetmek için önceden hazırlık yapabilirdi. Şimdi ise çok geçti.

Zaten, kaydedilmiş seslerden oluşacak bu kayıt da, kızıl saçlının cesedi ortaya çıkmadıkça, polisleri ikna etmeye yaramazdı. Ve eğer böyle bir ceset bulunacak olursa, üzerinden çıkacak kanıtlar büyük olasılıkla bu cinayeti Billy'ye bağlayacaktı.

Klima oldukça iyi çalışıyordu ama, mutfağın havası boğucu, bunaltıcı bir hal almıştı ve gırtlağında bir yumru gibi oturmuş, ciğerlerine baskı yapıyordu.

Öldür o kaltağı.

Evden çıktığını bile hatırlamayan Billy, kendisini bir anda

arka verandanın basamaklarından inerken buldu. Nereye gittiğini bilmiyordu.

Basamaklar çöktü.

Gökyüzüne, ağaçlara, arka bahçeye baktı.

Bakışları ellerine kaydı. Onları tanımıyordu.

35

Dolambaçlı yollar izleyerek kasabadan ayrıldı. Kendisini izleyen birisini görmemişti. Explorer'inda dürüm yapılmış bir ceset olmadığı için, ilçenin güney ucuna giden yol boyunca hız limitini aşma riskini göze almıştı. Saat 13.52'de Napa şehri hız limitlerini geçtiğinde, sürücü kapısının kırık camından içeriye sıcak bir rüzgâr doldu.

Napa ilginç, daha doğrusu canlı bir şehirdi. Bunu Kaliforniya'daki birçok şehrin kaderinde olduğu gibi, politikacıların ya da şirketlerin Napa'yı Disneyland benzeri temalı parklardan biri olarak yeniden kurma planlarına borçlu değildi; çünkü büyük bir bölümü doğal olarak öyleydi.

Billy'nin avukatı Harry Avarkian'ın bürosu şehir merkezinde, adliye sarayı yakınlarındaki, etrafında çepeçevre zeytin ağaçlarının sıralandığı bir cadde üzerindeydi. Harry Billy'yi bekliyordu ve geldiğinde onu sıkıca sarılarak karşıladı.

Ellilerinde, uzun boylu ve sağlam, esnek yüz hatları ve aniden ortaya çıkan gülümsemesiyle babacan tavırlı bir adam olan Harry, saç çıkaran mucizevi ilaçlar satan bir çığırtkana benziyordu. Kalın telli ve sanki her gün berberine gitmesini gerektiriyormuşçasına gür saçları, morslara benzeyen bıyığı ve koca ellerinin üstünü kaplayan gür siyah kıllarla, sanki her an

kış uykusuna yatabilirmiş gibi bir hali vardı.

Çalışma masası antika bir toplantı masasıydı. Bu nedenle, Billy karşısına oturduğunda bir avukatla müvekkilinden çok, şirket meselelerini görüşen iki ortak gibi görünüyorlardı.

Alışılagelmiş hatır sorma cümlelerini söyledikten ve sonra da havanın ne kadar sıcak olduğundan söz ettikten sonra, Harry, "Söyle bakalım, telefonda konuşamayacağımız kadar önemli olan bu konu neymiş?" diye sordu.

"Telefonda konuşmak istemeyişimin nedeni, çok önemli olması değildi," diye yalan söyledi Billy. Ama söylediklerinin geri kalanı doğruydu: "Buraya zaten diğer bazı konular hakkında görüşmek için de gelmem gerekiyordu, bu nedenle beni rahatsız eden şeyi de seninle bizzat görüşüp, konuşabileceğimizi düşündüm."

"Öyleyse sorularını sırala ve ben de kanunlar hakkında ne kadar bilgiliymişim görelim."

"Konu, Barbara'nın masraflarının karşılandığı vakıf fonuyla ilgili."

Harry Avarkian ve Gi Minh "George" Nguyen, Billy'nin muhasebecisi, vakıf mütevelli heyetinin Billy'den sonraki iki üyesiydi.

"İkinci çeyreğe ait mali raporları daha iki gün önce kontrol ettim," dedi Harry. "Getiri oranı yüzde on dört. Bu piyasa koşullarında mükemmel bir oran. Barbara'nın masrafları çıktıktan sonra bile, ana para gittikçe artıyor."

"Çok akıllıca yatırımlar yaptık," diye onayladı Billy. "Fakat küpü bir başkasının ele geçirme olanağı olup olmadığını düşünerek kaygılanmaktan, geceleri uyku uyuyamıyorum."

"Küp mü? Barbara'nın parasından mı söz ediyorsun? Eğer bir şeyler için kaygılanman gerekiyorsa, dünyaya bir göktaşının çarpacağına kaygılan."

"Elimde değil. Çok endişeleniyorum."

"Billy, vakıf belgelerinin tamamını ben hazırladım ve inan bana, bunlar bir sivrisineğin götünden bile daha sıkı. Bunun dışında, gömü senin koruman altındayken oradan hiç kimse bir tek sent dahi aşıramaz."

"Ben de, eğer bana bir şey olursa demek istiyorum."

"Henüz otuz dört yaşındasın. Bana soracak olursan, ergenlik çağını yeni geçmiş gibisin."

"Mozart öldüğünde otuz üç yaşındaydı."

"On sekizinci yüzyılda yaşamıyoruz ve sen de piyano çalmıyorsun," dedi Harry. "Bu nedenle, böyle bir karşılaştırma yapman çok saçma." Harry kaşlarını çattı. "Yoksa hasta falan mısın?"

"Kendimi daha iyi hissettiğim zamanlar oldu," diye itiraf etti Billy.

"Alnındaki o bandaj nedir?"

Billy Harry'ye ceviz kerestesindeki budak deliği hikâyesini anlattı. "Çok ciddi bir şey değil."

"Yaz mevsimine göre soluk görünüyorsun."

"Bu sezon balığa fazla çıkamadım. Beni dinle Harry, kanser ya da başka bir hastalığım yok, ama her an bir kamyonun altında kalabilirim."

"Son zamanlarda peşinden mi geliyorlar bu kamyonlar? Birkaç tanesinin önünden son anda mı kaçtın? Ne zamandan beri kötümser bir adam oldun?"

"Dardre'ye ne dersin?"

Dardre Barbara'nın kız kardeşiydi. Barbara ve Dardre ikizdi; fakat benzerlikleri ile değil, yalnızca doğum nedeniyle. Birbirlerine benzer hiçbir yanları yoktu ve hatta birbirlerinden tamamen farklı iki kişilikteydiler.

"Mahkeme onun yalnızca fişini çekmekle kalmadı," dedi Harry, "aynı zamanda düğmesini kapatıp, pillerini de çıkardı."

"Biliyorum, ama-"

"Tamam, Dardre Energizer pillerinin kötü ruhlu tavşan maskotu olabilir, ama artık bir hafta önceki öğle yemeğinde yediğim Labne ve örgü peynir kadar tarih oldu."

Barbara ve Dardre'ın anneleri Cicily, uyuşturucu bağımlısıydı. Kızlarının babasının kim olduğunu bilmiyordu ve ikizler doğum belgelerine annelerinin kızlık soyadıyla kaydedilmişlerdi.

Cicily sonunda, kızlar iki yaşındayken, bir psikiyatri koğuşuna yatmış, ikizler de annelerinin vesayetinden alınarak bir yetiştirme yurduna verilmişlerdi. Cicily bundan on bir ay sonra da ölmüştü.

İkizler beş yaşlarına gelinceye dek, hep bir arada kalmışlar, beş yaşından sonra da birbirlerinden ayrılmışlardı.

Barbara Dardre'i ondan sonra bir daha hiç görmemişti. Aslında yirmi bir yaşına geldiğinde kardeşinin izini takip ederek onu bulmuş ve onunla yeniden ilişki kurmaya çalışmıştı, ama kardeşi tarafından terslenmişti.

Cicily gibi kendi kendisini mahvetmemişse de, Dardre de annesi gibi yasadışı uyuşturucuların ve sefih yaşamın tadını almıştı. Bu nedenle de, Barbara'yı kardeş olabilmek için sıkıcı ve kafa dengi olmaktan uzak, temiz ve ayık bulmuştu.

Sekiz yıl sonra, medyanın olaya gösterdiği büyük ilgi üzerine, sigorta şirketi Barbara'nın uzun vadeli bakım masraflarının karşılanması için milyonlarca dolar ödeyince, Dardre kız kardeşine karşı son derece derin bir duygusal bağ geliştirmişti. Barbara'ya kan bağıyla bağlı tek akrabası olarak, Barbara'nın tek vârisi olduğunun ilan edilmesi için hukuk davası açmıştı.

Neyse ki, becerikli Harry'nin uyarısıyla, nişanlanmalarının hemen ardından Billy ve Barbara, birbirlerinin vârisi ve vasileri olduklarını gösteren belgeleri bu büroda imzalamışlardı.

Dardre'nin geçmişi, uyguladığı taktikler ve son derece be-

lirgin açgözlülüğü hâkimi kızdırmış, açtığı dava bunun etkisiyle reddedilmişti.

Davanın yeniden açılması için bir başka mahkemeye başvurmuş, ama bunda da başarısız olmuştu. Bundan sonraki iki yıl boyunca, Dardre'den haber almamışlardı.

"Peki ya ben ölürsem-"

"Senin yerini alacak vekiller seçtin. Eğer bir kamyonun altında kalacak olursan, onlardan bir tanesi bu işi üstlenecek."

"Bunu biliyorum. Yine de-"

"Eğer sen, ben ve George Nguyen bir kamyonun altında kalacak olursak," dedi Harry, "ya da her birimizi bir kamyon ezip geçecek dahi olursa, vekil olmaya istekli adaylar, ki bunlar mahkemece kabul edilir adaylardır, görevi devralmaya hazır bir şekilde bekliyorlar. Onların göreve başlayacakları güne kadar da, vakfın işleri bir yediemin firması tarafından yürütülecek."

"Her şeyi düşünmüşsün."

Muazzam bıyığı yüzünde beliren gülümsemeyle yukarıya doğru kalkan Harry, "Gurur duyduğum en büyük başarım, hâlâ daha barodan ihraç edilmeyişimdir."

"Peki eğer bana bir şey olursa-"

"Beni deli ediyorsun."

"-Dardre'den başka endişelenmemiz gereken birisi var mı?"

"Mesela kim?"

"Herhangi bir kimse."

"Hayır, yok."

"Emin misin?"

"Evet, eminim."

"Barbara'nın parasının üstüne konabilecek kimse yok, öyle mi?"

Kollarını masaya dayayarak öne doğru eğilen Harry, "Tüm

bunlar ne demek oluyor?" dedi.

Billy omuzlarını silkeledi. "Bilmiyorum. Yalnızca, son zamanlarda... korkuyorum."

Kısa bir sessizlikten sonra Harry, "Belki de yeni bir hayata yeniden başlamanın zamanı gelmiştir."

"Benim bir hayatım zaten var," dedi Billy. Sesi, Harry'nin bir dostu ve nazik bir adam olduğu göz önüne alındığında, oldukça sert çıkmıştı.

"Barbara'ya bakabilir, onun anısına sadık kalabilir ve yine de bir hayat yaşayabilirsin."

"O henüz bir anı değil. Hâlâ hayatta. Harry, ağzının üstüne bir yumruk atmayı isteyeceğim en son adam sensin."

Harry içini çekti. "Haklısın. Sana kimse neler hissetmen gerektiğini söyleyemez."

"Lanet olsun, Harry, suratını dağıtmak istemiyorum."

"Korkmuş gibi mi görünüyorum?"

Billy hafif bir kahkaha atarak, "Sen gibi görünüyorsun. Bir Muppet kuklası gibi."

Zeytin ağaçlarının zarif gölgeleri, camdan vurarak odayı doldurdu.

Kısa bir sessizlikten sonra Harry, "Gıda zehirlenmesi nedeniyle komaya girip de, hastanın duyularının büyük bir kısmı sağlam olarak komadan çıktığı vakalar mevcut," dedi.

"Çok nadir de olsa," diye onayladı Billy.

"Nadir sözcüğü, asla ile aynı anlama gelmez."

"Gerçekçi olmaya çalışıyorum; fakat aslında hakikaten gerçekçi olmak istemiyorum."

"Ben de, bir zamanlar vichyssoiseyi(*) çok severdim," dedi Harry. "Ama, şimdi market raflarında gördüğüm zaman bile midem kalkıyor."

(*) Vichyssoise: Patates ve pırasayla yapılan kremalı bir çorba. (ç.n.)

Billy bir cumartesi günü barda çalışırken, Barbara akşam yemeği için bir kutu çorba açmıştı. Vichyssoise. Yanına da kızarmış kaşarlı sandviç hazırlamıştı.

Pazar sabahı telefonunu açmayınca, Billy onun dairesine gitmişti. Kapıyı kendi anahtarıyla açıp içeri girmiş ve Barbara'yı bilinçsiz bir şekilde banyonun zemininde yatar halde bulmuştu.

Barbara hastanede derhal antitoksin verilerek ölümden döndürülmüştü. Ve şimdi de uyuyor, uyuyordu.

Uyanıncaya kadar da, tabii eğer uyanırsa, beyninde ne boyutta bir hasar oluştuğu tam olarak saptanamayacaktı.

Çorbayı üreten şirket, saygın bir firmaydı, vichyssoiseyi market raflarından derhal toplatmıştı. Toplanan üç bin kutudan fazla çorbanın, yalnızca altı tanesinin bozuk olduğu anlaşılmıştı.

Bu altı tane bozuk çorbanın hiçbirisinin kutusunda da bozulma işareti olan herhangi bir şişme yoktu; bu yüzden, Barbara'nın zehirlenmesi bir bakıma başka altı kişiyi de aynı kaderi paylaşmaktan korumuştu.

Bu gerçek Billy'yi hiçbir zaman teselli etmemişti.

"Barbara harika bir kadın," dedi Harry.

"Solgun ve zayıf; fakat benim için hâlâ çok güzel," dedi Billy. "Ve içimde bir yerlerde hâlâ yaşıyor. Benimle konuşuyor. Oralarda bir yerde yaşıyor ve bekliyor."

Zeytin ağaçlarının pencere camından masanın üzerine yansıyan gölgelerini seyretti.

Harry'ye bakmadı. Avukatın gözlerindeki acıma duygusunu görmek istemiyordu.

Harry biraz daha havanın sıcaklığından söz ettikten sonra, Billy, "Duydun mu, Princeton'da -ya da Harvard'da da olabilir- bilim adamları insan beyni taşıyan bir domuz yaratmaya çalışıyorlarmış," diye sordu.

"Bu tür zırvalıkları her yerde yapıyorlar," dedi Harry. "Asla ders almıyorlar. Ne kadar zeki olurlarsa, o kadar da budala oluyorlar."

"Korkunç bir şey bu."

"Onlar bunun korkunç bir şey olduğunu düşünmüyorlar. Düşündükleri yalnızca ün ve para."

"Ben bunda ün falan göremiyorum."

"Auschwitz'in insanlara ün kazandıracağını kim düşünebilir? Ama birileri kazandı."

Karşılıklı kısa bir sessizlikten sonra, Billy Harry ile göz göze geldi. "Ortamı neşelendirmeyi iyi biliyorum değil mi?

"Abbott ve Costello'dan beri bu kadar çok gülmemiştim."

36

Billy Napa'daki bir elektronik eşya mağazasından, bir kompakt video kamera ve bir kayıt cihazı satın aldı. Cihaz standart bir video kamera olarak kullanılabildiği gibi, aynı zamanda birkaç saniye aralıklarla bir dizi sürekli enstantane çekmeye de ayarlanabiliyordu.

Bu ikinci fonksiyonda, uygun bir disket takılarak, cihaz bir haftalık bir süre boyunca tıpkı marketlerdeki gözlem kameraları gibi kayıt yapabiliyordu.

Explorer'ın camı kırık olduğu için içeride değerli bir şey bırakamayacağını göz önüne alan Billy, satın aldıklarının parasını ödeyerek, onları yarım saat sonra tekrar gelip almayı kararlaştırdı.

Billy bir gazete otomatı aramak üzere mağazadan çıktı. Bir eczanenin önünde bir tane buldu.

Manşette Giselle Winslow vardı. Öğretmen salı sabahı erken saatlerde öldürülmüştü; fakat cesedi ancak aynı günün akşamında, geç saatlerde, yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce bulunmuştu.

Kadının gazetedeki fotoğrafı, Lanny Olsen'ın kucağında bulduğundan farklı bir fotoğraftı, ama ikisi de aynı çekici kadının fotoğraflarıydı.

Billy elinde gazeteyle ilçe kütüphanesinin ana binasına doğru yürüdü. Evinde bilgisayarı vardı ama, artık internet bağlantısı kullanmıyordu; kütüphanede ise bunların ikisi de vardı.

Bilgisayar terminallerinin olduğu bölümde yalnızdı. Kütüphanedeki diğer ziyaretçilerin kimi okuma bölümlerinde bir şeyler okuyor, kimi de kitap raflarının arasında dolaşıyordu. Belki de, sanılanın aksine, kütüphanelerin geleceği "kitap alternatifleri" sunmakta yatmıyordu.

Billy roman yazdığı zamanlar, araştırmalarını internetten yapıyordu. Sonradan, internet bir vakit geçirme aracı haline gelince, vazgeçmişti. Geçen iki yıl boyunca internette hiç gezinmemişti.

Bu arada birçok şey değişmişti. Bağlantı hızları artmıştı. Buna bağlı olarak da araştırma süreleri kısalmış ve araştırma yapmak basitleşmişti.

Billy aradığı şeyi arama çubuğuna yazdı. Sonuç alamayınca çubuğa yazdığını değiştirdi, derken bir kez daha değiştirdi.

İçki yaşını belirleyen yasalar eyaletten eyalete değişiyordu. Birçok yerde, Steve Zillis'in yirmi bir yaşından önce bir barda çalışmasına izin verilmezdi, bu nedenle arama çubuğundan *barmen* sözcüğünü sildi.

Steve barda yalnızca beş aydır çalışıyordu. O ve Billy bugüne kadar birbirlerine yaşamöykülerini anlatmamışlardı.

Billy Steve'in üniversiteye gittiğini hayal meyal hatırlıyordu; fakat hangi üniversite olduğunu unutmuştu. Arama çubuğuna *öğrenci* sözcüğünü ekledi.

Katil sözcüğü muhtemelen çok kısıtlayıcı olacaktı. Bunun yerine arama çubuğuna *cinayet* yazdı.

Ekranda bir arama sonucu belirdi. *Denver Post'tan* bir haber.

Haber beş yıl sekiz ay öncesindendi. Her ne kadar Billy keşfinin gerçek içeriğinden farklı bir anlam çıkarmamak konu-

sunda kendi kendisini uyardıysa da, sanki yeni bir habermiş gibi etkilenmişti.

O kasım ayında Denver, Colorado Üniversitesi'nde Judith Sarah Kesselman adında bir kız öğrenci kaybolmuştu. En azından ilk bakışta, bunun cinayet olduğuna dair bir belirti yoktu.

Kayıp kızdan söz eden gazete kupüründe bir başka Colorado Üniversitesi öğrencisi, on dokuz yaşındaki Steven Zillis'in Judith için "Sevecen ve düşünceli, herkesin dostu, harika bir kız," dediği de yer alıyordu. Steven endişeliydi; çünkü "Judi hiç kimseye haber vermeden üç, beş günlüğüne ortadan kaybolmayacak kadar sorumluluk sahibi bir kızdı."

Arama çubuğuna Judith Sarah Kesselman yazarak yaptığı aramada, ekranda çok sayıda arama sonucu belirmişti. Billy kendisini, kızın suratı yüzülmüş cesedinin bulunduğu haberini okumaya hazırlamıştı.

Makaleleri en başta satır satır okuyordu; fakat haberler tekrarlanmaya başlayınca, süzerek devam etti.

Judith Kesselman'ın arkadaşları, akrabaları ve öğretmenlerinden sıkça alıntılar yapılmıştı. Ama Steven Zillis'in adı bir daha geçmiyordu.

Ulaşabildiği çok sayıda materyalde Judith'in bulunduğuna dair en ufak bir iz dahi yoktu. Kız sanki bu evrenden bir başka evrene geçmişçesine, tam anlamıyla ortadan kaybolmuştu.

Gazeteler olaya, o yılın Noel'ine doğru gittikçe daha az yer vermişler, haberler yeni yılla birlikte bıçak gibi kesilmişti.

Medya kayıplar yerine cesetlerden, gizem yerine kandan hoşlanıyordu. Yeni ve heyecan verici bir şiddet haberi daima vardı.

Son gazete kupürü, Judith'in kayboluşunun beşinci yılına aitti. Kızın doğum yeri Kaliforniya, Laguna Beach'di ve haber *Orange County Register'da* yayınlanmıştı.

Kesselman Ailesi'nin çözülemeyen büyük üzüntüsüne ilgi

duyan bir köşe yazarı, ailenin Judith'in bir yerlerde, bir şekilde hâlâ yaşadığına ve bir gün geriye döneceğine dair beslediği güçlü umudu, son derece dokunaklı bir şekilde yazmıştı.

Judith müzik öğrencisiydi. Çok güzel piyano ve gitar çalıyordu. Gospel(*) türü müzikten hoşlanıyordu. Köpekleri çok severdi. Ve plajda uzun yürüyüşler yapmayı.

Gazete kızın iki fotoğrafını basmıştı. Judith her iki fotoğrafta da afacan, neşeli ve nazik bir kız çocuğu gibi görünüyordu.

Billy her ne kadar Judith Kesselman'ı hiç tanımamışsa da, kızın pırıl pırıl yüzündeki ifadeye bakmaya tahammül edemiyordu. Kızın fotoğraflarına bakmamaya çalıştı.

Daha sonra tekrar incelemek için, seçtiği bazı makaleleri yazdırdı. Bunları da otomattan aldığı gazetenin içine yerleştirdi.

Kütüphaneden çıkmak üzere yürürken, okuma masalarının yanından geçtiği sırada bir adam, "Billy Wiles. Görüşmeyeli epey uzun bir zaman oldu," dedi.

Masalardan birinde, yüzünde geniş bir gülümsemeyle Şerif John Palmer oturuyordu.

(*) Gospel müziği: Siyahi Amerikalılara özgü, dini bir müzik türü. (ç.n.)

37

zerinde üniforması olmakla beraber, şapkası olmadan, şerif bir kanun görevlisinden çok bir politikacıyı andırıyordu. Aslında, göreve seçimle gelmiş olduğu için hem bir polis hem de bir politikacı sayılırdı.

Yapmacıktık sınırındaki tavırları, pürüzsüz sinekkaydı tıraşı, kusursuz beyazlıktaki kaplama dişleri, Roma dönemi sikkelerine uygun yüz hatları ile olduğundan on yaş daha genç görünüyordu ve objektiflerin karşısına çıkmaya hazırdı.

Palmer bir okuma masasında oturuyor olmasına rağmen, önünde ne bir gazete, ne bir dergi ve ne de bir kitap vardı. Her şeyi zaten biliyormuş gibi bir havası vardı.

Palmer ayağa kalkmadı. Billy ayakta duruyordu.

"Vineyard Hills'te ne var ne yok?" diye sordu Palmer.

"Bir sürü üzüm bağı ve tepe," dedi Billy.

"Hâlâ barmenlik yapıyor musun?"

"Bir barmene her zaman ihtiyaç var. En eski üçüncü meslek."

"İkinci sıradaki ne, fahişelikten sonra yani?"

"Politikacılık."

Şerif eğlenmiş gibi görünüyordu. "Bu aralar yazıyor musun?"

"Zaman zaman," diye yalan söyledi Billy.

Yayınlanmış olan kısa öykülerinden birindeki karakterlerden bir tanesi, hafiften John Palmer'a benziyordu.

"Yazıların için araştırma mı yapıyorsun?" diye sordu Palmer.

Şerif oturduğu yerden, monitörü değilse de, doğrudan doğruya Billy'nin az önce kullandığı bilgisayarı görüyordu.

Şerif Palmer Billy'nin terminalde neler yaptığını öğrenmenin bir yolunu biliyor olabilirdi. Halka açık bir bilgisayar, klavyedeki her vuruşu kaydediyor olabilirdi.

Hayır. Muhtemelen böyle bir şey yoktu. Ayrıca mahremiyet yasası diye bir şey vardı.

"Evet, bazı şeylere baktım."

"Memurlarımdan biri senin, Harry Avarkian'ın bürosunun önüne park ettiğini görmüş."

Billy hiçbir şey söylemedi.

"Sen Harry'nin yanına gittikten üç dakika sonra parkmetrenin süresi dolmuş."

Bu doğru olabilirdi.

Palmer, "Parkmetreye senin için iki çeyreklik attım," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Sürücü kapısının camı kırılmış."

"Küçük bir kaza geçirdim," dedi Billy.

"Bu bir kural ihlali değil tabii, ama onu yaptırsan iyi olur."

"Cuma günü için randevu aldım," diye yalan söyledi Billy.

"Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi?" diye sordu şerif.

"Ne?"

"Bu şekilde sohbet etmemiz." Palmer kütüphaneyi dikkatle inceledi. Yakınlarında hiç kimse yoktu. "Yalnızca sen ve ben."

"Rahatsızlık duymuyorum," dedi Billy.

Oradan gitmek için her türlü hakkı ve nedeni vardı. Ama,

korkmuş olduğu izlenimi vermemek için, gitmek yerine bekledi.

Yirmi yıl önce, Billy on dört yaşında bir çocukken, John Palmer'ın kanun adamı kariyerini mahvedecek yöntemlerle yürütülen sorgulamalara katlanmıştı.

Ama, bırakın kariyerinin mahvolmasını, Palmer bundan sonra teğmenlikten yüzbaşılığa, sonra da polis şefliğine terfi etmişti. En sonunda da şerif seçimlerinde mücadele etmiş ve seçilmişti. Hem de üst üste iki kez.

Harry Avarkian'ın, Palmer'ın bu yükselişi için kısa bir açıklaması vardı ve bunu şerif departmanındaki memurlardan duyduğunu iddia ediyordu: Boktan şamandıralar.

"Bu aralar Bayan Mandel nasıl?" diye sordu Palmer.

"Aynı."

Billy 911'i aradığından Palmer'ın haberi olup olmadığını merak etti. Napolitino ve Sobieski'nin bu olay için bir dosya açmalarını gerektiren bir neden yoktu, özellikle de bunun yanlış bir alarm olduğunu bile bile.

Bundan başka, iki şerif yardımcısı St. Helena karakoluna bağlı olarak görev yapıyordu. Şerif Palmer yetki bölgesinin tümünden sorumluysa da, bürosu burada, ilçe merkezindeydi.

"Ne kadar üzücü," dedi Palmer.

Billy karşılık vermedi.

"Ama en azından, bu kadar parayla hayatının sonuna dek son derece iyi bakılacağı garanti."

"Barbara iyileşecek. Bu komadan çıkacak."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, inanıyorum."

"O kadar para- umarım sen haklısındır."

"Haklıyım."

"Bu kadar paranın keyfini sürmek için, ona bir şans tanınmalı."

İfadesiz bir yüzle bakan Billy, Palmer'ın imasını anladığına dair en ufak bir ipucu dahi vermedi.

Esneyip gerinen, sandalyesinde son derece rahat bir şekilde kayıtsızca oturan Palmer, kendisini muhtemelen fareyle oynayan bir kedi gibi görüyordu. "İnsanlar senin yok olup gitmediğini, zaman zaman da olsa yazmaya devam ettiğini duyunca memnun olacaklar.

"Hangi insanlar?"

"Yazdıklarından hoşlananlar elbette."

"Onlardan herhangi bir tanesini tanıyor musun?"

Palmer omuzlarını silkti. "Benim o taraklarda bezim yok. Ama emin olduğum bir şey var ki... "

Şerifin *Nedir o?* demesini beklediğini bildiği için, Billy soruyu sormadı.

Billy'nin sessizliği üzerine, Palmer, "Annen ve baban bununla çok gururlanırlardı."

Billy Palmer'ın yanından uzaklaştı ve kütüphaneden dışarıya çıktı.

Klimalı salondan çıkınca, yaz sıcağı bir anda üzerine çullanmıştı. Billy soluk aldıkça boğazı tıkanıyormuş, soluk verdikçe de boğuluyormuş gibi hissediyordu. Ya da belki bu şekilde hissetmesine neden olan şey sıcak değil, geçmişiydi.

38

lerden kâh güneşin altında hızla gider, verimli ünlü vadi daralıp görünmez olur, sonra da tekrar ortaya çıkarken, Billy Barbara'nın güvenliği için endişeleniyordu.

Vakıf fonunun işlerliği bir saat hassasiyetiyle, güvenli bir şekilde bir firmaya bırakılabilirdi, ta ki Billy katili buluncaya ya da katil onun işini bitirinceye dek.

Fakat burası küçük bir şehirdi ve telefon rehberinde sayfalar dolusu özel güvenlik şirketi ilanı yoktu.

Güvenlikçilere onlara neden ihtiyaç duyduğunu açıklamak riskli olabilirdi. Gerçeğin tamamı Billy'yi, büyük ihtimalle onun suçlu olduğunu göstermek üzere kurgulanmış olan üç cinayete bağlayacaktı.

Eğer gerçeğin büyük bir kısmını gizlerse, bu defa da güvenlikçiler neyle karşı karşıya olduklarını bilemeyeceklerdi. Bu durumda, Billy onların hayatlarını tehlikeye atmış olacaktı.

Bunun yanı sıra, bu bölgedeki güvenlik elemanlarının birçoğu ya eski polis memuru, ya da çalışmadıkları günlerde ek iş yapan faal memurlardı. İçlerinden birçoğu Palmer'ın emrinde çalışmışlardı ya da hâlâ daha çalışıyorlardı.

Billy Barbara'nın kiralık muhafızlar tarafından korunduğu-

nu, Palmer'ın bilmesini istemiyordu. Şerif bunun nedenini merak eder, sorular sormaya başlardı.

Palmer'ın radarının altında onca zaman geçirdikten birkaç yıl sonra, Billy yeniden radarın etki alanına girmişti. Üzerine daha fazla dikkat çekmeye cesaret edemezdi.

Arkadaşlarından Barbara'nın başında beklemelerini de rica edemezdi. Onlar da büyük bir tehlike altına girerlerdi.

Zaten, bu konuya rahat yaklaşacak kadar samimi arkadaşları da yoktu. Hayatındaki insanların büyük çoğunluğu *tanıdıklardı.*

Böyle olmasını Billy kendisi istemişti. Toplumdan soyutlanmış bir yaşam tarzı yoktu. Billy bunu biliyordu. Hem de çok iyi biliyordu. Ama zamanında ne ektiyse, şimdi de onu biçiyordu.

Kırık camdan giren rüzgâr, Billy'ye anlaşılmaz şeyler söylüyordu.

Barbara için en tehlikeli olabilecek saatlerde, Billy onu tek başına koruyacaktı. Tabii eğer becerebilirse.

O bunu Billy'den daha çok hak ediyordu. Geçmişine bakılacak olursa, bir koruyucuya ihtiyacı olan hiç kimse Billy'yi ilk ya da ikinci sırada düşünmezdi. Daha doğrusu hiçbir şekilde düşünmezdi.

Son cinayetim: Perşembe gece yarısı.

Eğer Billy katilin yazdığını doğru olarak yorumlamışsa -ki öyle yaptığına neredeyse emindi- Barbara'nın ölümü bu acımasız *"gösterinin"* sergilenmekte olan sözde perdesinin en heyecanlı bölümü olacaktı.

Senin intiharın: Ondan sonra en kısa zamanda.

Yarın akşam, gece yarısından çok önce, Billy Barbara'nın yatağının başucuna yerleşecekti.

Ama bu akşam, onun yanında olamayacaktı. Ajandasındaki acil olarak yapılması gereken işler, büyük ihtimalle şafak sökene dek sürecekti.

Eğer Billy hata ettiyse, eğer Barbara'nın katili sürpriz bir ikinci hamle yapacak olursa, bu güneşli vadi, bundan böyle Billy için yıldızların arasındaki boşluklar kadar karanlık bir yer olacaktı.

Güneş ışıkları sol tarafına doğru eğilir, asla ulaşamayacakmış gibi görünen vadideki muhteşem anıt St. Helena Dağı önünde yükselir, büyük bir kurtuluş özlemi ile aracı hızla sürerken, Billy Whispering Pines'ı aramak için cep telefonunu çıkararak, hızlı arama için l'i tuşladı.

Barbara içinde küçük bir de banyosu bulunan özel bir odada kaldığı için, normal ziyaret saatleri uygulanmıyordu. Alınan onay sayesinde, aile bireyleri gece boyunca bile odada kalabiliyorlardı.

Yolunun üzerindeki Whispering Pines'a uğrayıp, perşembe akşamından hiç değilse cuma sabahına kadar Barbara ile kalabilmesi işini ayarlamayı umuyordu. Bunun için, hiç şüphe çekmeden kabul edilebilecek bir de küçük hikâye tasarlamıştı.

Telefona cevap veren resepsiyon görevlisi Bayan Norlee müdürün saat beş buçuğa kadar toplantıda olacağını, ama o saatten sonra kendisini kabul edebileceğini söyledi. Billy randevu aldı. Saat dört olmadan kısa bir süre önce, devriye araçları, bir ambulans, ilçede görevli birkaç polis memuru ve paketinden çıkarılmış olan Cottle'ın cesedinin oturduğu sallanan koltuğun başında dikilen Napolitino'yu görmeyi bekleyerek eve vardı. Fakat ortalık sakindi.

Garaja girmek yerine, Billy aracı evin arka tarafına bakacak şekilde garaj yoluna park etti.

Eve girip tüm odaları tek tek kontrol etti. Yokluğunda içeriye davetsiz bir misafirin girdiğini gösteren, herhangi bir işaret yoktu.

Ceset hâlâ bir koza gibi kanepenin yanında duruyordu.

39

Mikrodalga fırının üstündeki iki dolap kapağının gizlediği derin dolapta fırın kâğıtları, iki tane tırtıklı pizza tavası ve daha başka çeşitli dar malzeme dik olarak yerleştirilmişti. Billy pizza tavalarını ve üzerinde durdukları sökülebilir dolap rafını çıkararak kilere koydu.

Artık boşalmış olan bölümün arka tarafında, iki gözlü bir elektrik prizi vardı. Prizin alt gözünde bir fiş takılıydı ve kablosu dolabın, bir bölümü kesilmiş olan arka duvarında kayboluyordu.

Fiş mikrodalga fırının fişiydi. Billy onu prizden çekti.

Bir seyyar merdivene çıkarak, elindeki matkapla dolabın alt kısmına fırının tavanını da delecek şekilde bir delik açtı. Mikrodalga harap olmuştu ama Billy bunu umursamadı.

Matkap ucunu elektrikli bir eğe gibi kullanarak, aynı anda hem deliğin çevresinde gezdirip, hem de yukarı aşağı bastırarak deliği genişletiyordu. Çıkan ses korkunçtu.

Yanan yalıtım maddesinden hafif bir koku yükselmeye başlamıştı ama sürtünmenin oluşturduğu ısı sorun çıkaracak kadar artmadan, Billy işini bitirmişti.

Mikrodalganın içindeki döküntüleri temizleyip, video kamerayı fırının içine yerleştirdi.

Görüntü aktarıcı kablonun çıkış kafasını kameraya taktıktan sonra, kablonun diğer ucunu fırının üzerinde açtığı deliğe soktu. Aynı işlemi güç kablosu için de tekrarladı.

Dolapta daha önce pizza tavalarının durduğu yere de, video kayıt cihazını yerleştirdi. Kullanım kılavuzuna bakarak, görüntü aktarıcı kablonun boştaki ucunu kayıt cihazına taktı.

Kameranın güç kablosunu dolabın arka tarafındaki prizin boş olan üst gözüne taktı. Kayıt cihazının güç kablosu da daha önce mikrodalganın fişinin takılı olduğu alt gözdeki yerini aldı.

Makineye yedi günlük bir disk yerleştirdi. Sistemi kullanım kılavuzundaki talimatlar doğrultusunda ayarlayıp, açma düğmesine bastı.

Mikrodalganın kapağını kapatınca, fırın camının iç yüzeyi, makinenin merceğini koruyan başlığın kauçuk çıkıntısına bastırıyordu. Kameranın yönü arka kapıya bakacak şekilde ayarlanmıştı.

Fırının ışıkları sönükken, Billy içerideki kamerayı ancak, yüzünü neredeyse cama yapıştıracak kadar yaklaştırdığı zaman görebiliyordu. Katilin, mikrodalgada mısır patlatmayı düşünmediği sürece, kamerayı keşfetmesi imkânsızdı.

Fırın camının katmanları arasında ince bir film olduğu için, Billy kameranın net bir görüntü alıp almayacağını bilmiyordu. Bunu denemesi gerekiyordu.

Mutfak camlarındaki jaluzi storların tümü kapalıydı. Billy storları kaldırdı ve mutfak lambasını yaktı.

Bir an arka kapının tam iç kısmında durdu. Sonra da yavaş adımlarla odayı geçti.

Kayıt cihazının, alınan görüntüleri incelemek için kullanılan küçük bir ekranı vardı. Billy seyyar merdivene tırmanıp, kaydı hızlandırılmış bir şekilde izlediğinde, karaltı şeklinde bir siluet gördü. Odayı geçerken cihazın çözünürlüğü iyileşti ve Billy kendisini tanıyabildi.

Kendisini seyretmekten hoşlanmamıştı. Soluk, karanlık ve belirsiz, kararlı bir şekilde hareket eden ama durmaya niyetli.

Kendisine karşı dürüst olması gerekirse, görüntü siyah beyazdı ve biraz da kumluydu. Yalpalar gibi görünmesi de, hızlı gösterimin etkisiydi.

Tüm bunları göz önüne alınca dahi, hâlâ daha inandırıcılıktan uzak bir figür görüyordu: Bir şekil, bir gölge, fakat bir hayaletten daha gerçek değildi. Kendi evinde bir yabancı gibi görünüyordu.

Makineyi yeniden ayarladı. Dolap kapaklarını kapattı ve seyyar merdiveni yerine koydu.

Banyoya gidip kaşındaki bandajı değiştirdi. İğnelerin açtığı yaralar kızarık ve şişti ama öncekinden kötü değildi.

Siyah bir tişört, siyah bir blucin ve siyah Rockport ayakkabılarını giydi. Güneşin batmasına dört saatten az bir zaman kalmıştı ve alacakaranlık bastırdığında, düşmanca gecede mümkün olduğunca fark edilmeden hareket etmesi gerekecekti.

40

Sonderece koyu renk bir döpiyes giyen Gretchen Norlee, mücevher takmamış, saçlarını geriye doğru taramıştı ve dünyaya çelik çerçeveli gözlüklerinin arkasından bakıyordu. Bürosunu pelüş oyuncaklarla süslemişti. Bir oyuncak ayı, bir kurbağa, bir ördek, bir tavşan ve gece mavisi renkte bir yavru kedi, esasen ziyaretçileri açık ağızlarından sarkan, pırıl pırıl pembemsi kırmızı renkli kadife dilleri ile karşılayan köpeklerden oluşan bir koleksiyonun içinde, raflara yerleştirilmişti.

Gretchen, 102 yataklı Whispering Pines Hasta Bakımevi'ni askeri bir disiplin ve maksimum şefkatle yönetiyordu. Sıcak tavırları, keskin sesinin kabalığını örtüyordu.

Kalıcı olmadığı bu dünyada, geçici bir denge kurmuş olan herhangi birinden daha büyük zıtlıkları yoktu. Tek fark, onunkiler hemen ortaya çıkıyordu ve çok daha sevimliydi.

Bu durumla görev gereği değil de, kişisel olarak ilgilendiğini belirtmek için, masasından kalkarak Billy'nin oturduğu sandalyenin çaprazındaki arkalıklı sandalyeye oturdu.

"Barbara özel odada kaldığı için, ziyaretçileri, diğer hastaları rahatsız etmemek kaydıyla, normal ziyaret saatlerinin dışında da yanına girebilir. Her ne kadar, aileler genellikle yalnız-

ca hasta hastaneden nakledildiğinde gece boyu yanında kalıyor olsalar da, ben bunda bir sakınca görmüyorum," dedi.

Gretchen merakını doğrudan doğruya belli etmekte son derece incelikli davrandıysa da, ona söyleyeceği her şeyin yalan olacağını bile bile, Billy kendisini bir açıklama yaparak kadının merakını gidermeye zorunlu hissetti.

"Üyesi olduğum İncil araştırma grubu, kutsal kitabın duanın gücü hakkında söyledikleri üzerinde tartışıyor."

"Yani bir İncil araştırma grubuna üyesiniz," dedi kadın, sanki karşısındaki adamı böyle dini bir uğraş içinde görmeyi pek hayal edemiyormuş da, bu durum ilgisini çekmiş gibi.

"Dostlarının ve akrabalarının etkin bir şekilde dua ettiği hastaların genellikle iyileştiğini, hem de çok daha hızlı bir şekilde iyileştiğini gösteren, kapsamlı bir tıbbi araştırma var."

Tartışmaya yol açan bu araştırma, gazetelerde yer aldığında bardaki tartışmaları alevlendirmek için, bol miktarda yakıt sağlamıştı. Billy anlattığı hikâyeyi ciddi bir İncil araştırma grubundan değil, bu sarhoş zırvalıklarından esinlenerek uydurmuştu.

"Sanırım bu konu hakkında bir şeyler okumuştum," dedi Gretchen Norlee.

"Barbara için muhakkak ki her gün dua ediyorum."

"Şüphesiz."

"Ama bana öyle geliyor ki, işin içine bir de adak girdiğinde, o dua çok daha anlamlı oluyor."

"Adak," dedi Gretchen, düşünceli düşünceli.

Billy gülümseyerek, "Odada bir koyun kesmekten söz etmiyorum," dedi.

"Ah. Temizlik işçileri buna çok memnun olacaklar."

"Yatağın başında edilen bir duanın, ne kadar içten olursa olsun, bir zorluğu yoktur."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Eğer dua etmek için en azından gece boyu uykusuz kalmak gibi, kişisel bir bedel ödeniyorsa, duanın o zaman çok daha etkili ve anlamlı olacağı muhakkaktır."

"Konuyu hiç bu açıdan düşünmemiştim."

"Arada sırada," diye devam etti Billy, "Barbara'nın başucunda oturup sabaha kadar dua etmek iyi gelecektir. Eğer ona bir faydası olmazsa bile, en azından bana olacaktır."

Billy söylediklerini dinlerken, televizyonda nefsine hâkim olmak üzerine ateşli vaazlar veren, sonra da limuzininin arka koltuğunda bir fahişeyle çırılçıplak basılan sahte azizlerden biri kadar düzenbaz olduğunu düşündü.

Gretchen Norlee'nin onu, Billy'nin kendisini dinlediğinden daha farklı bir şekilde dinlediği besbelliydi. Zira çelik çerçevelerin arkasındaki gözleri, Billy'nin acısını paylaşıyormuşçasına ıslanmıştı.

Yeni keşfettiği bu sahtekârlık özelliği, Billy'yi dehşete düşürmüş ve endişelendirmişti. Bir yalancı karşısındakileri kandırmakta ustalaştıkça, yalanla gerçeği ayırt etme yeteneğini yitirebilir ve kendi kendini çok daha kolay aldatabilirdi.

Her şeyin bir bedeli olduğu gibi, Gretchen Norlee gibi hoş bir kadına oyun oynayarak onu aldatmanın da bir bedeli olsa gerekti.

41

Billy ana koridorda Barbara'nın batı kanadındaki odasına doğru giderken, Barbara'nın doktoru Jordan Ferrier bir başka hastanın odasından çıkıyordu. Az kalsın çarpışacaklardı.

"Billy!"

"Merhaba Dr. Ferrier."

"Billy, Billy, Billy."

"Bunun ardından bir söylev gelecekmiş gibi hissediyorum."

"Benden sürekli kaçıyorsun."

"Elimden geleni yapmaya çalışıyorum." diye onayladı Billy.

Dr. Ferrier kırk iki yaşından daha genç görünüyordu. Kum rengi saçlı, yeşil gözlü, şen şakrak ve adanmış bir ölüm satıcısıydı.

"Altı ayda bir yaptığımız görüşmeyi bir hafta geciktirdik."

"Altı ayda bir görüşmek sizin fikrinizdi. On yılda bir görüşürsek çok memnun olurum."

"Haydi Barbara'nın yanına gidelim."

"Hayır," diye karşılık verdi Billy. "Bunları onun yanında konuşmak istemiyorum."

"Pekâlâ." Dr. Ferrier Billy'yi kolundan tutarak, personelin molalarını geçirdikleri dinlenme odasına yöneltti.

İçeride yalnızca ikisi vardı. Odayı, bu tutkularının sonuçlarını bilen ama kendilerini biraz gevşek bırakmak için geçerli nedenleri olan sağlık çalışanlarına yüksek oranda kalori, yağ ve kafein sunmak üzere hazır bekleyen çerez ve meşrubat otomatlarının mırıltısı doldurmuştu.

Ferrier turuncu renkli bir masadan, beyaz plastik bir sandalye çekti. Billy aynı şeyi yapmayınca, doktor içini çekti ve sandalyeyi tekrar masanın altına ittirerek dikildi.

"Üç hafta önce Barbara ile ilgili bir değerlendirme yaptım."

"Ben bunu her gün yapıyorum."

"Ben senin düşmanın değilim Billy. "

"Yılın bu zamanlarında bunu söylemek pek kolay değil."

Ferrier çalışkan bir doktordu, zekiydi, yetenekliydi ve iyi niyetliydi. Ama ne yazık ki mezun olduğu okul onu, doktorların deyimiyle "faydacı etik" fikriyle enfekte etmişti.

"Hiçbir ilerleme yok," dedi Dr. Ferrier.

"Ama gerileme de yok."

"Algılama fonksiyonlarını yeniden kazanmak için herhangi bir şans-"

"Zaman zaman konuşuyor," diye sözünü kesti Billy. "Bunu yaptığını biliyorsun."

"Söylediklerinin bir anlamı var mı? Tutarlı mı?"

"Arada bir," diye cevap verdi Billy.

"Bana bunlardan bir örnek ver."

"Veremem, hazırlıksızım. Not defterlerimi gözden geçirmem lazım."

Ferrier'in duygulu duygulu bakan gözleri vardı ve bunları nasıl kullanacağını biliyordu. "Barbara çok güzel bir kadındı Billy. Ona senden başka hiç kimse, benden daha büyük bir say-

gı duymamıştır. Fakat artık bu şekilde yaşamasının bir anlamı yok."

"Bana göre anlamı var."

"Bu ıstırabı çeken sen değilsin. O."

"Istırap çeker gibi bir hali yok," dedi Billy.

"Bunu kesin olarak bilemeyiz, değil mi?"

"Aynen."

Barbara Ferrier'i severdi. Billy'nin doktoru değiştirmemesinin bir nedeni de buydu.

İçinin derinliklerinde bir yerde, Barbara çevresinde olup bitenleri fark ediyor olabilirdi. Bu durumda, hiç tanımadığı yabancı bir doktordansa, Ferrier tarafından bakıldığını bilmekle kendisini çok daha güvende hissederdi.

Bu ironi, kimi zaman Billy'nin adaletsizlik anlayışını, bir ustura ağzı gibi keskinleştiren bir bileğitaşı gibiydi.

Barbara Ferrier'deki biyoetik enfeksiyondan, Ferrier'in kendisinde gerek bir Down sendromlu bebeğin, gerek özürlü bir çocuğun ve gerekse komadaki bir kadının sürdürdüğü hayattan hoşlanıp hoşlanmadığına karar verme bilgeliği ve hakkı olduğuna inandığından haberdar olsaydı, doktorunu derhal değiştirirdi. Fakat Barbara'nın bunlardan haberi yoktu.

"Öyle canlı, öyle girişkendi ki," dedi Ferrier, "her gün her gün böyle bir şeye katlanmak istemezdi."

"Bir şeye katlandığı yok," dedi Billy. "Denizin derinliklerinde yitip gitmiş değil. Yüzeyin hemen altında yüzüyor. *Tam da orada."*

"Acını anlıyorum Billy. İnan bana anlıyorum. Fakat Barbara'nın durumunu değerlendirebilecek tıbbi bilgiye sahip değilsin. Barbara tam da orada *değil.* Asla olmayacak."

"Geçen gün söylediği bir şeyi hatırladım. 'Ne dediğini bilmek istiyorum... deniz." Her ne diyorsa, söylemeye devam ediyor."'

Ferrier ona yine aynı şefkat ve hayal kırıklığı dolu ifadeyle baktı. "Tutarlılığına dair verebildiğin en iyi örnek bu mu?"

"En azından zararsız," dedi Billy.

"Kısıtlı kaynaklarımızı umutsuz vakalara harcadığımız İçin, bunun zararını diğer hastalar görüyor."

"Barbara umutsuz bir vaka değil. Kimi zaman kahkaha dahi atıyor. O *tam orada* ve çok geniş kaynakları var."

"Eğer doğru değerlendirilirse çok işe yarayabilecek kaynaklar."

"Benim parada gözüm yok."

"Bunu biliyorum. Sen o parayı son sentine kadar kendine harcayacak tipte bir adam değilsin. Ama bu kaynakları kabul edilebilir bir yaşam düzeyine erişebilme olasılığı, Barbara'dan *çok daha yüksek* olan insanlara, yardım edilebilme şansı çok daha fazla olan insanlara yönlendirebilirsin."

Billy'nin Ferrier'e bu kadar tahammül etmesinin bir nedeni de, doktorun ön mahkemede verdiği etkili ifadelerin, vichyssoiseyi üreten firmanın davayı mahkemeye gitmeden çözmeyi kabul etmesine neden olmasıydı.

"Ben yalnızca Barbara'yı düşünüyorum," diye sürdürdü konuşmasını Ferrier. "Eğer onun durumunda ben olsaydım, orada o şekilde yatmak istemezdim."

"Ve ben de senin bu arzuna saygı gösterirdim," dedi Billy. "Ama *onun* arzusunun ne olduğunu bilmiyoruz."

"Onun gidişinde etkin bir rol oynamamız gerekmiyor," diye hatırlattı Ferrier. "Yalnızca ikinci dereceden bir rolümüz olacak. Beslenme tüpünü çıkararak."

İçinde bulunduğu koma halinde, Barbara'nın güvenli bir ağız kapama refleksi yoktu ve gerektiği şekilde yutkunamıyordu. Bu yüzden yedikleri akciğerlerine kaçabilirdi.

"Beslenme tüpünü çıkaralım ve gerisini doğaya bırakalım."

"Açlıktan ölsün."

"Doğal olarak."

Billy'nin Barbara'yı Ferrier'in ellerine teslim etmesinin bir başka nedeni de, doktorun faydacı etik inancında açık sözlü davranmasıydı. Bir başka doktor da aynı inançta olabilir, fakat bunu gizleyebilirdi... ve kendisini bir iyilik meleği ya da etkeni gibi gösterebilirdi.

Ferrier yılda iki kez bu konuyu açardı; fakat Billy'nin onayı olmadan böyle bir şey yapması olanaksızdı.

"Hayır," dedi Billy. "Hayır. Bunu yapmayacağız. Aynı bu şekilde devam edeceğiz."

"Dört yıl çok uzun bir süre."

"Ölüm daha da uzun," dedi Billy.

42

Üzüm bağlarının üzerindeki saat altı güneşi, pencereden içeriye yaz, hayat ve cömertliği doldurdu. Barbara Mandel'in gözleri, solgun gözkapaklarının altında canlı rüyaların gelişmelerini izliyordu.

Yatağın başucundaki bar taburesinde oturan Billy, "Bu gün Harry'yi gördüm," dedi. "Ona Muppet kuklası dediğini hatırladığı zaman, tıpkı o günlerdeki gibi gülümsüyor. En büyük başarısının hâlâ daha barodan ihraç edilmemek olduğunu söylüyor."

Gününün nasıl geçtiğine dair başka bir şey söylemedi. Geri kalanlar Barbara'nın ruhunu besleyecek türden şeyler değildi.

Konuya savunma açısından bakıldığında, odanın iki zayıf noktası vardı. Bunlardan bir tanesi hole açılan kapı, diğeri ise odanın penceresiydi. Bitişikteki banyonun penceresi yoktu.

Odanın penceresinde stor vardı ve bir mandalla kilitleniyordu ama kapının kilidi yoktu.

Tüm hastane yatakları gibi, Barbara'nın yatağı da tekerlekliydi. Salı akşamı, gece yarısına doğru, Billy Barbara'yı buradan, katilin onu bulacağını zannettiği yerden, daha güvende olacağı bir başka odaya götürebilirdi.

Barbara herhangi bir yaşam destek ünitesi ya da monitöre bağlı değildi. Beslenme ünitesi ve pompa, yatağın iskeletine sabitlenmiş olan bir askıda asılıydı.

Uzun ana koridorun ortasındaki hemşire bölümünden hiç kimsenin, batı kanadındaki bu odayı görmesi mümkün değildi. Şansına, Barbara'yı hiç kimseye görünmeden son anda odadan taşıyıp, katili beklemek üzere tekrar geriye dönebilecekti.

İyimser değilse de, kesin bir varsayım olan o kriz anının geldiğini inanıyordu.

Barbara'yı odada yalnız bırakarak batı kanadını dolaştı. Diğer hastaların odalarına göz atıp, olasılıkları gözden geçirerek bir malzeme dolabını ve bir banyo bölümünü kontrol etti.

Odaya geri döndüğünde Barbara sayıklıyordu: "...suya batmış... çamura bulanmış... taşlardan yaralanmış..."

Söyledikleri kötü bir rüya gördüğünü akla getiriyordu; fakat ses tonunda öyle bir iz yoktu. Yumuşak bir şekilde ve büyülenmiş gibi konuşuyordu.

"...taşlar kesmiş... ısırganlar batmış... dikenli çalılar yırtmış..."

Billy kalemini ve not defterini unutmuştu. Hoş, hatırlasaydı da oturup Barbara'nın söylediklerini kaydetmeye vakit bulamazdı.

"Çabuk!" dedi Barbara.

Yatağın başucunda durarak, rahatlatmak için elini Barbara'nın omzuna koydu.

Barbara ısrarla "İtiraf et!" diye fısıldadı.

Billy neredeyse Barbara'nın gözlerini açıp kendisine bakacağını sandı ama düşündüğü gibi olmadı.

Barbara sessizliğe gömüldüğünde, Billy yatağın şiltesinin yüksekliğini ayarlamaya yarayan mekanizmanın kablosunu kontrol etmek için çömeldi. Eğer gece Barbara'yı taşıması gerekirse, fişi çekmek zorunda kalacaktı.

Yerde, yüksek yatağın tam altında, dijital bir kamerayla çekilmiş bir fotoğraf duruyordu. Billy fotoğrafı yerden aldı ve daha aydınlık bir yerde incelemek için ayağa kalktı.

"... sürünerek sessizce sokuluyor..." diye fısıldadı Barbara.

Billy fotoğraftakinin bir peygamberdevesi olduğunu anlayıncaya kadar, fotoğrafı üç yöne çevirerek baktı. Görünüşe göre, hayvan ölüydü ve soluk boyalı tahtaların üzerinde cansız yatıyordu.

"... sürünerek sessizce sokuluyor... ve onu parçalıyor... "

Barbara'nın fısıltıları aniden, sanki ölü peygamberdevesi Billy'nin kulağındaki sarmal boşluklarda aşağılara doğru düşüyormuş gibi seğirdi ve Billy soğuk bir ürpertiyle titredi.

Hasta yakınları ve arkadaşları normal ziyaret saatlerinde ön kapıdan girerlerdi ve herhangi bir kayıt işlemi yapmalarına gerek yoktu.

"... ölümün elleri..." diye fısıldadı Barbara bu kez.

Barbara, sürekli sızlanan ve sayısız isteklerde bulunan bilinci yerinde olan hastalar kadar ilgiye gerek duymadığı için, hemşireler onun yanına diğerlerine gittikleri kadar sık geliniyorlardı.

"... dev kayalar... kızıl öfke..."

Sıradan bir ziyaretçi Barbara'nın yatağının başucunda yarım saat oturur, hiç kimse bunu fark etmezdi bile, ne de içeriye birisinin girip çıktığı fark edilirdi.

Billy Barbara'yı, daha önce sayısız kez o şekilde kalmış olmasına rağmen, bomboş bir odaya konuşur vaziyette, yalnız bırakmak istemiyordu. Billy'nin zaten tamamen dolu olan gecesi, eklenen bir tane daha acil işle daha da içinden çıkılmaz bir hal almıştı.

"... zincirler sarkıyor... korkunç..."

Billy fotoğrafı cebine koydu.

Barbara'ya doğru eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu.

Alnı her zaman olduğu gibi soğuktu.

Pencereye giderek storu indirdi.

Gitmekte tereddüt ederek kapının aralığında durdu ve geriye dönüp Barbara'ya baktı.

Barbara'nın o anda söylediği bir şey, nedeni hakkında en ufak bir fikri olmadığı halde Billy'nin kulaklarında yankılandı.

"Bayan Joe," demişti Barbara. "Bayan Joe."

Billy ne Bayan Joe, ne Bayan Joseph, ne de Bayan Johanson ya da Bayan Jonas diye birini, ne de Barbara'nın söylediğine benzeyen isimde birini tanıyordu. Ama buna rağmen... tanıdığını düşündü.

Hayalet peygamberdevesi Billy'nin kulağında tekrar seyirdi. Seğirme belkemiği boyunca devam etti.

Gretchen Norlee'ye söylediği yalanlardaki dualar kadar gerçek bir duayla, Barbara'yı tek başına güvende olarak geçirebileceği son geceye bırakarak odadan çıktı.

Güneşin batmasına üç saatten daha az bir zaman kala, tek bir bulut dahi olmayan gökyüzü kupkuruydu, güneş termonükleer pırıltılar saçıyordu, hava ise yaklaşan tufanı bekliyormuşçasına durgundu.

43

Çitlerle çevrilmiş ön avluda biçmeyi gerektirecek çimler yoktu; bunun yerine zemini gür bir bitki örtüsü ve karabiber ağaçlarının zarif dallarının altındaki dantel çiçekleri süslüyordu.

Trompet sarmaşıklarının örttüğü, çardaklı bir tünel şeklindeki ön taraftaki yürüyüş yolu gölgeler içindeydi. Kırmızı renkli, sessiz borular, ışıl ışıl parlayan çanlarını güneşe doğru çevirmişlerdi.

Tel örgüyle çevrilmiş kemerli tünel, alacakaranlığın habercisi, içlerinde kırmızı lal ve kırmızı kediotları dikilmiş saksıların bulunduğu, aydınlık bir ön verandaya uzanıyordu.

Ev İspanyol tarzı bir bungalovdu. Gösterişsiz; fakat zarifti ve iyi korunmuştu.

Kırmızı boyalı ön kapıya bir kuşun siyah silueti resmedilmişti. Kanatları yukarıya doğru kalkmış olan kuş, yukarıya doğru bir açıyla duruyordu.

Billy ikinci kez vurmaya fırsat bulamadan, kapı sanki gelmesi bekleniyormuş ve yolları gözleniyormuş gibi açıldı.

Ivy Elgin, "Selam Billy," dedi. Sanki Billy'nin geldiğini kapıdaki pencereden görmüş gibi, yüzünde hiçbir şaşkınlık belirtisi görünmüyordu. Kapıda pencere yoktu.

üzerinde haki renkte bir şort ve kırmızı renkli bol bir tişört olan Ivy yalınayaktı. Ivy başındaki kapüşonla bile kelebekleri kendisine çeken bir lamba gibiydi.

"Evde olup olmadığından emin değildim," dedi Billy.

"Çarşamba günleri izinliyim." Ivy kapıdan çekildi.

Kapının eşiğinde tereddütle duran Billy, "Doğru. Ama senin de bir hayatın var," dedi.

"Mutfakta şamfıstığı ayıklıyordum."

Ivy geriye döndü ve sanki Billy evine defalarca gelmiş gibi, evin içine doğru yürüdü. Halbuki Billy buraya ilk kez geliyordu.

Sımsıkı kapatılmış perdeler ve safir renkli püsküllü bir abajuru olan bir ayaklı lamba, oturma odasını gölgelerle doldurmuştu.

Billy'nin gözüne koyu renkli köknar yer döşemeleri, gece mavisi tiftik kumaşla kaplı mobilyalar ve bir İran halısı ilişti. Sanat eseri gibi görünen halı 1930'lardan kalmışa benziyordu.

Billy sert kerestenin üzerinde biraz gürültüyle yürüdü, fakat Ivy çıt çıkarmıyordu. Sanki ayaklarıyla köknar döşeme arasında bir hava boşluğu varmış gibi sessizce, bir gölcüğün üzerinde suyu dalgalandırmadan yürüyen bir peri kızı gibi, odada ilerledi.

Evin arka tarafında, oturma odasıyla hemen hemen aynı boyutlarda bir mutfak ve yemek bölümü vardı.

Boncuklu kapı perdesi, Fransız tarzı camlı dolap kapakları, derzleri siyah dolgu maddesiyle doldurulmuş beyaz seramik yer döşemesi ve tarifsiz kalite Billy'ye bir New Orleans cazibesi anımsatmıştı.

Arka verandaya bakan iki mutfak penceresi, mutfağın havalanması için açılmıştı. Pencerelerden birinde siyah renkli büyük bir kuş duruyordu.

Yaratığın kusursuz dinginliği, içinin doldurulmuş olduğu-

nu düşündürüyordu. Derken başını kaldırdı.

Ivy hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen, Billy sanki bir sandalyeye oturmasını söylediğini sandı ve sandalyeye oturur oturmaz, Ivy önüne buz dolu bir bardak koydu. Masanın üzerinde duran sürahiyi aldı ve bardağa çay doldurdu.

Kırmızı-beyaz kareli muşambanın üstünde ayrıca, çay dolu başka bir bardak, taze kirazlarla dolu bir tabak, soyulmuş şamfıstığıyla tepeleme dolu bir kek kalıbı ve yarım kâse soyulmamış fıstık vardı.

"Evin güzelmiş," dedi Billy.

"Burası büyükannemin evi." Ivy tabaktan üç tane kiraz aldı. "Beni o büyüttü."

Ivy her zaman olduğu gibi yumuşacık bir tonla konuşuyordu. Sesini barda dahi yükseltmez, ama sesini duyurmakta da asla sıkıntı çekmezdi.

Başkalarının özel yaşamına burnunu sokmaktan hoşlanmayan Billy, Ivy'ninki kadar yumuşak bir ses tonuyla, "Annene ne olmuştu ki?" diye sorduğunu duyunca kendisine şaştı.

"Doğum yaparken öldü," dedi Ivy, kirazları pencerenin pervazında duran kuşun yanına dizerken. "Babam da terk edip gitti."

Çay şeftali nektarıyla tatlandırılmıştı ve hafif bir de nane tadı vardı.

Ivy masaya dönüp oturarak, fıstıkları ayıklamaya devam ederken, kirazları görmezden gelen kuş Billy'yi süzüyordu.

"Bu senin evcil hayvanın mı?" diye sordu Billy.

"İkimiz de birbirimize aidiz. Pencereden bu tarafa çok nadiren gelir ve geldiği zaman da, temizlik kurallarıma saygılı davranır."

"Adı ne?"

"Henüz söylemedi. Ama eninde sonunda söyleyecektir."

Billy hayatı boyunca, o ana kadar, kendisini aynı anda

hem son derece huzurlu hem de kafası belli belirsiz karışmış hissetmemişti. Başka türlü kendisini, "Hangisi daha önce geldi peki? Ön kapıdaki kuş mu yoksa gerçek olanı mı?" gibi garip bir soru sorarken yakalamazdı.

Ivy, "İkisi birlikte geldiler," diyerek, en az Billy'nin sorusu kadar tuhaf bir cevap verdi.

"Nedir bu -bir karga mı?"

"O, bir kargadan daha asildir," dedi Ivy. "Bir kuzgun ve bizim de, onun bir kuzgundan başka bir şey olmadığına inanmamızı istiyor."

Billy ne karşılık vereceğini bilemedi, bu nedenle sustu. Sessizlikten huzur duyuyordu ve görünüşe göre Ivy de aynı şeyi hissediyordu.

Whispering Pines'tan ayrılırkenki telaşının kalmadığını fark etti. Sanki zaman artık akmıyormuş gibiydi; aslına bakarsanız, burada zamanın hiçbir önemi yokmuş gibiydi.

Kuş sonunda kirazlara döndü ve gagasıyla meyvenin etli kısmını hızla ve beceriyle çekirdeğinden ayırdı.

Ivy'nin becerikli uzun parmakları yavaş hareket ediyormuş gibi görünüyordu ama kâseye hızla soyulmuş fıstık dolduruyordu.

"Bu ev çok sessiz," dedi Billy.

"Çünkü duvarlar yıllar boyu işe yaramaz konuşmalar emmedi."

"Öyle mi?"

"Büyükannem sağırdı. Onunla işaret diliyle ve yazarak anlaşırdık."

Arka verandanın ilerisinde tüm çiçeklerin kırmızı, koyu mavi ya da mor renkte olduğu bir çiçek tarhı vardı. Bir yaprak diğerine sürtünecek olsa, ya da bir cırcırböceği ötse, veyahut da bir arı bir çiçeğin etrafında uçuşsa dahi, açık pencereden içeriye hiç ses gelmezdi.

"Müzik dinlemekten hoşlanıyor olmalısın," dedi Ivy, "ama ben olmamasını tercih ederim."

"Müzikten hoşlanmıyor musun?"

"Barda yeterince dinliyorum."

"Ben country müzikten hoşlanıyorum. Ve Texas swinglerinden. The Texas Top Hands grubunu, Bob Wills ve Texas Playboyları'nı severim."

"Her neyse. Etrafımızda her an bir müzik var zaten," dedi Ivy, "eğer onu duymayı becerebiliyorsan."

Billy duymayı beceremiyor olmalıydı.

Billy cebindeki ölü peygamberdevesi fotoğrafını çıkararak masaya koydu ve "Bunu Barbara'nın Whispering Pines'taki odasında, yerde buldum," dedi.

"İstersen sende kalabilir."

Billy resmi ne yapacağını bilemedi. "Barbara'yı ziyarete mi gidiyorsun?"

"Bazen gidip yanında oturuyorum."

"Bundan haberim yoktu."

"Barbara bana her zaman sevecen davranmıştır."

"Sen barda çalışmaya Barbara komaya girdikten bir yıl sonra başladın."

"Onu daha önceden tanıyordum."

"Gerçekten mi?"

"Büyükannem hastanede ölmek üzereyken bana çok iyi davranmıştı."

Barbara hemşireydi, hem de çok iyi bir hemşire.

"Onu ne sıklıkta ziyaret ediyorsun?"

"Ayda bir kez."

"Bunu şimdiye kadar bana neden hiç söylemedin Ivy?"

"O zaman seninle onun hakkında konuşmak zorunda kalacaktık."

"Onun hakkında konuşmak mı?"

"Onun nasıl olduğundan, çektiği acılardan söz etmek sana huzur veriyor mu?" diye sordu Ivy.

"Huzur mu? Hayır. Nasıl verebilir ki?"

"Komadan önceki halini hatırlamak rahatlatıyor mu peki?"

Billy bir parça düşündü. "Bazen."

Ivy, bakışlarını fıstıklardan ayırarak, fevkalade güzellikteki brendi renkli gözlerini Billy'nin gözlerine dikti. "O halde şimdiyi konuşma. Yalnızca o zamanı hatırla."

İki kirazı bitiren kuzgun, kanatlarını germek için yemeye ara verdi. Kanatlar sessizce açılıp tekrar sessizce kapandı.

Billy tekrar Ivy'ye baktığında, kız bütün dikkatiyle kâsedeki fıstıkları ayıklamakla meşguldü.

Billy, "Barbara'yı ziyaret ettiğin zaman neden bu fotoğrafı da yanında götürdün?" diye sordu.

"Yakın zamanda ölen şeylerin fotoğraflarını her zaman yanımda taşırım."

"İyi de neden?"

"Haruspiklik," diye hatırlattı Ivy ona. "Onları okuyorum. Bana haber veriyorlar."

Billy çayından bir yudum aldı.

Kuzgun gagasını çığlık atarcasına açmış, Billy'yi izliyordu.

"Peki Barbara hakkında ne söylüyorlar'?"

Ivy'nin dingin ve hafiften kaçık hali, vereceği cevabı mı tasarladığını, yoksa düşünceleri burayla başka bir yer arasında bölündüğü için tereddüt mü ettiğini gizliyordu. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

Ivy cevabını vermişti. Verecek başka bir cevabı yoktu.

Masanın üstünde duran fotoğraftaki peygamberdevesi Billy'ye hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Ölü şeylere anlam verme görüşünü kimden aldın?" diye sordu Billy. "Büyükannenden mi?"

"Hayır. O böyle şeylere karşı çıkardı. Büyükannem eski

moda, koyu bir Katolik'ti. Ona göre, kehanetlere inanmak günahtı. Çünkü ölümsüz ruhu tehlikeye atardı."

"Ama sen aynı fikirde değilsin."

"Hem aynı fikirdeyim, hem de değilim," dedi Ivy her zamankinden daha yumuşak bir tonla.

Kuzgun üçüncü kirazı da bitirdiğinde, çekirdekler, sanki evin tertip ve düzen kurallarını onaylıyormuşçasına, pencerenin pervazında dizilmiş bir şekilde duruyorlardı.

"Annemin sesini hiç duymadım," dedi Ivy.

Billy bu cümlenin ne anlama geldiğini çıkaramadı ama bir an sonra Ivy'nin annesinin doğumda ölmüş olduğunu hatırladı.

"Ta küçüklüğümden beri," dedi, "annemin bana söyleyeceği son derece önemli bir şeyler olduğunu biliyordum."

Billy duvardaki saati ilk kez o an fark etti. Saatin saniyesi, akrebi ya da yelkovanı yoktu.

"Bu ev her zaman böyle sessizdir," dedi Ivy. "Son derece sessiz. Burada dinlemeyi öğrenirsin."

Billy dinledi.

"Ölü şeyler bizimle konuşur."

Kuzgun pırıl pırıl parlayan antrasit renkli gözleriyle hanımını süzdü.

"Bu evin duvarları inceciktir," dedi Ivy. "Dünyayla arasındaki duvarlar. Eğer bir ruh çok isterse, evin duvarları aracılığıyla konuşabilir."

Ivy boş kabukları bir yana koyarak, fıstık içlerini kek kalıbına doldururken, bardakta eriyen bir buzdan daha da sessiz ve yumuşak bir sesler senfonisi yaratmıştı.

"Kimi zaman geceleri, ya da özellikle sessiz bir öğleden sonra, ya da ufuk çizgisinin güneşi yutup tüm seslerin kesildiği alacakaranlıkta, annemin bana seslendiğini hissederim. Neredeyse sesini dahi duyarım... ama sözcüklerle değil. Henüz değil."

Billy Barbara'nın doğal olmayan bir uykunun derinliklerinde söylediklerini düşündü. Söyledikleri hiç kimseye bir anlam ifade etmiyordu; fakat Billy için esrarengiz anlamlarla doluydular.

Ivy Elgin'i çekici olduğu kadar, rahatsız edici buluyordu. Kızın saflığı kimi zaman kusursuzluk sınırına yaklaşsa da, Billy kendi kendisini, her erkeğin ve her kadının kalbinde olduğu gibi, Ivy'nin kalbinde de ışığın ulaşamadığı, huzur dolu sessizliğin giremediği bir oda olduğu konusunda uyardı.

Bununla birlikte, kendisinin yaşam ve ölümle ilgili inançlarının ne olduğunu umursamadan ve Ivy'nin içinde barındırdığı kirli güdülerin ne olduğuna aldırmadan, tabii eğer içinde gerçekten bu tür güdüler barındırıyorsa, Billy Ivy'nin, annesinin kendisine ulaşmaya çalıştığına, ona ulaşmayı denemeye devam edeceğine ve en sonunda bunu başaracağına dair olan inancında samimi olduğunu hissetti.

Her şeyden önemlisi, Ivy Billy'yi, Billy'nin Ivy'yi sadece eksantrik biri olduğu için listeden çıkaramayacağı çok yönlü bilinci nedeniyle değil ama bu bilincin vardığı yargıyla çok etkilemişti. Bu evle dünya arasındaki duvarlar, yıllardır süren sessizliğin dalgalarıyla yıkanarak incecik kalmış olmalıydı.

Ivy'nin Haruspik yeteneklerine dayanan kehanetleri çok nadiren her şeyiyle doğru çıkardı. Ivy bunun kusurunu, kendisinin işaretleri okumadaki yeteneksizliğine bağlar, Haruspikliğin bir saçmalık olduğuna dair fikirlere tahammül edemezdi.

Billy Ivy'nin bu ısrarcılığını şimdi anlıyordu. Eğer bir insan ölü şeylerin her birinin benzersiz hallerinden geleceği okuyamıyorsa, ölü şeylerin bize söyleyecek bir şeyleri olmadığı ve kaybettiği annesinin sesini duymayı bekleyen bir çocuğun, ne kadar kulak verirse versin ya da ne kadar sessizce ve dikkatle dursun, bunu duyamayacağı da doğruydu.

Ivy işte bu nedenle yolda ezilmiş bir keseli sıçanın, ölü bir

peygamberdevesinin, gökten düşen kuşların fotoğraflarını okuyordu.

Evde sessizce yürüyor, fıstıkların kabuklarını çıt çıkarmadan ayıklıyor, kuzguna yumuşak sesiyle bir şeyler söylüyor ya da hiç konuşmuyor ve kimi zaman da kusursuz bir sessizliğe gömülüyordu.

Tıpkı şu anda üzerlerine çöken sessizlik gibi; fakat Billy bu sessizliği bozdu.

Vereceği tepkiden çok Ivy'yi çözümlemek için, kızı kuzgunun yaptığından çok daha dikkatli bir şekilde inceleyerek Billy, "Bazen psikopat katiller kurbanlarından, onları anımsatacak hatıralar alırlar," dedi.

Billy havanın ne kadar sıcak olduğundan bahsetmişçesine, Ivy çayından bir yudum aldı ve tekrar fıstıkları ayıklamaya koyuldu.

Billy, sanki söylenecek olan şeyleri daha önceden bildiği için, herhangi birinin Ivy'yi şaşırtacak bir şey söyleyebileceğinden kuşku duydu.

"Böyle bir olay duymuştum," diye devam etti Billy. "Bir seri katil kurbanını öldürdükten sonra suratını yüzmüş ve formaldehit dolu bir kavanozun içinde saklamış."

Ivy fıstık kabuklarını masanın üzerinden topladı ve sandalyesinin yanında duran çöp kovasına döktü. Sanki dökmemiş de, çöp kovasına *yerleştirmiş* gibi, kabuklardan en ufak bir tıkırtı çıkmamıştı.

Ivy'ye bakan Billy, kurbanının yüzünü çalan katil hikâyesini daha önce duyup duymadığını, ya da bunu ilk defa mı duyduğunu kestirememişti.

"Eğer suratı olmayan böyle bir ceset görürsen, onda ne okursun? Gelecekle ilgili değil de, *onunla* ilgili. Yani katille."

"Tiyatro," dedi Ivy hiç tereddüt etmeden.

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Tiyatroyu sevdiğini söylerdim."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Bir suratı yüzüp çıkarmayı oynamak."

"Bir bağlantı kuramadım."

Ivy tabaktan bir tane kiraz aldı.

"Tiyatro bir aldatmacadır," dedi. "Hiçbir aktör kendisini oynamaz."

Billy yalnızca, "Pekâlâ," diyebildi ve devamını bekledi.

Ivy, "Bir aktör her rolde sahte bir kimliğe bürünür," diye devam etti.

Kirazı ağzına attı. Bir an sonra da çekirdeği avcuna çıkararak meyveyi yuttu.

Ivy bu hareketle kirazın en son gerçekliğinin çekirdek olduğunu ima etmek niyetinde olmasa da, Billy bu anlamı çıkarmıştı.

Ivy yeniden Billy'yle göz göze geldi. "O suratı bir surat olduğu için istemiyor. İstiyor; çünkü o bir maske."

Gözleri ilginç olmaktan çok daha güzeldi; fakat Billy Ivy'nin içyüzünün kendisini ürperttiği gibi Ivy'yi de ürperttiğini sanmıyordu. Belki de bütün hayatınızı bir ölünün sesini dinleyerek geçirseydiniz, siz de en ufak bir şeyde ürpermeyebilirdiniz.

"Yani kimi zaman, yalnızken ve ruh hali uygunken, yüzü kavanozdan çıkarıp kendi yüzüne mi takıyor demek istiyorsun?" diye sordu Billy.

"Belki yapıyordur. Ya da belki onu yalnızca, kendisine hayatının önemli rollerinden birini, en sevdiği gösterisini hatırlattığı için istiyordur."

Gösteri.

Bu sözcüğü Billy'nin kafasına Ralph Cottle sokmuştu. Ivy sözcüğü bilerek de tekrarlamış olabilirdi, son derece büyük bir saflıkla da. Billy'nin bu konuda bir fikri yoktu.

Ivy gözlerini Billy'ninkilerden ayırmadan, "Her yüzün bir maske olduğunu düşünür müydün Billy?" dedi.

"Ya sen?"

"Kulağı duymayan ve bir aziz kadar yumuşak ve iyi kalpli olan büyükannemin, yine de bazı sırları vardı. Bunlar zararsız, hatta hoş sırlardı. Büyükannemin maskesi neredeyse bir cam kadar şeffaftı -fakat sonuçta bir maskeydi."

Billy Ivy'nin ne dediğini anlamamıştı ve söylediklerinden Billy'nin hangi anlamı çıkarmasını sağlamak amacında olduğunu bilmiyordu. Ona doğrudan doğruya ne demek istediğini sorarsa, daha açık bir yanıt alacağına inanmıyordu.

Bu mutlaka Ivy'nin onu aldatmaya çalıştığı anlamına gelmezdi. Ivy'nin konuşmaları genellikle çok daha imalı olurdu ve bunun nedeni amacının bu olması değil, yapısının öyle olmasıydı. Söylediği her şey bir zil sesi gibi berrak görünürdü, fakat kimi zaman da yorum yapılamayacak kadar yarı saydamdı.

Çoğu zaman sessiz kalarak, konuştuğu zamandan daha çok şey anlatırdı; müşfik bir sağır tarafından büyütülen bir kız çocuğu için bir anlam ifade edeceği gibi.

Eğer Ivy'yi yarı yarıya bile anladıysa; kız onu herhangi bir şekilde kandırmıyordu. Fakat, öyleyse neden kendi yüzü de dahil olmak üzere, her yüzün bir maske olduğunu söylemişti?

Eğer Ivy Barbara'yı yalnızca bir zamanlar kendisine iyi davrandı diye ziyaret ediyorduysa ve eğer ölü şeylerin fotoğraflarını Whispering Pines'a götürmesinin nedeni, bunları her yere yanında götürmesiyse, peygamberdevesi fotoğrafının, Billy'nin kendisini ortasında bulduğu tuzakla hiçbir bağlantısı yoktu ve Ivy de katilin varlığından dahi haberdar değildi.

Bu durumda, kalkıp gidebilir ve acil olarak yapılması gereken işini yapabilirdi. Ama masada oturmaya devam etti.

Ivy'nin gözleri bir kez daha fıstıklara kaydı ve elleri, sessizce kabuk ayıklamaya devam etti.

"Büyükannem doğuştan duymuyordu," dedi. "Hayatı boyunca bir tek sözcük dahi duymadı ve sözcükleri nasıl oluşturacağını bilmedi."

Kızın usta parmaklarını izleyen Billy, Ivy'nin günlerinin -bahçeyle ilgilenmek, bu harika evin şu anki mükemmel temizliğini korumak, yemek yapmak gibi- yararlı işlerle dolu dolu geçtiğini ve ne pahasına olursa olsun kendisine bir iş yarattığını düşündü.

"Hiçbir zaman bir kahkaha sesi de duymadı ama kahkaha atmasını biliyordu. Harika ve bulaşıcı bir gülüşü vardı. Sekiz yaşıma kadar onun ağladığını duymamıştım."

Billy Ivy'nin zorunlu hamaratlığının, kendisininkinin bir yansıması olduğunu gördü ve onun duygularına ortak oldu. Ivy'ye güvenip güvenemeyeceği konusu bir yana, Billy ondan hoşlanmıştı.

"Daha gençken," dedi Ivy, "annemin doğum yaparken ölmesinin tam olarak ne anlama geldiğini anlayamıyordum. Annemi bir şekilde öldürdüğümü ve bunun sorumlusunun ben olduğumu düşünüyordum."

Pencerenin pervazında, kuzgun daha önce yaptığı gibi kanatlarını tekrar sessizce gerdi.

"Benim suçum olmadığını anladığımda sekiz yaşımdaydım," dedi Ivy. "Bunu anladığımı büyükanneme belirttiğimde, hayatımda ilk kez onun ağladığını görmüştüm. Komik gibi gelebilir; fakat büyükannem ağladığında, ki bu kusursuz bir sessizliğin gözyaşları olmalıydı, ağlamasının sessizliğin yürek burkan kasılmaları ve gözyaşlarından başka bir şey olmadığını varsaymıştım. Ama hıçkırıkları da en az kahkahaları kadar olağandı. Bu iki halinin gösterdiğine göre, büyükannem konuşup duyabilenlerden soyutlanmış bir kadın değil; bilakis onlardan biriydi."

Billy Ivy'nin erkekleri güzelliği ve seksapeli ile büyülediği-

ni düşünürdü; fakat kızın tılsımının kaynağı çok daha derinlerdeydi.

Billy kendisinin ortaya koymak istediği şeyin ne olduğunu, ancak sözcükler ağzından döküldüğünde anladı: "On dört yaşımdayken annemi ve babamı vurdum."

Ivy başını kaldırıp bakmadan, "Biliyorum," dedi.

"Öldüler."

"Biliyorum. Hiç onlardan birinin, seninle duvarlar aracılığıyla konuşmak istediğini düşündüğün oldu mu?"

"Hayır. Böyle bir şeyi hiç düşünmedim. Ve, Tanrı korusun, umarım asla böyle bir şey yapmazlar."

Ivy fıstıkları soymayı sürdürdü, Billy onu izledi ve Ivy o sırada, "Gitmelisin," dedi.

Ses tonuyla, Billy'nin isterse kalabileceğini ama gitmesi gerekiyorsa da bunu anlayışla karşılayacağını anlatmak istiyordu.

"Evet," dedi Billy ve sandalyeden kalktı.

"Başın belada değil mi Billy?"

"Hayır."

"Yalan söylüyorsun."

"Evet."

"Ve bu, bundan sonra söyleyeceklerin kadar yalan."

Billy hiçbir şey söylemedi.

"Buraya bir şey aramak için geldin. Aradığını buldun mu peki?"

"Pek emin değilim."

"Kimi zaman," dedi Ivy, "en belirsiz sesleri bile öyle dikkatle dinlersin ki, bu yüzden daha yüksek sesleri duymazsın bile."

Billy bir an için kızın söylediklerini kafasında tarttıktan sonra, "Beni kapıya kadar geçirecek misin?" dedi.

"Artık yolu öğrendin."

"Ben çıktıktan sonra kapıyı kilitlemelisin."

"Kapıyı çektiğin zaman mandalı kendiliğinden kapanır."

"Mandal yeterli değil. Karanlık olmadan önce kilitlemelisin. Ve bu pencereleri de kapat."

"Hiçbir şeyden korkum yok," dedi Ivy. "Hiçbir zaman da korkmadım."

"Ben her zaman korktum."

"Biliyorum," dedi Ivy. "Yirmi yıldır."

Billy kapıya doğru giderken, sert döşeme tahtalarının üzerinde, bu defa içeri girdiğinden çok daha az gürültü etti. Ön kapıyı kapatıp mandalın oturup oturmadığını kontrol etti ve Ivy Elgin'i, duvarında hiçbir ibresi olmayan saatin asılı durduğu sessiz mutfakta çayı, fıstıkları ve arkasında sürekli tetikte duran kuzgunu ile bırakarak, çardağın gölgelediği yoldan caddeye doğru yürüdü.

44

Steve Zillis belirgin hiçbir mimari özelliği olmayan, tek katlı bir kira evinde oturuyordu. Evin bulunduğu sokaktaki komşuluk ilişkileri felsefesi nedeniyle, bölge ihmal edilmiş gibi görünüyordu. Civardaki yegâne iyi korunmuş ev, Zillis'in evinin kuzeyinde, hemen bitişiğindeydi. Burada Jackie O'Hara'nın arkadaşı Celia Reynolds yaşıyordu.

Celia, Zillis'in arka bahçede büyük bir öfkeyle sandalyeleri, karpuzları ve vitrin mankenlerini parçaladığını gördüğünü iddia etmişti.

Steve'in garajı evin güney bölümünde, Celia Reynolds'un görüş alanının dışındaydı. Aracını sık sık dikiz aynasına bakarak süren ve peşinde kimsenin olmadığını gören Billy, gelişigüzel bir şekilde garaj yoluna park etti.

Zillis ve güneydeki komşusunun arasındaki yirmi-yirmi beş metrelik bir duvar ve budanmamış okaliptüs ağaçları mahremiyeti sağlıyordu.

Explorer'ından çıkan Billy'yi mavi renkli bir beysbol kepi gizliyordu. Billy şapkasını gözlerine kadar indirdi.

Alet çantası orada bulunmasını meşru hale getiriyordu. Elinde alet çantası olan ve kararlı bir şekilde hareket eden bir adamın, eve onarım için gelen bir tamirci olduğu düşünülür ve

herhangi bir şüphe uyandırmazdı.

Bir barmen olarak, Billy'nin yüzü bazı çevrelerde son derece iyi tanınırdı. Fakat dışarıda çok uzun süre kalacağını sanmıyordu.

Mis gibi kokan okaliptüs ağaçlarıyla garajın arasında ilerledi. Tam düşündüğü gibi, karşısına adam boyunda bir yan kapı çıkmıştı.

Mülkün bakımsızlığına ve kiranın ucuzluğuna uygun olarak, kapıda mekanizmalı değil, yalnızca basit bir kilit vardı.

Billy plastik kaplı sürücü belgesini kullanarak kilidin sürgüsünü açtı. Alet çantasını sıcaktan yanan garaja koydu ve ışığı açtı. Whispering Pines'tan Ivy Elgin'in evine giderken barın önünden geçmişti. Steve'in arabası park yerinde duruyordu.

Steve yalnız yaşıyordu. Billy'nin yoluna çıkacak kimse yoktu. Billy garaj kapısını açtı ve SUV'u içeriye sürdükten sonra kapıyı tekrar kapattı. Göz önünden bir an önce kaybolmak için acele ediyormuş gibi değil, kayıtsız bir şekilde hareket etmişti.

Çarşamba akşamları bar genellikle kalabalık olurdu. Steve perşembe sabaha karşı, saat ikiden önce eve dönemezdi.

Yine de, Billy'nin burada yedi saat kalarak, evi araştıracak zamanı yoktu. Başka bir yerde, üzerlerine kendisini suçlayacak kanıtlar yerleştirilmiş ve şafak sökmeden çok önce ortadan kaldırılmış olması gereken iki ceset vardı.

Örümcek ağları ve tozlarla kaplı garaj dağınık değildi. On dakikalık bir arama sonunda, garajla evi birbirine bağlayan kapının yedek anahtarını değil ama bol miktarda örümcek ağı bulmuştu.

Eve zorla girildiğine dair bir iz bırakmak istemiyordu; ama bunun yanında, bir kilidi açmak da filmlerde göründüğü kadar kolay değildi. Ne de bir kadına tecavüz etmek ya da bir adamı öldürmek, ya da başka bir şey o kadar kolaydı.

Evindeki kilitleri yeni değiştirmiş olan Billy, yalnızca doğ-

ru olarak yapmayı değil, aynı zamanda bu işin ne kadar baştan savma yapıldığını da öğrenmişti. Kilitteki işçiliğin yarım yamalak olmasını umuyordu ve umduğu gibi de çıktı.

Kapı muhtemelen ters taraftan açılacak şekilde takılmıştı. Adamlar kapıyı kilitle karşı karşıya gelecek şekilde yeniden takmak yerine, kilidi ters tarafa, evin içine bakması gereken yüzü garaja gelecek şekilde takmışlardı.

Karşısına sabit bir koruyucu kilit levhası yerine, somun anahtarıyla açılabilen iki vidanın tuttuğu metal bir ayna çıkmıştı. Anahtar deliğini ise çıkabilen bir sıkıştırma halkası tutuyordu.

Yedek anahtarı ararken harcadığı zamandan çok daha kısa bir sürede kapıyı açmıştı. Eve girmeden önce, kilidi tekrar yerine taktı. Bıraktığı tüm kanıtları temizledi ve kapının madeni kısımlarında bıraktığı parmak izlerini sildi.

Aletlerini çantaya geri koydu ve çantadan revolveri aldı. Hızlı bir kaçışı kolaylaştırmak için, alet çantasını Explorer'a yerleştirdi.

Yanında alet çantasıyla birlikte, bir kutu da lateks eldiven getirmişti. Eldivenlerin bir çiftini çıkarıp ellerine geçirdi.

Artık, güneşin batmasına bir saat kala, yürüdükçe karşısına çıkan lambaları açarak, evin içinde dolaşıyordu.

Kiler raflarının birçoğu boştu. Steve'in erzakları tipik bekâr gıdalarıydı: Konserve çorbalar, konserve yahniler, patates cipsleri, mısır cipsleri ve Cheez Doodle'lar.

Büyük bölümü boş olan mutfak dolaplarındaki temiz olanlarından çok daha fazla sayıda bulaşık kap kaçak, lavaboya yığılmıştı.

Bir çekmecenin içinde bir araba, asma kilit, muhtemelen evin anahtarı da olan bir deste yedek anahtar buldu. Birkaç tanesini arka kapıda denedikten sonra, bir tanesinin kilide uyduğunu gördü. Diğer anahtarları yerine koymadan önce, bu anah-

tan desteden ayırıp cebine attı.

Steve Zillis mobilya almaya tenezzül etmemişti. Mutfaktan ayrı olan küçük yemek odasındaki tek sandalye, üzeri çiziklerle dolu formika masaya uymuyordu.

Oturma odasında ise yalnızca biçimsiz bir kanepe, deri kaplaması çatlaklarla dolu bir koltuk ve tekerlekli bir sehpanın üzerinde duran DVD oynatıcılı bir TV vardı. Bir köşeye dergiler yığılmıştı ve yığının hemen yanına bir çift kirli çorap atılmıştı.

Birkaç poster dışında, odanın dekoru tipik bir yatakhane dekoruydu. Odaya hâkim olan ergenlik çağı havası dokunaklıydı; fakat suç unsuru yoktu.

Eğer buraya bir kadın gelmişse bile bir daha gelmez ya da burada kalmazdı. Bir kirazın sapına düğümler atabilme yeteneğiniz, ihtiraslı bir aşk sağlamaya yetmiyordu.

Boş yatak odasında mobilya değil, yalnızca dört vitrin mankeni vardı. Mankenlerin hepsi de dişi, çıplak, peruksuz, dazlaktı. İçlerinden üç tanesi elden geçirilmişti.

Bir tanesi odanın ortasında, yerde sırtüstü yatıyordu. İki tane et bıçağını sıkıca kavramıştı. Bıçaklar, sanki kendisini iki kez bıçaklamışçasına, gırtlağına girmişti.

Bacak arasına bir delik açılmıştı. Yine bacak arasında, demir bir parmaklıktan koparılmış bir mızrak ucu vardı. Mızrağın sivri ucu, mankenin kabaca şekillendirilmiş vajinasına sokulmuştu.

Ayaklarının yerine ise başka bir çift el takılmıştı. Her iki bacağı da, ilave eller mızrağı sıkıca kavrayacak şekilde bükülmüştü.

Bilekleriyle birlikte üçüncü bir çift el de, mankenin göğüslerinden çıkıyordu. Eller, sanki manken doymak bilmezmiş gibi, arzulu bir şekilde çabalayarak havada bir şeyler yakalamaya çalışıyordu.

45

Eğer içlerini rahatça kolaçan edebilirseniz, birçok evde sapkınlıklara, garip eğilimlere ait kanıtlar bulabilirsiniz. Üzerlerinde yapılan bunca değişikliğe bakılırsa, çok uzun bir zaman harcanmış olmalıydı, bu mankenler bundan çok daha fazlasını temsil ediyordu. Bu bir cinsel isteğin değil, hayvanca bir tutkunun, asla tam olarak tatmin edilemeyen açgözlü bir *ihtiyacın* ifadesiydi.

İkinci manken bacakları açık bir şekilde, duvara yaslanmış oturuyordu. Gözleri oyulmuş, yerlerine dişler konmuştu.

Bunlar hayvan dişlerine benziyorlardı. Muhtemelen bir sürüngenin dişleriydi ve büyük olasılıkla da gerçektiler. Kıvrık köpek dişleri ve birbirine geçmiş kesici dişler.

Her bir diş, göz oyuklarının çevresine özenle yapıştırılmıştı. Her grup, daha korkunç nasıl görünebilir diye, uzun uzadıya düşünülerek insanın tüylerini diken diken edecek şekilde yerleştirilmiş gibiydi.

Ağzı kesilerek çıkarılmış ve oyularak genişletilmişti. Bu korkunç ağız acımasız, şeytani dişlerle doluydu.

Kulaklarında, sinek yiyen Venüs çiçeğinin taç yaprakları gibi, çepeçevre dişler sıralanıyordu.

Meme başlarından ve göbeğinden dişler tomurcuklanmış-

tı. Ustalıkla şekillendirilmiş vajinasında, diğer deliklerinde olduğundan daha fazla sayıda köpek dişi vardı.

Billy bu korkunç figürün, avlanıp parçalanan tüm kadınlığı mı, yoksa bizzat figürün kendi açlığını doyuruşunu mu temsil ettiğini bilmiyordu, ilgilenmiyordu da.

Tek istediği buradan çıkıp gitmekti. Yeterince şey görmüştü. Fakat incelemeye devam etti.

Üçüncü manken de sırtı duvara yaslanmış olarak oturuyordu. Elleri kucağında, bir tas tutuyordu. Tas aslında mankenin kafasının, testereyle kesilerek çıkarılmış, tepe kısmıydı.

Tas ağzına kadar erkek cinsel organı fotoğraflarıyla doluydu. Billy hiçbirine dokunmadı; fakat her fotoğrafın aynı organa ait olduğundan kuşkulanmasına yetecek kadar iyi görüyordu.

Aynı fotoğraflardan bir demet de, yirmi kadarı, mankenin kafatasının açık olan üst kısmından fışkırmıştı. Bundan daha fazlası da mankenin ağzından fışkırıyordu.

Belli ki, Steve Zillis organının fotoğraflarını değişik açılardan çekmek, ereksiyonunun çeşitli durumlarını resimlemek için çok zaman harcamıştı.

Billy'nin lateks eldivenleri, parmak izi bırakmaya engel olmaktan çok daha fazla iş görüyordu. Eğer onlar olmasa, Billy kapı kollarına, elektrik anahtarlarına, evdeki herhangi bir şeye dokunmaya iğrenirdi.

Dördüncü mankene henüz el değmemişti. Zillis ona yapacağı kötülükleri dört gözle bekliyor olmalıydı.

Demek bardaki mesaisi sırasında, musluktan bira doldurur, fıkralar anlatır ve numaralarını sergilerken, ışıltılı gülüşünün ardında aklından *bunlar* geçiyordu.

Steve'in yatak odası evin geri kalan kısmı gibi, mobilya açısından son derece fakirdi. Bir yatak, bir komodin, bir gece lambası ve bir saat. Ne duvarlarda bir tablo, ne bir süs eşyası ne de bir hatıra eşyası vardı.

Yatak örtüsü darmadağındı ve yastıklardan bir tanesi de yerdeydi.

Odanın bir köşesinin kirli çamaşır sepeti gibi kullanıldığı açıkça görülüyordu. Buruşuk tişörtler, haki renkte giysiler ve kirli iç çamaşırları, Steve'in onları fırlatıp attığı yerde yığınlar oluşturmuşlardı.

Yatak odasında ve gömme dolapta yaptığı küçük araştırma, Billy'nin sinir bozucu bir başka keşif yapmasına neden olmuştu. Yatağın altında, kutu kapaklarında kelepçeli, zincirlerle bağlanmış, kimisinin ağzı tıkaçla tıkanmış, bazısının gözü bağlı, sadist erkekler tarafından korkutulan, dehşet içindeki çıplak kadınlar resimleri olan, düzinelerce pornografik video kaset vardı.

Bunlar ev yapımı filmler değildi. Profesyonelce hazırlanmış ve muhtemelen yetişkin videoları satan her dükkândan bizzat alabileceğiniz ya da internet üzerinden sipariş verebileceğiniz türden filmlerdi.

Billy kasetleri bulduğu gibi yerlerine koydu ve bulduklarının, polisi aramak için yeterli olup olmadığını düşündü.

Hayır. Ne mankenler ne de pornografi Steve Zillis'in gerçek bir insana zarar verdiğini kanıtlıyordu. Bunlar yalnızca Steve'in hastalıklı ve canlı fantezi dünyasını besleyen materyallerdi.

Bu arada, kendi evinde, paketlenmiş olarak kanepenin arkasında, ortadan kaldırılmayı bekleyen ölü bir adam olduğunu da unutmamak gerekiyordu.

Eğer Napa'daki Giselle Winslow cinayetinin şüphelisi durumuna düşerse, ya da Lanny'nin cesedi bulunup, bu cinayeti Billy'nin işlediğinden şüphelenilirse, Billy en azından gözaltına alınır ve böylece serbestçe hareket etme şansını yitirirdi.

Eğer Cottle'ın cesedini bulurlarsa, tutuklanırdı.

Hiç kimse Barbara'nın tehlikede olduğunu anlamaz ya da böyle bir şeye inanmazdı. Billy'nin bu konudaki uyarılarını cid-

diye almazlardı. Eğer bir numaralı şüpheliyseniz, polis sizin, duymayı *beklediği* şeyi söylemenizi isterdi, ki bu da itiraftı.

Billy bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Hem de çok iyi biliyordu.

Billy yirmi dört saat, ya da kırk sekiz saat -ya da bir hafta, bir ay, bir yıl- boyunca suçsuz olduğunun ortaya çıkmasını beklerken -tabii suçsuz olduğu ortaya çıkarsa- yanında onu koruyacak biri olmadan, Barbara zarar görebilirdi.

Billy gırtlağına kadar batağa gömülmüştü ve onu kendisinden başka hiç kimse kurtaramazdı.

Eğer formaldehit dolu kavanozdaki yüzü ve dehşet verici diğer hatıraları bulabilirse, Steve Zillis'i yetkililere mıhlayabilirdi. Fakat onları bundan daha azıyla ikna edemezdi.

Birçok Kaliforniya evinde olduğu gibi, bu evde de bodrum yoktu. Ama tavan arası vardı. Holün tavanında, tutamağından bir ip sallanan bir kapak vardı.

Billy kapağı çektiğinde, arkasından katlanır bir merdiven açıldı.

Arkasında bir ses duymuştu. Zihninde, göz çukurları dişlerle dolu bir mankenin, kendisine doğru yaklaştığını canlandırdı.

Kemerine soktuğu silahı kavrayarak, kendi ekseni etrafında döndü. Kimse yoktu. Duyduğu ses muhtemelen, yer çekiminin baskısı altında yerleşen eski bir evin oturma sesiydi.

Merdivenin tepesine çıktığında, kapağın çerçevesinde bir elektrik anahtarı buldu. Tozdan kararmış iki çıplak lamba, çürümüş tahta kokusundan başka bir şey olmayan kirişli boşluğu aydınlatıyordu.

Besbelli ki, katil suçlu olduğunu gösterecek hatıraları başka bir yerde saklayacak kadar tedbirliydi.

Billy Steve Zillis'in bu kiralık evde kaldığını, ama gerçek anlamda burada *yaşamadığını* düşünüyordu. Son derece ye-

tersiz mobilyaları ve hiçbir dekoratif eşyasının olmaması, evin bir ara durak olduğu hissi uyandırıyordu. Steve Zillis'in burada kökü yoktu. Sadece buraya uğruyordu.

Steve barda beş aydır çalışıyordu. Acaba Steve Colorado Üniversitesi ile, beş buçuk yıl önce, Judith Kesselman'ın ortadan kaybolmasından, bu eve gelişine kadar geçen süre içinde neredeydi?

İnternette yaptığı araştırmada, Zillis'in adı yalnızca bir kaybolma olayında geçiyordu ve hiçbir cinayet olayında adı yoktu. Billy kendisini araştıracak olsa, bu kadar temiz çıkmazdı.

Ama, eğer Steve Zillis'in kısa sürelerle bulunduğu şehirleri listeleyecek ve buralardaki cinayetleri ve kaybolma vakalarını araştıracak olursanız, gerçek daha belirgin bir şekilde ortaya çıkardı.

Seri katillerin büyük çoğunluğu, adam öldürme çılgınlıklarını sergiledikleri yerlerle aralarına büyük mesafeler koyan, başıboş serserilerdi. Cinayetler birbirinden yüzlerce kilometre uzakta ve farklı yetki bölgelerinde işlendikçe, birbirleriyle bağdaştırılma olasılığı azalırdı; arazide bir uçaktan görülebilen izlerin, yürüyen bir adama ait olduğu çok nadiren ayırt edilebilir.

Muhteşem kokteyller yapabilen, cana yakın ve müşterilerin kalbini kazanmayı bilen, gezgin bir barmen, her yerde iş bulabilir. Eğer doğru yere gelmişse, genellikle ondan önceki iş geçmişi sorulmaz, yalnızca sosyal güvenlik belgesi, sürücü ehliyeti ve o bölgede içki satışını denetleyen komisyonun istediği bir temiz kâğıdı yeterli olurdu. Jackie O'Hara da, yetişme tarzına uygun olarak, iş müracaatında bulunan bir adayın eski işverenine bir telefon açmaz; işe alma kararını içgüdüleriyle verirdi.

Billy evden ayrılırken tüm ışıkları kapattı. Çıktıktan sonra da, kapıyı bulduğu yedek anahtarla kapatıp, anahtarı tekrar cebine koydu. Çünkü buraya bir kez daha gelmeyi düşünüyordu.

46

Batmakta olan güneş, barın önünden geçen otoyolun karşı tarafındaki üç boyutlu resmi kızıl bir renge boyamıştı.

Billy Cottle'ın cesedini almak üzere eve doğru giderken, pırıl pırıl parlayan bu görüntü dikkatini çekti. Kendisini öyle kaptırmıştı ki, arabayı bankete sokup durdu.

Projeyi gerçekleştirmekte olan sanatçılar ve ustalar, sürekli olarak öğle yemeği yemek, gelişmeleri değerlendirmek için toplandıkları, sanat dünyası ve akademik dünyanın önemli şahsiyetleri adına resepsiyonların verildiği sarı ve mor renkli büyük çadırın dışında, şimdi tabiatın bu kısa süreli şaheserini izlemek için toplanmışlardı.

Çadırın yanına park edilmiş, bir otobüs şasisi üzerine inşa edilmiş devasa sarı-mor renkte ve üzerinde *Valis* yazan yürüyen ev, çok sayıdaki krom ve çelik aksamından yansıyan güneş ışınlarıyla, henüz başlamakta olan bir yangın gibi görünüyordu. Renkli pencere camları kızıl bronz renkte, iç karartıcı ve dumana benzeyen ama akkor gibi yanan bir ışık yayıyordu.

Billy'yi durmaya iten, bunun ne bir şenlik çadırı, ne bir rock yıldızının karavanı olması, ne de günbatımının keyfini süren sanatçıların çekiciliğiydi.

İlk anda, onu durduran şeyin kırmızı ve altın pırıltılar yayan büyülü gösteri olduğunu söyleyebilirdi. Bununla birlikte, yaptığı bu içsel analiz gerçeği gözden kaçırmasına neden olmuştu.

Yapı soluk gri renkteydi; fakat güneş, pürüzsüz yüzeyde şiddetle parlıyordu. Bu ışıltılı parlaklık ve ısı, havanın resmi yanıyormuş gibi göstermek için bir araya getirilmiş yeni boyalı yüzeylerden, titreyerek yükselmesine yol açıyordu.

Kısacası, Billy'nin arabayı yolun kenarına çekmesine neden olan, *buymuş* gibi görünüyordu; gelecekten haber veren ve aslında tamamlandıktan sonra yıkılıp, yerle bir edilecek olan bu imge.

Ortada, atmosfer şartlarının ve mevsime özgü aydınlığın yol açtığı ürkütücü bir kehanet vardı. Yangın başlamak üzereydi. Ve hatta, bu yangının sonunda ortaya çıkacak olan küller, hayali alevlerin altında yatan grilikler olarak, bir anlığına da olsa görülebiliyordu.

Bu şatafatlı görüntünün yoğunluğu, güneşin son ışıklarını da damıtarak daha da artarken, Billy'nin içinde sahnenin uyuşturucu etkisi ile ilgili çok daha gerçek bir gerekçe belirginleşmeye başlamıştı. Onu oraya çivileyen şey, bir mekanizma olarak biçimlendirilmiş resmin içinde kapana kısılıp kalmış olan figür; dev bileği taşlarının, korkunç dişlilerin ve inip kalkan pistonların arasında hayatta kalmaya uğraşan adamdı.

İnşaatın devam ettiği haftalar boyunca, resim ortaya çıkıp son rötuşları yapılırken, adam her an, sanatçının arzuladığı şekilde, bu şey tarafından tuzağa düşürülmüş gibi görünmüştü. Kendisinden çok daha üstün güçlerin kurbanı olmuştu.

Şimdi ise, alışılmadık güzellikteki günbatımında, adam etrafındaki alev alev yanan makine figürleriyle birlikte yanıyormuş gibi görünmüyordu. Evet, pırıl pırıl parlıyordu ama öyle benzersiz bir şekilde parlıyor, öyle sağlam ve güçlü görünü-

yordu ki, sanki alevler tarafından kül edilmiyormuşçasına, onlara aldırmıyordu bile.

Bu rüya makinesi hiçbir yönüyle, bir mühendislik zekâsı yansıtmıyordu. Yalnızca bir araya getirilmiş makine *sembollerinden* ibaretti ve hiçbir işlevsel amacı yoktu.

Üretici bir işlevi olmayan bir makinenin hiçbir anlamı yoktu. Hatta bir tuzak olarak dahi iş göremezdi.

Adam istediği an makineden dışarıya atlayabilirdi. Kapana kısılmış değildi. Yalnızca, kendi kendisini şımartan ve bu sayede temelsiz olduğu ortaya çıkan bir umutsuzluktan kaynaklanan bir inançla, orada hapsolduğuna *inanıyordu* o kadar. Adamın bu anlamsızlıktan sıyrılması, bir anlam kazanması ve en sonunda da bu anlamdan kendisine, yapmaya değecek bir amaç edinmesi gerekiyordu.

Billy bu tür tezahürlere yatkın bir adam değildi. Hayatını onlardan kaçmakla geçirmişti. Bir şeyin içyüzünü kavrama ve incinme, Billy için neredeyse eşanlamlıydı.

Ancak bunun bir tezahür olduğunu anlamış ve bundan kaçmamıştı. Onun yerine, arabayı tekrar otoyola çıkarıp, alacakaranlıkta eve doğru giderken, zihinde tepelere doğru çıkan bir imalar merdivenini tırmandı, bir sahanlığa geldi, tırmanmaya devam etti ve karşısına bir sahanlık daha çıktı.

İçine bir anda doğan bu sezgiye ne anlam vereceğini kestiremedi. İşe yarar hiçbir anlam çıkarabilecek bir adam olmayabilirdi; fakat *yabana atılmayacak bir şey* çıkaracağını biliyordu.

Batıda hafif bir leke haline gelmiş günün son ışıklarıyla, çivit mavisi bir renk almış gökyüzünün altında eve vardığında, Billy garaj yolundan geçerek aracı arka taraftaki çimenliğe sürdü. Ralph Cottle'ın cesedini arabaya yerleştirmesini kolaylaştırmak için, arabanın kuyruk kapısı arka veranda basamaklarının yakınına gelecek şekilde park etti.

Ne ilçe karayolundan ne de en yakınındaki komşusunun

evinden görülmesi olanaksızdı. Arabadan çıkınca baykuşun ötüşünü duydu. Kendisini yalnızca baykuş ve yıldızlar görebilirdi.

Eve girdiğinde kilerden seyyar merdiveni çıkardı ve mikrodalga fırının üstündeki dolapta duran video cihazını kontrol etti. Hızlı gösterimde incelediğinde, yokluğunda eve hiç kimsenin girmediğini, en azından mutfak tarafından girmediğini gördü.

Zaten kayıtta hiç kimseyi görmeyi düşünmemişti. Steve Zillis barda, işinin başındaydı.

Seyyar merdiveni yerine koyduktan sonra, Cottle'ın plastik örtüye sarılı cesedinin etrafına sarıp, bir tutamak haline getirdiği ipten tutarak, cesedi sürükleye sürükleye arka verandaya çıkardı ve basamaklardan indirdi. Cottle'ın cesedini Explorer'ın arka tarafına yerleştirmek düşündüğünden daha çok sabır ve güç gerektirmişti.

Sıra sıra dizilmiş sık ağaçların oluşturduğu karanlık koruluğa göz gezdirdi. İçinde izleniyormuş gibi bir his yoktu. Tamamen yalnız olduğunu hissetti.

Her ne kadar evi kilitlemesinin bir anlamı yoksa da, yine de kilitledi ve Explorer'ı garaja sürdü.

Atölyedeki hızarı, planyayı ve diğer aletleri görünce, o anda her şeyden vazgeçmek gibi mantıksız bir istek duydu. Yeni kesilmiş ağaç kokusunu içine çekmek, ustalıkla yapılmış kırlangıç kuyruğu geçmelerin verdiği tatmin duygusunu yaşamak istiyordu.

Son yıllarda, ev için, kendisi için çok şey yapmıştı, her şeyi kendisi için yapmıştı. Eğer artık başkaları için bir şeyler yapıyor olsaydı, işe, ihtiyaç duyulan şeyler dışında, neyle başlayacağını biliyordu: Tabut yapmakla. Tabut yapımı konusunda bir kariyer yapmıştı.

Bir başka plastik örtüyü, bir kangal sağlam ipi, paket ban-

dını, bir el fenerini ve ihtiyacı olan diğer malzemeleri Explorer'ın arkasına neşesizce yerleştirdi. Paketlenmiş cesedin, tüm gerçeği açığa vuran görüntüsünü gizlemek için, üzerine ve etrafına katlanmış birkaç örtü ve birkaç tane de boş karton kutu koydu.

Billy'nin önünde ölüler ve mezarlarla uğraşacağı uzun bir gece vardı ve yalnızca çılgın katilden değil, önünde uzanan karanlığın içindeki birçok şeyden korkuyordu. Karanlık insanın zihninde muazzam bir korku yaratıyordu; fakat şu da bir gerçekti ki -zaten tüm umudu da buydu- karanlık, insana aynı zamanda aydınlığı hatırlatıyordu. Aydınlık. Hemen önündeki saatlerde kendisini nelerin beklediğine hiç aldırmadan, içine yeniden aydınlığa çıkacağına dair güçlü bir inanç yerleşti.

47

Vicodin ve Elephant birasının yardımıyla daldığı dört saatlik uyku, yeterince dinlenmesi için kâfi gelmemişti.

Billy yataktan kalktıktan sonra on iki saatten daha uzun bir süreyi hareket halinde geçirmişti. Fiziksel olarak hâlâ gücü vardı; fakat zihninin uzun süredir dönen çarkları, eski hızlarını, Billy'nin ihtiyaç duyduğu dönme hızlarını yitirmişlerdi.

Explorer'ın, gerçekte olduğu gibi, bir cenaze arabası gibi görünmediğinden emin bir şekilde, Billy bir marketin önünde durdu. Gittikçe artan baş ağrısı için Anacin ve No-Doz kafein tabletleri satın aldı.

Kahvaltıda iki dilim İngiliz ekmeği, sonra da bir tane jambonlu sandviç yemişti. Enerji açığı vardı ve zayıf düşmüştü.

Markette vakumlu ambalajlarda satılan sandviçler ve bunları ısıtabileceği bir mikrodalga fırın vardı. Bazı nedenlerden dolayı, et yemenin yalnızca düşüncesi bile midesine bir bulantı çökmesine sebep olmuştu.

Şeker ihtiyacını karşılamak için altı tane Hershey çikolata, protein ihtiyacı için altı tane fıstık ezmeli Planters ve No-Doz tabletlerini içmek için de bir şişe Pepsi aldı.

Aldığı çikolatalara bakan kasiyer, "Temmuz ayında sevgili-

ler günü falan mı kutluyorsunuz?" diye sordu.

"Cadılar bayramını," diye cevap verdi Billy.

SUV'a oturarak bir Anacin ve bir No-Doz yuttu.

Yolcu koltuğunda Napa'dan aldığı gazete duruyordu. Henüz zaman bulup da Winslow cinayeti hakkındaki haberi okuyamamıştı.

Gazetenin içine kütüphanede yazdırdığı birkaç *Denver Post* makalesi vardı. Judith Kesselman sonsuza dek ortadan yok olmuştu.

Bir Hershey ve bir Planters'ı yerken, yazıcı çıktılarını okudu. Üniversite, kamu ve polis yetkililerinden alıntılar vardı. Polis hariç herkes, Judith'in sağ salim ortaya çıkacağına inanıyordu.

Polis ihtiyatlı açıklamalar yapmıştı. Akademisyenler, bürokratlar ve politikacıların aksine, saçmalamaktan kaçınmıştı. Genç kadın için gerçekten kaygılanırmış gibi görünen, yalnızca polisti.

Araştırmayı yürüten dedektifin adı Ramsey Ozgard'dı. Bazı arkadaşları adama Oz diye hitap ediyorlardı.

Ozgard genç kızın kaybolduğu zaman kırk dört yaşındaydı. Kariyerinin o dönemine kadar, üç tane kahramanlık plaketi almıştı.

Şimdi elli yaşında olan Ozgard, muhtemelen hakkında makalede yer alan diğer yegâne kişisel bilginin desteğiyle, büyük olasılıkla hâlâ teşkilattaydı. Ramsey Ozgard otuz sekiz yaşındayken sol bacağından vurulmuştu. Kalıcı bir şekilde sakatlandığı onaylanmıştı. Ozgard bunu kabul etmemişti. Topallamıyordu.

Billy Ozgard'la konuşmak istiyordu. Bununla birlikte, konuşurken gerçek adını ya da kendi telefonunu kullanamazdı.

Çikolata, Pepsi ve No-Doz karışımı, zihninin volanlarını yağlamaya başladığında, Billy aracı Lanny Olsen'ın evine doğ-

ru sürdü.

Daha önce yaptığı gibi kilisenin park yerinde durup, buradan yürümedi. Yolun sonundaki tecrit edilmiş eve vardığında, yukarıya doğru meyilli arka avluda ilerledi, saman yığınlarından oluşan atış poligonunu ve yamacın kenarındaki duvarı geçti.

Çimenler yabani otların, dikenli bitkilerin ve seyrek çalıların istilasına uğramıştı. Arazi taşlık bir tarla haline gelmişti.

Yokuşun üçte ikilik bölümüne gelince durdu, Explorer'ı park etti ve el frenini çekti.

Farların ışığından yararlanabilecekti. Bununla birlikte, bayırın bu yüksek noktasında, ilçe karayolunun kenarındaki evlerden görülebilirdi.

Dikkat çekip, merak uyandırmaktan korkarak farları kapattı. Motoru stop etti.

Elinde el feneriyle yürüyerek, SUV'un altı metre uzağındaki baca deliğini kolayca buldu.

Üzüm bağlarından, Avrupalıların gelişinden, Amerikan Kızılderililerinin atalarının Asya'dan bu yana gelirken bir kara parçasını ya da buzdan bir köprüyü geçmesinden önce, bu vadiyi volkanlar şekillendirmiş, vadinin geleceğini tayin etmişlerdi.

Eski Rossi şaraphanesi, şimdilerde Heitz'in yıllandırma mahzeni ve vadideki diğer yapılar, volkanik bir kaya türü olan ve hemen yakınlardan çıkarılan riyolitten yapılmıştı. Olsen'ın evinin üzerinde durduğu küçük tepenin geniş bir bölümü, koyu renkli ve yoğun bir diğer volkanik kaya olan bazalttı.

Bir püskürme olduğunda bu kimi zaman, çevresini saran kaya katmanı boyunca uzanan tüneller, püskürtü bacaları oluşmasına neden olurdu. Billy yanardağlar hakkında, bu küçük tepedeki etkin olmayan bacanın bir püskürtü bacası mı, yoksa kızgın gazların atıldığı bir tüten mi olduğu hakkında ka-

rar verecek kadar bilgiye sahip değildi.

Bununla birlikte, baca ağzının yaklaşık bir buçuk metre genişliğinde ve ölçülemeyecek bir derinlikte olduğunu biliyordu.

Billy bu bölgeyi avcunun içi gibi biliyordu; çünkü on dört yaşında ve hayatta tek başına kalmış bir çocukken, Pearl Olsen ona evinin kapılarını açmıştı. Pearl, bazıları gibi, Billy'den asla ürkmemişti. Duyduğunda, gerçeğin ne olduğunu biliyordu. Sevgi dolu kalbini Billy'ye açmıştı ve nükseden kanserine aldırmadan, onu kendi oğluymuş gibi büyütmüştü.

Lanny ile aralarındaki on iki yaş fark, her ne kadar aynı evde yaşıyorlarsa da, kesinlikle iki kardeş olmadıklarının göstergesiydi. Bunun yanı sıra, Lanny hiçbir zaman başkalarına gereksinim duymazdı ve şerif departmanında görevli olmadığı zamanlar, çizimlerinin içinde kaybolur giderdi.

İkisi de birbirlerine yeterince sıcak davranırdı. Ve zaman zaman Lanny sevimli bir fahri amca olurdu.

Böyle günlerden birinde, bacanın derinliğini ölçmek isteyen Lanny Billy'yi de işe karıştırmıştı.

Çalılarla kaplı tepede hiçbir küçük çocuğun oynamamasına karşın, Pearl hayali sokak köpeklerinin güvenliği için bile endişelenirdi. Bu nedenle, yıllarca önce bacanın ağzına Kaliforniya çamından bir çerçeve takmış, bunun üzerine de yine Kaliforniya çamından yapılmış bir kapak vidalamıştı.

Kapağı yerinden söktükten sonra, Lanny ve Billy bir kamyonet motorundan güç alan, küçük bir polis projektörü ile bacayı araştırmaya başlamışlardı. İşık baca duvarlarını yaklaşık yüz metre aşağıya kadar aydınlatmıştı ama, dibe ulaşamamıştı.

Ağızdan sonra, bacanın şaftı iki buçuk-üç metreye kadar genişliyordu. Duvarlar kabarık kabarık, helezonik ve acayipti.

Ucuna yarım kilo ağırlığında rondelalar taktıkları bir bobin ipi delikten aşağıya sarkıtmışlar, metal disklerin yere vurunca

çıkaracağı kendine özgü sesi duymak için kulak kesilmişlerdi. İp yalnızca üç yüz metre uzunluğundaydı ve yetersiz kalmıştı.

Sonunda, dipsiz gibi görünen bacaya, ilk vuruş anına kadar geçen süreyi ölçerek, ders kitaplarındaki formülü kullanıp mesafeyi belirlemek için, çelik rulman bilyeleri atmışlardı. Bilyelerden hiçbirisi, yere dört yüz otuz metreden daha aşağıda çarpmamıştı.

Bacanın dibi dört yüz otuz metre aşağıda değildi.

Görünüşe bakılırsa, baca bu uzun, dikine inişten sonra bir açı yaparak devam ediyordu ve muhtemelen birden fazla dönüş vardı. İlk vuruştaki sert *takırtıdan* sonra, her bilye duvardan duvara sekip, sürekli fıkırdayarak inerken, sesler hiçbir defasında aniden kesilmemiş, her seferinde ta ki duyulmaz oluncaya dek azalarak devam etmişti.

Billy bacanın kilometrelerce derinlikte ve vadi tabanından en azından birkaç kilometre daha aşağıda olduğunu tahmin etmişti.

Şimdi, el fenerinin ışığında, neredeyse yirmi yıl sonra, şarjlı tornavidayla kapağı çerçeveye tutturan on iki tane çelik vidayı söküyordu. Kapağı çıkarıp bir kenara koydu.

Bacadan herhangi bir hava akımı gelmemişti. Billy hafif bir cüruf kokusu, onun altında belli belirsiz bir tuz ve kireç kokusundan başka bir koku duymuyordu.

Ölü adamı, harcadığı güç nedeniyle homurdanarak, SUV'dan çıkardı ve bacanın kenarına kadar sürükledi.

Çalılıklarda ya da Explorer'da bıraktığı izlere aldırmıyordu. Doğa kendisini çok çabuk yeniliyordu. Billy'nin yarattığı karışıklık birkaç gün sonra görünmez olacaktı.

Her ne kadar, ölü adam eski bir Skeptikler Birliği üyesi olarak, bunu onaylamayacaktıysa da, cesedi deliğe atmadan önce kısa bir dua mırıldandı.

Ralph Cottle, aşağıya doğru inerken çelik bilyelerden çok

daha fazla gürültü çıkarmıştı. İlk birkaç çarpmada kemiklerin kırılma sesleri geldi.

Derken, tünel bir açıyla döner ve plastik örtüsünün içinde mumyalanmış ceset, bir merminin silahın yivli namlusunda yol alışı gibi, bacanın helezonik duvarlarında dönerek ve giderek artan bir hızla derinliklere doğru inerken, kaygan plastik örtü ürkütücü bir ıslık sesi çıkardı.

48

Billy Explorer'ı, çıkmaz yolun sonunu dönüş için kullanabilecek sürücülerin göremeyeceği, garajın önündeki çimenliğe park etti. Ellerine bir çift lateks eldiven taktı.

On dokuz saatten biraz daha fazla bir süre önce, meşe kütüğündeki delikten almış olduğu yedek anahtarı kullanarak, arka kapıdan içeriye girdi.

Plastik örtüyü, paket bandını ve ipi de beraberinde getirmişti. Tabii, hiç şüphesiz 38'lik de yanındaydı.

Zemin katta ilerlerken tüm ışıkları açtı.

Çarşamba ve perşembe günleri Lanny'nin izin günleriydi, bu yüzden bir otuz altı saat daha yitirmeyi göze alamazdı. Eğer arkadaşlarından birisi haber vermeden ziyarete gelir ve evde ışıklar yandığı halde kapıyı çaldığında bir cevap alamazsa, başı belaya girerdi.

Billy yapılması gerekenleri alabildiğince çabuk yapıp, ışıkları kapatarak evden çıkmak niyetindeydi.

Cesede giden yolu gösteren çizgi el, hâlâ duvarda asılı duruyordu. Yapacağı temizliğin bir parçası olarak, daha sonra bunları sökecekti.

Eğer Lanny'nin cesedine, Cottle'ın söylediğine göre Giselle Winslow'un cesedinde olduğu gibi, Billy'yi işaret eden kanıt-

lar yerleştirilmişse bile, Lanny'nin cesedi toprağın bir buçuk kilometre derinliğinde sonsuza dek yattığı sürece, bunların hiçbirisi mahkemede aleyhine kullanılamazdı.

Billy kendisini suçlayacak delilleri ortadan kaldırırken, aynı zamanda, katilin farkında olmadan bırakmış olabileceği ve suçlu olduğunu gösteren delilleri de yok ettiğini fark etti.

Bu tuzağın hazırlanmasındaki ustalık ve Billy'nin *gösteri* başladığında yaptığı zamansız seçimler, onun bu yol ayrımına geleceğini ve şimdi yaptığı gibi daha da ileriye gideceğini neredeyse kesinleştirmişti.

Umurunda değildi. Hiçbir şey Barbara'dan önemli değildi. Onu korumak için özgür olmalıydı; çünkü bunu kendisinden başka yapabilecek biri yoktu.

Eğer Billy bir cinayetle suçlanacak olursa, John Palmer onu anında kodese tıkardı. Şerif cinayetin sorumlusunun Billy olduğunu kanıtlamak için çabalar ve eğer kanıtlarsa, bunu geçmişi yeniden yazmak için de kullanırdı.

Billy'yi yalnızca şüphe üzerine bile gözaltında tutabilirlerdi. Ve Tanrı bilir ne kadar tutarlardı. Bu sürenin kırk sekiz saatten az olmayacağı kesindi.

O süre içinde Barbara ölmüş, ya da müzik öğrencisi, köpek sever, plaj yürüyüşçüsü Judith Kesselman gibi ortadan yok olmuş olurdu.

Gösteri sona ererdi ve muhtemelen katilin bir başka kavanoz içinde, bir başka yüzü daha olurdu.

Geçmiş, şimdi ve gelecek; hepsi burada, şu anda ortaya çıkmış ve *hızla ilerliyordu* -saatinin akrep ve yelkovanının vınlamasını duyduğuna yemin edebilirdi- bu yüzden merdivenlere atıldı ve hızla yukarıya çıktı.

Eve gelirken Lanny'nin cesedini en son gördüğü yerde, yatak odasındaki koltukta bulamayacağı korkusuna kapılmıştı. Oyundaki bir başka hamle, gösterideki beklenmedik bir deği-

şiklik daha.

Merdivenlerin tepesine vardığında, aynı korku nedeniyle, tereddütle duraksadı. Yatak odasının kapı boşluğuna geldiğinde de duraksadı. Sonra eşiği geçti ve yatak odasına girerek ışığı açtı.

Lanny, kucağında sayfalarının arasında Giselle Winslow'un fotoğrafının bulunduğu kitap olduğu halde, koltukta oturuyordu.

Cesedin durumu iyi görünmüyordu. Muhtemelen klima sayesinde, görünürde henüz bir çürüme belirtisi yoktu; fakat yüzündeki damarlar, soluk yeşil renkli hareler gibi ortaya çıkmaya başlamıştı.

Billy odada yürürken Lanny'nin gözleri onu izlercesine hareket etti, ama bu sadece bir ışık oyunuydu.

49

Plastik örtüyü yere serdikten sonra, başka bir şey yapmadan önce, Billy yatağın kenarına oturdu ve telefonun ahizesini kaldırdı. Günün erken saatlerinde yaptığını iddia ettiği gibi, hata yapmamaya dikkat ederek 411'i çevirdi. Bilinmeyen numaralar servisinden Denver'ın alan kodunu istedi.

Ozgard Ramsey hâlâ Denver Polis Teşkilatı'nda çalışıyorsa bile, şehir merkezinde oturuyor olmayabilirdi. Şehrin banliyölerinden birinde oturuyor olabilirdi ve bu da adamı bulmayı çok zorlaştırırdı. Telefon numarası rehberde yer almıyor da olabilirdi.

Billy Denver'daki bilinmeyen numaralar servisini aradı. Şanslıydı. Gecikmiş bir şanstı bu. Servis şehir merkezinde bir Ramsey G. Ozgard olduğunu belirtti.

Colorado'da saat 10.54'tü ama bu saatte yapılan bir arama çok daha acil gibi görünür ve bu nedenle daha inandırıcı olurdu.

Telefon ikinci kez çaldığında bir adam açtı ve Billy, "Dedektif Ozgard?" dedi.

"Benim."

"Efendim, ben Kaliforniya, Napa İlçesi Şerif Departmanından şerif yardımcısı Lanny Olsen. Öncelikle, sizi bu saatte ra-

hatsız ettiğim için özür dilerim."

"Memur bey, hayatım boyunca uykusuzluk çektim ve televizyonda neredeyse altı yüz tane kanal var, bu sayede sabahın üçüne kadar oturup *Gilligan's Island'ın* ya da başka bir kahrolası filmin tekrarını izliyor olacağım. Sorun nedir?"

"Efendim sizi evimden, birkaç yıl önce üzerinde çalıştığınız bir davayla ilgili olarak arıyorum. Bunu teyit etmek için kuzey bölgesindeki karakolu arayıp, nöbetçi amirinden orada görevli olup olmadığımı sorabilir ve beni geri aramak için ev telefonumu alabilirsiniz."

"Telefonumda arayan numara görünüyor," dedi Ozgard. "Şu anda telefon numaranızı rahatlıkla görebiliyorum. Eğer benden istediğin şey tatsız bir şeyse, dediğini yaparım. Ama şimdi ne istediğini söyle."

"Teşekkür ederim efendim. Buradaki bir gelişmenin ilgilendiğiniz bir kayıp davasıyla ilgili olabileceğini düşündüm. Yaklaşık beş buçuk yıl önce-"

"Judith Kesselman," dedi Ozgard.

"Tam üstüne bastınız."

"Bana onu bulduğunuzu söylemeyin. En azından ölüsünü bulduğunuzu söylemeyin."

"Hayır efendim. Ne ölü ne de diri olarak bulmadım."

"Tanrı yardımcısı olsun ama onun *hayatta* olduğunu düşünmüyorum," dedi Ramsey. "Fakat onun öldüğünden emin olduğum gün, hayatımın en berbat günü olacak. O kızı çok seviyorum."

Şaşıran Billy, "Efendim?" dedi.

"Onu hiç tanımadım ama onu çok seviyorum. Kızım gibi. Judith Kesselman hakkında öyle çok şey öğrendim ki, onu hayatıma *giren* birçok insandan daha iyi tanıyorum."

"Anlıyorum."

"Mükemmel bir genç kızdı."

"Ben de öyle duymuştum."

"Ailesinden ve arkadaşlarından birçoğuyla görüşmüştüm. Bir tanesinden kötü bir şey duymadım. Başkaları için yaptıklarından, iyilikseverliğinden... Kimi zaman bir kurban nasıl hiç aklından çıkmaz, nasıl tamamen tarafsız olamazsın, bilir misin?"

"Elbette," dedi Billy.

"Ben de bu kızı aklımdan çıkaramıyorum," dedi Ozgard. "Mükemmel bir mektup yazıcısıydı. Birisi yaşamına bir kere girmeye görsün, ona sıkı sıkıya bağlanır, onu unutmaz, aradaki bağı hiç koparmazdı. Judith'in yüzlerce mektubunu okudum muavin Olsen, yüzlerce."

"Böylece onu kalbinize kazıdınız."

"Bunu siz yapamazsınız, o doğrudan doğruya kendisi kalbinize girer. İnsanları bağrına basan, kalbini herkese açan bir kadının mektuplarıydı onlar. *Işık saçan* mektuplardı."

Billy kendisini Lanny Olsen'ın alnındaki mermi deliğine bakarken buldu. Bakışlarını açık kapıdan görünen üst kat koridoruna çevirdi.

"Burada bir mesele var," dedi Billy. "Size şu anda detayları veremem; çünkü hâlâ kanıt bulmaya çalışıyoruz ve bir suçlamada bulunmaya henüz hazır değiliz."

"Anlıyorum," diye rahatlattı onu Ozgard.

"Ama size bahsetmek istediğim birisi var; üç kirazı birbirine düğümleyen birisini tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek için."

"Bütün tüylerim diken diken oldu," dedi Ozgard. "Bunun benim için bir anlamı olduğunu söyleyebilmeyi çok isterdim."

"Adamımızı araştırdım ve bulabildiğim tek şey, Kesselman'ın kayboluşuyla ilgili ve neredeyse hiçbir şey ifade etmiyor."

"Öyleyse söyle *bana*" dedi Ozgard.

"Steven Zillis."

Denver'daki Ramsey Ozgard, tuttuğu soluğunu bir tıslamayla koyuverdi.

"Onu hatırlıyorsunuz," dedi Billy.

"Evet, hatırlıyorum."

"Şüphelilerden biri miydi?"

"Resmi olarak değil."

"Ama siz kişisel olarak... "

"Beni huzursuz etmişti."

"Neden?"

Ozgard bir an sustu. Derken: "Birlikte bir bardak bira bile içmeyeceğiniz, elini dahi sıkmak istemeyeceğiniz bir adamdı -kolaylıkla saygı duyabileceğiz biri değildi."

"Bunlar aramızda kalacak," diye güvence verdi Billy. "Sizin açınızdan sıkıntı yaratmayacak her şeyi ve sadece ne kadar büyük bir lokma yutmaya çalıştığımı anlatın."

"Şöyle ki, Zillis'in, Judi'nin kaçırılmış olması gereken gün boyunca-eğer kaçırıldıysa tabii, ki ben öyle olduğuna inanıyorum- o gün, tüm yirmi dört saat ve sonraki birkaç saat boyunca, başka bir yerde olduğuna dair hiçbir şekilde çürütemeyeceğiniz kanıtları vardı."

"Ama siz bunun aksini kanıtlamaya çalıştınız."

"Hiç şüpheniz olmasın. Ama bunu kanıtlayamasaydı bile, suçlu olduğuna dair en ufak bir kanıt yoktu."

"Peki, sizi neden huzursuz etmişti?"

"Yardımcı olmaya can atıyordu."

Billy hiçbir şey söylemedi ama hayal kırıklığına uğramıştı. Kesinlikler pazarındaydı ama Ozgard'ın satacak bir şeyi yoktu.

Billy'nin hayal kırıklığını hisseden dedektif, sözlerini biraz daha açtı. "Onun hakkında hiçbir fikrim yokken bana gelmişti. Aslında, eğer bana *gelmemiş* olsaydı, ondan *asla* şüphelenmezdim. Dediğim gibi, yardım etmeye can atıyordu. Sürekli konuşuyordu. Judith için, sanki en sevdiği kız kardeşiymiş gibi, çok

kaygılanıyordu, ama *onu yalnızca bir aydır tanıyordu."*

"Judith'in sıra dışı bir arkadaşlık yeteneği olduğunu, herkesi bağrına bastığını, onu tanıyanların ona sıkıca bağlandığını söylemiştiniz."

"Yakın arkadaşlarının söylediğine göre, Judi Zillis'i o kadar iyi tanımıyormuş bile. Yalnızca karşıdan."

Şeytanın avukatı rolünü istemeye istemeye oynayan Billy, "Ama Zillis kendisini kıza, onun kendisine duyduğu yakınlıktan daha yakın hissetmiş olabilir. Yani, eğer kız bahsettiğiniz kadar etkileyiciyse, bu çekicilik... "

"Bana yaklaşım tarzını görmeliydiniz," dedi Ozgard. "Sanki ondan kuşkulanmamı, onun hakkında araştırma yapmamı ve kanıtlarının ne kadar sağlam olduğunu görmemi *istermiş* gibiydi. Ve ben bunu yapınca da, o kendini beğenmiş tavırlar çıktı ortaya."

Ozgard'ın sesindeki tiksintiyi fark eden Billy, "Hâlâ öfkelisiniz," dedi.

"Öfkeden *kuduruyorum.* Zillis bana tekrar yaklaştı, kendi tarzında. Bir süre boyunca, sonunda gözden kaybolmadan önce, telefon ederek, yanıma gelerek, önerilerde bulunarak yardım çabalarını sürdürdü ve bu hassasiyetinin tamamen sahte olduğunu biliyordunuz. Yalnızca rol yapıyordu."

"Rol yapmak. Onun hakkında ben de aynı duygulara sahibim," dedi Billy, "ama gerçekten bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Bu herif tam bir pislik. Bu onun kötü bir şey yaptığı anlamına gelmez tabii; fakat kendini beğenmiş pisliğin biri. Küçük pislik daha sonra, sanki o ve ben dostmuşuz gibi davranmaya başladı. Olası şüpheliler asla bu şekilde davranmaz. Bu normal bir şey değil. Kahretsin, beni anlıyorsun. Fakat böyle rahat, tuhaf bir tarzı vardı."

"'Nasıl gidiyor, Kemosabe.'"

"Lanet olsun, bunu hâlâ söylüyor mu?" diye sordu Ozgard.

"Hâlâ söylüyor."

"Gerçek bir pislik. Ve bir pislik olduğunu bu aptalca şakayla örtüyor, ama ne olursa olsun yine de bir pislik, o kadar."

"Yani sürekli sizin yamnızdaydı ve sonra da gözden kayboldu."

"Tüm araştırmalar boşa gitmişti. Judi sanki hiç varolmamışçasına ortadan yok olmuştu. Zillis o yılın sonunda, ikinci sınıftayken, okuldan ayrıldı. Bir daha da onu görmedim."

"Eh, şimdi de burada," dedi Billy.

"Arada geçen bu süre içinde nerede olduğunu merak ediyorum."

"Belki ortaya çıkarabiliriz."

"Umarım çıkarırsınız."

"Sizi tekrar arayacağım," dedi Billy.

"Saat kaç olursa olsun, ne zaman olursa arayabilirsin. Ailende polislik var mı muavin Olsen?"

Billy bir an için Ozgard'ın ne dediğini anlayamadı. Adamın, kendisini kim sandığını neredeyse unutmuştu ki, doğru cevapla karşılık verdi: "Evet. Babam polisti. Üniformasıyla gömüldü."

"Benim de babam ve büyükbabam polisti," dedi Ozgard. "Polislik kanıma öyle işlemiş ki, tüm damarlarımda dolaştığını hissediyorum. İnsanların benim polis olduğumu anlamaları için rozet takmama gerek yok. Fakat Judith Kesselman, bu kız içime polislikten daha fazla işledi. Onun saygıdeğer bir şekilde ölmüş olmasını diliyorum, yalnızca... yalnızca bir çöp gibi bir yerlere atılmış olmasını değil. Tanrı biliyor ya, hayat her zaman çok adil değil ama, bu davada hiç değilse bir parça adil *olmalı."*

Telefonu kapattıktan sonra, Billy bir süre yatağın kenarında oturduğu yerden kımıldayamadı. Lanny'ye bakarak oturdu.

Lanny de ona bakıyormuş gibiydi.

Ramsey Ozgard *hayattaydı,* gelgit dalgalarının içinde, kıyı boyunca dikkatlice yürümüyor, yüzüyordu. Ait olduğu toplumun yaşamına dalmış, kendisini ona adamıştı.

Billy dedektifin bu bağlılığını, Denver'dan buraya uzanan telefon hattından, sanki ikisi aynı odada konuşuyorlarmışçasına anlamıştı. Bunu anlamasıyla, nasıl katıksız ve ne kadar tehlikeli bir inziva hayatı yaşadığını fark ederek içi sızlamıştı.

Barbara ona ulaşmayı neredeyse başarmak üzereydi; derken ortaya Vichyssoise çıkmıştı. Hayat, pırıl pırıl bir insanı iki darbeyle ezmişti; acımasızlık ve saçmalıkla.

Artık gelgit dalgalarının içinde kendisi vardı ama kendi isteğiyle değil. Billy'yi azgın dalgaların içine olaylar *atmıştı.*

Yirmi yıl boyunca bastırdığı duyguları, önceden prova edilmiş sakınmalar, yaşadığı savunmacı inziva hayatı ayaklarına dolaşmaya başlamıştı. Şimdi yeniden yüzmeyi öğrenmeye çalışıyordu; fakat geriye doğru çekilen güçlü bir dalga onu tüm toplumdan uzaklaştırıyor, çok daha büyük bir yalnızlığa doğru çekiyor gibiydi.

50

Lanny nereye, cenazaye katılanların duaları ve hatta bir mezarı bile olmadan yanardağ bacasından aşağıya gideceğini biliyormuşçasına paketlenmeyi reddetti.

Lanny bu odada vurulmamıştı ve bu nedenle ne mobilyalarda ne de duvarlarda kan ya da beyin parçaları yoktu. Billy Lanny'nin ardında pek çok şüphe bırakarak kayıplara karışmasını istediği ve bunun da kısa bir süre içinde geniş kapsamlı bir cinayet soruşturmasına yol açmaması için, her yeri tertemiz bırakmayı umuyordu.

Çamaşır dolabına giderek, kucak dolusu yumuşak havlulardan aldı. Lanny hâlâ daha Pearl'in kullandığı deterjan ve yumuşatıcıyı kullanıyordu. Billy bu kendine özgü, ferah kokuyu tanımıştı.

Havluları cesedin oturduğu koltuğun kolçaklarına ve arka tarafına serdi. Eğer kafatasının arka tarafındaki mermi deliğinden bir şeyler dökülecek olursa, dikkatle serdiği havlular bunları tutacaktı.

Billy evden, banyodaki çöp kutusunun içine koyduğu küçük bir plastik çöp torbası getirmişti. Dışarı fırlamış saydam gözlerden sakınarak, torbayı ölü adamın başına geçirdi ve paket bandıyla boynunun etrafından mümkün olduğunca sıkı bir

şekilde bantladı -herhangi bir akıntıya karşı alınmış ek bir önlemdi bu.

Dehşet verici işlerle uğraşmanın insanı delirtmeyeceğini, dehşetin çılgınlıktan önce değil, sonra geldiğini bildiği halde, Billy gördüğü her rüya, ya da uyanık olduğu saatler, kasvetli bir tımarhaneye dönüşmeden önce ölümle daha ne kadar uzun bir süre alışveriş yapabileceğini merak ediyordu.

Lanny sandalyeden plastik örtünün üzerine kolaylıkla geçmiş; fakat hemen ardından zorluk çıkarmaya başlamıştı. Ceset yerde, sandalyede oturur pozisyonda yatıyor; bacakları düzelmiyordu.

Ölüm katılığı. Ceset kaskatıydı ve çürüme ölüm katılığının taşlaştırdığı dokularda tam anlamıyla ilerlemeye başlayıncaya kadar da, çoğunlukla bu şekilde kalacaktı.

Billy'nin bunun ne kadar süreceğine dair bir fikri yoktu. Altı saat, yoksa on iki mi? Bunu öğrenmek için bekleyemezdi.

Lanny'yi plastik örtüyle sarmaya çabaladı. Zaman zaman, ölü adam bilinçli bir şekilde ve inatla direniyormuş gibi görünüyordu.

Son paket beceriksizce yapılmış ama, gerektiği şekilde kapatılmıştı. Billy ip tutamağın işe yaramasını umdu.

Havlular lekelenmemişti. Billy onları tekrar katladı ve çamaşır dolabına kaldırdı.

Sanki önceki kadar güzel kokmuyor gibiydiler.

Ceset merdiven başına kadar kolayca geldi; fakat Lanny-nin ilk kat merdivenlerinden inişi katlanılabilecek gibi değildi. Yarı cenin pozisyonundaki ceset her basamağa vuruyor, çarpıyordu ve aynı anda hem bir çuval kemikmiş, hem de tamamen jelatinden yapılmış gibi sesler çıkarmayı beceriyordu.

Merdiven sahanlığına geldiklerinde, Billy kendisine, Lanny'nin işini ve emekliliğini kurtarmak için ona ihanet ettiğini ve *ikisinin de* bu yüzden burada olduklarını anımsattı. Bu

gerçek, kaçınılamaz olmasına rağmen, son kat merdivenlerinden inişlerinin daha az sinir bozucu olmasını sağlamamıştı.

Cesedi alt kat koridoru boyunca, mutfağın içinden ve arka verandada taşımak zor olmamıştı. Sonra birkaç basamaklık kısa bir iniş daha ve nihayet avludaydılar.

Billy cesedi Explorer'a yükleyip, antik yanardağ bacasının mümkün olduğunca yakınına taşımayı düşündü. Bununla birlikte, aradaki mesafe çok değildi ve Lanny'yi sürükleyerek ebedi istirahatgâhına kadar taşımak için, SUV'a yüklemek ve bu arada onunla tekrar boğuşmak için harcaması gereken çabadan daha fazlası gerekmiyordu.

Toprak gün boyunca biriktirdiği sıcağı, bir tandır ocağı gibi dışarıya vermeye başlamıştı; fakat en azından yıldızlardan aşağıya doğru hafif bir esinti geliyordu.

İlerledikçe, eğimli avlu, bir şerit halinde uzanan uzun çimenler ve diz hizasındaki çalılardan sonra, veranda merdivenlerinden bakarak tahmin ettiğinden daha uzun yürümesi gerektiği ortaya çıkmıştı. Kolları, omuzları ve boynu ağrımaya başlamıştı.

Olta iğnelerinin açtığı, yakın zamana kadar hiçbir rahatsızlık vermeyen yaralar, yeni ortaya çıkan sıcakla birlikte zonklamaya başlamıştı.

Yolun bir yerinde, ağladığını fark etti. Bu Billy'yi korkutmuştu. Güçlü olması gerekiyordu.

Gözyaşlarının nedenini anlamıştı. Volkan bacasına yaklaştıkça, yükünün suçlanmasına neden olacak bir ceset olduğunu daha az dikkate almaya başlamıştı. Ne kutsanmış, ne de övgü sözcükleri almış olan bu ceset, duygusal olarak yıkılmış on dört yaşındaki bir çocuğa, evini ve kalbini açan iyi kalpli kadının oğlu, Lanny Olsen'di.

Yıldızların ışığında, volkan bacasının yer aldığı kayalık tepecik, Billy'nin karanlığa alışan gözlerine, gitgide daha çok bir

kurukafa gibi görünmeye başlamıştı.

Önünde yatan şeyin ne olduğunun hiç önemi yoktu. İster kafataslarından oluşmuş bir dağ, isterse kafataslarıyla dolu muazzam bir ova olsun, geriye dönemezdi ve elbette Lanny'yi tekrar hayata döndüremezdi; çünkü o yalnızca Billy Wiles'tı; yetenekli barmen, başarısız yazar.

İçinde mucizeler değil, yalnızca direngen bir umut ve körü körüne bir kararlılık yeteneği vardı.

Yıldızların ışığı altında ve sıcak esintide bunları düşünerek, kafatasının olduğu yere vardı. Hiç oyalanmadan, nefesini dahi tutmadan, paketlenmiş cesedi delikten aşağıya attı.

Dipsiz karanlığa bakıp, cesedin uzun düşüşünün sesini dinlerken, böyle bir şeye tanık olmaya başka türlü kazanamayacağı için, Kaliforniya çamından çerçeveye yaslandı.

Sesler kesildiğinde aşağıdaki karanlığa gözlerini yumarak, "Bitti," dedi.

Hiç şüphesiz ki, yalnızca bu iş bitmişti ve diğerleri hâlâ daha yapılmayı bekliyordu. Muhtemelen bazıları hoş olmayan işlerdi ama, hiçbirisi kesinlikle bundan daha kötü değildi.

El fenerini ve şarjlı tornavidayı bacanın yanında yere koymuştu. Kaliforniya çamından yapılmış kapağı yerine oturttu, cebine koymuş olduğu çelik vidaları çıkardı ve kapağı sıkıca vidaladı.

Ter, akan gözyaşlarının son damlalarını da eve dönünceye kadar yıkamıştı.

Garajın arkasında tornavidayı ve el fenerini Explorer'a koydu. Elindeki eldivenler yırtılmıştı. Bunları çıkardı ve SUV'un arkasındaki çöp kutusuna attıktan sonra yeni bir çift taktı.

Tepeden tırnağa gözden geçirmek için eve girdi. Geride ne kendisini, ne de burada bir zamanlar bir ceset olduğunu işaret eden hiçbir şey bırakmayı göze alamazdı.

Mutfağı incelerken rom, kola, dilimlenmiş limonlar ve masanın üzerindeki diğer şeyleri ne yapacağına karar veremedi. Bunu düşünmek için kendisine biraz zaman tanıdı.

Üst kattan, ana yatak odasından başlamak amacıyla, koridor boyunca evin ön cephesine kadar uzanan gül desenli yolluğun üzerinde ilerledi. Girişe yaklaştığı sırada, sağ tarafında, oturma odasının kemerli girişinin ötesinde, hiç beklemediği bir aydınlık fark etti.

Elindeki revolver bir anda gerekli bir araçtan, ağır bir külçe haline dönüştü.

Evin içinden ilk kez, Lanny'nin cesedinin hâlâ daha yatak odasındaki koltukta olup olmadığına bakmak için yukarıya giderken geçtiğinde, Billy oturma odasında yalnızca tavan lambasını açmıştı, hepsi o kadar. Fakat şimdi odadaki tüm lambalar yanıyordu.

Bir kanepeye yerleşmiş, yüzü kemerli girişe dönük olarak, mantıksızlığa duyulan inanç ve ucuzluktan alınma giysilerin dayanıklılığı içinde, Ralph Cottle oturuyordu.

51

Ralph Cottle plastik kefeninden inanılmaz bir şekilde çıkmış, olmayacak bir iş başararak vadi tabanının kilometrelerce altından yukarı tırmanmış ve imkânsız bir şekilde kendisini Olsen'ların evine atmıştı. Tüm bunları uğursuz bir ıslık sesi eşliğinde volkan bacasından aşağıya uçtuktan yalnızca kırk dakika sonra ve bir ölü ve kayıtlı bir Skeptik iken yapmıştı.

Kafasını bu kadar karıştıran şey, Cottle'ın Billy'ye bir an için adamın dirilmiş olması gerektiğini düşündüren görünüşüydü, her nasılsa *hiç* ölmemişti; fakat *sonraki* bir an volkan bacasına attığı ilk cesedin Cottle'ın cesedi olmadığını, cesetlerin değiştirildiğini anlamıştı.

Billy kendi kendine, "Peki kim?" diye sordu, örtüye sarılı olan cesedin kim olduğunu kastetmişti ve orada kim varsa hiçbir şey sormadan vurmak için, yavaşça arkasındaki koridora doğru döndü.

Kurşundan yapılmış bir beysbol sopası ya da ona benzer bir şey, tam yerine, boynunun arka kısmında, kafatasının alt kısmındaki doğru noktaya, büyük bir ustalıkla indi. Billy acıdan çok bütün dünyasının rengârenk olduğunu hissetmişti. Pırıl pırıl; fakat kısa süreli elektrik mavisi ve lav kırmızısı ışıltılar

bir anda başının etrafında uçuşmaya başlamış, kapanmış olan gözkapaklarının ardındaki gözleri kamaşmıştı.

Yerin kendisine doğru yaklaştığını hissetmemişti bile. Saatlerce sürmüş gibi gelen süre boyunca, sönmüş bir volkanın soğuk kalbinde yatan ölülerin kendilerini nasıl oyaladıklarını merak ederek, karanlık bir volkan bacasından aşağıya düştü.

Görünüşe göre, karanlık Billy'yi aydınlıktan daha çok istiyordu; çünkü nöbetler ve sıçramalarla uyanmış, tam bilinç denizinin yüzeyine doğru yüzdüğü sırada tekrar tekrar derinliklere doğru çekilmişti.

İki kez, ısrarcı bir ses ona bir şey söylemiş, ya da Billy iki kez duymuştu. Her iki defasında da ne söylediğini anlamıştı ama, ancak ikinci defasında cevap verebilecek durumdaydı.

Sersemlemiş ve şaşırmış olmasına rağmen, Billy perdesini ve tınısını hatırlayabilmek ve bu sayede sonradan kimin sesi olduğunu saptayabilmek için, kendi kendisine sesi dinlemesini söyledi. Sesi teşhis etmek güç olacaktı; çünkü insan sesine çok fazla benzemiyordu; pürüzlü, yabancı, değiştirilmişti ve sürekli olarak bir soru soruyordu.

"İkinci yaranı almaya hazır mısın?"

Tekrar tekrar yinelenen sorunun ardından, Billy cevap verebileceğini fark etti: "Hayır."

Sesine tekrar kavuşan Billy, sesinin hırıltılı çıktığından endişeleniyordu, aynı anda gözlerini açabilecek gücü de buldu.

Görüşünün bulanık olmasına ve çok yavaş netleşmesine rağmen, Billy başında kayak maskesi, üzerinde koyu renk giysilerle tepesinde dikilen adamı görebiliyordu. Katilin ellerinde yumuşak, siyah deri eldivenler vardı ve tuhaf bir tabancayı tutabilmek için her iki elini de kullanmak zorunda kalmıştı.

"Hayır," dedi Billy tekrar.

Vücudunun yarısı gül desenli yolluğun, yarısı da ahşap döşemenin üzerinde, sağ kolu göğsünün üstünde, sol kolu yanma

doğru savrulmuş bir şekilde sırtüstü yatıyordu. Revolver iki elinde de yoktu.

Görüşü netleştiğinde, Billy adamın elindeki tabancanın bir zaman gezginine ya da dünya dışından gelen ziyaretçilere ait bir şey olmadığını gördü. Hareketini kısıtlayacak bir kompresör hortumuna bağlı olmayan, taşınabilir bir çivi tabancasıydı yalnızca.

Sol eli avcu yukarıya bakacak şekilde döşemede yatıyordu ve maskeli adam elini sert keresteye çiviledi.

Üçüncü Bölüm

TÜM KAZANCIN NASIL YAŞADIĞINDIR

52

Acı ve korku aklı karıştırır, zihni bulandırır. Delinmiş eti, Billy'nin çığlık atmasına neden oldu. Zemine çivilendiğinin ve katilin karşısında kımıldayamaz durumda olduğunun farkına varınca, felç edici bir dehşet perdesi tüm düşünce gücünü yavaşlattı.

Acı, yalnızca onu kabullenirseniz tahammül edilebilir ve alt edilebilir. İnkâr ettiğiniz takdirde, gerçekte değilse de algınızda artar.

Korkuya verilecek en iyi tepki yerinde bir öfke, yüce adalete güven duymak, korkutulmayı reddetmektir.

Bu düşünceler o anda Billy'nin aklından sistemli bir şekilde geçmiyordu. Bunlar zorlu deneyimlere dayanan, bilinçaltına kazınmış gerçeklerdi ve Billy, sanki bu gerçekler doğuştan kanında ve kemiklerinde varmış gibi, bunlara göre hareket ediyordu.

Yere düştüğünde revolveri elinden düşürmüştü. Silah katilin elinde değildi. Erişebileceği bir mesafede olmalıydı.

Billy başını sağa sola çevirerek koridoru araştırdı. Serbest olan elini kullanarak, el yordamıyla sağ tarafını araştırdı.

Katil Billy'nin yüzüne bir şey fırlattı.

Billy yine canının yanacağını düşünerek vücudunu kastı.

Bu yalnızca bir fotoğraftı.

Fotoğrafta kimin olduğunu göremiyordu. Yüzünden düşmesi için başını salladı.

Fotoğraf göğsüne düştü. Billy aniden katilin fotoğrafı göğsüne çivileyeceğini düşündü.

Hayır. Katil, elinde çivi tabancasıyla koridorda yürüyerek mutfağa doğru gitti. Bir çiviyi güzelce yerine yerleştirmişti. Buradaki işi bitmişti.

Adamın görünüşünü beynine yerleştir. Aklına kazı. Tahmini boyunu, kilosunu. Geniş omuzlu mu, değil mi? Kalçaları dolgun mu, dar mı? Yürüyüşünde belirgin bir şey var mı, yürüyüşü zarif mi, değil mi?

Acı, korku, baş dönmesi; fakat hepsinden çok, son derece geniş görüş açısı -Billy boylu boyunca uzanmış; katil ise ayaktaydı- adamın yalnızca birkaç saniyeliğine görüş alanına girmesi nedeniyle, fiziksel bir profilini çıkarma çabasını boşa çıkarmıştı.

Katil mutfakta gözden kaybolmuştu. Orada gürültülü bir şekilde dolaşıyordu. Bir şeyler arıyordu. Bir şeyler yapıyordu.

Billy antrenin koyu renkli sert ahşap zemininde, mekanik çeliğin, revolverin soğuk ışıltısını fark etti. Silah arkasında ve ulaşamayacağı bir mesafedeydi.

Kurukafaya kadar giderek, Lanny'yi volkan bacasına atmakla Billy, çivinin onu yere ne kadar sıkı tutturduğunu kontrol etmesi gerektiğini fark edinceye kadar, korkma ya da düşünme kapasitesini doldurmuştu. Elini kımıldatmaya hiç istekli değildi.

Ağrı sürekli; fakat katlanılabilir, berbat ama düşündüğü kadar da korkunç olmayan bir ağrıydı. Ancak, elini hareket ettirmeye, çiviyi çıkarmaya çalışmak, apseli bir dişle karamela çiğnemeye çalışmak gibi bir acı verebilirdi.

Elini yalnızca kımıldatmaya değil, aynı zamanda onu gör-

meye de isteksizdi. Her ne kadar zihninde canlandırdığı görüntü gerçeğinden çok daha kötüyse de, başını çevirip tüm dikkatiyle yaraya baktığında midesi altüst oldu.

Bir parmağının fazla olması dışında, eli lateks ameliyat eldiveninin içinde, duvara yapıştırılmış ve Lanny'nin, kucağında annesinin kitaplarından biri olduğu halde oturduğu koltuğa giden yolu işaret eden karikatür ellerden birine benzeyen Miki farenin eli gibi görünüyordu. Eldivenin bilek kısmı da tıpkı miki fareninki gibi hafifçe kıvrılmıştı.

Bileğinde bir örümcek yürüyormuş gibi duyduğu hissin, bileğinden, kara komedi filmlerinden aşırılmış bir sahneyi hatırlatırcasına, hafifçe sızan kan olduğunu anladı.

Billy bundan çok daha şiddetli bir kanama olacağını düşünmüştü. Çivi kanamayı engelliyordu. Çiviyi çıkardığı zaman...

Billy nefesini tutarak kulak kabarttı. Mutfaktan ses gelmiyordu. Görünüşe göre katil gitmişti.

Billy katilin tekrar çığlık attığını duymasını istemiyordu. Ona bu zevki yaşatmayacaktı.

Çiviye gelince. Başı etine tamamen saptanmamıştı. Çivinin başıyla eti arasında yaklaşık bir santim kadar bir boşluk vardı. Billy çivinin boyun kısmındaki çentikleri görebiliyordu.

Çivinin uzunluğunu bilmesine imkân yoktu. Çapıyla oranlayarak, çivinin başıyla ucu arasındaki uzunluğun en azından yedi- sekiz santim olduğunu tahmin etti.

Avcunun üzerinde kalan bölümüyle, elinin içine girmiş olan bölümünü çıkarınca, çivinin döşemeye yaklaşık dört santim kadar gömülmüş olması gerektiğini düşündü. Bu durumda, çivi yüzey kaplamasına ve oradan da alt döşemeye girdikten sonra, döşeme kirişine saplanacak çok az bir pay kalıyordu.

Bununla birlikte, eğer çivi on santim uzunluğundaysa, kirişe sıkı sıkıya tutunacak kadar girmiş olmalıydı. Eğer öyleyse,

gevşetmeye çalışmak iki-iki buçuk santimlik bir fazlalıkla uğraşmak demek olacaktı.

Bu evin inşa edildiği dönemde yapılan evler, hayli düzgün planlanmış evlerdi. Alt döşeme ya beşe on, ya da beşe on beşlik ve büyük ihtimalle otuzar santim arayla yerleştirilmiş kirişlerle destekleniyordu.

Yine de ihtimaller lehineydi. Döşemenin her otuz beş santimetresine, yalnızca on santimetrelik bir kiriş düşüyordu.

Döşemeye rasgele çakılacak on çividen üç tanesinin kirişe girme ihtimali vardı. Diğer yedi tane ise kirişler arasındaki boşluğa denk gelecekti.

Sol elinin esnekliğini denemek için avcunu kupa şekline getirince, duyduğu acıyla gırtlağından kurtulan istem dışı inlemeyi bir homurtuyla bastırmaya çalıştı. Tam olarak bastıramamıştı.

Mutfaktan, katilin gitmiş olduğu düşüncesini desteklercesine, kahkahalar yükselmemişti.

Billy'nin aklına ansızın, katilin gitmeden önce 9ll 'i arayıp aramadığı sorusu geldi.

51

Ralph Cottle yalnızca bir cesedin yapabileceği gibi, hiç kıpırdamadan ve etrafını dikkatle izleyen bir gözcü gibi kanepede oturuyordu.

Katil ölü adamın sağ bacağını sol bacağının üstüne, ellerini de kucağına koyarak ona kayıtsız bir görüntü vermişti. Adam sanki kendisini ağırlayan ev sahibinin, elinde kokteylleri taşıdığı bir tepsiyle içeri girmesini beklermiş gibiydi -ya da Napolitino ile Sobieski'nin.

Her ne kadar Cottle'ın bir yerleri kesilip koparılmamış ve tuhaf nesnelerle süslenmemişse de, Billy Steve Zillis'in evinde bu tür bir muameleye maruz kalmış korkunç mankenleri düşünmeden edemedi.

Cottle sonraki iş. Zillis ise ondan sonra. Önce çivi.

Billy dikkatle sol tarafına, yere çivilenmiş eline doğru döndü.

Sağ elinin başparmağı ve işaretparmağını kullanarak çiviyi başından tuttu ve yavaş yavaş kımıldatmaya çalıştı. Çivinin az da olsa gevşek olduğunu umuyordu ama, çivi yerinden oynamadı. Oldukça derine girmişti.

Çivinin başı küçük olsaydı, Billy elini yukarıya doğru çeker, çiviyi yerde bırakarak elini kurtarabilirdi.

Ama çivinin başı genişti. Elini çekerek kurtarmaya çalışırken, çivi başının neden olacağı acıya dayanabilse bile, bunu yaparken eline düşünmesi bile hoş olmayan zararlar verebilirdi.

Çiviyi daha güçlü bir şekilde zorladığında, duyduğu acıyla gözlerinden yaş geldi. Biliy dişlerini sıkarak acıyı bastırmaya çalıştı. Çenesini öyle sıkmıştı ki, azı dişlerinin birbirine geçtiğini hissetti.

Ama çivi kımıldamamıştı bile ve böyle giderse çiviyi yerinden çıkaramadan önce tüm dişleri dökülecekti. Derken, çivi yerinden oynadı.

İki parmağının arasındaki çivi, çok fazla değilse de, hissedilir derecede gevşemişti. Çivi döşemede hareket ederken, aynı zamanda elinin içinde de hareket etmişti.

Duyduğu acıyla bir anda her taraf aydınlandı. Peş peşe çakan şimşekler gibi içinde parlıyor, çakıyor, parlıyordu.

Billy çivinin gövdesinin kemiğe değdiğini hissediyordu. Eğer çivi bir kemiği kırar ya da parçalarsa, en kısa sürede tıbbi yardım alması gerekirdi.

Klimaya rağmen, ev o ana kadar soğuk değil gibiydi. Şimdi ise cildindeki ter damlaları, buz taneciklerine dönüşüyormuş gibiydi.

Billy çiviyi çıkarmaya çalışırken, içindeki şimşekler de gittikçe daha çok parlamaya başlamıştı. Öyle ki, Billy gövdesinin artık yarı saydam bir hal aldığını ve içindeki ışıkların gözle görülebildiğini, yanında Cottle'dan başka biri olsa, içinden yayılan ışıltıyı görebileceğini düşünüyordu.

Rasgele çakılmış bir çivinin kirişe denk gelme olasılığının düşük olmasına karşın, bu çivi yalnızca üst kaplamaya ve oradan geçip alt döşemeye girmekle kalmamış, aynı zamanda sert bir keresteye isabet etmişti. Umutsuz bir rulet oyunundaki en acı gerçek: Paranı kırmızıya yatırırsın ve siyah gelir.

Çivi gevşemişti ve zafer ve hiddet karışımı duyguların verdiği acelecilikle, çivi neredeyse elinden fırlayıp, odanın bir köşesine uçacaktı. Eğer öyle olsaydı, bu defa kalkıp çiviyi aramak zorunda kalacaktı; çünkü üzerine kanı bulaşmıştı.

Çiviyi yere, kendi açmış olduğu deliğin yanına bıraktı.

Acının yarattığı alevler yavaş yavaş kararark zonklayan közlere dönerken, Billy ayağa kalkabileceğini hissetti.

Sol eli çivinin girdiği ve çıktığı noktalardan kanıyordu; fakat şiddetli bir kanama değildi. Neticede eli matkapla değil, bir çiviyle delinmişti ve yara çok büyük değildi.

Damlayan kanın holdeki yolluğa ve döşeme tahtalarına akmaması için, sağ elini sol elinin altına tutarak hızla mutfağa gitti.

Katil arka kapıyı açık bırakmıştı. Arka verandada yoktu ve muhtemelen avluda da değildi.

Billy lavabonun musluklarından birini açarak, elini suyun soğukluğuyla kısmen hissizleşinceye dek, akan suyun altına tuttu.

Kısa bir süre sonra, kanama azalarak hafif bir sızıntı halini almıştı. Billy duvardaki havluluktan aldığı kâğıt havluyu, elinin üzerine birkaç kat sardı.

Arka verandaya çıktı. Nefesini tutmuş, katili değil, yaklaşan siren sesleri olup olmadığını dinliyordu.

Bir dakika sonra, bu defa 911'in aranmadığına karar verdi. Katil, *oyuncu,* zekâsıyla gurur duyuyordu; bu yüzden aynı numarayı iki kez yapmazdı.

Billy evin ön tarafına gitti. Katilin yüzüne attığı ve aklından tamamen çıkmış olan fotoğrafı gördü ve eğilerek holün zemininden aldı.

Bu, kızlı saçlı, çekici bir kadının fotoğrafıydı. Kameraya bakmıştı. Dehşet içindeydi.

Muhtemelen hoş bir gülümsemesi vardı.

Billy kadını daha önce hiç görmemişti. Bunun bir önemi yoktu. Kadın birilerinin kızıydı. Bir yerlerde onu seven birileri vardı.

Öldür o kaltağı.

Bu iki sözcük hafızasında yankılanınca, Billy neredeyse dizlerinin üstüne düşecekti.

Billy duygularını yirmi yıldan bu yana yalnızca bastırmakla kalmamış, bazılarını inkâr da etmişti. Kendisine yalnızca, hissetmekte bir sakınca görmediklerini hissetme izni vermişti. Kendisinin yalnızca hafif öfke nöbetlerine girmesine müsaade etmiş, düşmanlık duyguları beslemeye ise hiçbir şekilde izin vermemişti. En küçük bir nefret kırıntısı beslediğini bile itiraf etmekle, kendisini sürükleyip yok edecek azgın selleri serbest bırakabileceğinden korkmuştu.

Bununla birlikte, kötülük karşısında kendini frenlemek erdem, bu acımasız katilden nefret etmek de günah değildi. Bu, nefretten çok daha şiddetli, Billy'nin şu anda bir akkor lambası gibi ışıldamasına neden olan acıdan daha parlak, dürüst bir duyguydu.

Revolveri aldı. Cottle'ı düşünceleriyle baş başa bırakarak merdivenleri tırmandı. Geri döndüğü zaman adamı hâlâ daha kanepede oturur vaziyette bulup bulamayacağını merak ediyordu.

54

Lanny'nin yatak odasındaki ecza dolabında alkol, bir paket açılmamış sıvı bandaj ve kapaklarında DİKKAT! ÇOCUK KORUMALI DEĞİLDİR yazan bir dizi ilaç şişesi buldu.

Çivi, temiz olduğu için, kendi başına enfeksiyon nedeni olamazdı. Fakat derisinin üzerindeki bakterileri yaranın içine taşımış olabilirdi.

Billy yaranın içine sızmasını umarak, alkolü sol eline döktü. Bir saniye sonra yara sızlamaya başlamıştı.

Elini gereğinden fazla bükmemeye dikkat ettiği için, kanama neredeyse tamamen durmuştu. Alkol kanamanın yeniden başlamasına neden olmamıştı.

Yarayı tam anlamıyla sterilize edememişti ama, bundan daha iyisini yapmak için ne zamanı vardı, ne de gerekli malzemesi.

Sıvı bandajı yaranın hem giriş hem de çıkış yerlerine sürdü. Bu, yaranın içine pislik girmesini önleyecekti.

Bundan da önemlisi, kuruyunca elastik bir tıkaç haline gelen sıvı bandaj kanamayı da engelleyecekti.

Dolaptaki yığınla ilaç şişesinin her birinde birkaç tablet ya da kapsül vardı. Lanny'nin tedavi sürecini asla tamamlama-

yan, ama daima ilaçların bir kısmını daha sonra hastalanırsa diye depolayan, kötü bir hasta olduğu açıkça görülüyordu.

Billy aynı antibiyotikten -Cipro, 500 mg - iki şişe buldu. Şişelerin birinde beş, diğerinde ise üç tablet kalmıştı.

Sekiz tableti de bir şişede topladı. Şişenin üzerindeki etiketi yırttı ve çöp kutusuna attı.

Enfeksiyondan çok, ateşlenmekten korkuyordu. Eğer eli şişer ve hareket edemez hale gelirse, bu karşılaşabileceği herhangi bir durumda onun aleyhine olurdu.

İlaçların arasında bir de Vicodin buldu. Vicodin ateşi önlemezdi belki ama eğer artacak olursa, ağrıyı dindirmesine yardımcı olurdu. Şişedeki dört Vicodin tabletini de Cipro şişesine koydu.

Yaralı eli kalp atışlarıyla senkronize bir şekilde zonkluyordu ve kızıl saçlının fotoğrafına bir kez daha bakınca, daha değişik ve fiziksel olmaktan çok duygusal bir ağrı da bu zonklamaya katıldı.

Acı bir armağandır. İnsanoğlu, acı olmazsa, ne korkuyu ne de merhameti bilir. Acının olmadığı yerde tevazu da olmaz ve her insan bir canavara dönüşür. Başkalarının çektiği acının ve korkunun farkında olmak, içimizdeki merhamet duygusunu artırır ve merhamet duygumuz bizim insanlığımız, bizim kurtuluşumuzdur.

Kızıl saçlının gözleri dehşet doluydu. Yüzünde kaderini biliyor olmanın verdiği berbat bir ifade vardı.

Billy onu kurtaramamıştı. Fakat eğer katil oyunu koyduğu kurallara uyarak oynuyorsa, kadın ıstırap çekmemişti.

Billy'nin dikkati kadının yüzünden arka planda görünen odaya kayınca, Billy kendi yatak odasını tanıdı. Kadın Billy'nin evinde tutsak edilmişti. Ve orada öldürülmüştü.

55

Billy elinde kızıl saçlının fotoğrafıyla, Lanny'nin banyo küvetinin kenarına oturdu ve cinayetleri kronolojik bir sıraya koydu.

Psikopat -ne zaman?- muhtemelen, bu gün erken saatlerde, öğleden sonra saat on iki otuz gibi, şerif yardımcıları gittikten ve Cottle'ın cesedini paketledikten sonra aramıştı. Billy'ye iki seçenek sunduğu bir ses kaydı dinletmişti: Kızıl saçlı işkence çekerek ölecekti; tek bir mermiyle ya da darbeyle ölecekti.

Kadın o anda çoktan katilin pençesine düşmüştü. Katilin telefondaki ses kaydını kadına da dinlettiği neredeyse kesindi.

Saat bir olduğunda Billy Napa'ya gitmek üzere yola çıkmıştı. Bundan sonra, katil kadını eve getirmiş, fotoğrafını çekmiş ve temiz bir şekilde işini bitirmişti.

Kanepenin yanında plastik kefeninin içinde yatan Cottle'ı bulunca da, eğlence ruhu canlanmış, ayyaşla kadının cesetlerini değiştirmişti.

Billy volkan bacasına, farkında olmadan kadının cesedini atmış, böylece kadının ailesini, en azından bir cenaze töreni düzenleme tesellisinden mahrum bırakmıştı.

Cesetlerin değiştirilmesi Zillis'i düşündürüyordu: Bu yeniyetme şakacı, kimi zaman böylesine kayıtsızca, acımasız bir

şaka yapabilirdi.

Steve mesaisine altıda başlıyordu. O saate kadar oyun oynayacak zamanı vardı.

Ama sürüngen şimdi *buradaydı.* Cottle'ı getirip kanepeye oturtmuş ve sonra da Billy'yi yere çivilemiş olamazdı.

Billy kolundaki saate baktı. On bir kırk bir.

Kızıl saçlının fotoğrafına bir kez daha bakmak için kendisini zorladı; çünkü fotoğrafı diğer kanıtlarla birlikte volkan bacasına atacaktı. Kendisini kadını hatırlamaya, yüzünü sonsuza dek hafızasına kazımaya mecbur hissediyordu.

Katil telefonda ses kaydını dinlettiği zaman, eğer kadın oradaydıysa, bağlanmış ve ağzında bir tıkaçla, büyük olasılıkla Billy'nin verdiği cevabı da duymuştu: *Öldür o kaltağı.*

Bu sözcükler onu ıstırap çekmekten kurtarmıştı; fakat şimdi aynı sözcükler Billy'ye ıstırap veriyordu.

Kadının fotoğrafını bırakamadı. Fotoğrafı saklamak akıllıca bir hareket değildi; tehlikeliydi. Buna rağmen, Billy fotoğrafı kadının yüzünü kırıştırmamaya dikkat ederek katladı ve cüzdanına koydu.

Temkinli adımlarla, Explorer'a gitmek için dışarıya çıktı. Eğer katil hâlâ yakınlarda bir yerdeyse, onu görebileceğini düşünerek etrafı süzdü. Gece tehlikesiz ve temiz görünüyordu.

Delik eldiveni çıkararak çöp kutusuna attı ve yenisini taktı. Cep telefonunu araç kitinden çıkararak yanına aldı.

Yeniden eve döndüğünde, en alttan en üste, evdeki tüm odaları dolaşarak aralarında Giselle Winslow'un fotoğrafı (bunu saklamayacaktı), karikatür eller ve çivinin de bulunduğu tüm kanıtları topladı ve bir plastik torbaya doldurdu.

İşi bittiğinde torbayı arka kapıya koydu.

Temiz bir bardak alarak, masanın üzerinde duran kola şişesinden yarıya kadar doldurdu.

Harcadığı eforla elindeki ağrı daha da artmıştı. Bir tane

Cipro, birtane de Vicodinyuttu.

Arkadaşının içki âleminden kalan her şeyi yok etmeye karar vermişti. Evde polisin kafasına takılabilecek olağandışı bir şeyler kalmaması gerekiyordu.

l.anny uzun süre ortada görünmeyince, polisler eve gelerek kapıyı çalacaklar, pencereden içeriye bakacaklar, sonra da içeriye gireceklerdi. Eğer Lanny'nin içki içtiğini anlarlarsa, onün depresyona girmiş ve intihar etmiş olabileceğini düşünürlerdi.

Böyle bir sonuca ne kadar çabuk varırlarsa, o kadar kısa bir sürede mülkün her tarafını didik didik ederlerdi. Ezilmiş olan çalılar uzun süre önce eski haline dönmüş olacaklarından, ağzı sıkı sıkıya kapatılmış olan volkan bacasına odaklanma olasılıkları düşüktü.

Her tarafı derleyip toplayarak, kanıtların olduğu torbanın ağzını bağlayarak kapatıp, geriye, ilgilenilecek yalnızca Ralph Cottle'ın cesedi kaldığında, Billy cep telefonundan barı aradı.

Telefonu Jackie O'Hara açtı. "Bar."

"İnsan beyinli domuzlar ne âlemde?" dedi Billy.

"Öteki batakhanelerde içiyorlar."

"Çünkü orası bir aile barı."

"Doğru. Ve daima da öyle kalacak."

"Jackie, dinle-"

'"Jackie, dinle,' demenden nefret ediyorum. Çünkü her seferinde kazık yiyeceğim anlamına geliyor."

"Yarın da izin yapmam gerekecek."

"Kazığı yedim işte."

"Hayır, yalnızca aşırı duygusalsın."

"Sesin o kadar hastaymışsın gibi gelmiyor."

"Üşütme değilmiş. Sorun midemde."

"Telefonu karnının üstüne koy da dinleyeyim."

"Aniden çok kuralcı bir adam oldun."

"Bu adil değil, barın sahibi herkesten çok çalışıyor."

"Mekân çok yoğun da, Steve akşam kalabalığıyla tek kişi baş edemiyor mu?"

"Steve burada değil, yalnızca ben varım."

Billy'nin eli cep telefonunu bir mengene gibi sıktı. "Erken saatlerde oradan geçtim. Arabası orada duruyordu."

"Bugün Steve'in izin günü, unuttun mu?"

Billy bunu unutmuştu.

"Senin yerine bakacak birini bulamayınca, Steve kıçımı kurtarmak için saat üçten dokuza kadar yardıma geldi. Hem sen hasta halinle ne halt etmeye sokaklarda dolaşıyorsun?"

"Doktora gidiyordum. Steve yalnızca altı saat mi yardım edebildi?"

"Öncesinde ve sonrasında yapılacak işleri varmış."

Bir kızıl saçlıyı öldürmek, sonra da Billy'yi elinden yere çivilemek gibi.

"Doktor ne dedi?" diye sordu Jackie.

"Virüs bulaşmış."

"Ne olduğunu anlayamadıklarında hep aynı şeyi söylerler."

"Hayır, sanırım gerçekten de kırk sekiz saatlik bir virüs."

"Sanki bir virüs kırk sekiz saatin ne demek olduğunu bilirmiş de," dedi Jackie. "Alnında bir üçüncü gözle içeriye girsen, buna da virüsün neden olduğunu söylerler."

"Üzgünüm Jackie."

"Merak etme yaşayacağım. Sonuçta, altı üstü bir bar. Savaşmıyoruz ya."

Telefonun kapatma düğmesine basarak konuşmayı bitiren Billy, tam anlamıyla bir savaşta olduğunu düşündü.

Lanny'nin mutfak tezgâhındaki cüzdanı, araba anahtarları, bozuk para çantası, cep telefonu ve 9 mm.'lik beylik tabancası, evvelki akşam durdukları yerde duruyorlardı.

Billy cüzdanı aldı. Mutfaktan çıkarken cep telefonunu, silahı ve Wilson Combat marka kılıfı da alacaktı.

Ekmek çekmecesinin içindeki ekmeklerin arasından, ağzı kapalı bir torbanın içindeki yarım somun dilimli kepek ekmeğini seçti.

Dışarıda, verandanın doğu ucunda durarak ekmek dilimlerini çimenlere fırlattı. Sabahleyin kuşlar ziyafet çekeceklerdi.

Tekrar eve girerek, boş ekmek torbasının içini bir kurulama beziyle kapladı.

Çalışma odasında cam kapaklı bir silah dolabı vardı. Lanny Kapakların altındaki çekmecelere kutu kutu cephane, Mace marka biber gazı spreyleri ve bir tane de yedek polis kemeri saklamıştı.

Kemerin üstünde yedek şarjörler için cepler, Mace'in konduğu bir göz, Taser elektroşok tabancasının takıldığı bir halka, bir kelepçe kılıfı, bir anahtarlık, bir kalemlik ve bir tabanca kılıfı vardı. Kemer kullanıma hazırdı.

Billy kemerden dolu bir şarjör çıkardı. Kelepçeyi, bir kutu Mace ve Taser'ı da aldı ve tüm bu malzemeyi ekmek torbasına doldurdu.

56

Hızla kanat çırpan yaratıklar, büyük olasılıkla perşembe sabahının ilk saatlerinde pervane böceklerinin peşinde koşan yarasalar, avlu boyunca birden alçalıp Billy'nin yanından geçerek tekrar yükseldiler. Göremediği yaratıkları seslerinden takip etmeye çalışan Billy'nin bakışları, yeni ayın gümüş renkli incecik parçasına doğru yükseldi.

Uzun zamandır orada olmasına rağmen, batıya doğru yatıyordu, Billy o ana kadar bu kırılgan hilali fark etmemişti. Bu hiç garip değildi. Çünkü akşam karanlığı çöktüğünden beri gökyüzüne ayıracak vakti olmamış, tüm dikkatini yeryüzüne vermişti.

Uzuvları ölüm katılığı nedeniyle elverişsiz açılar yaparak sertleşmiş, plastik örtü olmadığı için bir battaniyeye sarılmış ve Lanny'nin koleksiyonundaki tüm kravatlar -üç tane- kullanılarak bağlanmış olduğu paketinin içindeki Ralph Cottle'ı, eğimli avluda sürükleyip çalılıklardan oluşan hatta getirmek hiç de kolay olmamıştı.

Cottle kimsenin kahramanı olmadığını söylemişti ve ölümü de kesinlikle bir korkağın ölümü gibi olmuştu.

Sürdürdüğü berbat hayata rağmen yaşamak istemişti; çünkü *-Başka neyim kaldı ki?-* uğrunda çaba harcayacağı ya

da kabulleneceği çok daha iyi şeyler olabileceğini kavrayamamıştı.

Bıçak kaburgalarının arasına girip de kalbini durdurduğunda, kendisini hayattan sakınabileceğini, ama ölümden kaçış olmadığını anlamış olmalıydı.

Billy kendisinden daha derin bir umutsuzluğa gömülmüş ve olanakları kendisinden daha kısıtlı olan bu adama karşı bile, bir parça da olsa ciddi bir acıma hissetti.

Çalılıklar ve dikenler battaniyeye takılıp da sürüklenmesini zorlaştırdığında, Billy cesedi yerden kaldırarak hiçbir tiksinme ya da rahatsızlık duymadan omzuna yükledi. Yükünün ağırlığıyla sendeledi ama yere yıkılmadı.

Kapağı çerçeveden bir kez daha sökmek için birkaç dakika önce buraya gelmişti. Bacanın açık ağzı bekliyordu.

Cottle bir değil milyarlarca dünya olduğunu ve kendi dünyasının Billy'ninkinden farklı olduğunu söylemişti. Bu sözleri doğru ya da yanlış olsun, dünyaları burada tek bir dünya haline gelmişti.

Paketlenmiş ceset aşağıya uçtu. Ve çarptı. Yuvarlandı. Düşmeye devam etti. Karanlık boşluğun derinliklerine doğru.

Sessizlik çöktüğünde, Skeptiğin iyi oğul ve kimliği belirsiz kadınla birlikte paylaşacağı ebedi istirahatgâhına ulaştığına kanaat getirince, kapağı yerine yerleştirdi ve bir kez daha vidaladı.

Buraya bir daha gelmemeyi umuyordu. Bununla birlikte, buraya geri dönmekten başka çaresi olmayacağını hissetti.

Arabayla Olsen'ların evinden uzaklaşırken, nereye gittiğini bilmiyordu. Eninde sonunda Steve Zillis'le yüz yüze gelecekti; fakat şu anda değil, henüz değil. Öncelikle, kendisini bunun için hazırlaması gerekiyordu.

Eski çağlarda, bir savaş arifesindeki erkekler, kendilerini ruhsal, zihinsel ve duygusal olarak hazırlamak için kiliselere

giderlerdi. Tütsülere, mum ışıklarına, kurtarıcının gölgesinin üzerlerine çöktüğü alçakgönüllülüğe.

O günlerde, kayıtsız şartsız bir mabet görevi yapan her kilise, gece gündüz açıktı.

Devir değişmişti. Şimdilerde bazı kiliseler yirmi dört saat boyunca açıkken, birçoğu önceden belirlenmiş saatler içinde hizmet verip, gece yarısından çok önce kapılarını kapatmaktaydı.

Bazı kiliselerin sürekli olarak açık olmamasının nedeni, elektrik ve ısınma giderleriydi. Bütçeler misyonu zorluyordu.

Diğerlerine de ellerinde sprey boyalarla Vandallar ve alaycı bir ruh haliyle çiftleşmeye gelip, kullanılmış prezervatifleri oraya bırakan inançsızlar dadanmıştı.

Nefretin bir salgın gibi yayıldığı eski çağlarda, bu tür hoşgörüsüzlükler kararlılık, öğreti ve nedametle yanıtlanıyordu. Şimdiki ortak görüş ise, kilitlerin ve alarm sistemlerinin eski, ılımlı yollardan daha çok işe yaradığı yönündeydi.

Kiliseleri kapı kapı dolaşıp, yalnızca mesai saatleri içinde hizmet verdiklerini görmektense, Billy bugünün erkeklerinin derin düşüncelere dalabilecekleri bir cennete ihtiyaç duydukları zaman gittikleri yere gitti: Bir kamyon parkına.

Hiçbir eyaletlerarası otoyol ilçeden geçmediği için, 29 numaralı eyalet karayolu boyunca bulunabilecek yegâne tesis, küçük kentlerdeki kamyon parklarını işleten Little America zincirindeki kamyon parklarıyla karşılaştırıldığında, son derece alçakgönüllü bir yerdi. Fakat gün ışığıyla rekabet edercesine aydınlatılmış dizi dizi yakıt pompaları, küçük bir market, ücretsiz duş yerleri, internet bağlantısı ve yedi gün yirmi dört saat verdiği, her şeyin yağda kızartıldığı yemek servisi ve saçlarınızı diken diken eden kahvesi belirgin özellikleriydi.

Billy kahve içmek ya da kolesterol yüklenmek istemiyordu. Tek amacı, uğraşmak zorunda kaldığı bu kadar mantıksız-

lığı, mantıklı bir alışveriş koşuşturması ile dengelemek ve saldırı riski taşımayacağı kalabalık bir ortamda bulunmaktı.

Restoranın önünde boş bir yere, güçlü lambalarının ön camdan girerek arabanın içinde bir şeyler okumasına olanak verecek kadar ışık yaydığı bir elektrik direğinin altına park etti.

Eldiven kutusundan, folyolu ambalajında duran ıslak mendillerden aldı. Bunlarla ellerini güzelce ovaladı.

Bu mendiller, arabada Big Mac ve kızarmış patates yedikten sonra elleri silmek için icat edilmişti, bir cesedi ortadan kaldırdıktan sonra sterilize etmek için değil. Fakat Billy şu anda o kadar titizlenecek ya da bunu düşünecek durumda değildi.

Delinmiş ve sargısız sol eli yanıyordu ve biraz da sertleşmişti. Billy elini dikkatli bir şekilde hafifçe büktü.

Vicodin sayesinde ağrı hissetmiyordu. Ama bu iyi değildi. Elindeki sorun büyüyecek olursa, bir şey hissetmediği için bunu fark etmez ve tam da elindeki tüm güce ihtiyaç duyacağı bir tehlike anında, ortaya ani bir güç kaybı çıkabilirdi.

Sıcak Pepsi ile, bir dereceye kadar antiinflamatuar etkisi de olan Anacin tabletlerinden iki tane daha yuttu. Motrin çok daha etkili olurdu ama şu anda elinde yalnızca Anacin vardı.

Yeterli dozda alacağı kafein, kısa bir uykuyla idare etmesini sağlayabilir; fakat aşırı doz sinirlerini zayıflatarak tedbirsiz davranmasına neden olabilirdi. Yine de bir No-Doz daha yuttu.

Hershey ve Planters'ı yediğinden bu yana yoğun saatler geçirmişti. Her birinden birer tane daha yedi.

Yerken, bir numaralı şüphelisi, yegâne şüphelisi Steve Zillis'i düşündü.

Zillis'in aleyhinde çok kanıt vardı ama hepsi de ikinci dereceden kanıtlardı.

Ama bu, davanın temelsiz olduğu anlamına gelmiyordu.

Ceza mahkemelerinde verilen mahkûmiyet kararlarının yarısı, belki de yarıdan fazlası, ikinci derece kanıtlara dayanılarak veriliyordu ve bunların yüzde birden çok daha küçük bir kısmı adaletin yanılmasına neden oluyordu.

Katiller suç mahallerinde, kolay kolay doğrudan kendilerine ulaşacak kanıtlar bırakmıyorlardı. Özellikle DNA analizlerinin son derece geliştiği bu devirde, televizyonu olup da *CSI* dizilerini izleyen her suçlu, kendisini suçlu duruma düşürmekten kaçınabileceği temel bilgileri edinebiliyordu.

Bununla birlikte antibiyotiklerden country müziğe kadar her şeyin altından olumsuz bir şey çıkabiliyordu ve Billy de ikinci dereceden kanıtların tehlikelerini çok iyi biliyordu.

Kendisine sorunun kanıtlar olmadığını hatırlattı. Sorun, o zamanlar yüzbaşılığa terfi etmeye oynayan hırslı genç bir teğmen, şimdi ise şerif olan John Palmer'dı.

Billy'nin kendi kendisini öksüz bıraktığı o gece yaşananlar dehşet vericiydi; fakat son derece emin ve kolay bir şekilde karar vermişti.

57

On dört yaşındaki Billy Wiles, gördüğü erotik rüyadan öfkeli bağırma sesleriyle uyandı. İlk anda ne olduğunu anlayamadı.

Görünüşe göre harika bir rüyadan, hiç de hoş olmayan bir diğer rüyaya geçmişti. Başını yastığın altına sokarak yüzünü yatağa gömdü ve önceki rüyasına geri dönmeye çalıştı.

Gerçeklik zorla içeriye girmeye çalışıyordu. Gerçeklik *ısrarcıydı.*

Anne ve babasının alt kattan gelen sesleri öyle yüksek çıkıyordu ki, zeminden geçip ona kadar ulaşıyordu.

Efsanelerimiz büyücüler ve sihirbazlar bakımından oldukça zengindir: Denizcileri şarkılarıyla kayalıklara çeken deniz perileri, adamları domuza çeviren Kirke,(*) çocukları peşlerine takarak korkunç sonlarına götüren gaydacılar gibi. Bunlar bizi kendi kendimizi mahvetmeye teşvik eden ve Adem'in elmadan aldığı ilk ısırıktan beri varolan uğursuz sırrı tanımlamak için yapılan benzetmelerdir.

Anne babasının ahenksiz seslerini duyarak yataktan kal-

(*) Kirke (Circe) : Odysseus'u adasında hapsedip, adamlarını domuza çeviren Yunan tanrıçası. (ç.n.)

kan Billy, kendi kendisinin gaydacısıydı.

Bu evde tartışma sesleri çok sık yükselmezdi; fakat çok seyrek de görülmezdi. Anlaşmazlıklar genellikle gürültüsüz, heyecanlı ve kısa olurdu. Eğer geriye bir acılık kalmışsa bu, zamanla geçen ya da geçmiş gibi görünen, somurtkan bir sessizlikle ifade edilirdi.

Billy anne babasının mutsuz bir evlilikleri olduğunu sanmıyordu. Her ikisi de birbirini seviyordu. Billy sevdiklerini biliyordu.

Yalınayak, belden yukarısı çıplak, ayağında yalnızca pijamasının altı olduğu halde, yürüdükçe uyanarak, Billy Wiles holde ilerledi ve merdivenlerden inmeye başladı.

Anne babasının onu sevdiklerinden hiç şüphesi yoktu. Kendilerine özgü bir tarzda. Babasının çok haşin bir sevgisi vardı. Annesi de en az aşırılıkları kadar içten olan, sevecen bir aldırmazlık ile aşırı bir anaçlık duyguları arasında gidip geliyordu.

Anne ve babasının birbirlerine karşı duydukları hayal kırıklığının iç dünyası, Billy için daima bir sır olarak kalmıştı ve son bulacakmış gibi görünmemişti. Şimdiye kadar.

Yemek odasına gidinceye kadar, mutfak kapısının görüş alanından, Billy kendisini, istemediği halde -yoksa istiyor muydu?- dünyada en iyi tanıdığı insanlar olduğuna inandığı anne babasının gizli kişiliklerine ve can sıkıcı içyüzlerine kaptırmıştı.

Babasının, içinde bu kadar yakıcı bir öfke barındırabileceğini hayal bile edemezdi. Sesinin yalnızca acımasız değil, aynı zamanda kulak tırmalayan tonu ve zalimce kullandığı sözcükler, uzun süredir yavaş yavaş kaynamakta olan öfkesinin suyunu çekerek, dipte öfke için en ideal yakıtı sağlayan kapkara bir katran haline geldiğini gözler önüne seriyordu.

Babası annesini başka erkeklerle yatıp, ona ihanet etmek-

le suçluyordu. Öfke sınırını aşıp gazaba gelmiş bir halde, onun bir fahişe, kötü bir kadın olduğunu söylüyordu.

Duyduklarıyla donup kaldığı yemek odasında, annesine yöneltilen bu suçlamalar karşısında Billy'nin kafası karışmıştı. Annesi ve babası Billy'ye her zaman cinsiyetsiz gibi görünmüşlerdi, çekici ama bu tür arzulara kayıtsız.

Eğer bu düşüncesini araştırmış olsaydı, bunun bir evlilik görevi ve bir aile olma isteğinden kaynaklandığına yorardı, şehvete değil.

Billy'yi suçlamalardan çok, annesinin bunların doğru olduğunu itiraf etmesi ve babasının hem bir erkek hem de bir erkekten çok daha düşük bir şey olduğunu ortaya koyan karşı suçlamalara geçmiş olması sarsmıştı. Söylediği şeyler kendisine yöneltilenlerden çok daha utanç vericiydi; kocasını aşağılıyor, onunla alay ediyordu.

Annesinin aşağılamaları babasının öfkesini şahlandırmış, onu gazap sınırına getirmişti. Etin ete çarpma sesi, annesinin yüzüne güçlü bir tokat indiğini gösteriyordu.

Annesi acıyla bir çığlık attı ama akabinde, "Beni korkutmuyorsun, beni korkutamazsın!" dedi.

Kırılıp dökülen eşyalar tangırdıyor, çarptıkları yerden gürültüyle sekiyordu ve bunları çok daha korkunç, ağır bir cismin insan vücuduna acımasızca inmesiyle çıkan vahşi bir ses izledi.

Annesi acı içinde, korkuyla çığlık attı.

Yemek odasından nasıl çıktığını bilmeyen Billy, kendisini mutfakta, babasına durması için bağırırken buldu; fakat babası onun haykırışlarını duymadığı gibi, orada olduğunu bile fark ütmemiş gibiydi.

Adam elinde tuttuğu ve az önce kullandığı sert cisim tarafından büyülenmiş, hipnotize edilmiş, onun korkunç gücünün *etkisi altına girmiş* gibiydi. Bu, uzun saplı bir İngiliz anahtarıydı.

Yere yığılmış olan annesi, ezilmiş bir böcek gibi sürünmeye çalışıyordu. Artık çığlık atamıyor, yalnızca acı dolu sesler çıkarıyordu.

Billy'nin gözüne mutfak bankosundaki diğer silahlar ilişti. Bir çekiç, bir kasap bıçağı ve bir revolver.

Görünüşe göre, babası bu ölümcül aletleri oraya annesinin gözünü korkutmak için koymuştu.

Bunlar annesini korkutmamış, babasının bir korkak, bir budala ve yetersiz biri olduğunu düşündürmüş olmalıydı. Bir korkak olduğu muhakkaktı, yoksa kim elinde bir İngiliz anahtarıyla savunmasız bir kadına saldırırdı; fakat annesi babasının içindeki kötülük potansiyelini ölümcül bir şekilde yanlış değerlendirmişti.

Revolveri kapıp iki eliyle kavrayan Billy, babasına durması, Tanrı aşkına durması için bağırdı ve uyarısının önemsenmediğini görünce tavana doğru bir el ateş etti.

Silahın hiç beklemediği bir şekilde geri tepmesi, omuzları boyunca yayıldı ve Billy afallamış bir halde sendeledi.

Babası Billy'ye doğru döndü; fakat yüzündeki ifade bir teslimiyet ifadesi değildi. Elindeki İngiliz anahtarı, adamı en az onun kendisini kontrol ettiği kadar hâkimiyeti altına almış olan karanlıklar Tanrısının vücut bulmuş haliydi.

"Sen kimin tohumusun?" diye sordu babası. "Bu kadar yıldır kimin oğlunu beslemişim, kimin küçük piçini?"

İçindeki dehşet duygusu kabardı ve öldürmediği takdirde öleceğini anladığında, Billy tetiği çekti, ikinci ve üçüncü kez çekti. Silahın tepkisinden kolları sarsılıyordu.

Mermilerin ikisi boşa gitmiş, bir tanesi babasının göğsüne saplanmıştı.

Babası sarsıldı, sendeledi ve mermi göğsüne kandan yapılmış bir yaka çiçeği iliştirdiğinde, geriye doğru devrildi.

Elinden kayan İngiliz anahtarı seramik zeminde bir çınla-

ma sesi çıkardı ve seramik plakayı kırdı, ortalığı bir sessizlik kapladı. Artık bağırmalar, öfkeli sözcükler duyulmuyordu. Duyulan tek ses Billy'nin solukları ve annesinin acı içindeki boğuk sesiyle söylemeye çalıştıklarıydı.

Derken kadın, "Baba?" dedi. Sesi duyduğu acıdan çatlak çatlak çıkıyordu ve heceler birbirine karışıyordu. "Tom Baba?"

Kadının bir denizci olan babası, o henüz on yaşındayken bir çatışmada ölmüştü. Tom Baba üvey babasıydı.

"Bana yardım et." Sesi gittikçe zayıflıyor, acıyla çarpılıyordu. "Bana yardım et Tom Baba."

Tom Baba toz rengi saçlı, kehribar renkli gözlü, ruhsuz bir adamdı. Dudakları her zaman çatlaktı ve attığı çarpık kahkahalar duyanların sinirlerini bozardı.

Hiç kimse çok uç bir durum olmadan Tom Baba'yı yardıma çağırmaz, çağırsa da onun geleceğini sanmazdı.

"Bana yardım et Tom Baba."

Bunun yanında, yaşlı adam Massachusetts'te, Napa'dan neredeyse bir kıta ötede yaşıyordu.

Durumun ivediliği karşısında Billy donup kaldığı şoktan sıyrılmış, dehşetle karışık bir merhamet duygusuyla annesine doğru yürüyordu.

Kadın felç olmuş gibiydi. Sağ elinin küçük parmağı seğirip duruyordu; fakat vücudunun boynundan aşağısı tamamen hareketsizdi.

Baştan savma bir şekilde tamir edilmiş kırık bir seramik kap gibi, kafatası çökmüş, yüzü tamamen çarpılmıştı.

Açık olan bir gözünü, artık yegâne gözüydü, Billy'ye odakladı ve "Tom Baba," dedi.

Kadın, oğlunu, biricik evladını tanımıyor, onun Massachusetts'li ihtiyar adam olduğunu sanıyordu.

"Lütfen," dedi. Sesi acıdan çatlak çatlaktı.

Çarpılmış yüzü, akla onarılamayacak büyüklükte bir beyin

hasarı olduğunu getiriyordu. Bu düşünce Billy'nin boğulurcasına ağlamasına neden oldu.

Kadının tek gözü, Billy'nin yüzüyle elindeki silah arasında gidip geliyordu. "Lütfen Tom Baba. *Lütfen.* "

Billy yalnızca on dört yaşındaydı, yalnızca bir çocuktu ve seçenekler arasından, asla istenmemesi gereken, bir seçim yapması isteniyordu.

"Lütfen."

Bu büyük insanların bile yapmakta aciz kalacağı bir seçimdi ve Billy bu seçimi yapamazdı, yapmayacaktı. Fakat annesi öyle acı çekiyordu ki. Öyle büyük bir korku içindeydi ki. Öyle bir *ıstırap* içindeydi ki.

Anlaşılmaz bir sesle yalvardı; "Tanrım, yüce Tanrım, neredeyim? Sen kimsin? Bu yerde sürünen kim? Beni korkutan sen kimsin? *Beni korkutan!"*

Kimi zaman beynin veremediği kararları kalp verir ve kalbin her şeyden daha yanıltıcı olduğunu bilmekle beraber, seyrek olarak yaşadığımız bunalım ve büyük kayıp duyguları anlarında, yaşadığımız acının kalbimizi tüm kötülüklerden arındırdığını da biliriz.

Bundan sonraki yaşamında, Billy şu anda kalbinin sesini dinleyerek doğru bir seçim mi yaptığını asla bilemeyecekti. Fakat kalbinin sesine kulak verdi.

"Seni seviyorum," dedi ve annesini vurdu.

Teğmen John Palmer olay yerine gelen ilk görevliydi.

İlk başta, bu güvenilir yetkilinin içeriye gözü pek bir şekilde gelen girişi, Billy'ye, sonraları bir akbabanın sabırsızca bir leşe saldırması gibi görünecekti.

Polislerin gelmesini beklerken, Billy mutfaktan çıkamazdı. Annesini orada tek başına bırakmaya dayanamazdı.

Annesinin tam olarak gitmediğini, ruhunun orada kaldığı-

nı ve Billy'nin orada olmasından teselli bulduğunu hissediyordu. Ya da belki de böyle bir şey hissetmiyor, yalnızca bunun gerçek olmasını diliyordu.

Annesine, onun dönüştüğü hale bakamıyorsa da, gözlerini başka tarafa çevirerek, onun yanında duruyordu.

Teğmen Palmer içeriye girdiğinde, artık yalnız olmadığı ve güçlü olmasına gerek kalmadığında, bütün soğukkanlılığını kaybetti. Çocuğun vücudu, onu neredeyse dizlerinin üstüne çökertecek derecede sarsılıyordu.

Teğmen Palmer, "Burada neler oldu evlat?" dedi.

Bu iki ölümle, Billy artık hiç kimsenin evladı değildi ve yalnızlığı iliklerinde, kimsesizliği, gelecek korkusunu yüreğinin derinliklerinde hissediyordu.

Bununla birlikte *evlat* sözcüğünü duyduğunda, sözcük ona yalnızca bir sözcükten daha fazla bir şey, uzatılan bir yardım eli gibi göründü.

Billy John Palmer'a doğru yürüdü.

Ya bunu hesaplamış olduğu, ya da yalnızca insan olduğu için, Palmer ona kollarını açmıştı.

Titreyen Billy bu kollara sığındı ve John Palmer çocuğu kucakladı. "Evlat? Burada neler oldu böyle?"

"Babam anneme vurdu. Ben de ona ateş ettim. Ona bir İngiliz anahtarıyla vurdu."

"Babana ateş mi ettin?"

"Babam anneme İngiliz anahtarıyla vurdu. Ben de babamı vurdum. Sonra da annemi."

Bir başkası olsa bu genç tanığın yaşadığı bu duygusal kargaşaya hoşgörü gösterebilirdi; fakat teğmenin başlıca düşüncesi henüz yüzbaşı olmadığıydı. Teğmen hırslı bir adamdı. Ve sabırsızdı.

İki yıl önce, Los Angeles'ta, Napa'nın bir hayli güneyinde, on yedi yaşında bir genç anne ve babasını vurarak öldürmüş-

tü. Genç adam uzun süredir cinsel tacize maruz kaldığını ileri sürüp suçsuz olduğunu söylemişti.

Billy Wiles'in yaşamında bir dönüm noktası olan bu geceden yalnızca iki hafta önce biten bu dava, mahkûmiyet kararıyla sonuçlanmıştı. Uzmanlar çocuğun serbest kalması gerektiğini söylemişler; fakat davayla ilgilenen dedektif olayı titizlikle araştırmış, çocuğun üst üste söylediği yalanları yakalayarak, ortaya çok sayıda inandırıcı delil koymuştu.

Geçen iki hafta boyunca, bu yorulmak bilmez dedektif bir medya kahramanı olup çıkmıştı. Defalarca televizyonlarda boy göstermişti. Öyle ki, adı Los Angeles belediye başkanından bile daha çok biliniyordu.

Billy'nin itirafıyla, John Palmer gerçeğin peşine düşmesini gerektirecek bir durum görmemiş, onun yerine, bunu *elverişli bir fırsat* olarak değerlendirmişti.

"Kimi vurdun evlat? Babanı mı yoksa anneni mi?"

"B- babamı vurdum. Annemi de vurdum. Babam anneme İngiliz anahtarıyla feci şekilde vurdu. B- ben de her ikisini de vurmak zorunda kaldım."

Uzaktan siren sesleri yankılanmaya başlayınca, teğmen Palmer Billy'yi mutfaktan çıkararak oturma odasına götürdü. Ona kanepeye oturmasını söyledi.

Sorduğu soru artık *Burada neler oldu evlat?* Değildi. Soru artık "Sen ne yaptın çocuk? Ne yaptın" haline dönüşmüştü.

Genç Billy Wiles, iki soru arasındaki farkı uzun bir süre anlamadı.

Böylece altmış saatlik cehennem azabı başlamış oldu.

On dört yaşında olduğu için, Billy mahkemede bir yetişkin gibi yargılanamazdı. Ölüm cezası ve ömür boyu hapis gibi cezalardan muaf olacak, yetişkin bir suçlu gibi zorlayıcı sorgulamalar yaşamayacaktı.

Bununla birlikte, John Palmer Billy'yi sıkıştırarak annesine

İngiliz anahtarıyla kendisinin vurduğunu, annesini korumaya çalışan babasını da tabancayla vurduğunu, sonra da annesinin işini de tek bir mermiyle bitirdiğini itiraf ettirmeye karar vermişti.

Genç yaştaki suçlulara verilen cezalar yetişkinlere verilenler kadar sert olmadığı için, sistem bazen bu suçluların haklarına olması gerekenden daha az dikkat gösterebiliyordu. Her şeyden önce, eğer şüpheli bir avukat isteyebilme hakkından haberdar değilse, bu hak ona ilke olarak bildirilmesi gereken zamanda bildirilmeyebilirdi.

Eğer şüphelinin imkânları bir avukat tutmaya yeterli değilse, mahkemenin atayacağı avukatın beceriksiz ya da ahmak veya ayyaşın biri olabilme ihtimali her zaman vardı.

Her avukat TV dizilerinde ezilenleri savunan avukatlar kadar dürüst değildi, tıpkı ezilenlerin kendilerinin de gerçek hayatta çok nadiren dürüst oldukları gibi.

John Palmer gibi deneyimli, üst düzey yetkililerle işbirliği içinde olan ve gözünü karartan bir hırs tarfından yönlendirilen, kariyerini tehlikeye atmaya hazır bir memurun, bir şüpheliyi avukatıyla görüştürmeden, gözaltına alır almaz, hiçbir kısıtlama olmadan saatlerce sorgulayabilmesini sağlayacak çok sayıda numarası vardı.

Bu hilelerin en etkili olanlarından bir tanesi Billy'yi oradan oraya dolaştırmaktı. Mahkemenin tayin ettiği avukat Napa'ya geldiğinde, müvekkilinin nezarethanede yeterli hücre olmadığı için ya da buna benzer düzmece gerekçelerle Calistoga karakoluna nakledildiğini öğrenirdi. Calistoga'ya vardığında burada kendisine vahim bir hata yapıldığını, müvekkilinin aslında St. Helena'da olduğu söylenirdi. St. Helena'dakiler de, avukatı tekrar gerisin geriye Napa'ya sürerlerdi.

Ayrıca, bir şüphelinin nakli esnasında, götürüldüğü araç arıza yapabil irdi. Böylece bir saatlik yol, tamiratın süresine gö-

re üç ya da dört saat sürebilirdi.

Bu iki buçuk gün süresince, Billy kasvetli bürolar, sorgu odaları ve hücrelerin birinden diğerine gidiyordu. Karmakarışık duygularla, sürekli bir korku içindeydi ve yemekler düzensizdi; fakat en kötüsü yolda, devriye aracının içinde yaşadıklarıydı.

Billy arabanın arkasında, güvenlik telinin gerisinde oturuyordu. Elleri kelepçelenmiş, kelepçeye bağlı bir zincir de aracın zeminindeki bir halkaya bağlanmıştı.

Aracın sürücüsü tek kelime konuşmuyordu. Kurallara göre yasak olmasına rağmen, John Palmer arka koltukta, şüphelisinin yanında oturuyordu.

Teğmen iriyarı bir adamdı. Şüphelisi ise on dört yaşında bir çocuk. Bu kadar yakın otururlarken, vücut yapılarındaki bu farkın kendisi bile Billy için rahatsızlık yaratıyordu.

Buna ek olarak, Palmer insana gözdağı vermekte ustaydı. Sürekli konuşup sorular soruyor, bu konuşmalar yalnızca suçlayıcı sessizliklerle son buluyordu. Amaçlı bakışları, dikkatle seçilmiş sözcükleri, ruh halindeki kaygı verici değişmeleri ile insanın ruhunu bir tahtaya sürtülen zımpara gibi aşındırıyordu.

Dokunuşu ise her şeyden daha kötüydü.

Palmer kimi zaman Billy'ye iyice yaklaşıyordu. Bazen de bir erkeğin bir kızla oturmak isteyeceği kadar yakınına geliyor, sol tarafı Billy'nin sağ tarafına yükleniyordu.

Billy'nin saçlarını yapmacık olduğu açıkça görülen sahte bir şefkatle karıştırdı. Kocaman ellerinden birini Billy'nin omzuna koydu, oradan dizine, oradan da uyluklarına.

"Eğer geçerli bir nedenin varsa, onları öldürmen bir suç sayılmaz Billy. Eğer baban sana yıllardır cinsel tacizde bulunuyor ve annen de bunu biliyorduysa, bunun için seni kimse ayıplayamaz."

"Babam bana asla öyle bir şey yapmadı. Neden sürekli olarak bunu söylüyorsun?"

"Söylemiyorum Billy. Soruyorum. Eğer baban küçüklüğünden beri sana bunu yapıyorsa, bunda senin utanacağın bir şey yok. Bu seni bir *kurban* durumuna getirir, anlamıyor musun? Ve hatta, bu yaptığı hoşuna gitmiş olsa bile-"

"Böyle bir şey hoşuma gitmezdi."

"Hoşlanmış bile olsan, utanmanı gerektirecek bir şey yok." El Billy'nin omzuna gitti. "Yine de bir kurban sayılırsın."

"Hoşlanmadım. Ve kurban değilim. Kes artık şunu."

"Kimi adamlar, savunmasız oğlanlara korkunç şeyler yaparlar ve yapılanlar bu oğlanların bazılarının da hoşuna gider." El şimdi uyluklarındaydı. "Fakat bu, çocuğu daha az kurban durumuna düşürmez. O tatlı çocuk hâlâ bir kurbandır."

Billy neredeyse Palmer'ın kendisine vurmasını diliyordu. Dokunuşu, yumuşak dokunması ve kinayeli sözleri alacağı bir darbeden çok daha kötüydü; çünkü dokunuşlar boşa gidince ne olursa olsun bir yumruk yiyecekmiş gibi görünüyordu.

Billy birkaç kez, yalnızca Palmer'ın sesinin çıldırtıcı ritmini bir daha duymamak, onun dokunuşlarından kurtulmak için, nerdeyse itiraf etme noktasına geldi.

Merak etmeye başlamıştı... Annesinin çektiği acıya son verdikten sonra, neden polise telefon etmek yerine revolverin namlusunu ağzına sokup tetiği çekmemişti?

Billy sonunda, işlerini layıkıyla yapan tıp uzmanları ve CSI araştırmacıları ile Palmer'a davayı istediği gibi yürütme izni veren diğer yetkililerin, bu kararlarını bir kez daha gözden geçirmeleri sayesinde kurtuldu. Kanıtlar babanın aleyhineydi; oğlanı işaret eden tek bir şey yoktu.

Revolverdeki tek iz, Billy'nin izlerinden biriydi; fakat İngiliz anahtarının parlak çelik sapı üzerinde belirgin bir şekilde görünen parmak izi ve kısmi avuç içi izi Billy'nin babasına aitti.

Katil İngiliz anahtarını kurbanına sol eliyle vurmuştu. Babasının aksine, Billy sağ elini kullanıyordu.

Billy'nin giysilerine çok az kan sıçramıştı. Fışkıran kanlar, Billy'nin babasının gömleğinin kollarına yayılmıştı.

Annesi tırmalayarak babasına karşı koymaya çalışmıştı. Kadının tırnaklarının altında yalnızca babasının kanı ve deri parçaları vardı; Billy'nin değil.

Bir süre sonra teşkilattan iki kişi istifaya zorlanmış, bir diğeri ise atılmıştı. Ortalık yatıştığında, teğmen John Palmer'ın bu olaydan her nasılsa en ufak bir sıyrık bile almadan kurtulduğu görülmüştü.

Billy teğmen hakkında suç duyurusunda bulunmaya karar verdi; fakat şahit olduğu şeylerden, bilhassa mahkemeyi kaybederse başına geleceklerden korkuyordu. Sağduyusu vazgeçmesini söylüyordu.

Sessiz ol, beladan uzak dur, çok şey isteme, elindekiyle yetin. Yoluna devam et.

Şaşılacak bir şekilde, yoluna devam etmek sonunda, bir memurun dul karısı, bir diğerinin de annesi olan, Pearl Olsen ile birlikte yaşamak anlamına geliyordu.

Pearl Billy'yi yetiştirme yurtlarının belirsizliklerinden koruma önerisi yaptı ve ilk karşılaştıkları anda, Billy içgüdüsel olarak kadının ne *göründüğünden* çok ne de göründüğünden daha az olmayacağını anladı. On dört yaşında olmasına rağmen, gerçeklik ile görünüş arasındaki uyumun çocukların hayal ettiğinden çok daha seyrek olarak sağlandığının ve bunun kendi iç dünyasında geliştirebilmeyi umduğu bir nitelik olduğunun farkındaydı.

58

Restoranın dışında, kamyon parkının parlak ışıkları altına park eden Billy Wiles Hershey ve Planters yerken Steve Zillis hakkında enine boyuna düşündü.

Zillis'in aleyhindeki kanıtlar, ikinci derece kanıtlar olmalarına rağmen, John Palmer'ın bir zamanlar Billy'nin aleyhine kullanmaya çalıştıklarından çok daha sağlam görünüyordu.

Bununla birlikte, Billy günahsız bir insanın aleyhine bir şey yapıyor olabilme olasılığından korkuyordu. Vitrin mankenleri, sadist porno filmler ve Zillis'in evinin genel durumu onun bir sürüngen ve muhtemelen bir kaçık olduğunu kanıtlıyordu; fakat bunların hiçbirisi katil olduğunu göstermezdi.

Billy'nin Palmer'ın elindeyken yaşadığı deneyim, onu her şeyde kesinlik arayan bir insan yapmıştı.

Durumunu güçlendirecek, tepedeki hilal şeklindeki ayın ışıklarından bile zayıf da olsa, bir olgu bulabilmek umuduyla Napa'dan aldığı ve o ana kadar okumaya fırsat bulamadığı gazeteyi açtı. İlk sayfa Giselle Winslow cinayetine ayrılmıştı.

Çılgınca bir düşünceyle, polisin cesedin yanında düğüm atılmış bir kiraz sapı bulmuş olmasını diledi.

Bunun yerine, haberden üzerine atlayan şey, üzerine bir pervane böceğinin üzerine dalan bir yarasa kadar hızla *uçan*

şey, Winslow'un sol elinin kesilmiş olduğu haberiydi. Katil kendisine hatıra olarak, bu defa bir surat değil, bir el almıştı.

Lanny böyle bir şeyden söz etmemişti; fakat Lanny, Billy Explorer'ın ön camından ikinci notu aldığı sırada park yerine geldiğinde, Winslow'un cesedi henüz bulunmuştu. Olayla ilgili tüm ayrıntılar, o sırada henüz şerif departmanına ulaşmamıştı.

Billy kaçınılmaz bir şekilde on yedi saat önce buzdolabının kapısında bulduğu ve *Günümüzde* adlı kitabın içine sakladığı notu hatırladı. Mesajda, "Bu sabah evden ayrılma. Ortağım saat 11.00'de seni ziyarete gelecek. Onu ön verandada bekle," yazıyordu.

Billy notun, ilk anda kafasını karıştıran ama artık o kadar da şaşırtıcı gelmeyen son satırını zihninde canlandırabiliyordu.

Seni çok öfkeli görüyorum. Sana dostluk elini uzatmadım mı? Evet, uzattım.

Bu satırda yazılanlar ilk kez okuduğunda dahi bir alay, bir iğneleme gibi görünmüştü Billy'ye. Şimdi ise kahkahalar atarak dalga geçiyor, Billy'yi katilin kendisinden çok daha üstün olduğunu kabul etmeye çağırıyordu.

O kesik el, evinin bir köşesinde polis tarafından bulunmayı bekliyordu.

59

Restorandan blucin ve tişört giymiş, başlarına beysbol kepleri takmış -erkeğin kepinde PETERBILT(*) kadınınkinde de YOL TANRIÇASI yazıyordu- bir çift çıktı. Erkek bir kürdanla ön dişlerini karıştırırken, kadın esneyerek gerindi.

Billy kendisini Explorer'ın direksiyonunun arkasından, kadının ellerine bakarken buldu. Kadının ellerinin ne kadar küçük olduğunu, ellerinden birinin herhangi bir yere ne kadar kolaylıkla gizlenebileceğim düşünmüştü.

Tavan arasına. Döşeme tahtasının altına. Ocağın arkasına. Bir dolabın içine. Ön ya da arka verandanın altına. Belki de garaja, atölyedeki raflardan birine. Bir kavanoz formaldehitin içinde olsun ya da olmasın.

Eğer bir kurbanın eli kendi mülkünde bir yere gizlenmişse, bir diğer kurbanın bir parçası neden gizlenmesindi? Katil kızıl saçlının hangi uzvunu kesip, nereye koymuştu?

Billy, baştan aşağı kontrol etmek için, bir an önce eve gitmek istiyordu. Bu dehşet verici suç unsurlarını bulmak için bütün gece, hatta bütün sabah araması gerekebilirdi.

Ve eğer bulamazsa, öğleden sonrayı da bunları aramakla

(*) Peterbilt Motor: Ağır iş kamyonları üreten bir firma. (ç.n.)

geçirebilir miydi? Nasıl geçiremezdi?

Aramaya bir kez başlayınca, bu dehşet verici objeye takılmak, buluncaya kadar aramaya devam etmek zorundaydı.

Kolundaki saat, perşembe sabaha karşı 1.36'yı gösteriyordu. Beklenen gece yarısı yirmi iki saatten biraz daha uzaktaydı.

Son cinayetim: Perşembe gece yarısı.

Billy zaten kafein tabletleri, çikolatalar, Anacin ve Vicodin sayesinde ayakta duruyordu. Eğer bütün gününü çılgınlar gibi bir vücut parçası aramakla geçirir ve eğer alacakaranlıktan önce katilin kim olduğunu bulamaz ve ne de bir parça dinlenmezse, fiziksel, duygusal ve ruhsal olarak tükenirdi; bu durumda ise Barbara için güvenilir bir koruyucu olamazdı.

Eli arayarak vakit kaybetmemeliydi.

Bunun yanı sıra, gazetedeki el ile ilgili haberi ikinci kez okuyunca, aklına buzdolabının kapısına yapıştırılmış olan nottan başka bir şey daha gelmişti. Altı elli manken.

Kollarının ucundaki yumruk şeklinde sıkılmış elleri ile gırtlağına saplanmış olan et bıçağını tutuyordu.

Ayaklarının yerine de, vajinasına kendi kendisine sokmuş gibi görünen mızrak ucunu sıkıca tutabilmesi için, eller takılmıştı.

Bir donör mankenden de üçüncü bir çift el alınmıştı. Bunlar da, sanki bu altı elli numune Hindu Tanrıçası Kali'nin müstehcen bir portresiymiş gibi, mankenin göğüslerinden çıkıyordu.

Her ne kadar o odadaki diğer üç mankenin elleri normalse de, altı elli olanı Zillis'in el fetişisti olduğunu düşündürüyordu.

Evdeki pornografik video kutularındaki fotoğraflarda, kadınların elleri genellikle kısıtlanmıştı. Kelepçelerle. İplerle. Sıkıca bağlanmış deri kayışlarla.

Giselle Winslow'un elini kesmesi de, eğer yalnızca onu suçlamak için kesilmediyse, bu sayede anlam kazanıyordu.

Billy uzanıyor, geriliyordu ama, Steve Zillis'in boynuna ge-

çireceği bir ilmik yapmaya yetecek kadar ipi yoktu.

Sana dostluk elini uzatmadım mı? Evet, uzattım.

Arsızca bir yeniyetme mizah anlayışı. Billy Zillis'in sırıttığını görebiliyor, bu sözcükleri tekrarladığını duyabiliyordu. Bunları kendini beğenmiş, komik, oyuncu-barmen sesiyle söylediğini duyabiliyordu.

Billy aniden, Zillis'in barda yaptığı numaralarda ellerinin çok fazla rolü olduğunu düşündü. Adam son derece becerikliydi. Zeytinler ya da başka şeylerle jonglörlük yapıyordu. Oyun kâğıtlarıyla hepsi de el çabukluğu gerektiren numaralar yapıyordu. Bir madeni parayı parmaklarının boğumlarında dolaştırıp, kaybediyordu.

Bunların hiçbiri Billy'nin sağlam bir ilmik yapmasına yaramıyordu.

Saat az sonra iki olacaktı. Eğer Zillis'in peşine düşecekse, bunu karanlığın gizleyici örtüsü altında yapmayı tercih ederdi.

Elindeki yaraya uyguladığı sıvı bandaj esaslı bir testten geçmişti. Kenarlarından çatlayıp, açılmaya başlamıştı.

Şişeyi açarak elindeki ilk kat bandajın üzerine, ikinci bir kat daha sürdü. Bir yandan da kendisine vaat edilen ikinci yaranın *eline* açılmasının bir anlamı olup olmadığını düşünüyordu.

Eğer Zillis'in peşine düşecekse, onunla ilk başta yalnızca konuşmalıydı. Başka bir şey yapmayacaktı. Daha kötü bir şey yapmayacaktı. Yalnızca ciddi ciddi konuşacaktı.

Zillis'in katil olması durumunda, bu görüşme bir tabanca namlusun ucunda yapılacaktı.

Tabii, eğer Zillis katil değil de, yalnızca hasta bir sürüngen olduğunu kanıtlarsa, bunu anlayışla karşılamayacak, öfkelenecekti. Bu durumda Billy'yi haneye tecavüz ya da başka bir şeyle suçlayabilirdi.

Çenesini kapalı tutmasını sağlamanın tek yolu, gözünü

korkutmak gibi görünüyordu. Ama, eğer Billy canını ciddi şekilde yakmaz ve polise gittiği takdirde başına bundan da kötü şeyler gelebileceğine inandıramazsa, Zillis pek korkutulabilirmiş gibi görünmüyordu.

Billy Zillis'in peşine düşmeden önce, kendisinin masum bir insana saldırıp sessiz kalmasını sağlamak için, ona kötülük yapabilecek yetenekte bir adam olup olmadığından emin olmalıydı.

Hafifçe kasılmış elini sıktı ve açtı. Sıktı ve açtı.

Önünde karar vermekte zorlandığı bir seçenek vardı: Kendisini suçsuz bir adama acı vermek ve onu sindirmek sorunda kalabileceği bir konuma getirir ya da bunu yapmaz, her şeyin açığa çıkmasını umarak bekler ve tabii böylelikle de Barbara'yı çok daha büyük bir tehlikenin içine atardı.

Seçim senin.

Her zaman böyleydi. Her zaman da böyle olacaktı. Harekete geçmek ya da hiçbir şey yapmamak. Beklemek ya da devam etmek. Bir kapıyı kapatmak ya da birini açmak. Hayattan kaçmak ya da içine dalmak.

Bu ikilemi analiz için saatlerce ya da günlerce zamanı yoktu. Zaten buna kafa yoracak olursa, kazanacağı tek şey bu analizin içinde kaybolmak olurdu.

Yaşadığı zorlu deneyimlerden edindiği ve bu duruma uygulanabilecek bir bilgelik bulmaya çalıştı; fakat hiçbir şey bulamadı. Tek bilgelik alçakgönüllülüktü.

En sonunda güdülerinin saflığından başka bir şeye dayanmadan bir karar verebilirdi. Güdüler hakkındaki tüm gerçeği bilmek mümkün olmasa da.

Motoru çalıştırdı ve kamyon parkından uzaklaştı.

Tepedeki ayı, aydan geriye kalan ince kıymığı göremiyordu. Ardında kalmış olmalıydı.

60

Saat 2.09'u gösterirken, Billy sıra sıra evlerin dizildiği sessiz caddeye, Zillis'in evinin iki buçuk blok ilerisine park etti. Hint defnelerinin alçak dalları sokak lambalarının altında sarkıyor, yapraklarının gölgeleri lambaların sarı ışığıyla boyanmış kaldırım boyunca etrafa saçılmış, simsiyah madeni paralar gibi görünüyordu.

Sanki ömrü boyunca uykusuzluk hastalığının pençesindeymiş ve her zaman bu ölü saatlerde buralarda dolaşırmışçasına, hiç acele etmeden yürüdü.

Evlerin pencereleri karanlıktı ve veranda ışıkları da kapalıydı. Yoldan hiç araç geçmiyordu.

Yeryüzü gün boyu biriktirdiği sıcağı, şimdiye kadar geri vermişti. Gece ne sıcak ne de serindi.

Ekmek torbasını, bükerek kapattığı ağız kısmından kemerine bağlamıştı ve içi kurulama beziyle kaplanmış olan torba Billy'nin sol tarafından sarkıyordu. Torbanın içinde kelepçe, küçük Mace tenekesi ve Taser vardı.

Kemerinin sağ tarafında ise Wilson Combat kılıf sallanıyordu. İçinde doldurduğu silah duruyordu.

Tişörtünün eteklerini pantolonunun belinden dışarıya çıkarmıştı. Tişört silahı iyice gizliyordu. Karanlıkta, bir metre

uzaktan dahi hiç kimse orada bir silah olduğunu fark edemezdi.

Zillis'in evine vardığında kaldırımdan ayrılarak garaj yoluna saptı ve okaliptüs ağaçlarının oluşturduğu, garaja giden duvarı izledi.

Evin ön kısmı kapalı storların ardında kapkaranlıktı; fakat arka pencerelerin bazılarından yumuşak bir ışık parlıyordu. Zillis'in yatak odasından, banyosundan.

Billy arka avluda durarak, gecedeki her türlü değişikliğe karşı tetikte, evi inceledi. Gözlerinin sokak lambalarının aydınlığından kurtulup, karanlığa tamamen alışması için bekledi.

Silaha kolayca ulaşabilmek için, tişörtünü tekrar blucininin içine tıkıştırdı.

Ceplerinden birinden bir çift lateks eldiven çıkardı ve ellerine taktı.

Etraf sakindi. Civar evler çok uzakta değildi. Bu yüzden içeriye girdiğinde dikkatli olması gerekecekti. Çığlıklar etraftan duyulabilirdi. Bir yastıkla boğulmazsa silahın sesi de tabii.

Bahçeden, içinde yalnızca bir alüminyum sandalyenin durduğu kapalı verandaya geçti. Verandada ne bir masa, ne barbekü ne de çiçek saksıları vardı.

Arka kapının camlarından, mutfakta biri mikrodalganın diğeri de fırının olmak üzere, iki dijital saatin ışığından başka ışık olmadığını görebiliyordu.

Kemerinden sarkan ekmek torbasını çıkardı ve içinden Mace tenekesini aldı. Torbanın içindeki kurulama bezi, kelepçenin şıkırtılarını emiyordu. Torbanın ağzını bükerek tekrar sıkıca kemerine bağladı.

Yaptığı ilk ziyarette evin, mutfak çekmecelerinden birinde duran yedek anahtarını çalmıştı. Anahtarı dikkatlice kilide sokup, kilidin ses çıkarması halinde bu sesin küçük evin her tarafında yankılanacağından kaygılanarak, yavaşça çevirdi.

Kapı rahatça açıldı. Kilidin paslı kısımları hafif bir ses çı-

karmış ama gıcırdamamıştı.

İçeriye girdi ve kapıyı kapattı.

Bir dakika kadar kıpırdamadan durdu. Gözleri karanlığa tamamen alışmıştı; fakat hâlâ daha kendisini yönlendirmesi gerekiyordu.

Kalbi hızla çarpıyordu. Buna biraz da kafein tabletleri neden oluyordu.

Mutfakta ilerlerken Rockport ayakkabılarının kauçuk tabanları, plastik yer döşemesinde hafifçe gıcırdadı. Bir an irkilse de yürümeye devam etti.

Oturma odası halı kaplıydı. Yönünü tayin etmek için bir kez daha durmadan önce, iki adımda oturma odasına girdi.

Zillis'in mobilya almaya tenezzül etmemesine minnettardı. Bu sayede karanlıkta ilerlerken karşısına çok fazla engel çıkmasından endişelenmesi gerekmiyordu.

Billy belli belirsiz bazı sesler duydu. İrkilerek dinledi. Konuşulanları seçemiyordu.

Zillis'i yalnız bulacağını düşündüğü için, bir an çekilmeyi düşündü. Ama daha öğrenmesi gereken çok şey vardı.

Oturma odası, iki yatak odası ve banyonun bulunduğu holün girişini loş bir ışık aydınlatıyordu. Holün ışıkları kapalıydı ama bu soluk ışık, holün sonundaki kapıları açık iki odadan geliyordu.

Bu iki odanın girişi birbirine bakıyordu. Billy'nin hatırladığı kadarıyla sol taraftaki banyoydu. Zillis'in yatak odası sağ taraftakiydi. Seslerin şiddetinden ve tınısından, konuşulanlardan değil, içeriden biri kadın biri erkek, iki kişinin sesinin geldiğini düşündü.

İçgüdüleri Mace'yi silahla değiştirmesini söylüyordu. Her içgüdü sağduyudan daha güvenilir değildi.

Eğer işe Zillis'i vurarak başlarsa hiçbir yere varamazdı. Yapması gereken ilk iş Zillis'i etkisiz hale getirmekti; yarala-

mak değil.

Holde ilerleyerek, mankenlerin kansız bir şekilde kesildiği sözde mezbahayı geçti.

Daha net duymaya başlayınca, seslerdeki yapmacıklığı da fark etmişti. Bunlar berbat bir performans sergileyen oyuncuların sesiydi. Seslerdeki belli belirsiz tizlik, bunların ucuz bir televizyonun hoparlörlerinden çıktığını gösteriyordu.

Kadın aniden acıyla haykırdı; fakat sesi aynı zamanda çektiği acıdan haz alıyormuş gibiydi.

Steve Zillis banyodan çıktığında, Billy neredeyse holün sonuna varmıştı.

Yalınayak, üzerinde pijamasının altından başka bir şey olmayan Zillis, dişlerini fırçalarken yatak odasındaki televizyondaki sahneye bakmak için aceleyle banyodan çıkmıştı.

Billy'yi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzında diş fırçasıyla konuşmaya çalıştı. "Lanefofsun-"

Billy Mace'yi Zillis'in suratına sıktı.

Polislerin kullandığı Mace, dört metre idealse de, altı metreye kadar son derece etkiliydi. Steve Zillis ise Billy'den yalnızca iki metre kadar uzaktaydı.

Ağzına ve burnuna gelmesi halinde, Mace saldırganı bir dereceye kadar engelliyordu. Saldırganı ancak gözlerine ve bol miktarda püskürtmekle, etkili bir şekilde durdurabilirdiniz.

Spreyden fışkıran kimyasal, doğrudan Zillis'in gözlerini yıkamış, aynı zamanda burnuna da dolmuştu.

Zillis diş fırçasını elinden atıp elleriyle gözlerini kapattı ama çok geç kalmıştı. Görmeyen gözlerle Billy'ye döndü. Aynı anda da holün sonundaki duvara çarptı. Umutsuzca hırıldayarak iki büklüm oldu ve öğürerek, kuduz bir köpek gibi, diş macunu köpüklerini kustu.

Gözleri cehennem alevleriyle kavruluyormuş gibi yanıyordu. Gözbebekleri öyle büyümüştü ki, yakıcı parlaklıkta bir bu-

lanıklıktan başka bir şey görmüyordu. Ne saldırganın siluetini ne de ondan bir iz görüyordu. Burnundan girip aşağılara akan kimyasal boğazını da kavuruyordu ve ciğerleri içine çektiği bu pis kokulu havanın her zerresini geri çeviriyordu.

Billy eğilerek pijama pantolonunun paçalarından birini yakaladı ve adamın sol ayağını hızla çekti.

Elleri havada bir duvar, bir kapı pervazı, tutunabileceği bir yer arayarak çırpınan Zillis, hiçbir şey bulamadı, döşemeyi sarsacak kadar şiddetli bir şekilde yere yığıldı.

Güçlükle aldığı soluklar ve hırıltıların, boğulma nöbetlerinin arasında, gözlerindeki yakıcı parlaklığın verdiği acıyla haykırdı.

Billy 9 mm.'lik tabancayı çekti ve silahın namlusunu, yalnızca canını yakacak kadar, hafifçe adamın başının yan tarafına indirdi.

Zillis inleyince Billy, "Sessiz olmazsan bir kez daha ve bu defa daha da şiddetli vuracağım," diye uyardı.

Zillis küfürler etmeye başlayınca, Billy silahla adamın kafasına tekrar vurdu. Darbe, Billy'nin söylediği kadar şiddetli değildi ama yeterince açıklayıcıydı.

"Pekâlâ," dedi Billy. "Tamam. Yirmi dakika, yarım saat kadar net olarak göremeyeceksin-"

Hâlâ hızlı hızlı ve güçlükle soluk almaya çalışan ve sarsılarak soluk veren Zillis Billy'nin sözünü kesti: "Tanrım, kör oldum, kör-"

"Yalnızca Mace."

"Sen neden bahsediyorsun *kaçık?"*

"Mace. Kalıcı bir zarar vermez."

"Görmüyorum," dedi Zillis ısrarla.

"Olduğun yerde kal."

"Kör oldum."

"Kör olmadın. Kıpırdama."

"Lanet olsun. Bu şey *CANIMI YAKIYOR."*

Zillis'in kafasından kan sızıyordu. Billy hızlı vurmamıştı ama kafa derisi yırtılmıştı.

"Kıpırdamadan beni dinle," dedi Billy, "işbirliği yap ve bu işi bitirelim. Her şey yoluna girsin."

Sanki adamın masumiyeti beklenen sonuçmuş gibi, Billy Zillis'i daha şimdiden teselli etmeye başladığını fark etti.

Şimdiye kadar, bu işi halledebileceği bir yol varmış gibi görünüyordu. Öyle bir yol ki Steven Zillis'in katil olmadığı ortaya çıksa bile, bu işten en az hasarla sıyrılabileceği bir yol.

Bununla birlikte, zihninde bu kadar şiddetli bir karşılaşma canlandırmamıştı. Bir parça Mace sıkacak, Zillis anında etkisiz hale gelecek ve boyun eğecekti. Planlarken çok kolaydı tabii.

Olaylar çok farklı gelişmişti ve durum kontrolden çıkmış gibi görünüyordu.

Billy sesine kendinden emin bir hava vermeye çalışarak, "Canının yanmasını istemiyorsan, sana ne yapman gerektiğini söyleyinceye kadar orada yatmaya devam et," dedi.

Zillis hırıltıyla soludu.

"Beni duyuyor musun?" diye sordu Billy.

"Lanet olsun, evet. Nasıl duymayabilirim ki?"

"Söylediklerimi anladın mı?"

"Sağır değilim lanet olası. Yalnızca gözlerim görmüyor."

Billy banyoya girip lavabonun akmakta olan musluğunu kapattı ve etrafa göz gezdirdi.

İhtiyacı olan şeyi görmemişti; fakat görmek istemediği bir şey görmüştü: Aynadaki kendi yansımasını. Çılgınca, hatta tehlikeli bir yüz ifadesi görmeyi bekleyebilirdi, ki zaten öyleydi. Kormuş bir ifadeyi de kabullenebilirdi, ki zaten bu da doğruydu. Ama kötülük yapabilecek potansiyele sahip birinin yüzünü göreceğini hiç düşünmezdi; fakat öyleydi.

Yatak odasındaki televizyonda, siyah maske takmış çıplak bir adam elindeki bir demet deri kayışla, bir kadının göğüslerini kırbaçlıyordu.

Billy televizyonu kapattı. "İçkilere koymak için dilimlediğin limonları ellerinle tuttuğun aklıma geldikçe, kusmak istiyorum."

Yerde hareketsiz bir şekilde yatan Zillis ya Billy'nin söylediklerini duymamıştı, ya da duymamış gibi yapıyordu.

Yatağın başucu ya da ayakucu yoktu. Şilte ve somya, tekerlekli metal bir iskeletin üstüne oturtulmuştu.

Zillis yatak örtüsü ya da nevresim gibi inceliklerle canını sıkmadığı için, yatağın oturduğu iskelet tamamen açıktaydı.

Billy ekmek torbasından kelepçeyi çıkardı ve bir ucunu metal iskeletin alt kirişine taktı.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine kalk," dedi Zillis'e. "Ve sesime doğru emekle."

Biraz daha rahat ama hâlâ daha gürültüyle soluk alan Zillis yattığı yerden hiç kıpırdamadan, sertçe halıya tükürdü. Akan gözyaşları Mace'i dudaklarına taşımış, kimyasalın keskin tadı ağzına dolmuştu. Billy ona doğru yürüdü ve silahın namlusunu ensesine bastırdı.

Zillis hafif bir hırıltıyla soluyarak tamamen hareketsiz kaldı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" dedi Billy.

"Dostum."

"Yatak odasına doğru emeklemeni istiyorum."

"Lanet olsun."

"Dediğimi yap."

"Pekâlâ."

"Yatağın dibine."

Oda yalnızca bir başucu lambasından yayılan loş bir ışıkla aydınlanmasına rağmen, Zillis yatağa doğru sürünürken, kör edici parlaklığın vereceği acıdan sakınmak için gözlerini kıstı.

Billy'nin adamı iki kez yeniden yönlendirmesi gerekmişti. "Sırtını yatağın ayağına yaslayacak şekilde yere otur. Güzel. Şimdi de sol elini yanına doğru uzat. Yatağın kirişinden bir kelepçe sarkıyor. Evet orada."

"Bana bunu yapma adamım." Zillis'in gözleri iyice sulanmıştı. Yaşlar burun deliklerine akıyordu. "Neden? Nedir bu?"

"Kelepçenin boştaki ucunu sol eline tak."

"Bundan hiç hoşlanmıyorum," dedi Zillis.

"Hoşlanman gerekmiyor."

"Bana ne yapacaksın?"

"Duruma bağlı. Kelepçeyi bileğine tak."

Zillis kelepçeyi el yordamıyla eline takınca, Billy kilitlendiğinden emin olmak için eğildi, kilitlenmişti. Zillis hâlâ ona saldırmasına ya da silahı ele geçirmeye çalışmasına yetecek kadar net görmüyordu.

Eğer isterse, Steve yatağı odanın içinde sürükleyebilirdi. Biraz çabayla ters çevirip şilteyi ve somyayı çıkarır ve sabırlı bir uğraş sonunda iskeleti tutan vidaları sökerek kelepçeyi kurtarabilirdi. Fakat süratli hareket edemezdi.

Halı leş gibiydi. Billy ne oturmayı ne de dizlerinin üzerine çökmeyi düşündü.

Mutfaktaki küçük yemek odasına giderek, evdeki yegâne sandalyeyi aldı. Sandalyeyi Zillis'in uzanamayacağı bir mesafede adamın önüne koydu ve oturdu.

"Billy ölüyorum."

"Öldüğün falan yok."

"Gözlerim için endişeliyim. Hâlâ hiçbir şey göremiyorum."

"Sana bazı sorular sormak istiyorum."

"Sorular mı? Çıldırdın mı sen?"

"Bir parça," diye itiraf etti Billy.

Zillis öksürdü. Bu, gittikçe korkunç bir tıkanmaya dönüşen bir öksürük krizinin başlamasına neden oldu. Hiçbirisi numara değildi. Billy bekliyordu.

Zillis tekrar konuşabildiğinde, sesi boğuk boğuk çıkıyordu ve titriyordu: "Beni korkutuyorsun Billy."

"Güzel. Şimdi, bana silahını nereye sakladığını söylemeni istiyorum."

"Silah mı? Hangi silah?"

"O adamı vurduğun silah."

"Adamı vurduğum silah mı? Kimi vurmuşum? Ben hiç kimseyi vurmadım. Tanrım, Billy."

"Alnından vurdun."

"Hayır. Asla. O ben değilim dostum." Zillis'in gözleri Mace'nin neden olduğu yaşlarla doluydu, bu nedenle herhangi bir aldatıcı ifade okunamıyordu. Tekrar tekrar gözlerini kırparak görmeye çalıştı. "Dostum eğer bu boktan bir şakaysa-"

"Şakacı olan sensin," dedi Billy. "Ben değilim. Gösteriyi yapan sensin."

Zillis bu sözcüğe tepki vermedi.

Billy komodinin yanına giderek çekmecesini açtı.

"Ne yapıyorsun," diye sordu Zillis.

"Silahı arıyorum."

"Orada silah falan *yok.*"

"Önceden yoktu; burada olmadığın sırada; fakat şimdi olmalı. Elinin altında olmasını istemişsindir."

"Buraya daha önce de geldin mi?

"Bulaşmadığın pislik yok, değil mi Steve? Buradan gittikten sonra kaynar sularla banyo yapmam gerekecek."

Billy çekmecenin altındaki kapağı açarak içindekileri altüst etti.

"Peki, eğer bir silah bulamazsan ne yapacaksın?"

"O zaman belki de seni elinden yere çivileyip, parmaklarını tek tek keserim."

Steve gerçekten ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. "Ah! Dostum, lütfen böyle boktan şeyler söyleme. Ben sana ne yaptım? Sana hiçbir şey yapmadım."

Gömme dolabın kapağını yana doğru kaydırarak açan Billy, "Evime girdiğinde Stevie, kestiğin eli nereye sakladın?" dedi.

Zillis'in boğazından bir hırıltı yükseldi ve başını sallamaya başladı: Hayır, hayır, hayır, hayır.

Elbise askılarının üzerindeki raf tam göz hizasındaydı. Billy rafta el yordamıyla silahı ararken, "Evime daha başka neler sakladın? Kızıl saçlının neresini kestin? Kulağını mı? Yoksa memelerinden birini mi?"

"Bu çok anlamsız," dedi Zillis titrek bir sesle.

"Öyle mi?"

"Tanrı aşkına, sen Billy Wiles'sin."

Yatağa dönen Billy elini şilteyle somyanın arasına sokarak silahı aramaya başladı. Eğer elinde eldiven olmasaydı, midesi bunu kaldıramazdı.

"Sen *Billy* Wiles'sin," diye tekrarladı Zillis.

"Bu, kendimi nasıl koruyacağımı bildiğimi düşünmediğin anlamına mı geliyor?"

"Ben hiçbir şey *yapmadım,* Billy. *Yapmadım."*

Yatağın diğer tarafına dolaşan Billy, "Gördüğün gibi, ken-

dimi nasıl koruyacağımı biliyorum, hatta *enerjimetrenin* zilini tam anlamıyla çalmasam bile."

Kendi sözlerini tanıyan Zillis, "Bunu söylerken hiçbir şey kastetmiyordum," dedi. "Bunun bir hakaret olduğunu mu düşündün? Hakaret anlamında söylememiştim." Billy şilteyle somyanın arasını tekrar araştırdı. Hiçbir şey yoktu.

"Ben bir sürü laf ederim Billy. Beni bilirsin. Her zaman şakalar yaparım. Beni tanıyorsun. Lanet olsun Billy, ben aşağılık herifin biriyim. Benim sürekli konuşup, söylediklerinin yarısını bile dinlemeyen aşağılık bir herif olduğumu *biliyorsun."*

Billy tekrar sandalyeye oturdu. "Artık beni daha iyi görebiliyor musun Stevie?"

"Çok iyi değil, hayır. Bir parça Kleenex'e ihtiyacım var."

"Yatak çarşafını kullan."

Zillis serbest olan eliyle yatağın ayakucuna tıkılmış olan battaniyeyi kaldırdı. Yatak çarşafının bir köşesini çekerek yüzünü silip burnunu sümkürdü.

Billy, "Baltan var mı?" diye sordu.

"Aman Tanrım."

"Bir baltan var mı Stevie?"

"Hayır."

"Bana karşı dürüst ol Stevie."

"Billy, yapma."

"Bir baltan var mı dedim."

"Yapma bunu."

"Baltan var mı Stevie?"

"Evet," diye itiraf etti Zillis ve dehşet içinde hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Ya kahrolası bir aktörsün, ya da gerçekten bildiğimiz o zavallı, budala Steve Zillis'sin," dedi Billy. Son söylediğinin doğru olduğundan kaygılanmaya başlamıştı.

"Arka bahçede mankenleri parçalarken, onların gerçek birer kadın olduğunu mu hayal ediyordun?" dedi Billy.

"Onlar yalnızca birer vitrin mankeni."

"İçleri kırmızı olduğu için mi karpuzları doğramaktan hoşlanıyorsun? Kıpkırmızı etlerin havada uçuştuğunu görmek hoşuna mı gidiyor Stevie?"

Zillis afallamış gibiydi. "Ne? O karı mı söyledi bunlar? Sana neler anlattı?"

"O 'karı' kim Stevie?"

"Yan komşum olacak yaşlı sürtük. Celia Reynolds."

"Hiç kimseye yaşlı sürtük diyecek durumda değilsin," dedi Billy. "Hiçbir şey söyleyecek durumda değilsin."

Zillis yola gelmiş gibiydi. İşbirliği yapmaya hevesli bir şekilde başını salladı. "Haklısın. Özür dilerim. O sadece yalnız bir kadın. Bunun farkındayım. Ama Billy, o *her şeye burnunu sokan* yaşlı bir hanım. Kendi işine bakmıyor. Her an pencerede, storların arkasından etrafı gözetliyor. O görmeden bahçeye bile çıkamazsın."

"Ve senin de insanlar görmeden yapman gereken bir sürü işin var, değil mi Stevie?"

"Hayır. Ben bir şey yapmıyorum. Tek istediğim biraz mahremiyet. Bu yüzden birkaç defa ona baltalı gösteriler yaptım. Çılgınca şeyler. Tek amacım onu korkutmaktı."

"Onu korkutmaktı."

"Yalnızca kendi işine bakmasını sağlamaya çalışıyordum. Bunu sadece üç kez yaptım ve üçüncüde bunun bir gösteri olduğunu, beni izlediğini bildiğimi anlamasını sağladım."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Şimdi bununla övünecek değilim."

"Eminim övünmeyeceğin daha birçok şey vardır Stevie."

"Ona el hareketi yaptım," dedi Zillis. "Üçüncü defada, bir mankeni ve bir karpuzu parçaladım -ki bunu yaparken hiçbir şey *hayal etmiyordum*- ve çite doğru yürüyerek ona defalarca el hareketi yaptım."

"Bir keresinde de bir sandalyeyi parçalamıştın."

"Evet. Bir sandalye parçaladım. Ne olmuş?"

"Şu anda oturduğum sandalye, evdeki yegâne sandalye."

"İki tane sandalyem vardı. Benim ise yalnızca bir sandalyeye ihtiyacım var. Yalnızca bir *sandalyeydi.*"

"Kadınların incindiğini görmekten zevk alıyorsun," dedi Billy.

"Hayır."

"Bu akşam bir de baktın ki, yatağının altında porno filmler duruyor, öyle mi Stevie? Onları oraya gremlinler mi koydu? Sence Orkin'i(*) arayıp bir gremlin avcısı göndermesini istememiz gerekir mi?"

"Onlar gerçek kadınlar değil."

"Vitrin mankeni de değiller."

"Yani, gerçekten acı çekmiyorlar demek istedim. Yalnızca

(*) Orkin Exterminating Co.: Amerika'nın ikinci büyük "haşere mücadele" firması. (ç.n.)

rol yapıyorlar."

"Ama sen bunu seyretmekten zevk alıyorsun."

Zillis hiçbir şey söylemedi. Başını eğdi.

Bu iş bazı yönlerden, Billy'nin düşündüğünden daha da kolay olmuştu. Billy son derece tatsız sorular sormak ve diğer yaratığın kendisini haklı çıkarmak için umutsuzca yaltaklanmalarını dinlemek zorunda kalacağını ve bu nedenle de sorgulamayı sonuç alabilecek bir şekilde sürdüremeyeceğini düşünmüştü. Bunun yerine, içine güven duygusu veren bir güçlülük hissi duyuyordu. Ve tatmin duygusu. Her şeyin bu kadar kolay olması Billy'yi şaşırtıyordu. Ve korkutuyordu da.

"Gerçekten de iğrenç filmler Stevie. Son derece hastalıklı şeyler."

"Evet," dedi Zillis, hafif bir sesle. "Öyle olduklarını biliyorum."

"Hiç kadınlara o şekilde eziyet ederken kendini de filme çektin mi?"

"Hayır. Tanrım, hayır."

"Fısıldayarak konuşuyorsun Stevie."

Zillis çenesini ileriye doğru uzattı; fakat Billy'ye bakmıyordu. "Bir kadına asla o şekilde eziyet etmedim."

"Hiç mi? Bir kadına hiç o şekilde eziyet etmedin mi?"

"Hayır. Yemin ederim."

"Peki onlara ne şekilde eziyet *ettin* Stevie?"

"Hiçbir şekilde eziyet etmedim. Yapmadım."

"Kilise korosundaki bir çocuk kadar safsın yani, öyle mi?"

"İzlemekten... zevk alıyorum."

"Kadınların eziyet çektiğini izlemekten mi?"

"İzlemekten hoşlanıyorum tamam mı? Ama bundan utanıyorum."

"Hiçbir şeyden utandığını sanmıyorum."

"Utanıyorum. Utanıyorum. O esnada her zaman değil ama

sonra, her seferinde utanç duyuyordum."

"Neden sonra?"

"Seyrettikten... sonra. Olmak... Tanrım. Olmak istediğim şey bu değildi."

"Kim senin olduğun gibi olmak ister Stevie?"

"Bilmiyorum."

"Bana bir kişinin adını söyle. Senin olduğun gibi olmak isteyecek bir kişinin."

"Sanırım hiç kimse."

"Ne kadar utanıyordun?" diye üsteledi Billy.

"Videoları fırlatıp attım. Çoğu kez. Hatta parçaladıklarım bile oldu. Ama sonra... bir süre sonra yenilerini aldım. Bundan kurtulmak için yardıma ihtiyacım var."

"Peki hiç yardım istedin mi Stevie?"

Zilli s cevap vermedi.

"Hiç yardım istedin mi?" diye ısrarla sordu Billy.

"Hayır."

"Madem gerçekten kurtulmak istiyordun, neden yardım istemedin?"

"Kendi kendime kurtulabileceğimi sandım. Yapabilirim sandım."

Zillis ağlamaya başladı. Bakışları Mace yüzünden hâlâ donuktu ama gözyaşları gerçekti.

Diğer odadaki mankenlere o şeyleri neden yaptın Stevie?"

"Sen bunu anlayamazsın."

"Doğru. Ne de olsa ben geri kafalı, ihtiyar, enerjimetresinin zili çalmayan Billy Wiles'im. Ama sen yine de bana bir şans ver."

"O mankenlere yaptıklarımın hiçbir anlamı yok."

"Hiçbir anlamı olmayan şeyler için bu kadar zaman ve enerji harcadın yani."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Bu konu olmaz." Göstermeye çalıştığı kadar güçlü bir şekilde reddetmemişti. "Konuşmayacağım."

"Bu seni mahcup mu ediyor Stevie? Hassas duygularını mı incitiyor?"

Zillis artık hiç durmadan ağlamaya başlamıştı. Yalnızca burnunu çekerek hıçkırmıyordu. Küçük düşmenin, utancın neden olduğu sürekli, yakıcı gözyaşlarıydı bunlar.

"Bunun hakkında konuşmak, yapmakla aynı şey değil," dedi.

"Mankenlere yaptıklarını demek istiyorsun," diye açıklık getirdi Billy.

"İstersen... beynimi patlatabilirsin; fakat bu konu hakkında konuşmayacağım. *Konuşamam."*

"Mankenleri keserken tahrik oluyor musun Stevie? Duyduğun heyecanla organın *sertleşiyor mu?"*

Zillis başını salladı ve öne eğdi.

"Onlara bunu yapmak ile yaptıklarından bahsetmek arasında çok mu fark var?" diye sordu Billy.

"Billy. Billy, *lütfen.* Kendimi duymak istemiyorum. Bundan bahsettiğimi duymak istemiyorum."

"Çünkü bunu yaptığında yalnızca bir şey yapmış oluyorsun. Ama bundan bahsettiğin zaman *sen* bir şey oluyorsun."

Zillis'in yüzündeki ifade, Billy'nin yanılmadığını doğruluyordu.

Dönüp dolaşıp sürekli mankenlerden söz etmek bir şey kazandırmayacaktı. Mankenler neydiyse oydu. Steve Zillis'in sapıklığını yüzüne vurmak geri tepebilirdi.

Billy henüz istediğini, buraya kanıtlamak için geldiği şeyi elde edememişti.

Aynı zamanda, uykuya ihtiyacı olduğu ama bunu kafein tabletleriyle bastırdığı için yorulmuş ve gerilmişti. Yaralı eli

ara ara zonkluyordu; Vicodin'in etkisi geçmeye başlamıştı.

Yorgunluğunu geçici olarak kimyasal maddelerle bertaraf ettiği için, bu sorgulamayı yeterince etkili bir şekilde sürdüremeyebilirdi.

Eğer Zillis katilse, duygu sömürüsü yapmada da ustaydı.

Ama aynı zamanda sosyopatların özelliği de buydu: Bunlar iğrenç emelleri ve açgözlü amaçlarının böceksi gerçekliğini gizlemek amacıyla, kendilerine kompleks bir insan süsü verebildikleri gizemli yeteneklere sahip, doymak bilmez örümceklerdi.

"Mankenlere bunları yaparken, o hastalıklı videoları izlerken, hiç Judith Kesselman'ı hatırladığın oldu mu?" dedi Billy.

Evde ilk kez karşılaştıklarından bu yana, Zillis çok defa gafil avlanmıştı; fakat bu soruyla şoke olmuştu. Mace'in etkisiyle kan çanağına dönen gözleri büyüdü. Yüzü soldu ve sanki sönmüş bir balon gibi buruştu.

63

Zillis yatağa kelepçeliydi. Billy ise sandalyede oturuyordu ve özgürdü; fakat tutsağının kaçamak tavırları nedeniyle, kendisini kapana kısılmış gibi hissediyordu.

"Stevie. Sana bir soru sordum."

"Bu ne şimdi?" dedi Zillis. Açıkça bir içtenlikle söylemişti ve sesinde en küçük bir alay belirtisi bile yoktu.

"Ne, ne?"

"Buraya neden geldin? Billy, burada ne *işin* var anlamıyorum."

"Judith Kesselman'ı hatırladın mı?" diye bastırdı Billy.

"Onu nereden biliyorsun?

"Nereden bildiğimi sanıyorsun?"

"Sorulara sorularla cevap veriyorsun ya da benim her şeyin doğru cevabını bildiğimi varsayıyorsun."

"Zavallı Stevie. Judi Kesselman'dan söz etmeye ne dersin?"

"Başına bir şey geldi."

"Başına ne geldi Stevie?"

"Üniversitedeyken. Beş, beş buçuk yıl önce."

"Kızın başına ne geldiğini biliyor musun Stevie?"

"Hiç kimse bilmiyor."

"Birileri biliyor," dedi Billy.

"Ortadan kayboldu."

"Bir sihirbazın gösterisindeki gibi mi?"

"Kayboldu işte."

"Harika bir kızdı değil mi?"

"Onu herkes severdi," diye karşılık verdi Zillis.

"Öyle harika, öyle masumdu ki. Masumlar çok daha leziz, öyle değil mi Stevie?"

Zillis kaşlarını çattı. "Leziz?"

"Masumlar diyorum -çok daha lezzetli, çok daha doyurucu. Ona ne olduğunu biliyorum," dedi Billy. Zillis'e, onun kızı kaçırıp öldürdüğünü bildiğini ima etmişti.

Steve Zillis'in tüm vücudu titredi. Kelepçeler yatağın metal iskeletine çarparak uzun uzun tıkırdadı.

Zillis'in verdiği tepkiden hoşnut olan Billy, "Biliyorum Stevie," dedi.

"Neyi? Neyi biliyorsun?"

"Her şeyi."

"Ona ne olduğunu da mı?"

"Evet. Her şeyi biliyorum."

Sırtı yatağa dayalı, ayakları önünde açık vaziyette oturmakta olan Zilli, aniden dizlerini göğsüne çekti. "Yüce Tanrım." İçine düştüğü berbat durum nedeniyle, Zillis'in gırtlağından bir inilti koptu.

"Tam olarak her şeyi," dedi Billy.

Dudakları gevşemiş, sesi titremeye başlamıştı. "Bana zarar verme."

"Sana ne yapacağımı düşünüyorsun Stevie?"

"Bilmiyorum. Düşünmek bile istemiyorum."

"İş kadınlara hangi yöntemlerle eziyet etmeyi düşünmeye gelince, son derece yaratıcı, son derece beceriklisin. Ama ansızın *düşünmek* istemiyorsun."

Artık hiç durmadan titreyen Zillis, "Benden ne istiyorsun, ne yapabilirim?" dedi.

"Judith Kesselman'ın başına gelenleri konuşmak istiyorum."

Zillis küçük bir çocuk gibi ağlamaya başlayınca, Billy sandalyeden kalktı. Kırılma noktasına geldiğini hissediyordu.

"Stevie?"

"Defol git."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Haydi Judi Kesselman'dan bahsedelim."

"Konuşmak istemiyorum."

"İstediğini sanıyorum." Billy Zillis'e yaklaşmadan önünde çömeldi. Neredeyse onunla aynı hizaya gelmişti. "Bu konu hakkında çok şey konuşmak istediğini düşünüyorum."

Zillis başını şiddetle iki yana salladı. "İstemiyorum. İstemiyorum. Eğer konuşursak beni kesinlikle öldürürsün."

"Neden böyle bir şey söyledin Stevie?"

"Nedenini biliyorsun."

"Seni öldüreceğimi neden söyledin?"

"Çünkü o zaman çok şey biliyor olacağım, öyle değil mi?"

Billy ne dediğini anlamaya çalışarak tutsağına baktı.

"Sen yaptın," dedi Zillis inleyerek.

"Ne yaptım?"

"Onu sen öldürdün ve nedendir bilmiyorum, anlamıyorum ama şimdi de beni öldüreceksin."

Billy derin bir nefes alarak yüzünü ekşitti. "Sen ne yaptın?"

Zillis cevap olarak sadece hıçkırdı.

"Stevie, kendine ne yaptın böyle?"

Dizlerini göğsüne çekmiş olan Zillis, bacaklarını tekrar uzatmıştı.

"Stevie?"

Zillis'in pijamasının ağı koyulaştı. Altına işemişti.

44

Bazı canavarlar tehlikeli olmaktan çok dokunaklıdır. Bunların inleri gerçek anlamda bir in değildir; çünkü orada pusuya yatmazlar. Kendilerine, içinde neredeyse hiçbir eşya olmayan ve çarpık güzellik anlayışlarını yansıtan objelerle süslenmiş oyuklar yaparlar. Tek arzuları mutasyona uğramış fantezilerini gerçekleştirmek ve anormal hayatlarını mümkün olduğunca huzur içinde yaşamaktır ki, bu pek enderdir; çünkü dünyanın geri kalanının onlara ilişmediği zamanlarda, neredeyse kendi kendilerine işkence ederler.

Billy Steve Zillis'in bu dokunaklı türden olduğu yargısına için için karşı koyuyordu.

Çünkü Zillis'in cani bir sosyopat olmadığını kabul ettiği takdirde, vahşi bir kurt olduğunu düşündüğü, ama aslında uyuz bir sokak köpeğinden başka bir şey olmayan avının peşinde, çok değerli zamanını harcadığını da kabullenmek zorundaydı.

En kötüsü, eğer katil Zillis değilse, Billy'nin bundan sonra ne yapacağına dair en ufak bir fikrinin olmamasıydı. Tüm kanıtlar, onu tek bir sona götürüyormuş gibi görünmüştü. İkinci dereceden kanıtlar.

Hepsinden kötüsü de, eğer katil şu anda karşısında otur-

muyorsa, Billy yararsız bir şekilde katilin vahşeti önünde eğilmişti.

Bu yüzden tutsağını sorguya çekip tedirgin etmeyi kısa bir süre daha sürdürdü; fakat bir dakika sonra, aralarındaki mücadele olmaktan çıkıp, sıkıntı verici bir oyundan başka bir şey değilmiş gibi görünmeye başlamıştı. Bir matador, vücuduna banderillalar(*) saplı, picadorların(**) mızraklarıyla şişlenmiş, tüm cesaretini yitirmiş ve kırmızı muletaya(***) isteksizce de olsa koşmayan bir boğa karşısında şan, şeref kazanamaz.

Çok geçmeden, gittikçe artan umutsuzluğunu bastırmaya çalışarak, bir kez daha sandalyeye oturdu ve kapanın en ummadığı anda kapanmasını umarak son kozunu oynadı.

"Bu gece erken saatlerde neredeydin Steve?"

"Biliyorsun ya. Bilmiyor musun? Bardaydım. Senin yerine bakıyordum."

"Sadece saat dokuza kadar. Jackie saat üçle dokuz arası çalıştığını söyledi; çünkü öncesinde ve sonrasında halletmen gereken işlerin varmış."

"Evet işlerim vardı. Onları hallettim."

"Peki saat dokuzla gece yarısı arasında nerdeydin?"

"Ne fark eder ki?"

"Fark eder," dedi Billy. "Neredeydin?"

"Bana zarar verecek... ne olursa olsun beni öldüreceksin."

"Seni öldürmeyeceğim ve Judith Kesselman'ı da ben öldürmedim. Onu senin öldürdüğünden eminim."

"Benim?" Yüzünü kaplayan şaşkınlık ifadesi, en az daha öncekiler kadar gerçekti.

(*) Banderilla: Boğa güreşinde boğanın boynuna ve omuzlarına batırılan süslü şiş. (çn.)

(**) Picador: Boğa güreşi başlamadan önce, boğayı kızdırmak amacıyla ellerindeki mızraklarla hafifçe yaralayan atlılara verilen isim. (ç.n.)

(***) Muleta: Boğa güreşinde matadorların kullandığı kırmızı renkli pelerin. (ç.n.)

"Bunda gerçekten çok başarılısın," dedi Billy.

"Ne de başarılıyım? Adam öldürmede mi? Sen lanet olası bir kaçıksın! Asla hiç kimseyi öldürmedim."

"Steve, eğer beni saat dokuzla gece yarısı arasında geçerli bir mazeretin olduğuna ikna edebilirsen, o zaman bu iş burada biter. Ben çıkar giderim ve sen de özgür kalırsın."

Zillis kuşku dolu gözlerle Billy'ye baktı. "Bu kadar basit mi?"

"Evet."

"Tüm bu olanlardan sonra, bu kadar kolayca bitecek mi?"

"Bitebilir. Mazeretine bağlı."

Zillis ne cevap vermesi gerektiğini düşündü.

Billy onun, zihnini eşeleyerek bir hikâye uydurmaya çalıştığını düşünmeye başlamıştı.

Derken Zillis, "Peki ya sana nerede olduğumu söylersem ve senin de burada olma nedeninin *bu* olduğu anlaşılırsa ne olacak, çünkü nerede olduğumu zaten biliyorsun ve beni haklayabilmek için bunu benim ağzımdan duymak istiyorsun," dedi.

"Ne demeye çalıştığını anlamıyorum."

"Pekâlâ. Tamam. Biriyle beraberdim. Kız senden hiç söz etmedi ama eğer onunla aranda bir şey varsa, bana ne yapacaksın?"

Billy inanmaz gözlerle baktı Zillis'e. "Bir kadınla mı beraberdin?"

"Beraber değildim, yani yatmak anlamında. Yalnızca çıktık. Geç saatte bir akşam yemeği yedik, geç saatte olması gerekiyordu; çünkü senin yerine bakmıştım. Bu ikinci çıkışımızdı."

"Kim bu?"

Kendisini, Billy'nin kıskançlıkla kapılabileceği öfkeye karşı hazırlayan Zillis, "Amanda Pollard," dedi.

"Mandy Pollard mı? Onu tanıyorum. Çok hoş bir kızdır."

Zillis ihtiyatla, "Hepsi bu mu '-Çok hoş bir kız?'"

Pollard'ların verimli bir bağı vardı. Yaptıkları anlaşma çerçevesinde, vadideki en ünlü şarap tüccarlarından birisi için üzüm yetiştiriyorlardı. Mandy yirmi yaşlarında, sevimli, içten bir kızdı. Aile şirketinde çalışıyordu. Bakıldığında, kız bundan çok daha iyi bir devirde yaşamasını gerektirecek kadar fazilet sahibiydi.

Billy televizyonun yanında yerde duran porno kaset kutusundan, köşedeki kirli çamaşır yığınına kadar, bu pespaye yatak odasına baştan aşağı göz gezdirdi.

"Buraya hiç gelmedi," dedi Zillis. "Yalnızca iki kez çıktık. Daha iyi bir yer arıyorum. Güzel bir apartman dairesi. Buradaki her şeyden kurtulmak, temiz bir başlangıç yapmak istiyorum."

"O çok terbiyeli bir kız."

"Öyle," dedi Zillis istekli bir şekilde. "Onu tanıdıktan sonra, kendimi düzeltmek, yeniden başlamak, bir an önce doğru yola girmek istiyorum."

"Bir de burayı görse."

"Yo, hayır. Billy, hayır, Tanrı aşkına. Bu gördüğün olmak istediğim ben değil. Onun uğruna çok daha iyi olmak istiyorum."

"Yemeğe nereye gittiniz?"

Zillis restoranın adını söyledi. Sonra da: "Oraya dokuzu yirmi geçe gibi gittik. Ve on biri çeyrek geçe çıktık; çünkü içeride bizden başka kimse kalmamıştı."

"Sonra?"

"Arabayla gezdik. Hoş bir gezintiydi. Ama hiçbir yerde park etmedik. O öyle bir kız değil. Yalnızca etrafta dolaştık, sohbet ettik ve müzik dinledik."

"Kaça kadar?"

"Onu saat biri biraz geçe evine bıraktım."

"Ve buraya döndün."

"Evet."

"Ve bir adamın bir kadını kırbaçladığı bir porno film koydun."

"Tamam. Ne olduğumu biliyorum ama ne olabileceğimi de biliyorum."

Billy komodine gitti ve telefonu aldı. Kordon yeterince uzundu. Telefonu Zillis'e uzatarak, "Ara onu," dedi.

"Ne, *bu saatte mi?* Billy, saat sabahın üçü."

"Ara dedim. Ona birlikte geçirdiğiniz akşamdan ne kadar keyif aldığını, onun ne kadar özel biri olduğunu söyle. Onu bunları söylemek için uyandırdığından aldırmayacaktır."

"Aramızdaki ilişki henüz o boyutlarda değil," dedi Zillis endişeyle. "Bunu çok tuhaf karşılayacaktır."

"Onu ara ve ben de konuştuklarını duyayım," dedi Billy, "yoksa şu silahın namlusunu kulağına sokup, beynini uçururum. Ne diyorsun?"

Zillis'in elleri öyle kötü titriyordu ki, numarayı iki kez yanlış çevirdi. Ancak üçüncü denemede başarabilmişti."

Tutsağının yanı başına çömelerek, aptalca bir şey yapmaması için silahın namlusunu Zillis'in böğrüne dayayan Billy, Mandy Pollard'ın telefona cevap verişini ve yeni sevgilisinin onu bu saatte aramasından duyduğu şaşkınlığı belirtmesini dinledi.

"Sorun değil," dedi Mandy Zillis'e. "Zaten uyumuyordum. Yatağa uzanmış tavanı seyrediyordum."

Zillis'in sesi titriyordu; fakat Mandy bu titremeyi, Zillis'in kendisini bu kadar geç bir saatte aramaktan duyduğu gerginliğe ve muhtemelen, sevgisini öncesine kıyasla çok daha açık sözcüklerle ifade etmesinden kaynaklandığına yormuştu.

Billy birkaç dakika boyunca geçirdikleri gecenin -yemeğe gitmelerinin, arabayla dolaşmalarının- özetini dinledikten son-

ra Zillis'e konuşmayı bitirmesini söyledi.

Mandy Pollard bütün akşamı bu herifle geçirmişti ve hiç de heyecan aramak için bile bile boktan heriflerle takılan yarı çatlak bir kız değildi.

Mandy ile akşam yemeği yediyse, Steve Zillis Ralph Cottle'ın cesedini Lanny'nin oturma odasındaki kanepeye oturtup, Billy'yi elinden koridorun zeminine çivileyen katil olamazdı.

65

ilahı kalçasının üzerindeki kılıfa sokan Billy, "Seni yatağa kelepçelenmiş olarak bırakacağım," dedi. Steve Zillis rahatlayarak silahın kılıfa girmesini izledi ama hâlâ tetikteydi.

Billy telefonun kablosunu hem duvardaki prizden, hem de telefondan kopardı, sardı ve ekmek torbasının içine koydu. "İyice sakinleşip sana söylediğim şeyleri anlayıncaya kadar, hiç kimseyi aramanı istemiyorum."

"Beni gerçekten öldürmeyecek misin?"

"Seni gerçekten öldürmeyeceğim. Kelepçenin anahtarını mutfak tezgâhının üstüne bırakacağım."

"Tamam. Mutfağa bırak. İyi de bunun bana ne yararı olacak?'

"Ben gittikten sonra şilteyi ve somyayı iskeletten ayırabilirsin. İskelet somunlar ve vidalarla bağlanmış, değil mi?"

"Evet. Ama-"

"Bunları ellerinle açabilirsin."

"İyi de, ya paslanmışlarsa?"

"Buraya taşınalı yalnızca altı ay oldu. Altı ayda paslanmış olamazlar. Eğer çok sıkışmışlarsa, iskeletin bağlantı yerlerini zorlayarak gevşetmeye çalış. Böylece halledebilirsin."

"Tabii ki halledebilirim ama bu lanet olası şeyi neden yaptığını hâlâ daha anlayabilmiş değilim. Judith Kesselman'ı öldürdüğümü sanıyor olamazsın. Buna inanmadığını biliyorum. Peki *neydi* bu?"

Billy Mace'i ekmek torbasına koyarken, "Sana bunun açıklamasını yapmayacağım, zaten öğrenmek de istemezsin. Emin ol istemezsin."

"Şu halime bak," diye zırladı Zillis. "Gözlerim hâlâ yanıyor. Tanrı aşkına, burada bir sidik gölcüğünün içinde oturuyorum. Bu utanç verici bir şey. Beni o silahla vur, kafa derimi yüz, bana *zarar ver*."

"Daha da kötüsünü yapabilirdim," dedi Billy. "İnan bana çok daha kötü olabilirdi."

Bu sözleri bir tehdit gibi algılayan Zillis yatışmıştı. "Pekâlâ. Tamam. Seni duydum. Sakinim."

"Cıvataların ne kadar sıkışmış olduğuna bağlı olarak, yataktan kurtulmak için en azından bir, büyük ihtimalle de iki saat uğraşman gerekecek. Kelepçenin anahtarı mutfak bankosunda olacak. Anahtara ulaşıp kelepçeyi çözdükten sonra, toparlanmaya başlasan iyi edersin."

Zillis gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Jackie'yi ara ve işi bıraktığını söyle."

"İşten ayrılmak istemiyorum."

"Artık gerçekleri gör Steve. Birbirimiz hakkında bu kadar şey öğrendikten sonra, bir daha bir arada olamayız. Burayı terk edeceksin."

"Nereye giderim?"

"Nereye gideceğin umrumda bile değil. Napa'da olma yeter."

"Burayı seviyorum. Bunun da ötesinde, şu anda buradan taşınacak param yok."

"Cuma akşamı son ücret çekini almak için bara git," dedi

Billy. "Jackie'ye senin için bir zarf bırakacağım. İçinde on bin dolar olacak. Bu senin başka bir yerlerde bir başlangıç yapmana yeter."

"Hiçbir şey yapmadığım halde, bütün *hayatım* altüst mü olacak? Bu hiç adil değil."

"Haklısın. Adil değil. Ama tek çare bu. Eşyaların beş para etmez. Onları çöpe atabilirsin. Şahsi eşyalarını topla ve cuma akşamı Napa'yı terk et."

"Polisi arayıp, senden şikâyetçi olabilirim."

"Ciddi misin? Onların burayı baştan aşağı dolaşarak kölelik konulu pornoların, yan odadaki mankenlerin olduğu suç mahallini görmelerini ister misin?"

Hâlâ korkmakla beraber, Zillis somurtmasına yetecek kadar kendisini acındırmıştı. "Kim öldü ve *seni* kim Tanrı ilan etti?"

Billy başını salladı. "Steve, sen bir zavallısın. On bin doları al ve sağ kaldığına şükrederek, defolup git. Bir şey daha var; sakın bir daha Mandy'yi arama."

"Dur biraz, buna hakkın-"

"Onu bir daha arama, bir daha görme. Asla."

"Billy, o beni baştan aşağı değiştirebilir."

"O çok iyi bir kız. Terbiyeli bir kız."

"Ben de onu söylemeye çalışıyorum. Yaptığım her şeyi affettirebilirim, eğer o-"

"Saygıdeğer bir kadın, bir erkeğin yeni bir hayata başlamasına yardımcı olabilir," dedi Billy. "Ama senin gibi bir pisliğe değil. Eğer onu arar ya da karşısına çıkarsan, tek bir kez bile olsa, bundan haberim olur. Ve nerede olursan ol seni bulurum. Beni anlıyor musun?"

Zillis hiçbir şey söylemedi.

"Ve eğer ona *dokunacak* olursan," dedi Billy, "Tanrı şahidim olsun, seni gebertirim."

"Bu hiç adil değil," dedi Zillis.

"Söylediklerime inanıyor musun? İnansan iyi edersin Steve."

Billy elini kılıftaki tabancaya atınca, Zillis, "Hey. Tamam. Seni duydum," dedi.

"Harika. Artık gidiyorum."

"Burası boktan bir yerdi zaten," dedi Zillis. *"Şarap cenneti* lafı, yalnızca *çiftçiliğin* bir başka söyleniş şekli. Ben çiftçi çocuğu değilim."

"Evet, değilsin," dedi Billy kapı boşluğundan.

"Burada hayat bitmiş."

"Enerji namına hiçbir şey yok," diye onayladı Billy.

"Siktir git."

"İyi yolculuklar, Kemosabe," dedi Billy.

66

Zillis'in evinden yalnızca yedi, sekiz yüz metre kadar uzaklaşmıştı ki, Billy şiddetle titremeye başladı. Öyle ki, kendisine hâkim olabilmek için Explorer'ı kaldırımın kenarına çekip vitesi boşa alması gerekmişti.

Baskı altında, her zaman hor gördüğü bir yaratığın kimliğine bürünmüştü. Bir süreliğine John Palmer olmuştu.

Zillis'e on bin dolar vermek onu John Palmer olmaktan kurtaramıyordu.

Titremesini kontrol altına aldıktan sonra SUV'u vitese takmadı; çünkü nereye gideceğini bilmiyordu. Kendisini bir uçurumun kenarındaymış gibi hissediyordu ve eğer bir uçurumun kenarındaysanız arabayı sürmezdiniz.

Eve gitmek istiyordu ama evde bu bulmacayı çözmesine yardımcı olabilecek bir şey yoktu.

Eve yalnızca ev *olduğu* için gitmek istiyordu. Bu tanıdık inziva duygusunu hatırlamıştı. Evde olsaydı, meşe keresteleriyle dolu oymacılık atölyesindeki tezgâhın başına geçerdi. Ondan sonra da, dünyanın cehenneme kadar yolu vardı.

Şu an hariç, dünyayla birlikte kendisi de cehenneme gidebilirdi. Barbara'yı yanında eve getiremezdi, ama eğer onu bu tehlikeli durumun ortasında yapayalnız bırakırsa, yaşamının

tek amacını da kendi elleriyle çöpe atmış olurdu.

Olaylar onu harekete zorlamış, hayatın keşmekeşine atmıştı, ama şimdi kendisini yapayalnız ve çaresizlik içinde hissediyordu.

En başından beri doğru tohumları ekmediği için, şimdi de hasat edecek bir şeyi yoktu. Arkadaşları tanıdığı insanlarla sınırlıydı. Yaşamak için bir toplum gerekirken, onun dahil olduğu bir toplum yoktu.

Gerçekte, içinde bulunduğu durum yalnızlıktan da kötüydü. Tanıdıklarıyla sınırlı olan dostları da, artık listesindeki şüphelilerden başka bir şey değildi. Kendisi için derin bir paranoya yalnızlığı yontmuştu.

Arabayı hareket ettirip, kendine geldiği kadarıyla, hiçbir amacı olmadan yola çıktı. Bir kuş gibi gecenin esintilerine kapıldı. Tek isteği, yükseklerde kalmak ve küçük bir umut ışığı belirmeden önce katıksız bir umutsuzluğa düşmemekti.

Evine yaptığı kısa ziyaret sayesinde, Ivy Elgin hakkında, birlikte çalıştıkları onca senede bin bir zahmetle öğrendiklerinden çok daha fazla şey öğrenmişti. Ve Ivy'den hoşlanmasına rağmen, şimdi Ivy Billy'ye, kız hakkında daha az şey bildiği zamanlardan çok daha gizemli biriymiş gibi görünüyordu.

Ivy'nin bu cinayetleri işleyen katille herhangi bir bağlantısının olduğunu sanmıyordu. Ama bizzat kendi anne babasıyla yaşadığı deneyim, ona hiç kimseden tam olarak emin olamayacağını anımsattı.

Harry Avarkian çok iyi bir adam ve başarılı bir avukattı, ama aynı zamanda da, cazibesi göz ardı edilemeyecek, yedi milyon dolarlık bir fonu yöneten üç kişiden birisiydi. Barbara hayatına girmeden önce, Billy Avarkian'ın ofisine yalnızca bir kez gitmişti. Barbara onun sosyal bir insan olmasına yardımcı olmuştu. Birlikte, Harry'nin evine bir yıl içinde altı yedi kez akşam yemeğine gitmişlerdi, ama Barbara komaya girdikten son-

ra, Billy Harry'yi ofisinden başka bir yerde ziyaret etmemişti.

Harry Avarkian'ı tanıyordu ama onun kim olduğunu *bilmiyordu.*

Billy'nin düşünceleri çılgın Dr. Ferrier'e kaydı. Toplumda saygın bir yeri olan doktorlar, etrafta dolaşıp adam öldürmezlerdi.

Tabii Dr. Ferrier'in, Billy'yi Barbara Mandel'i öldürme konusunda kendisiyle işbirliği yapmasını istemesinin dışında. Barbara'nın beslenme tüpünü çıkar. Sonra da bırak ölsün. Komadayken açlıktan ölsün.

Eğer, görünürde hiçbir acısı olmayan bir başkası hakkında bir karar vermeye niyetliyseniz ve bu kişinin yaşam kalitesi, kaynakların onun için harcanmasını mazur göstermeye yetmiyorsa, bir fişi çekmekten, bir tetiği çekmeye giden adımı atmak çok mu kolaydı?

Saçmalık. Ama aynı zamanda, Ferrier'i babasını tanımış olduğunun yarısı kadar bile tanımıyordu; ve babası Billy'nin bildiğini *sandığı* her şeyi altüst ederek, elindeki pırıl pırıl parlayan çelik İngiliz anahtarını vahşi bir *neşeyle* savurmuştu.

John Palmer. Palmer güce olan tutkusu açıkça görülen; fakat iç görünüşü, bilinmeyen bir gezegen kadar esrarengiz bir adamdı.

Billy tanıdığı insanlar hakkında ne kadar düşünürse, katilin hiç tanımadığı bir yabancı olabileceği ihtimali üzerinde ne kadar çok kafa yorarsa, bu belirsizlik karşısında o kadar telaşlanıyordu.

Kendi kendisine önemse ve aldırma, sakin ol, dedi.

Sahip olmadığın bir şeyi elde etmenin yolu, ona el koymaktan geçer.

Ve bildiğin tek şey, hiçbir şey bilmediğindir.

Billy arabayı sürüp, hâlâ kendisini yatıştırmaya çalışarak, kısa bir süre sonra, böyle bir niyeti olmadığı halde, kendisini

kamyon parkında buldu. Arabayı daha önce park ettiği yere, restoranın önüne park etti.

Sol eli ağrıyordu. Yumruğunu sıkıp açtığında, elinin şişmeye başladığını hissedebiliyordu. Vicodin'in etkisi geçmişti. Bir tane daha içmesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu ama biraz Motrin almalıydı.

Karnı açtı, ama bir parça daha Hershey ya da Planters yeme düşüncesi bile iştahını kaçırmaya yetmişti. Kafein yüklemesi yapması gerekiyordu ama, bunun için kafein tabletlerinden fazlasına ihtiyacı vardı.

Kırık kapı camı nedeniyle araç güvenli olmasa da, revolveri ve pistolu ön koltuğun altına sakladıktan sonra içeriye girdi.

Sabah 03.40'ta tercihini boş tezgâhlardan yana kullanmıştı.

Dört kamyoncu tezgâhtaki taburelerde oturmuş kahve içip tart yiyorlardı.

Adamlara, bir rugbi oyuncusununki kadar kalın boynu ve melek gibi yüzüyle, iriyarı bir kadın garson servis yapıyordu. Ayakkabı boyasıyla boyanmış gibi görünen gür siyah saçlarına, sarı fiyonklar bağlamıştı.

Billy tezgâha oturdu.

67

Garson kadının önlüğünün göğsündeki isimliğe göre, kadının adı Jasmine'di. Billy'ye, "Tatlım," dedi ve sipariş etmiş olduğu sütsüz kahve ile limonlu keki önüne bıraktı.

Billy aralarındaki taburelerden birine oturduğunda, kamyoncular ve Jasmine neşeli bir sohbete dalmışlardı. Konuşmalarından, adamlardan birinin adının Curly, diğerinin adının ise Arvin olduğunu öğrenmişti. Üçüncü adama yalnızca "sen" diye hitap ediyorlardı ve dördüncü adamın da üst ön dişleri altın kaplamaydı.

İlk başta kayıp kıta Atlantis hakkında konuşuyorlardı. Arvin bu efsanevi medeniyetin çöküşünün kaçınılmaz olduğunu; çünkü Atlantislilerin genetik mühendisliğinde son derece ilerlemiş olduğunu ve kendi yarattıkları canavarların kurbanı olduklarını ileri sürmüştü.

Bu iddia konuyu çabucak, klonlamaya ve DNA araştırmalarına döndürmüş, hemen ardından da Curly, Princeton ya da Harvard veya Yale'de, bu cehennem çukurlarından birinde ya da bir başkasında, bilim adamlarının insan beyni taşıyan bir domuz yaratmaya çalıştıklarından bahsetmişti.

Bunun o kadar yeni bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi

Jasmine. "Ben yıllar boyunca kendi payıma düşen insan domuzlarla karşılaştım."

"Bir domuzu insanlaştırmanın ne gibi bir amacı olabilir ki?" diye merakını belirtti Arvin.

"Sadece orada olması," dedi Sen.

"Nerede olması?"

"Bir dağın orada olması gibi," diye açıklık getirdi Sen. "Böylece bazı insanlar gidip de ona tırmanabilirler. Diğer insanlar, belki de sadece bunu becerebildikleri için, insanlaştırılmış bir domuz yapmalılar. "

"Peki ne işe yarayacak?" diye sordu Altın Diş.

"Bir işe yaramasını istediklerini zannetmiyorum," dedi Curly.

"Bir şey yapmasını istiyorlar," dedi Harry de.

"Kesin olan bir şey varsa," dedi Jasmine, "o da, eylemcilerin bu yüzden kafayı yiyecekleridir."

"Hangi eylemcilerin?"

"Biri ya da diğeri," dedi Jasmine. "Bir kez insan beyinli domuzlar yaratılırsa, ondan sonra hiç kimsenin domuz jambonu ya da domuz pastırması yemesine izin verilmez."

"Bunun nedenini anlamadım," dedi Curly. "Jambonu da domuz pastırmasını da hâlâ daha insanlaştırılmamış domuzlardan yapıyor olacaklar."

"Bu bir yakınlık duyma meselesi," dedi Jasmine. "Çocukların okula akıllı domuzlarla birlikte gider ve onları akşam sizde kalmaya davet ederlerse, domuz pastırması ve domuz jambonu yemeni nasıl mazur gösterirsin?"

"Böyle bir şey asla olmayacak," dedi Sen.

"Asla," diyerek, Arvin de onayladı.

"Olacak olan şu," dedi Jasmine, "bu budalalar insan genleriyle oynarken aptalca bir şey yapacak ve hepimizi yok edecekler."

Kamyoncuların hiçbirisi buna itiraz etmedi. Billy de.

Altın Diş hâlâ daha, bilim adamlarının domuzları insanlaştırmakta bir amaçları olduğu kanısındaydı. "Milyonlarca doları böyle bir şeye sadece eğlence olsun diye harcamazlar. O herifler böyle bir şey yapmaz."

"Sen öyle san," diye karşı çıktı Jasmine. "Onlar için paranın hiç önemi yok. Çünkü kendi paraları değil."

"O paralar vergi mükelleflerinin parası," dedi Curly. "Senin, benim paralarımız."

Billy arada sırada bir iki yorum yapıyor, ama genelde dinlemekle yetiniyordu. Bu tür muhabbetlere alışkındı ve gittikçe daha da ilgisini çekiyordu.

Kahve koyu ve güzeldi. Kekte harika bir limon tadı vardı ve üzeri bezelerle süslenmişti.

Billy bu kadar sakin olabilmesine şaşırıyordu. Tezgâhta oturmuş, konuşulanları dinliyordu.

"Sokağa atılan paralardan bahsetmek istiyorsanız," dedi Altın Diş, "otoyolun kıyısına yaptıkları o lanet olası ucubeye bakın."

"Barın karşısındaki şeyden mi söz ediyorsun? Hani şu bitirir bitirmez yakacakları şeyden?" dedi Arvin.

"Ama o *sanat.*" dedi Jasmine hin hin.

"Ben bunda bir sanat görmüyorum," dedi Sen. "Sanatın *sürekli olması* gerekmez mi?"

"Bunu yaptığı zaman milyonlarca resmini satacak," dedi Curly. "Herifin yüzlerce pazarlama yöntemi var."

"Her isteyen çıkıp da ben sanatçıyım diyebilir mi?" diye sordu Altın Diş. "Bir sınav ya da ona benzer bir şeyden geçmesi gerekmez mi?"

"O kendisini özel bir sanatçı olarak tanımlıyor," dedi Curly.

"Benim kıçım daha özel," diye karşılık verdi Arvin.

"Tatlım," dedi Jasmine, "alınma ama, senin o şişko kıçın

bana hiç de özelmiş gibi görünmüyor."

"Kendisine," dedi Curly, "*gösteri* sanatçısı diyordu."

"O ne demek?"

"Benim anladığım," dedi Curly, "bu sanat eseri sonsuza dek kalmıyor. İşlevini yerine getiriyor ve sonra da işi bitiyor."

"Peki müzelerde yüz yıl boyunca ne sergilenecek?" diye sordu Sen. "Bomboş salonlar ve duvarlar mı?"

"Artık müze falan olmayacak," diye söze girdi Jasmine. "Müzeler insanlar içindir ve artık insanlar da olmayacak. Yalnızca insanlaşmış domuzlar kalacak."

Billy hiç kıpırdamadan duruyordu. Kahve fincanını dudaklarına götürmüş, ağzı açık bir şekilde oturuyor, ama kahvesini içemiyordu.

"Tatlım, kahvede bir sorun mu var?" diye sordu Jasmine.

"Yo. Hayır. Tam tersi, bir tane daha isteyecektim. Kulplu bardakta servis yapıyor musunuz?"

"Uç bardak alabilen plastik bir kapta veriyoruz. Biz ona kodaman deriz."

"Bana onlardan bir tane ver," dedi Billy.

68

Restoranın küçük bir bölümü internet kafe gibi düzenlenmişti. Bölmedeki altı terminalden web'e bağlanabiliyordunuz.

Bilgisayarlardan bir tanesinde bir kamyoncu oturuyordu. Gözlerini monitöre dikmiş, klavye ve fareyi kullanarak bir şeyler yapıyordu. Çalıştığı şirketin yükleme programını kontrol ediyordu ya da internette oyun oynuyordu. Ya da bir porno sitesine göz atıyordu.

Bilgisayar, üzerinde yemeklerin konulabileceği kadar bir yeri de olan bir masaya, cıvatalarla tutturulmuştu. Billy kodamanı masanın üzerinde özel olarak açılmış bir deliğe yerleştirdi.

Valis'in web sitesinin adresini bilmiyordu. Bu nedenle, bir genelleme yaparak arama çubuğuna gösteri sanatları yazdı ve çıkan sonuçlardan, www.valisvalisvalis.com adresine bağlandı.

Sanatçı son derece göz alıcı ve davetkâr bir site hazırlamıştı. Billy Valis'in Avustralya'da yirmi bin tane kırmızı balon bağladığı köprünün videosuna girdi ve balonların aynı anda patlatılışını izledi.

Sanatçının bireysel projelerinden örnekler inceledi. Hepsi

de modern sanatın kendine özgü anlaşılmaz diliyle abartılmış, anlaşılmaz şeylerdi.

Uzun diyaloglar ve boş laflarla dolu bir röportajda, Valis her büyük sanatçının "bir adem balıkçısı" olduğunu söylüyordu. Çünkü büyük sanatçılar, eserlerini görenlerin "ruhlarına dokunmak hatta o ruhları *ele geçirmek*" isterlerdi.

Valis sanatının fanatiklerinin, projelerinin ne manaya geldiğini anlamalarına her projede verdiği üç satırlık bir "ruhsal rehber" ile yardımcı oluyordu. Her satır üç kelimeden oluşuyordu. Billy bunlardan bazılarını dikkatle inceledi.

Billy, Ralph Cottle'ın elinde bulduğu kırmızı renkli disketteki dosyalarda yer alan altı satırı yazdırdığı kâğıdı, cüzdanından çıkardı. Katlı kâğıdı açarak masanın üzerinde düzeltti.

Birinci satırda- *Çünkü, ben de, bir adem balıkçısıyım.*

Beşinci satırda- *Son cinayetim: Perşembe gece yarısı.*

Altıncı satırda *ise-Senin intiharın:Ondan sonra en kısa zamanda,* yazıyordu.

İkinci, üçüncü ve dördüncü satırlar, Valis'in, hayranlarına, eserlerinin anlamlarını en derin şekilde kavrayabilmelerine yardımcı olmak amacıyla verdiği "ruhsal rehber" ile korkutucu derecede benziyordu.

Bu rehberlerin hepsinin ilk satırı, projenin *-gösterinin-* üslubuyla ilgiliydi. Eğer öyleyse, bu olayda üslup *acımasızlık, şiddet* ve *ölümdü.*

İkinci satırlar, sanatçının eserini meydana getirirken kullandığı *teknikleri* anlatıyordu. Billy'ye kullandığı teknik *hareket, hız* ve *darbeydi.*

Üçüncü satırlar ise Valis'in yaratmayı amaçladığı *çevreyi* ya da *ortamı* tanımlıyordu. Şu an icra ettiği gösterideki ortam *et, kan* ve *kemikle* kaplıydı.

Kimi zaman en başarılı seri katiller, suç mahallerinin arasında kilometrelerce mesafe bulunan, başıboş serserilerden

çıkardı.

Katil cinayeti bir oyun olarak görmüyordu. Onun gözünde, cinayet sergilediği gösterinin bir parçasıydı. Ona göre, esas öz, cinayet *sanatıydı.*

Billy gösteri sanatları web sitesinden, bu sanatçının kameralara karşı bir korku duyduğunu anlamıştı. Valis sanatın her zaman sanatçıdan daha önce gelmesi gerektiğine inandığını söylüyordu. Çok az fotoğrafı vardı.

Bu felsefe ona ün ve servet -ve aynı zamanda bir dereceye kadar da kendisini saklama imkânı, sağlamıştı.

www.valisvalisvalis.com adresinde Valis'in bir portresi vardı; fakat bu bir fotoğraf değil de, adamın karakalemle kendisinin yaptığı gerçeğe yakın, detaylı bir çizimdi.

Portre büyük olasılıkla kasıtlı olarak, adamın gerçek görünüşüne sadık kalınmadan çizilmişti ama Billy onu tanımıştı. Bu, cuma günü öğleden sonra barda oturup, Ned Pearsall'ın anlattığı, bir bahçe cücesi tarafından öldürülen Henry Friddle'ın öyküsünü sabırla dinlerken, Heineken içen adamdı.

Çok ilginç bir adamsın Billy Barmen.

Katil o zaman bile Billy'nin soyadını biliyordu ve bilmiyormuş gibi davranmıştı. Billy ile ilgili her şeyi biliyor olmalıydı. Valis yalnızca kendi bilebileceği nedenlerden dolayı Billy Wiles'in kimliğini tespit etmiş, onun hakkında araştırma yapmış ve bu *gösteri* için onu seçmişti.

Portrenin altındaki diğer seçenek satırlarından bir tanesi Billy'nin dikkatini çekti. SELAM BİLLY yazıyordu.

Billy şaşırma kotasını neredeyse doldurmuş olmasına rağmen, yazıya bir süre dikkatle baktı.

Sonunda fareyi kımıldatıp satıra tıkladı.

Portre kayboldu ve ekranı bir dizi yönerge kapladı. ÖZEL SEVİYE- PAROLANIZI GİRİNİZ.

Billy kahvesinden bir yudum aldı. Sonra da parola kutucu-

ğuna WILES yazarak giriş tuşuna bastı.

Aynı anda ekran açıldı: BUNA LAYIKSIN.

Bu iki sözcük yaklaşık on saniye kadar ekranda kaldıktan sonra, ekran karardı.

Billy bekledi ama ekranda başka bir şey görünmedi.

Derken karakalem portre tekrar geri döndü. Altındaki seçenek satırlarında artık SELAM BILLY yazmıyordu.

68

Devasa resmi aydınlatan bir tek lamba dahi yoktu. Tekerlekler, volanlar, çarklar, krank milleri, piston kolları, borular ve garip rotorlar karanlıkta güçlükle seçiliyorlardı.

Bunların arasında sıkışıp kalmış olan adam figürü, sessiz mücadelesi içinde karanlığa gömülmüştü.

Sarı-mor renkli çadır, gölgeliklerin altında karanlıktaydı ama kocaman yürüyen evin pencerelerinden, kehribar renkli davetkâr ışıklar yayılıyordu.

Billy otoyolun kenarında, banketteki bir düzlükte durarak, aracı uzaktan inceledi.

Bu devasa resmi Valis'in talimatları doğrultusunda yapan on altı adam, burada kalmıyordu. Vineyard Hills Oteli'nde bir bloku altı aylığına kapatmışlardı.

Ama Valis sürekli burada kalıyordu. Yürüyen evin elektrik ve su bağlantısı vardı.

Fosseptik depoları haftada iki kez Glen's Reliable Septic Service firması tarafından boşaltılıyordu. Resim hakkındaki düşünceleri, "O da benim çalışma alanıma giren şeylerden bir tanesi," şeklinde de olsa, Glen Gortner ünlü biriyle iş yapmaktan gururlanıyordu.

Durması mı yoksa devam etmesi mi gerektiğinde kararsız olan Billy, Explorer'ı banketten çıkararak hafif meyilli bir bentten çayıra doğru sürdü. Aracı yürüyen evin diğer tarafına dolaştırdı.

Şoför mahallinin kapısı açıktı. Işık basamaklara vuruyor, yerde duran ve üzerinde "Hoş geldiniz" yazan bir paspası aydınlatıyordu.

Billy durdu. Motor çalışır vaziyette, bir ayağı frende diğeri gaz pedalının üstünde olduğu halde bir süre oturdu.

Camların birçoğunda perde yoktu. Billy pencerelerin ardında hiç kimseyi göremedi.

Yalnızca arka taraftaki pencerelerden birinde, büyük olasılıkla yatak odasıydı, perde vardı. Burada da, pencereden altın sarısı bir kumaştan süzülen ışıklar yayılıyordu.

Billy tam da beklediği gibi olduğu sonucuna varmıştı.

Bu daveti kabul etmeye isteksizdi. Gaza basıp buradan uzaklaşmak istiyordu. Ama gidecek bir yeri yoktu.

Önceden uyarıldığı "son cinayetin" işleneceği gece yarısına, yirmi saatten daha az bir süre kalmıştı. Barbara hâlâ tehlikedeydi.

Valis'in cesetlere yerleştirdiklerine ek olarak bıraktığı kanıtlar nedeniyle, Billy polisin yakında haberdar olacağı Lanny, Ralph Cottle ve kızıl saçlı genç kadının ortadan kaybolmasının olası şüphelisi durumundaydı.

Giselle Winslow'un kesik eli evinin ya da garajının bir köşesine gizlenmiş, ya da bahçesinin bir yerine gömülmüştü. Hiç şüphe yok ki diğer hatıralar da.

Explorer'ın vitesini boşa alıp farları söndürdü, ama motoru durdurmadı.

Karanlık çadırın yanında bir Lincoln Navigator duruyordu. Besbelli ki, Valis bunu yerel seyahatleri için kullanıyordu.

Buna layıksın.

Billy ellerine yeni bir çift lateks eldiven taktı.

Sol elinde hafif bir kasılma dışında, ağrı yoktu.

Keşke Lanny'nin evinde Vicodin içmeseydim diye geçirdi içinden. Birçok ağrı kesicinin aksine, Vicodin insanı sersemletmiyordu; fakat sezgileri ile reflekslerini yarı yarıya bile zayıflatmışsa, bu Billy'nin ölümü anlamına gelirdi.

Belki kafein tabletleri ve içtiği kahve bunu dengeleyebilirdi. Ve limonlu kek.

Arabanın motorunu susturdu. Motorun sesi kesildiği anda, dünya sanki bir sağırın eviymiş gibi sessizleşmişti.

Düşmanının yapacaklarını tahmin etmesine olanak olmadığını düşünerek, kendisini ölümcül ya da başka her türlü eyleme karşı hazırlamıştı.

Ölümcül silah tercihini, yakından tanıdığı 38'lik revolverden yana kullanmıştı. Onunla daha önce de adam öldürmüştü.

Explorer'dan çıktı.

Gecenin sessizliğini cırcırböceklerinin şarkıları ve kara kurbağalarının sesleri bozuyordu. Çadırın üzerindeki flamalar, hafif bir esintiyle dalgalanıyordu.

Billy yürüyen evin açık kapısına doğru ilerledi. Işığın altında durdu ama basamaklardan çıkmaya tereddüt ediyordu.

İçeriden, yürüyen evin her köşesine yerleştirilmiş, aynı zamanda dahili telefon sistemi olarak da kullanılan ses sistemine bağlı, yüksek kaliteli hoparlörlerden yükselen yumuşak bir ses, "Barbara'nın yaşamasına izin verilebilirdi," diyordu.

Billy basamakları tırmandı.

Şoför mahallinde, sürücü ve yardımcısı için dönebilen iki tane şık koltuk vardı. Koltukların döşemesi devekuşu derisiyle kaplanmıştı.

Uzaktan kumanda edilen kapı, Billy içeri girdikten sonra kapandı. Billy kapının kilitlendiğini de düşündü.

Mükemmel bir şekilde düzenlenmiş aracın şoför mahalli,

arka taraftaki yaşam alanlarından bir bölmeyle ayrılmıştı. Billy'nin önünde bir başka açık kapı vardı.

Göz kamaştırıcı mutfağa girdi. İçerideki her şey krem ve bal renginin tonlarındaydı. Mermer zemin, yuvarlatılmış kıvrımlı hatlı akçaağaç dolaplar. Tek istisna siyah granit mutfak tezgâhları ile paslanmaz çelik mutfak gereçleriydi.

Tavandaki hoparlörlerden, Valis'in yumuşak ve zorlayıcı sesi bir öneride bulundu: "İstersen sana erken bir sabah kahvaltısı hazırlayabilirim."

Mermer yer döşemesi, altı kişinin rahatça, sekiz kişinin de sıkışarak oturabileceği ankastre bir yemek bölümüne kadar uzanıyordu.

Karartılmış wenge ağacı, akik ve bir kemik kadar beyaz renkteki cennet ağacından, iç içe geçmiş kurdeleler şeklindeki kakmalarla süslenmiş muhteşem akçaağaç masa, pahalı bir işçiliğin eseriydi.

Kemerli bir girişten bir başka bölmeye geçen Billy, son derece geniş bir oturma odasına girdi.

Eşyaların kaplandığı kumaşların hepsi, metrekaresi en azından beş-altı yüz dolarlık kumaşlardı ve yerdeki halı ise en az iki katı olmalıydı. Özel yapım mobilyalar günün çizgilerini taşıyordu; fakat sayısız Japon bronzları, Meiji döneminin paha biçilmez eserlerindendi.

Yürüyen ev hakkında internetten bilgi sahibi olan bar müdavimlerinden bazılarına göre, aracın değeri bir buçuk milyon dolardan fazlaydı. Buna bronz eserler dahil değildi.

Buna benzer araçlar "kara yatları" olarak anılırdı. Bu abartmalı bir deyim değildi.

Oturma odasının diğer ucundaki kapalı kapı, büyük olasılıkla bir yatak odası ve banyoya açılıyordu. Kilitli olmalıydı.

Valis bu son sığınakta olmalıydı. Dinliyor, izliyordu ve son derece iyi silahlanmıştı.

Arkasından gelen yumuşak bir sesle, Billy geriye doğru döndü.

Oturma odasının yan duvarı, yemek odası bölmesi harika bambu panolarla kaplanmıştı. Panolar yavaşça tepeye doğru katlanarak gözden kayboldu ve arkalarında gizlenen vitrinler ortaya çıktı.

Şimdi de ürkütücü bir *çatırtı* ile, tüm pencereler paslanmaz çelik storlarla örtülüyordu.

Billy bu storların yalnızca dekoratif amaçlı olmadığını düşündü. Bunları aşıp pencereden dışarıya kaçmak imkânsız değilse bile son derece güç olmalıydı.

Tasarım ve montaj aşamasında, büyük olasılıkla "güvenlik" araçları olarak adlandırılmışlardı.

Bambu panolar katlanıp kalktıkça, ortaya daha başka vitrinler çıkmıştı. Hoparlörlerden Valis'in sesi bir kez daha yankılandı: "Koleksiyonumu görmelisin. Bunlar yalnızca bir parçası. Şimdiye kadar hiç olmadığı şekilde, burayı gördükten sonra burayı canlı olarak terk etme şansı vereceğim tek kişi sen olacaksın. Tadını çıkar."

Bambupanellerin arkasındaki vitrinlerin iç kısımları ipek kaplıydı. Valis'in koleksiyonu iki değişik boydaki cam kavanozlarda duruyordu.

Her kavanoz raftaki bir oyuğa oturtulmuştu. Kavanozlar, kapaklarına tutturulmuş olan parlak siyah renkteki bir kelepçeyle, üstlerindeki rafın alt kısmına sabitlenmişti.

Bu kapların, yürüyen ev hareket halindeyken bile herhangi bir şekilde yerlerinden kımıldamaları mümkün değildi.

Her kavanoz, altındaki fiber optik filamanlarla aydınlatılıyor, böylece içindekiler siyah ipek arka zeminde kor gibi parlıyordu. Oturma odasının ışıkları görüntünün etkisini artırmak için karartılınca, Billy'nin aklına akvaryumlar geldi.

Camdan yapılmış bu küçük dünyalarda balıklar değil, cinayet hatıraları vardı. Koruyucu sıvıların içinde yüzler ve eller yüzüyordu.

Cansız bir peygamberdevesi gibi yüzen suratların hepsi, sanki bir hayaletin yüzleri gibiydi ve birini diğerinden ayırmak neredeyse imkânsızdı.

Ellerin her biri ise diğerlerinden çok farklıydı ve her kurban hakkında, yüzünden çok daha fazla ipucu verdiği gibi, dünyaya ait değilmiş gibi tuhaf görüntüleriyle sanıldığı kadar

korkunç değillerdi.

"Sence de çok güzel görünmüyorlar mı?" dedi Valis. Billy'-ye sanki *2001: A Space Odyssey* filmindeki HAL 9000(*) konuşmuş gibi gelmişti.

"Üzücü görünüyorlar," dedi Billy.

"Üzücü sözcüğü, çok tuhaf bir seçim oldu," dedi Valis. "Bana keyif veriyorlar."

"Benim içimi umutsuzlukla dolduruyorlar."

"Umutsuzluk," dedi Valis, "iyidir. Umutsuzluk bir hayatın en dip noktası olabildiği gibi, diğer bir hayatın, çok daha iyi bir hayatın, başlangıç noktası olabilir."

Billy bakışlarını korku ya da tiksintiyle koleksiyondan kaçırmamıştı. Kapalı devre kameralarla izlendiğini tahmin ediyordu. Ve görünüşe göre, vereceği tepkiler Valis için önemliydi.

Üstelik, insanın içinde bir umutsuzluk hissi uyandırabildiği gibi, korkunç bir zarafeti vardı ve belirli bir dereceye kadar merak da uyandırıyordu.

Koleksiyoncu koleksiyonuna genital organlar ya da göğüsleri de ekleyerek bayağılaşmamıştı.

Billy Valis'in herhangi bir çeşit seksüel haz için öldürmediğini, kadın kurbanlarına tecavüz etmediğini düşünüyordu; çünkü bunu yapması, insan doğasını oluşturan niteliklerin en azından bir yönünü kabul etmek demek olabilirdi. Görünüşe göre, Valis kendisini canlı varlıklardan ayrı bir yerde görmek istiyordu.

Sanatçı koleksiyonunu şatafatlı ya da acayip şeylerle deforme etmemişti. Göz yuvarlakları ya da iç organlar yoktu.

Yüzler ve eller, yüzler ve eller.

(*) HAL 9000: Arthur C. Clarke'ın 1968 yılında yazdığı, 2001: *A Space Odyssey* adlı romanındaki ve bu romandan uyarlanan filmdeki hayali bilgisayar kahramanı. (ç.n.)

Aydınlatılmış kavanozlara bakarken, Billy'nin aklına baştan aşağı siyahlar giyip yüzlerini bembeyaz pudralayıp, ellerine beyaz eldivenler takan pantomim sanatçıları geldi.

Sapkınca da olsa, eserde estetik bir düşünce vardı.

"Bir denge duygusu," dedi Billy manzarayı tanımlamak için, "çizgilerdeki uyum, şekilsel bir duyarlılık. Belki de en önemlisi, yalın ama özensiz bir kısıtlama hissi."

Valis hiçbir şey söylemedi.

Garip bir şekilde, ölümle yüz yüze gelip korkularını kontrol alma çabasından vazgeçerek, Billy sonunda hayatın hiçbir kademesinden kaçmayıp, onu kabullenmişti.

"Kısa öykülerinin yer aldığı kitabını okudum," dedi Valis.

"Eserini eleştirirken," dedi Billy, "benimkini eleştirmeni istememiştim."

Valis kısa bir şaşkınlık kahkahası attı. Hoparlörlerden anlaşıldığı kadarıyla, içten bir kahkahaydı. "Aslına bakarsan, hikâyelerini etkileyici ve inandırıcı buldum."

Billy karşılık vermedi.

"Arayış içindeki bir adamın öyküleri," dedi Valis. "Hayatın gerçeğinin farkındasın; fakat bu meyvenin etrafında onu itiraf etmeye ve tadına bakmaya gönülsüz bir şekilde dönüyor, dönüyorsun."

Bakışlarını koleksiyondan ayıran Billy, en yakındaki bronz Meiji heykelciğe doğru yürüdü. Bu, bir çift balığı sembolize ediyordu. Yılankavi, basit ama zarif detaylarla süslenmiş, paslanmış demir havası ve dokusu vermek için titiz bir şekilde işlenmişti.

"Güç," dedi Billy. "Güç hayatın gerçeğinin bir parçasıdır."

Kilitli kapının ardındaki Valis dikkatle izliyordu.

"Ve boşluğun," diye devam etti Billy. "Yokluğun, uçurumun."

Bir diğer heykelciğe yöneldi: Giyinik bir bilge ve bir geyik

yan yana oturuyorlardı. Bilgenin sakalı vardı ve gülümsüyordu. Üzerindeki giysi altın işlemelerle süslenmişti.

"Seçim," dedi Billy, "kargaşa ya da düzendir. Güçle her şeyi yaratabiliriz. Güç ve temiz amaçlarımızı birleştirerek sanatı yaratırız. Ve sanat yokluğun, uçurumun yegâne karşıtıdır."

Kısa bir sessizlikten sonra Valis, "Seni geçmişe bağlayan tek bir şey var. Seni ondan kurtarabilirim."

"Bir cinayet daha işleyerek mi?" diye sordu Billy.

"Hayır. Ölmesine gerek olmayabilir ve sen de yeni bir hayata başlayabilirsin... öğrenince."

"Peki senin bilip de benim haberimin olmadığı şey nedir?"

"Barbara," dedi Valis, "Dickens'ın dünyasında yaşıyor."

Billy keskin bir soluma sesi duydu, kendi solumasını. Bu, bir şaşkınlık ve anlama ifadesiydi.

"Evindeyken," dedi Valis, "Barbara'nın komada söylediklerini yazdığın not defterlerine göz gezdirdim."

"Öyle mi?"

"Bazı cümleler, bazı yorumlar bende bir şeyler çağrıştırdı. Oturma odasındaki raflarda, Barbara'ya ait bir Dickens serisi var."

"Evet."

"Barbara, Dickens'ı tutku derecesinde seviyor."

"Tüm romanlarını birkaç kez okumuştur."

"Ama sen okumadın."

"İki ya da üç tanesini," dedi Billy. "Dickens beni pek cezbetmiyor."

"Yaşamla dolu," dedi Valis. "İnançla dolu ve senin için çok fazla canlı."

"Belki de."

"Bunlar Barbara'nın çok iyi bildiği öyküler. Öyle ki onları rüyalarında *yaşıyor.* Komadayken sırayla söyledikleri, bazı bölümlerden alıntılar."

"Bayan Joe," dedi Barbara'nın son ziyaretinde söylediklerini anımsayarak. "Onu okumuştum. Joe Gargery'nin karısı. Pip'in kız kardeşi, zorba, şirret kadın. Pip ona 'Bayan Joe' diye hitap ediyordu."

"Büyük Umutlar," diye onayladı Valis. "Barbara tüm kitapları yaşıyor; fakat genellikle hafif maceraları, nadiren de *İki Şehrin Hikâyesi* gibi korku öykülerini."

"Bunu fark etmemiştim... "

"Rüyalarında *Bir Noel Şarkısı'nı* görmek onun için, Fransız devriminin kanlı sahnelerini görmesinden iyidir," dedi Valis.

"Ben bunları fark etmemiştim, ama sen anlamışsın."

"Her halükârda ne bir korku duyuyor ne de en ufak bir acı çekiyor, çünkü her macera onun iyi bildiği, haz duyduğu ve rahat ettiği güvenli bir liman."

Billy oturma odasında bir diğer bronz heykelciğe doğru ilerledi ve yanından geçti.

"Barbara'nın, senin verebileceğin hiçbir şeye ihtiyacı yok," dedi Valis. "Ve sahip olduğundan fazlasına da. O Dickens'ın dünyasında yaşıyor ve herhangi bir korku duymuyor."

Sanatçının onun yapmasını istediği şey içine doğmuş gibi, Billy revolveri yatak odası kapısının solunda duran, antika bir Shinto sunağının üzerine koydu. Sonra da odanın ortasına doğru geri geri giderek, bir koltuğa oturdu.

71

Web sitesindeki kendi çizimi olan karakalem portresinden çok daha yakışıklı görünen Valis, odaya girdi.

Gülümseyerek revolveri sunaktan aldı ve silahı dikkatle gözden geçirdi.

Billy'nin oturduğu koltuğun yanındaki küçük bir masada, bir başka Meiji heykelciği duruyordu: Gülümseyen hantal bir köpek, bir kaplumbağanın tasmasını tutuyordu.

Valis elinde silahla yaklaştı. Tıpkı Ivy Elgin gibi, bir balet zarafetiyle yürüyordu ve sanki yerçekimi, ayakkabılarının tabanlarının zemine değmesine yetecek kadar güçlü değilmiş gibi görünüyordu.

Gür, kurum karası saçları, şakaklarında hafifçe grileşmişti. Çekici bir gülümsemesi vardı. Gri renkli parlak gözleri berraktı ve dosdoğru Billy'ye bakıyordu.

Bir film yıldızı gibi görünüyordu. Bir kralın özgüveni, bir keşişin sükunetiyle duruyordu.

Koltuğun önüne geldiğinde durdu ve revolveri Billy'nin yüzüne doğrulttu. "Bu bir tabanca."

"Öyle," dedi Billy.

"Babanı vurduğun tabanca."

"Evet."

"Nasıl bir duyguydu?"

Silahın ağzına bakan Billy, "Çok korkunçtu," dedi.

"Peki, ya annen Billy?"

"Doğru olan oydu."

"Onu vurmanın doğru olacağını mı düşünmüştün?"

"O zaman öyleydi."

"Ya sonra?"

"Emin değildim."

"Yanlış doğrudur. Doğru da yanlış. Tamamen bakış açısına bağlı Billy."

Billy hiçbir şey söylemedi.

Hiç gitmediğin bir yere varmak için, hiç gitmediğin bir yolda yürümen gerekir.

Silahın namlusunun üzerinden Billy'ye bakan Valis, "Senden nefret eden kimse var mı Billy?" dedi.

"Sanmıyorum."

"Güzel. Bu sağlıklı bir şey. Sevgi ve nefret zihni yorar, net olarak düşünmeyi engeller."

"Bu heykelcikleri çok sevdim," dedi Billy.

"Harika şeyler değil mi? Şekilleri, dokuları, sanatçının büyük ustalığı ve arkalarında yatan felsefenin tek bir şeyini bile umursamamak sonsuz bir keyif veriyor."

"Özellikle de balıklar," dedi Billy.

"Balıkları özel kılan nedir?"

"Hareket illüzyonu. Hızın görüntüsü. Son derece özgür görünüyorlar."

"Sen sakin bir yaşam sürdün Billy. Belki de artık biraz harekete hazırsın. Biraz hızlanmaya hazır mısın?"

"Bilmiyorum."

"Ben hazır olduğunu düşünüyorum."

"Bir şeylere hazırım."

"Buraya şiddet planlayarak geldin" dedi Valis.

Billy ellerini koltuğun kolçaklarından kaldırarak, lateks eldivenlere baktı. Eldivenleri ellerinden çıkardı.

"Bu sana garip gelmiyor mu Billy?"

"Tamamen."

"Bir sonraki adımda ne olabileceğini tahmin edebiliyor musun?"

"Kesin olarak değil."

"Peki bunu umursuyor musun, Billy?"

"Umursayacağımı sandığım kadar değil."

Valis tetiği çekti. Mermi koltuğun geniş arkalığına, Billy'nin omzunun beş santim kadar yanına saplandı.

Adamın ateş edeceğini bilinçaltında sezmiş olmalıydı. Zihninde pencerede, kıpırdamadan, sessizce ama tetikte duran kuzgun canlanmıştı. Sonra da silah sesi gelmişti. Kaçmamış hatta irkilmemişti bile. Tam tersi bir Zen kayıtsızlığıyla yerinde kalmıştı.

Valis silahı indirdi. Billy'nin koltuğunun karşısındaki koltuğa oturdu.

Billy gözlerini kapattı ve başını arkaya yasladı.

"Yatak odasından hiç çıkmadan seni iki kez öldürebilirdim," dedi Valis.

Bu kesinlikle doğruydu. Billy nasıl yapacağını sormadı.

"Çok yorgun olmalısın," dedi Valis.

"Hem de nasıl."

"Elin nasıl?"

"Fena değil. Vicodin içtim."

"Ya alnın?"

"Harika."

Billy gözlerinin, gözkapaklarının altında Barbara'nınkiler gibi kıpırdayıp kıpırdamadığını merak etti. Kımıldamıyorlardı.

"Senin için üçüncü bir yara planlamıştım," dedi Valis.

"Önümüzdeki haftaya kadar bekleyebilir mi?"

"Eğlenceli bir adamsın Billy."

"O kadar eğlenceli biri olduğumu sanmıyorum."

"Kendini rahatlamış hissediyor musun?"

"Mmmmmm."

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Evet," diye cevapladı Billy, gözlerini açarak. "Seni şaşırttı mı peki?"

"Hayır," dedi sanatçı. "Sendeki potansiyeli görmüştüm."

"Ne zaman?"

"Seninle tanışmadan çok önce. Yazdığın öykülerde." Valis revolveri koltuğunun yanındaki masaya bıraktı. "Sahip olduğun potansiyel satırlarında açıkça görülüyor. Yaşamını araştırdıkça, bu potansiyeli daha net olarak görmeye başladım."

"Anne babamı öldürmem gibi."

"O kadar değil. Güvensizliğin."

"Anlıyorum."

"Güven olmazsa, insanın kafası rahat olmaz."

"Rahat olmazsa," dedi Billy, "Gerçek huzur da olmaz."

"Güvenin olmadığı yerde, inanç da olamaz. Nezakete ya da dürüstlüğe ya da herhangi bir şeye inanç olmaz."

"Benim içimi benden daha iyi biliyorsun."

"Senden daha yaşlıyım," dedi Valis. "Ve daha deneyimliyim."

"Çok daha deneyimlisin," dedi Billy. "Bu gösteriyi ne kadar zamandır planlıyordun? Pazartesi günü barda oturduğundan beri olamaz."

"Haftalardır," dedi Valis. "Büyük eserler uzun bir hazırlık dönemi gerektirir."

"O resmi ben burada olduğum için mi yapmayı üstlendin, yoksa önce iş teklifi mi geldi?"

"Her ikisi de," dedi Valis. "Tamamen tesadüf oldu. Genel-

likle birçok şeyde olduğu gibi."

"Şaşırtıcı. Ve buraya kadar geldik."

"Evet, buraya kadar geldik."

"Hareket, hız, darbe," dedi Billy, Valis'in bu eserin üslubuna getirdiği açıklamadan alıntı yaparak.

"Gösterinin gidişi ışığında, sanırım bunu 'hareket, hız, özgürlük,' olarak değiştireceğim."

"Balıklardaki gibi."

"Evet. Balıklardaki gibi. Özgürlük istiyor musun Billy?"

"Evet."

"Ben tamamen özgürüm."

Billy, "Ne kadar zamandan beri?... " dedi.

"Otuz iki yıldır. On altı yaşımdan beri. İlk birkaç tanesi sıkıcıydı. Zarafetten yoksun parçalamalardı. Denetimsiz. Tekniksiz. *Üslupsuz.*

"Ama şimdi..."

"Artık neysem oyum. Adımı biliyor musun Billy?"

Billy gözlerini adamın gri renkli, parlak gözlerine dikti.

"Evet," diye cevapladı Valis, Billy'nin yerine. "Bildiğini biliyorum. Adımı biliyorsun."

Billy'nin aklında bir şey geldi ve merakla, oturduğu yerden hafifçe öne doğru eğildi. "Proje ekibindeki diğerleri..."

"Ne olmuş onlara?"

"Daha önceki başarılarında onlar mı vardı?"

Valis gülümsedi. "Yo, hayır. Onlardan hiçbirisi koleksiyonumu görmedi. Senin ve benim gibi adamlar... çok nadir bulunur Billy."

"Aynı fikirdeyim."

"Eminim tüm bu olanlarla ilgili sormak istediğin pek çok soru vardır."

"Belki biraz kestirdikten sonra."

"Kısa bir süre önce şerif yardımcısı Olsen'ın evindeydim.

Evi tertemiz bırakmışsın."

Billy yüzünü ekşitti. "Oraya bir şeyler bırakmadın değil mi?"

"Hayır, hayır. Sonunda bu şekilde karşılaşacağımızı biliyordum. O yüzden sana daha fazla işkence yapmanın gereği yoktu. Yalnızca evin içinde dolaştım. Kafanın çalışma şekline ve *titizliğine* hayran kaldım.

Billy esnedi. "İkinci dereceden kanıtlar. Beni bu korkutuyor."

"Çok yorulmuş olmalısın."

"Pestil gibiyim."

"Yalnızca bir tane yatak odam var, ama kanepeyi kullanabilirsin."

"Çok şaşırdım."

"Konukseverliğime mi?"

"Hayır. *Burada* olmama."

"Sanat biçim değiştirir, Billy."

"Uyandığım zaman daha mı farklı şeyler hissedeceğim?"

"Hayır," dedi Valis. "Sen seçimini yaptın."

"Önemli şeylerdi, şu seçimler."

"Onlar sana içindeki potansiyeli anlayabilme fırsatı verdi."

"Bu kanepeler tertemiz, ben ise leş gibiyim."

"Önemli değil," dedi Valis. "Üzerleri Scotchgard kaplı."

Her ikisi de aynı anda koltuklarından doğrulurken, Billy tişörtünün altına saklamış olduğu Mace'i çıkardı.

Şaşırmış görünen Valis yüzünü kaçırmaya çalıştı.

Aralarında yalnızca otuz santimlik bir mesafe vardı ve Billy kimyasalı adamın gözlerine püskürttü.

Körleşen Valis masanın üzerindeki revolvere uzandı ama eliyle çarparak silahı yere düşürdü.

Billy eğilerek adamın yanından geçti ve silahı yerden kaptı. Valis havayı tırmalayarak onu yakalamaya çalışıyordu.

Billy katilin arkasına dolanarak, revolverin kabzasını adamın ense köküne indirdi. Ardından bir kez daha vurdu.

Az önceki zarafetinin izi bile olmadan, Valis yüzüstü yere yığıldı. Billy adamın hareketsiz kaldığından emin olmak için yaklaştı. Valis hiç kıpırdamıyordu.

Valis gömleğinin eteklerini pantolonunun içine sokmuştu. Billy bunları pantolonun içinden çıkararak yukarıya doğru çekti ve uçlarını birbirine bağlayarak adamın başını daracık bir kukuletanın içine hapsetti.

Bunu yapmaktaki amacı Valis'in gözlerini bağlamak değil, silahı vurduğu yerden akabilecek kanı durduracak bir bandaj yapmaktı. Halıya kan bulaşmasını istemiyordu.

Billy ellerine lateks eldivenleri taktı. Yapması gereken şeyler vardı. Yatak odası, yürüyen evin geri kalan kısımlarının hepsinden daha şatafatlıydı. Banyo mermer, cam, pahlanmış aynalar ve altın sarısı tavan kaplamalarıyla bir mücevher kutusu gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Akçaağaçtan yapılmış bir şifoniyerin üstüne, müzikten güvenliğe, tüm elektronik sistemlerin kontrol edildiği dokunmatik bir ekran yerleştirilmişti.

Görünüşe göre bu kontrollere erişim için bir şifre girmek gerekiyordu. Şansına, Valis bambu bölmeleri açıp, storları kapattıktan sonra sistemi açık bırakmıştı.

Tüm kontrollerin üzerinde geri zekâlılık örneği etiketler vardı. Billy ön kapının kilidini açtı.

Oturma odasındaki Valis, gömleği başına geçirilmiş şekilde, hâlâ baygın yatıyordu.

Billy Valis'i sürükleyerek oturma odasından çıkardı ve yemek bölümüyle mutfaktan geçirerek şoför mahalline götürdü ve basamaklardan aşağıya yuvarlayarak yürüyen evin dışına çıkardı.

Etrafın aydınlanmasına bir saatten az bir zaman kalmıştı. Orak şeklindeki incecik ay, batı ufkundaki yıldızları biçiyordu.

Explorer'i otoyoldan görünmeyecek şekilde, büyük çadırla yürüyen evin arasına çekti. Yolda hiç trafik yoktu.

Valis'i SUV'a doğru sürükledi.

Yakınlarda yaşayan kimse yoktu. Yolun karşısındaki bar ise saatlerce önce kapanmış olmalıydı.

Valis silahı ateşlediğinde, civarda silah sesini duyacak kimse yoktu.

Billy Explorer'in kuyruk kapısını açtı. Zavallı Ralph Cottle'ın plastik torbaya sarılı cesedini gizlemek için kullandığı örtülerden bir tanesini açtı ve aracın yük bölümünün zeminine yaydı.

Valis yattığı yerde kıpırdandı ve inlemeye başladı.

Billy aniden kendisini tükenmiş hissetti. Bu fiziksel yorgunluktan çok, ruhsal ve zihinsel bir çöküntüydü.

Dünya döner ve değişir; fakat bir şey hiç değişmez. Sen onu hangi kılığa sokarsan sok, bu şey değişmez: İyi ve Kötü'nün ebedi mücadelesi.

Billy diğer örtüyü de alarak ünlü sanatçının yanına diz çöktü. Revolveri, susturucu görevi yapması için, örtünün katları arasına sokarak tabancada kalan beş mermiyi katilin göğsüne boşalttı.

Silah seslerinin bu kez duyulup duyulmadığını anlamak için vakit kaybetmeyi göze alamazdı. Hızlı bir şekilde dumanlar tüten örtüyü yere serdi ve cesedi içine yuvarladı.

Cesedi Explorer'a sokmak sandığından daha zor olmuştu. Valis sıska Cottle'dan daha ağırdı.

Eğer birileri Billy'yi filme çekmiş olsaydı, klasik bir kara komedi filmi çekmiş olurdu. Bu da, Billy'nin Tanrı'yı merak ettiği o anlardan biriydi; Tanrı'nın varlığından kuşku duymuyor, yalnızca O'nu merak ediyordu.

Valis'i paketleyip yükledikten sonra kuyruk kapısını kapattı ve tekrar yürüyen eve girdi.

Valis'in sıktığı mermi koltuğun kapitone arkalığını delip geçmişti. Duvardaki panelden sekerek kaplamaya zarar vermişti. Billy merminin nereye gitmiş olacağını kestirmeye çalıştı.

Annesini ve babasını 38'likle vurduğu için, polisin elinde silahın balistik raporları vardı. Mermilerin birbirleriyle karşılaştırılma olasılığı çok yüksek değildi ama, Billy yine de hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu.

Birkaç dakika sonra, çarpılmış kurşunu çay sehpasının üstünde bulmuştu. Kurşunu alıp cebine koydu.

Polis koltuktaki deliğin bir silahla açıldığını anlardı. Bir silahla ateş edildiğini anlarlar ama, bu konuda bir şey yapamazlardı.

Bununla birlikte, silahı Valis'in ya da *kendisinin* ateşlediğini de bilemezlerdi. Kan izi olmadığı için kimin, eğer biri varsa tabii, şiddete maruz kaldığını kestiremeyeceklerdi.

Yavaşça tam bir daire çizerken, eldivensiz kaldığı kısa süre içerisinde, parmak izi bırakabileceği herhangi bir yüzeye dokunup dokunmadığını hatırlamak için, o anı zihninde canlandırdı. Parmak izi yoktu. Her şey temizdi.

Çelik storları kapalı bıraktı. Bambu panelleri de yüzler ve ellerden oluşan koleksiyonun görünmesi için açık bıraktı.

Yürüyen evden çıkınca, kapıyı kapatmadı. Davetkâr bir şekilde açık bırakmıştı.

Romantik sanatçılar ve ustalar için ne sürpriz olacaktı ama.

Yürüyen evden yola çıkıp çayırı geçtiği ve asfalta çıktığı süre içinde, otoyoldan hiç araç geçmemişti.

Eğer kaldıysa, lastiklerinin bıraktığı izleri de birkaç saat sonra gelecek olan ekip elemanları yok edecekti.

Bir kez daha yanardağ bacasının yanındaydı, ama bu kez daha önce ezdiği çalıların üstünden tekrar geçmemek için değişik bir yol izlemişti.

Kaliforniya çamından yapılmış kapağı çıkarırken, küçük bir yara gibi görünen kızıl şafak, doğudaki dağların dış hatlarını çizmeye başlamıştı.

Dua etmenin pek uygun olduğunu sanmıyordu.

Özgül ağırlığı diğer üç cesetten daha fazlaymışçasına, Valis aç bir yırtıcının gırtlağını andıran krater bacasından aşağıya, kendinden önce düşenlerden çok daha hızlı düşüyormuş gibiydi.

Cesedin düşerken çıkardığı sesler duyulmaz olduğunda, Billy "Daha yaşlı ve daha deneyimliymiş, götümün kenarı," dedi. Derken aklına Lanny'nin cüzdanı geldi ve onu da bacadan attıktan sonra kapağı yerine taktı.

Gece boşuna bir çabayla günün ilk morluklarına direnirken, Billy Explorer'ı Lanny'nin garajının arka tarafındaki bahçeye park etti ve eve girdi.

Günlerden perşembeydi ve Lanny'nin iki günlük izninin, henüz ikinci günüydü. Cuma gününden önce onu merak etmeleri ya da aramak için buraya gelmeleri olası değildi.

Her ne kadar, Valis Billy'nin önceki ziyaretinin ardından eve geldiğinde ilave kanıtlar bırakmadığını söylediyse de, Billy evi bir kez daha kontrol etmeye karar verdi. Bazılarına güven olmazdı.

Üst kattan başladı ve aşırı yorgunluğun verdiği tedbirlilikle her tarafı araştırdı. Mutfağa kadar bu şekilde geldiğinde, kendisini suçlu gösterecek herhangi bir şeye rastlamamıştı.

Susamıştı. Bir dolaptan aldığı bardağı soğuk su musluğundan doldurdu. Ellerinde eldivenler olduğu için parmak izi bırakma korkusu duymuyordu.

Susuzluğunu giderdikten sonra bardağı çalkaladı ve bir kurulama beziyle kuruladıktan sonra aldığı dolaba geri koydu.

Yanlış giden bir şeyler varmış gibi hissediyordu.

Kendisini mahvedecek kadar önemli bir detayı atlamış olabileceğinden kuşkulanıyordu. Aşırı yorgunluğun verdiği sersemlikle, lanet olası bazı delillere ne kadar önemli olduklarının farkına varmadan bakıp geçmiş olabilirdi.

Bir kez daha oturma odasına girerek Valis'in Cottle'ın cesedini oturttuğu kanepenin çevresini dolaştı. Ne mobilyada ne de etrafındaki halıda herhangi bir leke yoktu.

Billy Cottle'ın ceplerinden aralarına bir şeyler düşüp düşmediğine bakmak için kanepenin minderlerini kaldırdı. Hiçbir şey olmadığına kanaat getirince minderleri tekrar yerine yerleştirdi.

Gözünden bir şeyler kaçırmış olduğuna dair huzursuz edici bu düşünceden duyduğu rahatsızlıkla, her şeyi tekrar dikkatlice düşünmek için oturdu. Üstü başı leş gibi olduğu için sandalyelerden birini kirletme riskini göze alamazdı. Bu nedenle, bitkinlikle içini çekti ve bağdaş kurarak yere oturdu.

Az önce bir adam öldürmüştü, tabii ona insan denirse, ama hâlâ daha oturma odasının mobilyalarını kirletmekten kaygılanabiliyordu. Her zaman kibar bir çocuk olmuştu. Dü-

şünceli, küçük bir canavar.

Bu çelişki çok komiğine gitmişti ve yüksek sesle gülmeye başladı. Güldükçe, mobilyalar için kaygılanması daha çok komiğine gidiyordu ve bir süre sonra yersiz sersemliğiyle eğlenerek, kendi kahkahalarına gülmeye başlamıştı.

Bu kahkahaların zaten bıçak sırtındaki dengesini bozacak, tehlikeli kahkahalar olduğunu biliyordu. Halıya sırtüstü uzandı ve kendisini sakinleştirmek için derin soluklar alıp vermeye başladı.

Kahkahaları hafiflemiş, giderek daha az soluk almaya başlamıştı ve kendisini derin bir uykunun kollarına bıraktı.

Billy kafası karmakarışık bir şekilde uyandı. Bir süre gözlerini kırpıştırarak etrafındaki sandalyelere ve kanepelere baktı. Bir otel lobisinde uyuyakaldığını sanmış, otel yönetiminin kendisini hiç rahatsız etmeden uyumaya bırakacak kadar düşünceli olmasına şaşırmıştı.

Derken her şeyi hatırlayarak tamamen uyandı.

Yattığı yerden kalkarken, destek almak için sol eliyle kanepenin kolçağını kavradı. Bu büyük bir hataydı. Çivinin açtığı yara bir anda alevlenmişti. Bir çığlık attı ve neredeyse yere düşüyordu, ama ayakta kalmayı başardı.

Kapalı perdelerin ardında, gün ışığı yakıcı bir şekilde parlıyordu ve güneş epey yükselmişti.

Kolundaki saat öğleden sonra 05.02'yi gösteriyordu. Neredeyse on saattir uyuyordu.

Dehşet içinde irkildi ve kalbi çılgın gibi atmaya başladı. Hiçbir açıklama yapmadan ortadan yok olmasının, kendisini Valis'in kaybolmasında bir numaralı şüpheli haline getirmiş olduğunu düşündü.

Sonra da hastalığı nedeniyle o gün de gelemeyeceğini bildirmek için Jackie'yi aradığını hatırladı. Hiç kimse onun herhangi bir yerde olacağını sanmıyordu. Ve hiç kimse Billy'nin

ölü sanatçıyla herhangi bir bağlantısı olduğunu da bilmiyordu.

Eğer polisler bir şeyler bulmaya çalışıyorlarsa bile, oturma odasındaki kavanozların içindeki şeyler hakkında anlamlı sorular sormak için Valis'i arıyor olmalıydılar.

Billy mutfağa giderek dolaptan bir bardak aldı ve musluktan doldurdu.

Kot pantolonunun ceplerini karıştırdı ve iki tane Anacin buldu. Bunları bolca suyla yuttu. Bunların yanında bir tane Cipro ve bir tane de Vicodin yuttu.

Bir an midesinin bulandığını hissetti, ama bu duygu çabuk geçti. Belki de bu ilaçlar birbirleriyle ölümcül bir şekilde etkileşiyorlardı ve Billy'yi adım adım ölüme götürüyorlardı ama, hiç değilse kusmamıştı.

Artık bu evde kendisini suçlayacak kanıtlar kalmış olabileceği duygusunu çok fazla dert etmiyordu. Bu korku yorgunluğun belirtilerinden biriydi. Artık dinlenmişti ve aldığı önlemleri tekrar gözden geçirince, gözünden hiçbir şeyin kaçmadığına emindi.

Evi kilitledikten sonra, yedek anahtarı tekrar ağaç kütüğündeki oyuğa koydu.

Explorer'ın kuyruk kapısını açtı ve gün ışığında yük bölmesinin zemininde, Valis'in kanının olup olmadığını kontrol etti. Örtülerden kan sızmamıştı ve örtüler de cesetle birlikte krater bacasının dibini boylamıştı.

Gittikçe güçlenen bir zafer duygusu, ihtiyatlı bir iyimserlik ve iç rahatlığıyla Olsen'ların evinden ayrıldı.

Valis'in projesinin yer aldığı bölge, yalnızca polis arabalarının satıldığı bir açık oto pazarı gibi görünüyordu.

Bir sürü üniforma yürüyen evin, çadırın ve resmin çevresinde dolanıp duruyordu. Şerif Palmer da bunların arasında olmalıydı; çünkü TV naklen yayın araçları banket boyunca tampon tampona dizilmişlerdi.

Billy lateks eldivenlerin hâlâ daha ellerinde olduğunu fark etti. Tamam. Hiç sorun değil. Hiç kimse onları göremez ve neden giydiğini de merak etmezdi.

Barın park yerinde tek bir arabalık dahi boş yer kalmamıştı. Valis ve insan beyni taşıyan domuzlardan daha ilginç bir konuşma konusu olan korkunç koleksiyonu ile ilgili haberler, barın müdavimleri arasında olduğu kadar, yeni müşterileri arasında da yayılmıştı. Bu Jackie'nin işine yaramştı.

Billy evini karşıdan gördüğünde, manzara içini ısıttı. Evim. Sanatçının ölümüyle evdeki kilitlerin değişmesine gerek kalmamıştı. Artık yeniden güvendeydi ve mahremiyeti de emniyetteydi.

Explorer'ı, çöpleri bir torbaya doldurup, şarjlı tornavidayı ve diğer aletleri yerlerine kaldırarak, garajda güzelce temizledi.

Evin bir yerlerinde onu suçlayacak anılar ve yapılması gereken son bir küçük temizlik vardı.

Mutfağın eşiğine adım attığı anda, kendisini sezgilerinin yönlendirmesine bıraktı. Valis Giselle Winslow'un elini buraya formaldehit dolu bir kavanozda getirmezdi. Böyle bir kap böylesine şeytani bir şaka yapmasına izin vermeyecek derecede kullanışsız ve kırılgandı. Hisleri çözümün çok basit olduğunu söylüyordu.

Buzdolabına gitti ve üstteki derin dondurucu bölmesini açtı. Dondurma kutuları ve artan yiyeceklerini sardığı paketlerin arasında, daha önce hiç görmediği, alüminyum folyoya sarılı iki nesne vardı.

Bunları yerde açtı. Her birinde iki farklı kadına ait birer el vardı. Ellerden bir tanesi büyük olasılıkla kızıl saçlıya aitti.

Valis yeni çıkan yapışmaz folyolardan kullanmıştı. Folyoları üreten firma reklamının yapıldığını duymaktan hoşnut olurdu.

Billy elleri yeniden sararken ellerinin titremesine hâkim olamıyordu. Kısa bir süre için dehşete bağışıklık kazandığını düşünmüştü. Ama kazanmamıştı.

Gün bitmeden önce dondurucudaki her şeyi atması gerekiyordu. Herhangi bir kirlenme görünmüyordu, ama kirliliğin *düşüncesi* bile Billy'yi hasta etmeye yetmişti. Buzdolabını olduğu gibi atması gerekebilirdi.

Evdeki her şeyi fırlatıp atmak istiyordu. Polisin elinde arama izniyle kapısına dayanacağını sanmıyordu ama, yine de ellerin gitmesini istiyordu.

Onları bahçede bir yerlere gömmek kötü bir fikir gibi görünüyordu. Hiçbir şey olmazsa bile, rüyasında ellerin küçücük mezarlarını kazıyarak çıktıklarını ve gece yarısı eve doğru süründüklerini görecekti.

Ne yapacağına karar verinceye kadar, dondurulmuş elleri küçük bir piknik buzluğunda saklayacaktı.

Cüzdanından Ralph Cottle'ın katlanmış gençlik fotoğrafını, Amerikan Skeptikler Birliği üye kartını ve kızıl saçlının fotoğrafını çıkardı. Tüm bunları, durumu *katilin* aleyhine çevirebileceği deliller olarak kullanabileceğini düşünerek saklamıştı. Ellerle birlikte bunları da piknik buzluğuna attı.

Lanny'nin cep telefonu da yanındaydı ama onu buzluğa koymakta tereddüt etti. Sanki eller folyo kefenlerini yırtıp 911'i arayabilirlermiş gibi. Telefonu mutfak masasının üstüne koydu.

Elleri evden uzaklaştırma düşüncesiyle, buzluğu garaja götürerek Explorer'ın yolcu koltuğunun ön tarafına koydu. Çıktıktan sonra garajı kilitledi.

Sıcak öğleden sonra, akşama dönmeye başlamıştı. Altı otuz altı.

Başının üstünde, yükseklerde bir şahin günün son avının peşinde koşuyordu.

Billy durup, kuşun gittikçe genişleyen daireler çizerek uçuşunu izledi.

Daha sonra eve girdi. Dayanabildiği kadar sıcak suyla uzun bir duş almaya can atıyordu.

Kadınların elleriyle uğraşmak iştahını kaçırmıştı. Evde rahat bir yemek yiyebileceğini sanmıyordu.

Akşam yemeğini yemek için kamyon parkına dönebilirdi. Kendisini garson kız Jasmine'e, daha önce bıraktığından çok daha yüklü bir bahşiş borçluymuş gibi hissediyordu.

Holde banyoya doğru ilerlerken, çalışma odasından bir ışık geldiğini gördü. Kapıdan bakınca storların bıraktığı gibi, kapalı olduğunu gördü.

Masanın üstündeki lambayı kapatıp kapatmadığını hatırlamıyordu, ama Cottle'ın cesedini ortadan kaldırmaya sabırsızlandığı için evden telaşla ayrılmıştı. Masanın etrafında dolaşmadan lambayı kapattı.

Cottle her ne kadar artık tuvalette oturmuyorsa da, Billy onun orada oturuşunu son derece canlı bir şekilde hatırlıyordu. Bununla birlikte, orası Billy'nin tek banyosuydu ve duş almak için duyduğu güçlü istek, iğrenme duygusunu bastırmıştı.

Sıcak su ağrıyan kaslarını yavaş yavaş yumuşatmaya başladı. Sabunun kokusu harikaydı.

Duş alırken, duş perdesinin ardında birkaç kez klostrofobiye kapıldı. Neredeyse *Psycho'nun* karşı cins versiyonunda Janet Leigh'in rolünü oynadığını düşünmeye başlamıştı.

Bereket versin, duş perdesini açarak kendi kendisini mahcup duruma düşürmemişti. Duşunu, bıçaklanmadan bitirdi.

Aşırı stresin üstesinden gelinceye kadar, daha kaç kez bu tür krizler yaşaması gerekeceğini merak etti. Büyük olasılıkla hayatının geri kalanı boyunca.

Kurulanıp giyindikten sonra, alnındaki iğne yaralarının üstüne yeni bir bandaj yapıştırdı.

Mutfağa giderek bir Elephant birası açtı ve birayla birlikte iki tane de Motrin yuttu. Sol elindeki iltihaplanma, Billy'yi az da olsa kaygılandırıyordu.

Birayı ve birkaç ilkyardım malzemesini masaya koyarak oturdu ve çivi deliğine tentürdiyot koyduktan sonra, yeniden sıvı bandajla kapattı.

Pencerelerin dışında, alacakaranlık yaklaşıyordu.

Whispering Pines'a gidip birkaç saatini orada geçirmeyi planlıyordu. Gece boyu dua edeceğini söyleyerek, geceyi orada geçirme işini ayarlamıştı; fakat on saat uyumuş olmasına karşın, bütün geceyi Whispering Pines'ta geçirebileceğini sanmıyordu. Ne de olsa, Valis'in ölümüyle gece yarısının bir önemi kalmamıştı.

Masaya oturmuş bir yandan birasını içip, bir yandan da elindeki yarayla ilgilenirken, aklına bir anda mikrodalga geldi. Güvenlik kamerası.

Tüm bu süre içinde, kendisini masada otururken kaydetmişti. Aynı anda, kesik elleri dondurucudan çıkarmasını da kaydettiğini fark etti. Kameranın geniş açılı bir merceği vardı, ama bu dehşet verici sahneyi delil olarak kullanılabilecek kadar belirgin bir şekilde yakalamış olabileceğini sanmıyordu.

Yine de...

Kilerden seyyar merdiveni aldı. Basamakları çıkarak, mikrodalganın üzerindeki dolabı açtı.

Filmi geri sararken cihazın üzerindeki küçük ekrandan, mutfakta geri geri gidişini izledi. Kameranın açısı kesik elleri yakalayamamıştı.

Birden, Valis'in, kendisinin önceki gün evden ayrıldığı ve şafaktan önce yürüyen evde karşılaşmalarına kadar geçen zaman diliminde, herhangi bir amaçla eve gelip gelmediğini merak ederek, saat altıdan az sonraki eve geliş kaydından ileriye doğru sarmaya devam etti.

Önceki günün kaydının tamamını izlemesi gerekmemişti. Cihaz *bugün* saat 03.07'de, Billy Olsen'ların evinde uyurken, oturma odasından geri geri yürüyerek gelen ve mutfak kapısına doğru gidip evden çıkan bir adamın görüntüsünü kaydetmişti.

Davetsiz misafir Valis olamazdı elbette; çünkü Valis ölmüştü.

75

Billy numarayı hatırlayamıyordu. Lanny'nin cep telefonunundan, Denver'ın bilinmeyen numaralar servisini aradı ve Dedektif Ramsey Ozgard'ın numarasını aldı.

Telefon Rocky Dağları'nın gölgelerinde bir yerde çalarken, Billy mutfağı adımlıyordu.

Valis Billy ile konuşurken kendinden çok emindi; çünkü daha kısa bir süre önce birisini öldürmek yerine ona boyun eğdirmişti. Ekibindeki on altı kişiden hiçbirisi onun gibi biri değildi, ama bu, sanatçının tek başına avlanan bir avcı olduğu anlamına da gelmezdi.

Ramsey Ozgard telefonu beşinci çalışında açtı. Billy kendisini Lanny Olsen olarak tanıtınca, Ozgard, "Sesinden kan kokusu alıyorum memur Olsen. Bana adamını enselediğini söyle," dedi.

"Sanırım kısa bir süre sonra enseleyeceğim," dedi Billy. "Burada acil bir durum var. Judith Kesselman'ın kaybolduğu yıl, üniversitede adının Valis olduğunu söyleyen bir öğretim görevlisi olup olmadığını öğrenmem gerekiyor."

"Öğretim görevlisi değil," dedi Ozgard. "Orada altı ay kalan bir sanatçıydı. Bu sürenin sonunda, gösteri sanatı adını verdiği bir saçmalık yapmıştı. Kampustaki iki binayı binlerce

metre mavi ipek kumaşla kaplayıp, onları-"

Billy sözünü kesti. "Steve Zillis'in kusursuz bir mazereti vardı."

"Tek bir gedik bile vermiyordu hem de," diye onayladı Ozgard. "Eğer on dakikan varsa tekrar anlatabilirim."

"Zamanım yok. Ama, söyler misin Zillis'in üniversitedeki bölümü neydi?"

"Güzel Sanatlar Bölümü öğrencisiydi."

"Orospu çocuğu."

Zillis'in mankenlere yapığı şeyler hakkında konuşmak istememesi hiç garip değildi. Yaptıkları yalnızca sosyopat bir katilin hasta hayallerinin dışavurumu değildi -bunlar Zillis'in *sanat eserleriydi.*

O sırada, Billy katilin kimliğini açığa çıkaracak anahtar kelimeleri henüz keşfetmemişti -*gösteri sanatı.* Yalnızca *gösteriyi* biliyordu ve Zillis sözcüklerin tamamını, içgüdüsel olarak, Billy'ye vermek istememiş, bunu yaparak değil, mükemmel bir zararsız adam rolü yaparak, onu yanlış yönlendirmişti.

"O orospu çocuğu Oscar'ı hak ediyor," dedi Billy. "Evinden sanki dünyanın en boktan yerinden ayrılıyormuşum gibi hislerle ayrılmıştım, ona bu şekilde davranmıştım."

"Memur bey?"

"Steve Zillis'e ünlü ve saygıdeğer Valis kefil olmuştu değil mi? Judith Kesselman'ın kaybolduğu gün kendisiyle birlikte olduğunu ya da ona benzer bir şey söylemişti."

"Doğru. Ama buna sadece-"

"Günaydın Dedektif Ozgard. Judi Kesselman'ın kayboluşuna kadar, Valis ve Zillis birlikte çalışıyorlardı. İkisi de *birbirlerinin kefiliydi.* Gitmem gerekiyor."

Lanny'nin telefonunu atmadan önce kapatma düğmesine basmayı akıl etti.

Lanny'nin pistolu ve Taser'ı hâlâ Billy'deydi. Wilson Com-

bat kılıfı beline taktı.

Yatak odasındaki gardıroptan spor bir ceket aldı ve giyerek silahı elinden geldiğince sakladı.

Taser'ı ceketin iç ceplerinden birine koydu.

Acaba Steve bu öğleden sonra burada ne yapmıştı? O zamana kadar akıl hocasının deşifre olduğunu, eller ve yüzlerden oluşan koleksiyonunun bulunduğunu öğrenmiş olmalıydı. Hatta Valis'in ölmüş olduğundan bile şüphe ediyor olabilirdi.

Billy birden, çalışma odasındaki ışığı açık olarak bulduğunu hatırladı. Doğruca odaya gitti, bu defa masanın arka tarafına geçti ve bilgisayarın bekleme modunda olduğunu gördü. Billy bilgisayarı açık bırakmamıştı. Fareyi kımıldatınca ekranda bir belge belirdi.

İşkence komadaki birini uyandırabilir mi?
Onun kanı, kesik uzuvları
Senin üçüncü yaran olacak.

Billy evden uçarcasına çıktı. Arka verandanın basamaklarından atladı, yere indiğinde tökezledi ve koşmaya başladı.

Gece çökmüştü. Bir baykuş öttü. Yıldızlara doğru kanat çırptı.

76

Saat 09.06'da Whispering Pines'ın ziyaretçi park yerinde yalnızca bir araç kalmıştı. Ziyaret saati dokuzda bitiyordu.

Ön kapılar henüz kilitlenmemişti. Billy kapıyı ittirerek içeri daldı ve hemşirelerin bulunduğu bölüme gitti.

Bankonun arkasında iki hemşire vardı. Billy her ikisini de tanıyordu. "Gece burada kalmak için-"

Birden ışıklar karardı. Park yerinin ışıkları da sönmüştü. Ana koridor yanardağ bacası kadar karanlıktı.

Billy şaşırmış hemşireleri bırakarak, koridorda batı kanadına doğru ilerledi.

İlk anda hızlı hızlı yürüyordu; fakat sekiz-on adım sonra, karanlıkta, bir tekerlekli sandalyeye çarptı. Sandalyeye tutunmaya çalıştı.

Tekerlekli sandalyede oturan yaşlı kadın, korku içinde, "Neler oluyor, ne yapıyorsun sen?" dedi.

"Hiçbir şey yok, her şey düzelecek," diye rahatlattı kadını Billy ve yürümeye devam etti.

Artık önceki kadar hızlı ilerlemiyordu. Önüne çıkabilecek engelleri duyumsamaya çalışan bir kör gibi, kollarını öne doğru uzatmıştı.

Duvara monte edilmiş acil durum lambaları titreyerek yandı, derken söndü, bir kez daha çırpındı ve tamamen söndü.

Otoriter bir kadın sesi, sakin bir şekilde bağırıyordu: "Lütfen odalarınızda kalın. Yanınıza geleceğiz. Lütfen odalarınızdan çıkmayın."

Acil durum lambaları bir kez daha devreye girmeye çalışıyorlardı. Fakat kararsızca yanıyor ve olması gerekenin ancak üçte biri kadar bir aydınlık veriyorlardı.

Işıkların bir parlayıp bir gölgelere bürünmesi insana yolunu şaşırtıyordu, ama Billy koridordaki insanlara çarpmaktan kaçınabilecek kadar görüyordu. Önüne bir hemşire çıktı, derken pijamalarının içinde şaşkın şaşkın bakan oldukça yaşlı bir de adam.

Yangın alarmı elektronik bir sesle ulumaya başlamıştı. Ardından tahliye talimatlarını veren, kaydedilmiş bir ses devreye girdi.

Bir yürüteçle yürüyen yaşlı bir kadın, yanından geçerken Billy'nin yolunu kesti ve yakasına yapışarak neler olup bittiğini sordu.

"Her şey kontrol altında," diyerek kadını teselli ettikten sonra, daha önceki gibi hızla ilerlemeye başladı.

Batı kanadına giden köşeyi döndü. Oda az ileride, sağ taraftaydı. Kapısı açıktı.

Oda karanlıktı. İçeride acil durum lambası yoktu. Batı koridorundan sızan zayıf ışığı da kendi gövdesi engelliyordu.

Kapılar çarpıyordu. Her tarafı çarpan kapıların çıkardığı ahenksiz sesler kaplamıştı. Bunlar çarpan kapıların değil, kendi kalp atışlarıydı.

El yordamıyla yatağa doğru ilerledi. Artık gelmiş olmalıydı. İki adım daha attı. Yatak yerinde değildi.

Karanlıkta, bir kör gibi ellerini havada sallayarak, topuklarının üzerinde döndü. Tek bulabildiği bar taburesiydi.

Barbara'nın yatağı tekerlekliydi. Birisi onu götürmüştü.

Koridora çıkarak önce sola, sonra da sağa baktı. Yürüyebilen hastalardan birkaçı, odalarından dışarıya çıkıyorlardı. Bir hemşire, düzenli bir şekilde ilerleyebilmeleri için onları sıraya sokuyordu.

Aydınlık ve karanlığın dansı arasında, Billy koridorun ucundaki bir adamın, bir yatağı yanıp sönen kırmızı renkli ÇIKIŞ yazısına doğru telaşla ittirdiğini gördü.

Hastaların, hemşirelerin, gölgelerdeki hayaletlerin sağından solundan geçerek o tarafa doğru koştu.

Adam yatağı çarptığı anda, koridorun sonundaki kapı gürültüyle açıldı.

Bir hemşire Billy'yi kolundan tutarak durdurdu. Billy kolunu çekerek kurtarmaya çalıştı ama, kadın koluna sıkı sıkı yapışmıştı.

"Yatalak hastalardan bir kısmını dışarı çıkarmama yardım edin," dedi hemşire.

"Yangın yok."

"Olması gerek. Hastaları tahliye etmeliyiz."

"Karımın," dedi, Barbara ile hiç evlenmemiş olmalarına rağmen, "karımın yardıma ihtiyacı var."

Kolunu, neredeyse kadını düşürecek kadar, sertçe çekerek hemşirenin elinden kurtuldu ve yanıp sönen kırmızı ÇIKIŞ yazısına doğru koştu.

Kapıyı hızla gecenin karanlığına ittirerek açtı. Personel araçlarının park edildiği bir park yerinde çöp konteynerleri, arabalar ve SUV'lar vardı.

Bir an için adamı da, yatağı da göremedi.

Oradaydı. On metre kadar ileride, solda motoru çalışır vaziyette bir ambulans duruyordu. Geniş arka kapısı açıktı. Adam yatakla birlikte neredeyse ambulansa varmıştı.

Billy 9 mm.'lik pistolu çekti, ama kullanmaya cesaret ede-

medi. Barbara'yı vurabilirdi.

Asfalt zeminde koşarken pistolu kılıfa soktu ve ceketinin iç cebindeki Taser'ı çıkardı.

Steve Billy'nin geldiğini son anda fark etti. Katilin silahı vardı. Döner dönmez iki el ateş etti.

Billy çoktan Steve'in kolunun altına girmişti bile. Silah başının üstünde gümbürdedi.

Taser'ın ucunu Steve'in karnına bastırdı ve tetiği çekti. Aletin ince bir giysinin, bir tişörtün üstünden etki edeceğini biliyordu, ama aklına pillerin dolu olup olmadığını kontrol etmek hiç gelmemişti.

Elektrik akımı tüm sinir sistemini tahrip ederken Zillis'in vücudu kasıldı. Silahı yalnızca düşürmemiş, elinden *fırlatmıştı.* Dizleri büküldü. Yere yuvarlanırken, kafasını ambulansın tamponuna çarptı.

Billy adamı tekmeledi. Başına vurmaya çalışıyordu. Tekrar tekmeledi.

Ambulanslar yolda olmalıydı. Polis. Şerif Palmer, hepsi er ya da geç burada olacaktı.

Elini Barbara'nın yüzüne kapattı. Avuç içi kadının soluğuyla gıdıklandı. Görünüşe göre hiçbir şeyi yoktu. Billy gözkapaklarının altında, gözlerinin hareket ettiğini görebiliyordu. Dickens rüyaları görürken.

Geriye dönüp Whispering Pines'a baktığında, batı kanadı çıkışından henüz kimsenin çıkmamış olduğunu gördü.

Barbara'nın yatağını bir kenara çekti.

Yerde yatan Zillis'in vücudu seğiriyor, "Nnnn, nnn, nnn," diye sesler çıkarırken, sara nöbeti geçiren birinin kötü bir kopyası gibi görünüyordu.

Billy Taser'ı Zillis'e dayayıp bir kez daha tetiği çekti ve aleti cebine koydu.

Billy katili kemerinden ve tişörtünün yakasından tuttuğu

gibi yerden kaldırdı. Zillis'i bu şekilde kaldırıp ambulansın arkasına tıkacak kadar güçlü olduğunu bilmezdi, ama panik tüm vücudunu adrenalinle doldurmuştu.

Zillis'in gevşek sağ elinin eklemleri kontrolsüz bir şekilde, başıyla aynı anda ambulansın zeminine çarptı.

Billy kapıyı çarparak kapattıktan sonra, Barbara'nın yatağının korkuluklarını tutup, Whispering Pines'a doğru sürdü.

Kapıya üç metreden daha az bir mesafe kalmıştı ki, kapı açıldı ve dışarıya, yürüteçle yürümeye çalışan bir hastaya refakat eden bir hademe çıktı.

"Bu benim karım," dedi Billy. "Onu dışarı çıkardım. Diğerlerine yardım ederken ona göz kulak olur musun'?"

"Hiç merak etme," dedi hademe. "Bir yangın ihtimaline karşı, ben en iyisi onu güvenli bir uzaklığa taşıyayım."

Yürüteçli adama yürümesini söyleyen hademe, yatağı iterek Barbara'yı binadan uzaklaştırdı. Aynı zamanda ambulanstan da uzaklaştırmıştı.

Billy direksiyona geçip kapıyı kapattığında, katilin bir yandan topuklarını bir yerler vururken, bir yandan da kesik kesik ettiği küfürler olduğunu sandığı, boğuk sesler çıkardığını duydu.

Billy Taser'ın etkisinin ne kadar süreceğini bilmiyordu. Adamın çırpınmaya devam etmesi için dua etmekle belki de günah işliyordu, ama yine de dua etti.

El frenini boşalttı, aracı vitese taktı ve binanın ön tarafına sürdü. Explorer'm yanına park etti.

Herkes binadan çıkıp park yerine doğru kaçıyordu. Billy'nin ne yaptığını merak edemeyecek kadar meşguldüler.

Billy içinde kesik ellerin durduğu buzluğu ambulansa taşıdı ve hızla oradan uzaklaştı. Sirenleri ve ikaz ışıklarını açan düğmelerin yerini keşfedinceye kadar iki blok ilerlemişti.

İtfaiye araçlarını geçinceye kadar, Vineyard Hills'ten çıkı-

yorlardı, ambulansın tüm ışıkları ve sirenleri devredeydi.

Ne kadar dikkat çekerse, o kadar az şüphe çekeceğini düşünüyordu. Tüm hız limitlerini ihlal ederek kasabanın kuzeydoğu ucuna kadar gitti ve buradan doğuya, Olsen'ların evine giden eyalet yoluna döndü.

Kasabadan yaklaşık üç kilometre kadar uzaklaşıp, yolun iki kenarı tamamen üzüm bağlarına dönüştüğünde, katilin daha anlaşılır bir şekilde bağırdığını duydu. Arka tarafta bir yerlere vuruyor ve muhtemelen ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Billy ambulansı banketin kenarına çekip park etti; fakat ikaz lambalarını açık bıraktı. Koltukların üstünden atlayarak arka tarafa geçti.

Dizlerinin üzerinde, oksijen tüpünü sıkıca kavramış olan Zillis kalkmak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Gözleri gece karanlığında parlayan bir çakalın gözleri gibi pırıl pırıldı.

Billy Taser'ı bir kez daha ateşleyince, Zillis kendisini yere bıraktı ve kasılmaya başladı; fakat Taser öldürücü bir silah değildi.

Eğer katili vuracak olursa, kan tüm yaşam destek ünitelerinin üstüne sıçrar ve ortalık berbat olurdu. Ve her taraf kanıt dolardı.

Tekerlekli sedyenin üstünde, içleri elyaf dolu iki tane yastık duruyordu. Billy yastıkları kaptı.

Sırtüstü yatmış, başını iki yana sertçe sallayan Zillis, kaslarının kontrolünü yitirmişti.

Billy iki diziyle adamın göğsüne bastırıp, soluğunu boşaltmasını sağladı. Bu arada Zillis'in kaburgalarından birkaçı kırıldı ve Billy yastıkları adamın yüzüne bastırdı.

Katil hayatta kalabilmek için mücadele etmeye çalıştı, ama yararı yoktu.

Billy neredeyse işini bitirmişti. Kendisini Judith Kesselman'ı, kızın hayat dolu gözlerini, muzip gülümsemesini düşün-

meye zorladı ve Zillis'in onun vücuduna da demir bir mızrak ucu sokup sokmadığını, kızın kafatasını henüz canlıyken kesip ona bir içki kadehi gibi uzatıp uzatmadığını merak etti.

Derken her şey bitti.

Hıçkırıklarla ağlayarak, ama Zillis için değil, bir kez daha koltukların üstünden atlayarak direksiyona geçti ve ambulansı yola çıkardı.

Olsen'ların evine giden sapağa üç kilometre kala, Billy ikaz lambalarını ve sirenleri kapattı, süratini hız limitinin altına düşürdü.

Whispering Pines'taki alarmın yanlış alarm olduğunu anladıklarında, itfaiye ekipleri orada oyalanmazlardı. Sonunda ambulansı geri götürünceye kadar, park yeri tekrar eski terk edilmiş haline dönerdi.

Şarjlı tornavidasını evde bırakmıştı. Ama Lanny'de bir tane olduğuna adı gibi emindi. Onu ödünç olarak alabilirdi. Lanny'nin buna aldıracağını sanmıyordu.

Eve yaklaşırken orak şeklindeki ayı gördü. Bir önceki geceye göre biraz daha kalınlaşmıştı ve gümüş renkli bıçağı da daha keskindi.

Vadi yıl boyunca kaya güvercinleri, şerit kuyruklu güvercinler, ötücü serçeler ve ispinozlara ev sahipliği yapıyordu.

Amerikan kerkenezi olarak da bilinen uzun kanatlı, uzun kuyruklu şahinler de vadinin diğer sakinlerdendi. Türlerine özgü parlak tüyleri ışıl ışıldı. Keskin, berrak sesleriyle sanki *killy- killy- killy- killy* der gibi öterlerdi. Bu ses her ne kadar kulağa hoş gelmemesi gerekirmiş gibi görünse de(*) öyleydi.

Billy yeni bir buzdolabı ve mikrodalga fırın aldı.

Aradaki bir duvarı yıkarak, çalışma odası ile oturma odasını birleştirdi; çünkü burayı daha önce kullandığından farklı bir amaçla kullanmayı planlıyordu.

Canlı sarı renkte bir boya seçerek, tüm odaları yeniden boyadı.

Tüm halıları ve mobilyaları atıp yerlerine yenilerini aldı; çünkü kızıl saçlının öldürülür ya da boğazlanırken nerede oturduğunu ya da yattığını bilemezdi.

Evi tamamen yıkıp yeniden yapmayı da düşündü, ama

(*) Yazar burada, killy sesi İngilizcede "öldür" anlamına gelen kill sözcüğüne benzediği için kulağa hoş gelmemesi gerektiğini söylüyor, (ç.n.)

evin tekinsiz bir yer olmadığını fark edince bundan vazgeçti. Tekinsiz olan *bizdik* ve hayaletlerimiz etrafımızı kuşattığımız yapılara hiç aldırmadan, ta ki kendimiz birer hayalet oluncaya kadar bizimle kalırlardı.

Evde ya da barda çalışmadığı zamanlarda, Whispering Pines'taki odada ya da evinin ön verandasında oturup, Barbara'nın nerede yaşadığını daha iyi anlamak için Charles Dickens romanları okuyordu.

Sonbaharın gelmesiyle kızkuşları vadiyi terk ettiler. Sesleri bahara kadar duyulmayacaktı. Küçük bir kısmı vadiye uyum sağlayıp kalmasına rağmen, sinekkapan kuşlarının çoğu da vadiden göç etmişti.

Valis sonbahar boyunca manşetlerden inmedi. Özellikle de tabloid basının manşetlerinden ve panayırlardaki ucube çadırları haberlerini araştırmacı gazetecilik olarak satan TV kanallarından. Doğa onları ağaçkakanlara yaptığı gibi buna mecbur etmediği halde, tıpkı içinden ses gelen meşe palamudunu kırarak içindeki larvayı yiyen ağaçkakanlar gibi, en azından bir yıl bu olayla besleneceklerdi.

Steve Zillis ile Valis arasındaki bağ ortaya çıktı. İkilinin arandığı -görüntülerini değiştirmiş olabilirlerdi ama yine de tanınabilirlerdi- Güney Amerika, Asya ve eski Sovyetler Birliği'nin en meşum bölgelerine kadar bildirildi.

Lanny Olsen'ın öldüğü kabul edildi; fakat aynı zamanda gizemli bir kahraman olarak ilan edildi. Lanny dedektif değil, yalnızca bir şerif yardımcısıydı ve asla *parlak* bir kanun adamı olmamıştı; bununla birlikte, Denver polisinden Ramsey Ozgard'ı araması, Steve Zillis'den ve buna bağlı olarak da Valis'den şüphelenmek için nedenleri olduğunu gösteriyordu.

Lanny'nin bu şüphelerini üstleriyle neden paylaşmadığına hiç kimse bir açıklama getiremedi. Yalnızca şerif Palmer, Lanny'nin, "en iyi işlerinden bazılarını, alışılmışın dışında yön-

temler kullanarak çıkarmış olan yalnız bir kurt" olduğunu söyledi. Ve bazı nedenlerden dolayı bu sözlere ne gülen oldu, ne de kimse çıkıp ona ne demek istediğini sordu.

Barda popüler olan bir teoriye göre, Lanny Valis'i vurup yaralamış; fakat o sırada sahneye Zillis çıkmış ve Lanny'yi öldürmüştü. Sonra da Lanny'nin cesedini ortadan kaldırmak ve Valis'i de gizli bir yerde tedavi etmek için yanına yaralı sanatçıyı da alarak kaçmıştı. Zira yasalara saygılı her doktorun, silahlı yaralanma olaylarını rapor etmesi gerekirdi.

Hiç kimse Steve'in hangi araçla kaçtığını bilmiyordu; çünkü kendi arabası evinin garajında duruyordu: Görünüşe göre bir araba çalarak kaçmıştı. Yürüyen evi almaya cesaret edememişti; çünkü onu daha önce hiç kullanmamıştı ve Valis'in kaybolduğu bilindiği için aracın çok fazla dikkat çekeceğinden korkmuştu.

Sosyopatik davranışlar üzerinde uzman olan psikologlar ve suçbilimciler, psikopat bir katilin kendisini tehlikeye atarak bir diğer psikopat katile hastabakıcılık yapacağı fikrine karşı çıkıyorlardı. Bununla birlikte, bu iki canavarın birbirlerine bu kadar hassasiyetle yaklaşmaları fikri, basına ve topluma çekici gelmişti. Eğer Kont Drakula ve Frankenstein, birkaç eski filmde oldukları gibi, iyi birer arkadaş olabilirlerse, Zillis'in de ağır yaralanmış olan akıl hocasına yardım ettiği düşünülebilirdi.

Ralph Cottle'ın ortadan kaybolduğunu hiç kimse fark etmedi.

Tabii kızıl saçlı genç kadın da kayıptı; fakat belki de ülkenin uzak bir köşesinden gelmiş ve bu şarap diyarından geçerken katilin pençesine düşmüştü. Diğer eyaletlerde kızıl saçlının kaybolması ile ilgili öyküler varsa bile, bunlar hiçbir şekilde Valis olayıyla ilişkilendirilmemiş, Billy de kadının adını hiçbir zaman öğrenememişti.

Her gün bir sürü insan kayboluyordu. Ulusal medyanın,

yuvadan kaçan her güvercini haber yapmak için ne yeterli yeri, ne de yeterince zamanı vardı.

Kızkuşları ile sinekkapan kuşlarının yaz bitiminde göç etmelerine karşın, sonbahar mevsimi kışa dönmeye başladığında, ortaya çulluklar ve güçlü berrak sesleriyle neşeli şarkılar söyleyen, kırmızı tepeli küçük kral kuşları çıkmıştı.

En basit fikirlerin bile ciddiye alındığı, gri rengin bile gri gölgelere sahip olduğu elit topluluklar arasında, yarım kalmış olan resmin tamamlanması için bir hareket başladı. Ve resim, planlandığı gibi yakıldı. Valis'in bir deli olabileceği tartışmaları devam etti; fakat her şeye karşın sanat sanattı ve saygı göstermek gerekirdi.

Resmin yakılması, organize bir anarşist grup olan Cehennem Melekleri'ni ve ciddi nihilistleri bölgeye çekmişti. Jackie O'Hara o hafta barı kapattı; çünkü bu gruplardan hiçbirisinin bir aile barında işleri olmadığını düşünüyordu.

Sonbaharın sonlarına doğru, Billy bardaki işinden ayrıldı ve Barbara'yı eve çıkardı. Aradaki duvarı yıkarak genişlettiği oturma odasının bir köşesini, Barbara'ya yatak odası ve kendisine çalışma odası olarak düzenledi. Barbara'nın sessiz arkadaşlığıyla yeniden yazabildiğini keşfetti.

Barbara'nın artık yaşam destek makinelerine ihtiyacı kalmamış, yalnızca midesindeki beslenme tüpüne düzenli olarak yiyecek pompalayan bir pompa kullanıyor olmasına rağmen, Billy başlangıçta bir hemşirenin düzenli yardımına bağımlı kalmıştı. Bununla birlikte, Barbara'nın ne şekilde bakılacağını hemşireden öğrenmiş ve birkaç hafta sonra hemşirenin yardımına yalnızca geceleri, uyuduğu zamanlar ihtiyaç duyar hale gelmişti.

Barbara'nın sonda torbalarını boşaltıyor, alt bezlerini değiştiriyor, onu yıkayıp temizliyordu ve bu durumdan hiç şikâyeti yoktu. Bu işleri kendisi yaparak, kendisini, onu bir yaban-

cinin ellerine teslim ettiği zamanlardan çok daha iyi hissediyordu. Aslında, Barbara ile bu şekilde ilgilenmesinin, kadının kendisine çok daha güzel görünmesini sağlayacağını hiç ummazdı, ama öyle olmuştu.

Barbara Billy'yi, kendisinden alınmadan önce, bir kez kurtarmıştı ve şimdi ikinci kez kurtarıyordu. Dehşet, acımasızca bir şiddet ve cinayetlerle dolu günlerden sonra, Barbara Billy'ye kendi kendisini yeniden tanıması ve içindeki yumuşak Billy'yi keşfetmesi için bir fırsat vermişti. Aksi takdirde Billy sonsuza dek kaybolup gidecekti.

Garip olan, dostlarının ziyarete gelip gitmeye başlamalarıydı. Jackie, Ivy, aşçılar Ramon ile Ben ve Shirley Trueblood. Harry Avarkian sık sık Napa'dan kalkıp geliyordu. Gelirlerken kimi zaman, zamanla Billy'nin de dostu olan ailelerini ve arkadaşlarını da birlikte getiriyorlardı. İnsanlar, Wiles'in yanında olmaktan gittikçe daha çok keyif alıyorlarmış gibi görünüyordu. Noel Günü evde büyük bir kalabalık toplanmıştı.

İlkbaharla birlikte, kızkuşları ve sinekkapanlar geriye döndüklerinde, Billy ön kapıyı genişletti ve Barbara'nın yatağını ön verandaya çıkarabilmek için, kapının eşiğini bir rampa haline getirdi. Gıda pompasının ve yatağı hareket ettiren mekanizmanın takıldığı bir uzatma kablosu ile, Barbara yatağın baş kısmı yükseltilmiş olarak yatabiliyor, yüzü ılık ilkbahar esintileriyle yıkanıyordu.

Billy verandada oturup, kimi zaman yüksek sesle kitap okuyor, kuşların şarkılarını dinliyordu. Ve Barbara'yı *Bir Noel Şarkısı* rüyasını görürken izliyordu.

Harika bir bahar, çok daha güzel bir yaz, hoş bir sonbahar ve güzel bir kış geçirmişlerdi. O yıl insanlar Billy'ye, Billy yerine artık Bili demeye başlamışlardı. Billy her nasılsa, yeni adı gittikçe yaygın bir şekilde kullanılmaya başlayıncaya kadar bunun farkına varmamıştı.

Sonraki yılın baharında, Barbara ile birlikte verandada otururken, Barbara, "Çiftlik kırlangıçları," dediğinde Billy kitap okumaktaydı.

Billy artık Barbara'nın söylediklerini yazmak için not defteri bulundurmuyordu; çünkü artık Barbara'nm korktuğundan, kaybolduğundan ve acı çektiğinden kaygılanmıyordu. Barbara kayıp değildi.

Kitabın üstünden baktığında, verandanın önündeki bahçenin üstünde zarif görüntüler oluşturarak, tek bir vücut gibi uçan bir kırlangıç sürüsü gördü.

Dönüp Barbara'ya baktığında, gözlerinin açık olduğunu gördü. Kırlangıçları izliyormuş gibiydi.

"Diğer kırlangıçlardan çok daha zarifler," dedi Billy.

"Onlara bayılıyorum," diye karşılık verdi Barbara.

Kuşlar narin hatlı, uzun, sivri kanatlan ve uzun derin çatallı kuyrukları ile harika görünüyorlardı. Sırtları koyu mavi, göğüs bölgeleri ise turuncu renkteydi.

"Onları çok seviyorum," dedi Barbara ve gözlerini kapattı.

Bir süre nefesini tuttuktan sonra, "Barbara?" diye seslendi Billy.

Barbara cevap vermedi.

Ruhuma sakin olmasını ve hiçbir umuda kapılmadan beklemesini söyledim; çünkü bu umut yanlış bir şeyin umudu olabilirdi.

Umut, sevgi ve inanç bekliyordu. Güç hayatın gerçeği değildi; gücü sevmek, ölümü sevmek demekti.

Kırlangıçlar başka yerlere doğru uçtular. Billy kitabına geri döndü.

Ne olacaksa olacaktı. Mucizeleri zaman tükeninceye dek bekleyecek vakti vardı, ama zamanın sonu yoktu.